Stephen King

La miezul nopţii

Partea a doua

Poliţistul Bibliotecii
Câinele Polaroid

Traducere din limba engleză şi note de
Constantin Dumitru–Palcus

Poliţistul Bibliotecii

*SE DEDICĂ PERSONALULUI
ŞI CLIENŢILOR BIBLIOTECII PUBLICE DIN
PASADENA*

Trei după miezul nopţii
NOTĂ DESPRE „POLIŢISTUL BIBLIOTECII”

În dimineaţa în care această poveste a început, stăteam la masa din bucătărie împreună cu fiul meu, Owen. Soţia urcase deja la etaj ca să facă un duş şi ca să se îmbrace. Cele două chestii vitale de la ora

şapte fuseseră făcute: ouăle jumări şi ziarul. Willard Scott[1], care ne vizitează în cinci dintre cele şapte zile ale săptămânii, ne povestea despre o femeie din Nebraska, ce tocmai împlinise o sută patru ani şi cred că Owen şi cu mine ne uitam unul la celălalt cu nişte ochi mari. Cu alte cuvinte, o dimineaţă obişnuită *chez* King.

Owen s–a dezlipit de paginile sportive ale ziarului doar atât cât să mă întrebe dacă aveam de gând să mă duc la mall în ziua aceea — voia să iau de acolo o carte care–i trebuia pentru o lucrare la şcoală. Nu–mi amintesc despre ce era vorba — se poate să fi fost *Johnny Tremain*[2] sau *April Morning,* unul dintre romanele lui Howard Fast despre Revoluţia Americană —, dar era unul dintre volumele alea pe care nu reuşeşti să le găseşti prin librării. Ba tocmai s–au terminat, ba tocmai urmează să se retipărească sau cine ştie ce altă situaţie.

I–am sugerat lui Owen să încerce la biblioteca din oraş, care era o bibliotecă bună. Eram sigur că ar fi găsit cartea acolo. A mormăit un răspuns. N–am prins decât două

---

[1] Personalitate media foarte cunoscută mai ales pentru emisiunea *Today Show* a can alului de televiziune NBC.

[2] Roman pentru copii scris de Esther Fo rbes şi publicat în 1943, descriind anii preme rgători Revoluţiei Americane din Boston.

cuvinte din acea replică, dar, ţinând cont de preocupările mele, cele două cuvinte au fost mai mult decât de ajuns ca să–mi stârnească interesul. Cuvintele erau: „poliţia bibliotecii”.

Mi–am pus ziarul deoparte, am apăsat butonul MUTE de la telecomandă, ca să–l gâtui pe Willard în toiul unui reportaj extatic despre Festivalul Piersicilor din Georgia şi l–am rugat frumos pe Owen să repete ce spusese.

Nu prea–l trăgea inima s–o facă, dar am insistat. În cele din urmă, mi–a spus că nu–i place să se ducă la bibliotecă, fiindcă–şi face griji din pricina Poliţiei Bibliotecii. Ştia că nu *există* o Poliţie a Bibliotecii, s–a grăbit el să precizeze, dar era una dintre acele poveşti, adânc îngropate în subconştient, care stă acolo la pândă. O auzise de la mătuşa Stephanie, când avea şapte sau opt ani şi era mult mai credul şi de atunci povestea stătuse la pândă.

Eu eram încântat, fireşte, pentru că în copilărie şi mie–mi fusese frică de Poliţia Bibliotecii — acei apărători ai legii lipsiţi de chip care *chiar vin la tine acasă* dacă nu înapoiezi la timp cărţile împrumutate de la bibliotecă. Şi atât tot ar fi destul de rău… dar ce–ar fi dacă n–ai putea să găseşti cărţile în cauză atunci când acei stranii oameni ai legii îşi fac apariţia? Ce te faci? Ce–ar putea ei să–ţi facă? Ce–ar putea să–ţi ia drept compensaţie pentru volumele lipsă? Sunt ani

de zile de când nu m–am mai gândit la Poliţia Bibliotecii (deşi nu din copilărie; îmi amintesc fără dubii că am discutat despre asta cu Peter Straub şi băiatul lui, Ben, cu şase sau opt ani în urmă), dar acum, toate acele vechi întrebări, în aceeaşi măsură îngrozitoare şi, cumva, incitante, au reapărut.

M–am pomenit meditând la Poliţia Bibliotecii în următoarele trei–patru zile şi, cum mă gândeam eu aşa, am început să întrezăresc schiţa povestirii care urmează. De obicei, aşa mi se întâmplă cu poveştile pe care le scriu, dar, în mod normal, perioada de meditaţie durează mult mai mult decât în acest caz. Când am început s–o scriu, povestea se intitula „Poliţia Bibliotecii” şi n–aveam nici o idee limpede încotro mă îndreptam cu ea. Îmi ziceam c–o să fie probabil o istorie amuzantă, cumva în genul coşmarurilor suburbane pe care le încropea regretatul Max Shulman. În definitiv, ideea era amuzantă, nu? Adică, Poliţia Bibliotecii! Cât de absurd!

Ceea ce am înţeles totuşi era un lucru pe care–l ştiam deja: temerile copilăriei au o persistenţă îngrozitoare. Atunci când scrii, săvârşeşti un act de autohipnoză şi, în acea stare, adeseori are loc un fel de rememorare emoţională totală, iar temeri, care ar fi trebuit să fie moarte de multă vreme, încep din nou să se mişte şi să vorbească.

În timp ce lucram la această povestire,

exact asta a început să mi se întâmple. Ştiam, pe când intram în miezul problemei, că în copilărie iubisem biblioteca. Şi de ce nu? Era singurul loc în care un copil relativ sărac, aşa ca mine, putea să obţină toate cărţile pe care şi le dorea. Dar, pe măsură ce continuam să scriu, mă refamiliarizam cu un adevăr mai profund: mă şi temusem de ea. Îmi fusese frică să nu mă rătăcesc în culoarele ei întunecoase, mă temusem să nu fiu uitat într–un colţ întunecat al sălii de lectură şi să–mi petrec noaptea încuiat acolo, aşa cum mă temusem de bătrâna bibliotecară, cu părul ei albastru, ochelarii în formă de „ochi de pisică” şi gura aproape fără buze, care te ciupea de mâini cu degetele ei lungi şi palide şi–ţi şuiera „Şşşşt!”, dacă uitai unde te aflai şi începeai să vorbeşti prea tare. Şi, da, mă temusem de Poliţia Bibliotecii.

Ceea ce s–a întâmplat cu o lucrare mult mai mare, romanul intitulat *Christine,* a început să se întâmple aici. După vreo treizeci de pagini, situaţia a început să–şi piardă umorul. Pentru ca, după vreo cincizeci de pagini, întreaga poveste să vireze brusc la stânga spre acele locuri întunecate, în care am călătorit atât de des şi despre care şi acum ştiu atât de puţine lucruri. În cele din urmă, l–am găsit pe individul pe care–l căutam şi am reuşit să–mi înalţ capul îndeajuns ca să mă uit în ochii lui argintii şi

nemiloşi. Am încercat să mă întorc de acolo cu o schiţă a lui pentru tine, Cititorule fidel, dar s–ar putea să nu fie prea reuşită.

Fiindcă, vezi dumneata, mâinile–mi tremurau rău când am făcut–o.

Capitolul 1
ÎNLOCUITORUL

1

De vină — avea să decidă mai târziu Sam Peebles — era numai nenorocitul de acrobat. Dacă individul nu s–ar fi îmbătat exact când nu trebuia, Sam n–ar fi ajuns niciodată într–un asemenea bucluc.

„Nu–i de ajuns de rău”, îşi zicea el cu o amărăciune, probabil, justificată, „că viaţa e ca o bârnă îngustă aruncată peste un hău nesfârşit, o bârnă pe care trebuie să păşim legaţi la ochi. E rău, dar nu–i de ajuns de rău. Uneori, mai suntem şi împinşi.”

Dar asta a fost mai târziu. Mai întâi, înainte de Poliţistul Bibliotecii, a fost acrobatul beat.

2

În Junction City, în ultima vineri a fiecărei luni, se organiza Seara Vorbitorului la Sala Rotarienilor din localitate. În ultima zi de

vineri a lunii martie a anului 1990, membrii Clubului Rotarienilor erau programaţi să–l asculte pe Uluitorul Joe — şi să se distreze pe seama lui — un acrobat care făcea parte din Circul Curry & Trembo’s All–Star şi Travelling Carnival.

Telefonul de pe biroul lui Sam Peebles, din cabinetul de Asigurări şi Vânzări Imobiliare din Junction City, sună la patru şi cinci minute, în după–amiaza zilei de joi. Sam ridică receptorul. De fiecare dată răspundea Sam — fie în persoană, fie prin intermediul robotului telefonic — pentru că el era, în acelaşi timp şi proprietarul şi unicul angajat al cabinetului de Asigurări şi Vânzări Imobiliare din Junction City. Nu era bogat, dar era un tip destul de fericit. Îi plăcea să le povestească celor din jur că mai avea ceva drum de bătut până la primul său Mercedes, dar avea un Ford ca şi nou şi deţinea o casă pe Kelton Avenue. „Pe lângă asta, afacerea îmi asigură banii de bere şi de bombonele”, îi plăcea să adauge… cu toate că, la drept vorbind, nu băuse aşa de multă bere de când terminase colegiul şi nici după bombonele nu se dădea în vânt.

— Cabinetul de Asigurări şi…

— Sam, Craig e la telefon. Acrobatul şi–a rupt gâtul.

— Ce?

— Exact cum ai auzit! Strigă Craig Jones cu o voce profund îndurerată. Cretinul

de acrobat şi–a frânt gâtul!

— Oh, făcu Sam. Tii, drăcie!

Se gândi la chestia asta o clipă după care întrebă cu precauţie:

— A murit, Craig?

— Nu, n–a murit, dar din punctul nostru de vedere e ca şi mort. E internat la spitalul din Cedar Rapids cu gâtul înfăşurat în vreo zece kilograme de ghips. Adineauri m–a sunat Billy Bright. Zicea că individul a venit beat turtă la matineul din după–amiaza asta, a încercat să facă un salt pe spate şi a aterizat în afara inelului central de protecţie exact în ceafă. Billy mi–a spus că a auzit tocmai de sus, de la peluză, unde avea el locul. Zicea că suna ca atunci când calci într–o băltoacă abia acoperită de o pojghiţă de gheaţă.

— Au! Exclamă Sam, tresărind.

— Nici nu mă surprinde. În definitiv… Uluitorul Joe. Ce fel de nume e ăsta pentru un circar? Mă rog, Uluitorul Randix ar fi OK. Nici Uluitorul Tortellini n–ar fi rău. Dar Uluitorul *Joe?* Mie–mi sună ca un exemplu elocvent de leziune cerebrală în acţiune.

— Dumnezeule, ce ghinion!

— E un rahat vărgat, peste mare aruncat, aia e! Ne lasă fără vorbitor mâine seară, bătrâne.

Sam începu să–şi dorească să fi plecat de la birou la patru fix. Craig ar fi rămas să se converseze cu Sam–robotul telefonic, ceea

ce i–ar fi dat lui Sam–cel–viu un răgaz mai mare de gândire. Simţea că în curând va avea *nevoie* de un timp de gândire. Şi mai simţea că Craig Jones nu intenţiona să i–l ofere.

— Da, spuse el, cred că aşa stau lucrurile. Spera ca replica lui să sune filosofic, dar neajutorat. Ce păcat.

— Sigur că e păcat, zise Craig, după care lăsă porumbelul să–i scape din gură: Dar ştiu că ai fi fericit să–i ţii locul.

— *Eu?* Craig, de bună seamă că glumeşti! Abia dacă sunt în stare să fac un salt mortal înainte, darămite pe sp…

— Mă gândeam că ai putea vorbi despre importanţa micilor firme independente în viaţa unui orăşel de provincie, îşi continuă Craig neabătut presiunea. Dacă asta nu ţi se pare interesant, poţi să vorbeşti despre baseball. Şi, dacă nici asta nu–ţi convine, n–ai decât să–ţi laşi pantalonii–n vine şi să–ţi prezinţi cocoşelul în faţa audienţei.

— Sam, nu sunt doar preşedintele Comitetului Vorbitorilor — şi–aşa ar fi destul de rău. Dar, de când Kenny s–a mutat din oraş, iar Cari a încetat să mai vină, eu *sunt* Comitetul Vorbitorilor. De–aia trebuie să mă ajuţi. *Am nevoie* de un vorbitor mâine seară. În tot nenorocitul ăsta de club sunt doar cinci inşi pe care simt că pot să mă bazez la nevoie, iar tu eşti unul dintre ei.

— Dar…

— În acelaşi timp, eşti singurul care încă nu s–a implicat într–o situaţie ca asta, aşa că eşti ales, bătrâne. Frank Stephens i–a ţinut locul tipului de la sindicatul camionagiilor anul trecut, când tribunalul l–a condamnat pentru fraudă şi n–a mai putut să vină. Sam… e rândul tău de data asta. Nu poţi să mă laşi baltă, omule. Îmi eşti *dator!*

— Dar eu mă ocup de *asigurări,* strigă Sam. Când nu completez poliţe, vând ferme! Mai ales către bănci! Cei mai mulţi găsesc ocupaţia asta *plictisitoare!* Iar cei care n–o găsesc plictisitoare, o consideră *dezgustătoare!*

— Nimic din toate astea nu contează.

Craig se pregătea acum pentru lovitura de graţie, călcând peste obiecţiile plăpânde ale lui Sam cu bocanci cu ţinte în talpă.

— Pe la sfârşitul cinei, toţi or să fie mangă, ştii şi tu asta. Până a doua zi dimineaţă nimeni n–o să–şi mai amintească vreun cuvinţel din ce–ai spus, dar, până una alta, *am nevoie de cineva care să se ridice şi să vorbească o jumătate de oră, iar tu ai fost ales!*

Sam mai încercă să ridice câteva obiecţii, dar Craig arunca asupra lui cu imperative, subliniindu–le nemilos. *Neapărat. Trebuie. Datorie.*

— În regulă! Spuse el în cele din urmă. Bine, bine! Ajunge!

— Aşa te vreau! Exclamă Craig. Vocea lui se umplu dintr–o dată de soare şi curcubeie. Ţine minte, nu trebuie să dureze mai mult de o jumătate de oră, plus încă vreo zece minute pentru întrebări. Asta dacă are cineva întrebări de pus. Şi chiar poţi să le–arăţi şi cocoşelul, dacă vrei. Mă îndoiesc că ar putea cineva să–l şi *vadă,* dar...

— Craig, îl întrerupse Sam, te–ntreci cu gluma!

— Oh, *scuză–mă!* Tacă–mi fleanca!

Probabil îmbătat de uşurarea care–l cuprinsese, Craig izbucni în râs.

— Ia ascultă, ce–ar fi să terminăm noi discuţia asta? Sam întinse mâna după tubul de Tums pe care–l ţinea în sertar. Simţise dintr–o dată că ar putea să aibă nevoie de o provizie de Tums în următoarele douăzeci şi opt de ore. Se pare că am de scris un discurs.

— S–a făcut, zise Craig. Doar atât să ţii minte: cina e la şase, iar discursul, la şapte şi jumătate. Cum obişnuiau să spună pe *Hawaii Five–O,* să fii acolo! Aloha!

— Aloha, Craig, zise Sam şi puse receptorul în furcă. Se holbă la telefon. Simţea cum un gaz fierbinte se înalţă prin piept şi ajunge în gâtlej. Deschise gura şi emise un râgâit acid — produsul unui stomac care fusese rezonabil de liniştit până–n urmă cu cinci minute.

Ronţăi prima din ceea ce, într–adevăr,

se va dovedi a fi un lung şir de bomboane Tums.

3

În loc să se ducă la bowling în seara aceea, aşa cum plănuise, Sam Peebles se închise în micul său birou de acasă cu un teanc de foi galbene, trei creioane ascuţite, un pachet de ţigări Kent şi un *six–pack* de bere Jolt. Trase telefonul din priză, aprinse o ţigară şi–şi pironi privirea pe coala de hârtie galbenă. După ce se holbă aşa preţ de vreo cinci minute, scrise pe primul rând al filei de deasupra:

FIRMELE MICI DIN ORĂŞELELE DE PROVINCIE: FORŢA VITALĂ A AMERICII

Rosti titlul cu glas tare şi–i plăcu cum sună. Mă rog… poate că nu chiar *îi plăcea,* dar putea să–l considere *acceptabil.* Îl spuse şi mai tare şi îi plăcu şi mai mult. Cu *puţin* mai mult. De fapt, nu era *chiar aşa* de bun. La drept vorbind, probabil că era un titlu nasol, dar oricum era preferabil unuia precum „Comunismul: ameninţare sau pericol?” Şi Craig avea dreptate — cei mai mulţi dintre ei or să fie prea mahmuri sâmbătă dimineaţa ca să–şi amintească ce auziseră vineri seara.

Parţial încurajat, Sam începu să scrie.

„Când m–am mutat în Junction City, venind din metropola mai mult sau mai puţin înfloritoare Ames, în 1984…”

4

„… şi la fel simt şi acum, aşa cum simţeam în acea dimineaţă senină de septembrie din 1984, că micile firme nu sunt doar forţa vitală a Americii, dar şi forţa vitală strălucitoare şi scânteietoare a întregii lumi occidentale.”

Sam se opri, strivi ţigara în scrumiera de pe biroul său din cabinet şi se uită plin de speranţă la Naomi Higgins.

— Ei? Ce părere ai?

Naomi era o tânără frumuşică din Proverbia, un oraş situat la vreo şase kilometri vest de Junction City. Locuia într–o casă dărăpănată pe malul râului Proverbia, împreună cu mama ei, la fel de şubredă. Majoritatea rotarienilor o cunoşteau pe Naomi şi, când şi când, se făceau rămăşaguri având ca subiect întrebarea „cine se va prăbuşi mai întâi, casa sau mama?” Sam nu ştia dacă vreunul dintre aceste rămăşaguri chiar fusese pus în practică, dar, dacă aşa stăteau lucrurile, deznodământul se lăsa aşteptat.

Naomi absolvise Business College din Iowa City şi chiar putea să reconstituie fraze întregi din însemnările ei stenografice. Dat

fiind că era singura persoană de prin părţile locului care se pricepea la aşa ceva, avea foarte mare căutare în rândul populaţiei nu foarte numeroase din Junction City care se ocupa de afaceri. De asemenea, avea nişte picioare foarte frumoase, ceea ce nu era deloc dăunător. Lucra cinci dimineţi pe săptămână pentru patru bărbaţi şi o femeie — doi avocaţi, un bancher şi doi agenţi imobiliari. După–amiezile şi le petrecea în casa ei dărăpănată şi, atunci când nu o îngrijea pe măicuţa ei cea şubredă, bătea la maşină dictările pe care şi le însemnase.

Sam Peebles apela la serviciile lui Naomi în fiecare dimineaţă de vineri, de la zece până la douăsprezece, dar, în dimineaţa asta, îşi lăsase deoparte corespondenţa — chiar dacă unele dintre mesaje necesitau urgent un răspuns — şi o întrebase pe Naomi dacă era dispusă să asculte ceva.

— Sigur, cred că da, îi răspunsese Naomi. Părea uşor îngrijorată, de parcă s–ar fi temut că Sam — cu care ieşise în oraş de câteva ori — ar putea avea de gând s–o ceară de nevastă. Când el i–a explicat că fusese desemnat sa–l înlocuiască pe acrobatul accidentat şi că voia ca ea să–i asculte discursul, Naomi s–a relaxat şi a ascultat până la capăt — adică, vreme de douăzeci şi şase de minute — cu o atenţie măgulitoare.

— Să nu te temi să fii sinceră, adăugă

el înainte ca Naomi s–apuce să deschidă gura.

— E bun, spuse ea. Destul de interesant.

— Nu, te rog, nu–i nevoie să–mi menajezi sentimentele. Spune tot ce ai de spus.

— Da’ chiar asta fac. E chiar bun. Şi, în plus, în momentul când o să începi să vorbeşti, toţi or…

— Da, ştiu, toţi or să fie mangă.

La început, perspectiva asta îl liniştise pe Sam, dar acum parcă–l dezamăgea un pic. Ascultându–se în timp ce citea, chiar ajunsese să creadă că discursul era foarte bun.

— Ar fi totuşi ceva, zise Naomi pe un ton gânditor.

— Şi–anume?

— Ştii… e cam… sec.

— Aha, făcu Sam.

Oftă şi–şi frecă ochii. Stătuse treaz până pe la unu noaptea trecută, mai întâi ca să scrie, apoi ca să revizuiască ceea ce scrisese.

— Dar asta se poate aranja uşor, îl asigură ea. Nu trebuie decât să te duci la bibliotecă şi să iei două din cărţile alea.

Sam simţi dintr–o dată un junghi în partea de jos a abdomenului şi luă repede tubul de Tums. Documentare pentru un amărât de discurs la Clubul Rotarienilor?

Documentare în *bibliotecă?* Se cam sărea peste cal, nu–i aşa? Nu fusese niciodată până atunci la Biblioteca din Junction City şi nu vedea un motiv întemeiat ca să ajungă acolo acum. Şi totuşi, Naomi ascultase cu mare atenţie, Naomi încerca să–i fie de folos şi ar fi fost nepoliticos să nu asculte ceea ce avea de spus.

— Ce cărţi?

— Ştii… cărţi care să conţină chestii pentru înviorarea discursurilor. Sunt ca… Naomi căută în minte o comparaţie potrivită. Ei bine, ştii sosul ăla iute pe care ţi–l dau la China Light, dacă vrei?

— Da…

— Cam aşa sunt şi astea. Au acolo glume. De asemenea, există o culegere intitulată *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american.* Ai putea găsi acolo ceva potrivit pentru final. Ceva care să fie… înălţător.

— Crezi că sunt în cartea aia poeme care să se refere la importanţa micilor firme pentru viaţa Americii? Întrebă Sam cu îndoială în glas.

— Atunci când citezi dintr–o poezie, oamenii se simt înălţaţi sufleteşte, replică Naomi. Nimănui nu–i pasă *despre ce* e vorba, Sam, darămite *pentru ce.*

— Şi chiar există cărţi cu anecdote special pentru discursuri?

Lui Sam chestia asta i se părea

aproape de necrezut, deşi nu l–ar fi surprins deloc să audă că la bibliotecă se găsesc cărţi despre subiecte esoterice precum repararea motoarelor mici şi coafarea perucilor.

— Da.

— De unde ştii?

— Când Phil Brakeman a candidat pentru un loc în Camera Reprezentanţilor, îi băteam mereu la maşină discursurile. La el am văzut o carte de–asta. Numai că nu–mi amintesc exact ce titlu avea. Nu–mi vine în minte decât *Glume pentru John*[3] dar, desigur, nu *ăsta* e titlul adevărat.

— Nu, admise Sam, gândindu–se totuşi că, dacă ar fi folosit câteva pasaje savuroase din *Glume pentru John,* ar fi repurtat un succes răsunător. Dar începea să se prindă ce voia să spună Naomi, iar ideea îl atrăgea, în ciuda faptului că n–avea nici o plăcere să se ducă la biblioteca oraşului după ce atâţia ani o neglijase cu dragă inimă. Un pic de sare şi piper pentru vechiul discurs. Dă o haină nouă rămăşiţelor, preschimbă–ţi halca de carne într–o capodoperă. Şi, în definitiv, o bibliotecă e doar o bibliotecă. Când nu ştii cum să găseşti ceea ce te interesează, n–ai decât s–o întrebi pe bibliotecară. Una dintre sarcinile lor este să răspundă la întrebări, nu?

— În orice caz, *ai putea* să–l laşi exact

---

[3] În lb. engleză americană, *john* înseam nă şi toaletă.

aşa cum e, zise Naomi. Vreau să spun că toţi cei din sală vor fi beţi. Se uită la Sam cu o privire amabilă, dar totodată severă şi apoi se uită la ceasul de la mână. Mai avem peste o oră — voiaţi să dictaţi nişte scrisori?

— Nu, cred că nu. Ce–ar fi ca, în loc de asta, să–mi baţi la maşină discursul?

Deja luase hotărârea să–şi petreacă pauza de prânz la bibliotecă.

Capitolul 2

BIBLIOTECA (I)

1

Sam se dusese la Bibliotecă de sute de ori în anii petrecuţi în Junction City, dar era prima oară când se uita cu adevărat la ea, prilej cu care a descoperit un lucru uimitor: ura fără rezerve acest loc.

Biblioteca Publică din Junction City era situată la intersecţia dintre State Street şi Miller Avenue. Era o clădire pătrăţoasă din granit, cu ferestrele atât de înguste, încât arătau ca nişte crăpături. Un acoperiş din şindrilă atârna peste toate cele patru laturi ale clădirii, iar când te apropiai de construcţie din faţă, combinaţia dintre ferestrele înguste şi umbra creată de acoperiş o făcea să semene cu faţa încruntată a unui robot din piatră. Stilul

arhitectonic era destul de răspândit în Iowa, atât de răspândit, încât Sam Peebles, care vindea proprietăţi imobiliare de mai bine de douăzeci de ani, îi dăduse un nume: Oribil de Midwest. Primăvara, vara şi toamna, aspectul respingător al clădirii era îndulcit de arţarii aranjaţi în jurul ei ca un fel de crâng, dar acum, la sfârşitul unei ierni aspre, tipice pentru statul Iowa, arţarii încă nu înfrunziseră, iar Biblioteca arăta ca o criptă supradimensionată.

Nu–i plăcea; îl făcea să se simtă neliniştit, fără să ştie de ce. Era, în definitiv, doar o bibliotecă, nu hrubele Inchiziţiei. Şi totuşi, simţi o nouă râgâială acidă ridicându–se pe esofag în timp ce străbătea aleea din dale de piatră. Râgâiala era însoţită de un ciudat gust dulce, care îi amintea de ceva… ceva de demult, poate. Luă o bombonică Tum în gură, începu s–o ronţăie şi, brusc, luă o decizie. Discursul său era cât se poate de bun. Fără să fie nemaipomenit, era îndeajuns de bun. La urma urmelor, era vorba de Clubul Rotarienilor, nu de Naţiunile Unite. Era timpul să înceteze joaca de–a discursul. Se va duce la birou ca să rezolve o parte din corespondenţa pe care–o neglijase de dimineaţă.

Dădu să se întoarcă şi se gândi: „Asta–i o prostie. O mare prostie. Vrei să fii un prost? Foarte bine. Dar, dacă tot ai acceptat să susţii discursul ăsta nenorocit, de ce să nu

faci unul bun?”

Stătea pe aleea Bibliotecii, încruntat şi nehotărât. Îi plăcea să se amuze pe seama rotarienilor. Şi lui Craig îi plăcea. Ca şi lui Frank Stephens. Majoritatea tinerilor oameni de afaceri din Junction City făceau haz de aceste întruniri. Dar rareori se întâmpla să lipsească de la ele, iar Sam credea că ştie de ce: era locul unde puteai să–ţi faci relaţii. Un loc în care un tip ca el putea să–i întâlnească pe unii dintre oamenii de afaceri nu foarte tineri din Junction City. Oameni precum Elmer Baskin, a cărui bancă menţinuse pe linia de plutire un centru comercial din Beverton, în urmă cu doi ani. Sau tipi ca George Candy, despre care se vorbea că ar fi în stare să facă rost de trei milioane de dolari pentru investiţii cu un singur telefon… dacă–şi propunea să facă aşa ceva.

Erau locuitori tipici pentru micile oraşe, fani ai echipelor de baschet din liceu, bărbaţi care se tundeau la Jimmy’s şi, când se culcau, preferau maioul pijamalei, tipi care continuau să–şi bea berea din sticlă şi care nu se simţeau în largul lor atunci când ieşeau noaptea în oraş, în Cedar Rapids, decât dacă erau îmbrăcaţi în costumaţie Full Cleveland[4].

---

[4] Costumaţie bărbătească de culoare bl eu, ce include o curea albă (din piele sau din material plastic) asortată cu pantofi albi; spe cifică centrelor de dans pentru adulţi

Ei erau totodată oamenii cu iniţiativă şi centrele de influenţă din Junction City şi, dacă stăteai să te gândeşti, oare nu ăsta era şi motivul pentru care Sam continua să participe la şedinţele de vineri noapte? Când stăteai să te gândeşti, nu ăsta era motivul pentru care Craig îi telefonase atât de agitat după ce tâmpitul de acrobat îşi frânsese tâmpitul ăla de gât? Îţi doreai să fii remarcat de către oamenii influenţi… dar nu pentru că ai încurcat borcanele. *Toţi or să fie mangă,* spusese Craig, iar Naomi susţinuse această afirmaţie, dar acum lui Sam îi veni în minte că nu–l văzuse niciodată pe Elmer Baskin bând ceva mai tare decât cafeaua. Nici măcar o singură dată. Şi, probabil, nu era singurul în această situaţie. S–ar putea ca unii dintre ei să fie piliţi… dar nu toţi. Iar cei care n–or să fie era foarte posibil să fie chiar cei care contau cu adevărat.

„Rezolvă cum se cuvine treaba asta, Sam şi s–ar putea să–ţi faci un bine. Nu e imposibil.”

Nu. Nu era. Improbabil, desigur, dar nu imposibil. Şi mai era ceva, ce nu avea nici o legătură cu politica umbrelor care era sau nu posibil să însoţească şedinţa de vineri seara a Clubului Rotarienilor: întotdeauna se mândrise că face cea mai bună treabă posibilă. Vasăzică, era doar un mic şi tâmpit discurs. Şi ce dacă?

„De asemenea, e doar o mică şi

tâmpită bibliotecă dintr–un orăşel provincial. Ce mare scofală? Uite, nici măcar nu cresc tufişuri pe lângă clădire.”

Sam pornise iarăşi din loc, dar acum se opri încruntat. Ăsta era un gând ciudat; părea să–i fi venit în cap de nici unde. Aşadar, nu creşteau tufişuri pe lângă Bibliotecă — şi de ce era important amănuntul *ăsta?* Nu ştia… dar ştia că a avut asupra lui un efect aproape magic. Şovăiala lui atipică se risipi şi începu din nou să se deplaseze înainte. Urcă cele patru trepte din piatră şi se opri o clipă. Locul părea părăsit, cumva. Puse mâna pe clanţa uşii şi îşi zise: „Pun pariu că e–ncuiat. Pun pariu că biblioteca e închisă vineri după–amiaza.” Gândul acesta avea un efect ciudat de liniştitor.

Dar clanţa antică cedă uşor sub apăsarea degetului său mare şi uşa grea se deschise fără zgomot înăuntru. Sam păşi într–un mic foaier cu pardoseală din marmură, cu dale pătrate, albe şi negre. În centrul acestei mici anticamere se afla un şevalet, pe care fusese etalat un afiş; mesajul consta dintr–un singur cuvânt, scris cu litere foarte mari.

LINIŞTE!

scria. Nu

TĂCEREA E DE AUR

sau

LINIŞTE, VĂ RUGĂM

ci doar un singur cuvânt, sever şi ameninţător:

LINIŞTE!

— Cred şi eu! Zise Sam.

Abia dacă murmurase cuvintele, dar acustica locului era foarte bună şi murmurul său scăzut fusese amplificat într–un mormăit morocănos care–l făcu să tresară. De fapt, a avut impresia că a ricoşat spre el din tavanul înalt. În clipa aceea, s–a simţit de parc–ar fi fost din nou în clasa a patra, gata să fie pus la punct de doamna Glasters, pentru că se băgase în vorbă într–un moment cât se poate de nepotrivit. Se uită în jur temător, aproape aşteptându–se ca un bibliotecar ţâfnos să iasă val–vârtej din sala principală ca să vadă cine îndrăznise să profaneze liniştea.

„Încetează, pentru numele lui Dumnezeu. Ai patruzeci de ani. Clasa a patra a fost cu mult timp în urmă, amice.”

Atât doar că nu părea să fi fost cu mult timp în urmă. Nu aici, înăuntru. Aici, clasa a patra părea a fi cât se poate de aproape: doar cât să întinzi mâna şi s–o atingi.

Traversă pardoseala din marmură pe la stânga şevaletului, împingându–şi inconştient greutatea în faţă, în aşa fel încât tocurile pantofilor să nu scoată zgomot şi intră în holul principal al Bibliotecii din Junction City.

Mai multe globuri din sticlă atârnau de tavan (care era cu cel puţin şase metri mai înalt decât tavanul foaierului), dar nici unul dintre ele nu era aprins. Lumina era asigurată de două lucarne mari, înclinate. Într–o zi însorită, acestea ar fi fost suficiente ca să lumineze încăperea; poate că ar fi transformat–o într–o incintă veselă şi primitoare. Dar ziua aceasta de vineri era înnorată şi mohorâtă, iar lumina era firavă. Cotloanele holului erau pline de pânzele posomorâte ale umbrelor.

Sam Peebles avea o senzaţie de nelalocul lui. Era ca şi cum ar fi făcut mai mult decât să pătrundă printr–o uşă şi să traverseze un foaier; avea impresia că pătrunsese într–o altă lume, una care nu semăna absolut deloc cu micul oraş din Iowa, pe care uneori îl iubea, alteori îl ura, dar, în cea mai mare parte a timpului, îl lua ca atare. Aerul dinăuntru dădea impresia că este mai greu decât aerul normal şi nu părea să conducă lumina la fel de bine. Liniştea era densă ca o plapumă şi rece ca zăpada.

Biblioteca era părăsită.

Rafturile cu cărţi se întindeau deasupra lui în toate direcţiile. Uitându–se în sus la

luminatoare, cu reţeaua lor de sârme de întărire, Sam se simţi uşor ameţit şi avu o iluzie momentană: avu senzaţia că stătea cu capul în jos, că fusese spânzurat de picioare deasupra unui puţ pătrat şi adânc, cu pereţii căptuşiţi cu cărţi.

Ici şi colo erau rezemate de pereţi nişte scări, din acelea montate pe şine şi care puteau fi rulate de–a lungul podelei, pe nişte rotile din cauciuc. Două insule din lemn întrerupeau „lacul” spaţial dintre punctul în care se afla şi biroul de împrumut aflat în cealaltă parte a acestei încăperi mari şi înalte. Una dintre ele era un rastel lung din stejar, pentru reviste. Periodice, fiecare dintre ele fiind protejată de o copertă din plastic transparent, atârnau prin intermediul unor pivoţi din lemn. Ai fi zis că sunt pieile unor animale ciudate lăsate la uscat în această încăpere liniştită. Un afiş montat deasupra rastelului poruncea:

PUNEŢI TOATE REVISTELE LA LOCUL LOR!

La stânga rastelului pentru reviste se afla un raft cu romane şi cărţi non–fiction nou–nouţe. Anunţul de deasupra raftului proclama că acestea trebuie returnate în maximum şapte zile.

Sam străbătu intervalul larg dintre reviste şi cărţile care puteau fi împrumutate cu săptămâna, tocurile lui scoţând zgomote

sacadate, în ciuda eforturilor sale de a se deplasa cât mai liniştit. Se pomeni dorindu–şi să fi dat ascultare primului impuls de a se întoarce din drum pentru a se înapoia la birou. Locul ăsta îi dădea fiori. Cu toate că pe masa de lucru era o cameră pentru microfilme, aprinsă şi zumzăind, nu era nimeni care s–o aibă în grijă. O plăcuţă pe care scria

A. LORTZ

se afla pe birou, dar nu se vedea nici urmă de A. Lortz sau de oricine altcineva.

„S–o fi dus să–şi facă nevoile şi să răsfoiască ultimul număr din *Library Journal.*"

Sam simţi o dorinţă nebună să deschidă gura şi să strige: „Toate ies cum trebuie, A. Lortz?" Dar îi trecu rapid. Biblioteca Publică din Junction City nu era genul de loc care să încurajeze ieşirile amuzante.

Gândurile lui Sam se întoarseră subit la o poezioară din copilărie: *Gata cu râsul, gata cu distracţia; Şedinţa quakerilor a început. Dacă scoţi limba sau îţi arăţi dinţii, trebuie să plăteşti o amendă.*

„Dacă scoţi limba sau îţi arăţi dinţii aici, oare A. Lortz ăsta te pune să plăteşti o amendă?" se întrebă el. Se uită din nou în jur, îşi lăsă terminaţiile nervoase să simtă severitatea liniştii şi se gândi că era o linişte

pe care te puteai bizui.

Nu mai era interesat să facă rost de o carte cu anecdote sau de *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american,* dar fascinat împotriva propriei sale voinţe de atmosfera suspendată, ca de vis, Sam se îndreptă spre o uşă situată în dreapta raftului cu cărţi nou–nouţe. Pe o placardă de deasupra uşii scria că acolo e Biblioteca pentru Copii. Oare se dusese vreodată la Biblioteca pentru Copii cât timp copilărise în St. Louis? Aşa credea, dar amintirile acelea era înceţoşate, îndepărtate şi greu de ţinut minte. Cu toate acestea, apropierea de uşa Bibliotecii pentru Copii îi dădu o senzaţie ciudată şi obsedantă. Era ca şi cum s–ar fi întors acasă.

Uşa era închisă. Pe ea era un desen cu Scufiţa Roşie, care se uita în jos la lupul aflat în patul bunicuţei. Lupul îmbrăcase cămaşa de noapte şi scufia bunicuţei. Îşi arăta colţii şi o spumă albă se prelingea printre canini. O expresie de groază intensă se întipărise pe faţa Scufiţei Roşii, iar afişul părea nu doar să sugereze, ci chiar să proclame că finalul fericit al acestei poveşti — ca şi al tuturor poveştilor — era doar o minciună convenabilă. Părinţii n–au decât să creadă o asemenea absurditate — spunea chipul palid–bolnăvicios al Scufiţei Roşii — dar copilaşii ştiu ei mai bine, nu–i aşa?

„Drăguţ”, îşi zise Sam „Cu un asemenea afiş pe uşă, bag mâna–n foc că o

mulţime de puşti vin la Biblioteca pentru Copii. Sunt sigur că micuţilor le e drag desenul ăla.”

Deschise uşa şi–şi vârî capul înăuntru.

Senzaţia de nelinişte îl părăsi; dintr–o dată, se simţi fermecat. Afişul de pe uşă era total nepotrivit, fireşte, dar ceea ce se afla în spatele uşii părea să fie întru totul adecvat. Bineînţeles că folosise biblioteca în copilărie; avu nevoie doar de o privire aruncată spre această lume redusă la scară, ca să–şi împrospăteze memoria. Tatăl lui murise de tânăr; Sam fusese un copil unic, crescut de o mamă care muncea şi pe care n–o vedea decât duminica şi de sărbători. Când nu putea să facă rost de bani pentru film — ceea ce se întâmpla des — trebuia să se mulţumească cu biblioteca, iar camera pe care o vedea acum îi aduse înapoi zilele acelea o dată cu un val de nostalgie care era în acelaşi timp suav, dureros şi înspăimântător într–un mod de neînţeles.

Fusese o lume *mică,* iar asta era o lume mică; fusese o lume bine iluminată, chiar şi în zilele cele mai mohorâte şi mai ploioase şi aşa era şi aceasta. Aici nu existau globuri din sticlă atârnate de tavan; aici, pe tavanul suspendat, lumina tuburilor fluorescente, care nu arunca umbre, era filtrată de panouri de sticlă mată şi toate luminile erau aprinse. Tăbliile meselor erau la doar şaizeci de centimetri de podea, iar

scaunele erau şi mai joase. În această lume, adulţii ar fi fost nişte intruşi, nişte străini care nu s–ar fi simţit în largul lor. Dacă ar fi încercat să se aşeze la mese, ar fi ţinut tăbliile pe genunchi, iar dacă ar fi încercat să bea apă de la ţâşnitoarele montate pe peretele îndepărtat, ar fi riscat să–şi spargă capul.

Aici rafturile nu se înălţau într–un truc nemilos al perspectivei, care putea să–ţi dea ameţeli dacă te uitai prea mult într–acolo; tavanul era destul de coborât ca să fie confortabil, dar nu într–atât de coborât încât copiii să se simtă înghesuiţi. Aici nu găseai şiruri de cotoare mohorâte, ci cărţi care–ţi atrăgeau atenţia prin culorile primare ţipătoare: tonuri intense de albastru, roşu şi galben. În această lume, Dr. Seuss[5] era rege, Judy Blume[6] era regina, iar toţi prinţii şi toate prinţesele luau parte la Sweet Valley High[7]. Aici Sam avea pe deplin acel vechi sentiment că este primit cu generozitate după orele de şcoală, fiind un loc în care cărţile mai–mai că

---

[5] Numele sub care era cunoscut Theodor Seuss Geisel, celebru scriitor şi caricaturist american, faimos datorită cărţilor pentru copii.

[6] Cunoscută autoare de cărţi pentru copii şi adolescenţi.

[7] Serie de cărţi pentru tineret creată de Francine Pascal.

te implorau să le atingi, să le pipăi, să le răsfoieşti, să le explorezi. Şi totuşi, aceste simţăminte erau însoţite de propriul lor gust amar.

În orice caz, cea mai bine definită dintre senzaţii era cea de plăcere aproape nostalgică. Pe un perete se afla fotografia unui căţeluş cu ochi mari, gânditori. Sub faţa neliniştit–optimistă a căţelului era scris unul dintre cele mai mari adevăruri ale omenirii: E GREU SĂ FII BUN. Pe un alt perete era un desen care înfăţişa nişte raţe sălbatice în timp ce mergeau pe malul râului către apa plină de trestie. FACEŢI LOC PENTRU RĂŢUŞTE! trâmbiţa afişul.

Sam se uită în stânga şi zâmbetul firav de pe buze mai întâi se destrămă, apoi muri. Acolo era un afiş în care o maşină mare şi neagră se îndepărta în viteză de ceea ce se presupunea a fi clădirea unei şcoli. Un băieţel se uita pe geamul din dreapta şoferului. Stătea cu mâinile lipite de sticlă şi gura îi era deschisă într–un ţipăt. Pe fundal, un bărbat — doar o siluetă vagă, ameninţătoare — stătea aplecat peste volan, conducând ca de frica morţii. Sub desen scria:

NICIODATĂ SĂ NU VĂ URCAŢI ÎN MAŞINA UNUI STRĂIN!

Sam observă că acest afiş şi desenul cu Scufiţa Roşie de pe uşa Bibliotecii pentru

Copii făceau apel la aceleaşi emoţii primitive de groază, dar cel din faţa lui i se părea mult mai tulburător. *Fireşte* că cei mici nu trebuie să se urce în maşinile străinilor şi bineînţeles că trebuie învăţaţi să nu facă una ca asta, dar *aşa* trebuia oare procedat?

„Câţi copii”, se întrebă el, „au avut coşmaruri o săptămână întreagă din pricina acestui mic anunţ al unui serviciu public?”

Şi mai era unul, afişat chiar în faţa biroului de control, care îi provocă lui Sam fiori reci. Desenul înfăţişa doi copii înspăimântaţi, un băieţel şi o fetiţă, sigur n–aveau mai mult de opt ani, ferindu–se din faţa unui individ în trenci şi cu pălărie cenuşie. Bărbatul părea a fi înalt de cel puţin trei metri şi jumătate, umbra lui cădea peste feţele ridicate înspre el ale copilaşilor. Borul pălăriei sale din fetru, tipică anilor patruzeci, arunca propria umbră, iar ochii tipului în trenci scânteiau neobosit din adâncimile lor întunecate. Păreau nişte ţurţuri de gheaţă în timp ce–i studiau pe copii, marcându–i cu privirea neîndurătoare a Autorităţii. Ţinea la vedere o legitimaţie având prinsă pe ea o stea — o stea mai ciudată, cu cel puţin nouă colţuri. Sau poate chiar o duzină. Mesajul de dedesubt spunea:

EVITAŢI POLIŢIA BIBLIOTECII!
BĂIEŢII ŞI FETELE CUMINŢI RETURNEAZĂ
CĂRŢILE LA TIMP!

Simţi din nou gustul acela în gură. Acel gust dulce şi neplăcut. Şi un gând straniu, înfricoşător îi veni în minte: „L–am mai văzut pe omul ăsta!” Dar asta era ridicol, desigur. Nu–i aşa?

Sam se gândi la cât de mult l–ar fi intimidat în copilărie un asemenea afiş — la cât de multă plăcere simplă, pură ar fi răpit acesta refugiului sigur reprezentat de bibliotecă — şi simţi cum indignarea i se ridică în piept. Făcu un pas spre afiş ca să cerceteze mai atent steaua aceea ciudată, scoţând totodată din buzunar tubul de bomboane Tums.

Tocmai pusese o bomboană în gură când o voce se făcu auzită din spatele lui:

— Ei, ei, bună ziua!

Sam tresări şi se întoarse brusc, gata să se lupte cu balaurul bibliotecii, acum când în sfârşit se dăduse de gol.

2

Numai că în faţa lui nu se afla un balaur, ci doar o femeie durdulie, cu părul cărunt, cam la vreo cincizeci şi cinci de ani, împingând un cărucior cu cărţi pe nişte rotile silenţioase, din cauciuc. Părul alb îi încadra faţa plăcută, lipsită de riduri, aranjat în nişte bucle îngrijite, ca de salon de coafură.

— Cred că pe mine mă căutai, spuse

ea. Domnul Peckham te–a îndrumat încoace?

— N–am văzut pe nimeni.

— Nu? Înseamnă c–a plecat acasă, spuse ea. N–aş zice că sunt surprinsă, fiindcă e vineri. Domnul Peckham vine să şteargă praful şi să citească ziarul în fiecare dimineaţă, pe la unsprezece. El e omul de serviciu — cu orar redus, fireşte. Uneori, rămâne până pe la unu, unu şi jumătate, în majoritatea zilelor de luni, fiindcă atunci şi stratul de praf, dar şi ziarul, sunt cele mai groase — dar ştiţi ce subţire e ziarul de vineri.

Sam zâmbi.

— Să înţeleg că sunteţi bibliotecara?

— Chiar ea, spuse doamna Lortz şi îi zâmbi. Dar lui Sam nu i se păru că şi *ochii* ei zâmbeau; acei ochi păreau să–l cerceteze cu mare atenţie, aproape cu răceală.

— Iar dumneata eşti…

— Sam Peebles.

— Ah, da! Imobiliare şi asigurări! Asta ţi–e ocupaţia!

— Mă declar vinovat!

— Îmi pare rău că n–ai găsit pe nimeni în secţiunea principală a bibliotecii — poate–ai crezut că am închis şi că cineva a lăsat din greşeală uşa deschisă.

— La drept vorbind, spuse el, cam asta mi–a trecut prin minte.

— De la două până la şapte suntem trei de serviciu, spuse doamna Lortz. La două

încep să iasă copiii de la şcoală — ştiţi, copiii din clasele primare la două, cei din ciclul secundar, la două şi jumătate, iar liceenii, la trei fără un sfert. Copiii sunt clienţii noştri cei mai fideli şi, în ceea ce mă priveşte, cei mai bineveniţi. Îi iubesc pe micuţi. Aveam un asistent permanent, dar anul trecut Consiliul Orăşenesc ne–a redus bugetul cu opt sute de dolari şi…

Doamna Lortz îşi împreună palmele şi mimă o pasăre care–şi ia zborul. A fost un gest amuzant, fermecător.

„Şi atunci de ce”, se întrebă Sam, „nu mă simt nici fermecat, nici amuzat?”

Afişele, îşi dădu el cu presupusul. Încă se străduia să împace imaginea Scufiţei Roşii, a copilului care ţipa în maşină şi a Poliţistului de la Bibliotecă, cel cu privirea neîndurătoare, cu această bibliotecară zâmbitoare.

Femeia întinse mâna stângă — o mână mică, la fel de dolofană şi rotofeie ca şi restul făpturii sale — cu o încredere perfect nestudiată. Sam se uită la inelar şi nu văzu nici un inel; prin urmare, nu era „doamnă”. Faptul că femeia era fată bătrână i se păru cât se poate de tipic pentru un orăşel de provincie. Zău aşa, aproape ca–ntr–o caricatură. Sam strânse mâna întinsă.

— N–aţi mai fost în biblioteca noastră, nu–i aşa, domnule Peebles?

— Nu, mă tem că nu. Şi, vă rog,

spuneţi–mi Sam.

Nu ştia dacă într–adevăr voia să fie „Sam” pentru femeia asta, dar era un om de afaceri într–un orăşel — ba chiar un agent comercial, dacă te gândeai mai bine — iar oferta apelării cu numele mic devenise un gest reflex.

— A, mulţumesc, Sam.

Aşteptă ca ea să răspundă cu aceeaşi monedă a numelui mic, dar femeia se mulţumi să se uite la el, aşteptând.

— Am intrat într–o mică încurcătură, spuse el. Cel care era programat să ia cuvântul în seara asta la Clubul Rotarienilor a suferit un accident şi…

— Vai, ce păcat!

— Pentru mine la fel de mult ca pentru el. Am fost desemnat să–i ţin locul.

— Ah! Spuse doamna Lortz. O spusese pe un ton alarmat, dar ochii i se încreţiseră de amuzament. Şi totuşi Sam nu simţea că se „încălzeşte” în prezenţa ei, deşi ea era o persoană care se încălzea în prezenţa altora repede (chiar dacă superficial), ca regulă; genul de om care are puţini prieteni şi cu toate astea se simte aproape dator să intre în vorbă cu străinii în lift.

— Am scris aseară un discurs şi azi–dimineaţă i l–am citit tinerei care îmi dactilografiază corespondenţa…

— Naomi Higgins, de bună seamă.

— Da… de unde ştiaţi?

— Naomi e clientul nostru permanent. Împrumută o grămadă de romane de dragoste — Jennifer Blake, Rosemary Rogers, Paul Sheldon şi alţii asemenea. Îşi coborî glasul şi adăugă: zice că sunt pentru mama ei, dar de fapt cred că le citeşte chiar ea.

Sam râse. Naomi chiar avea privirea visătoare a unei cititoare pasionate de romane de dragoste.

— În fine, ştiu că ea e ceea ce într–un oraş mare s–ar numi funcţionară de birou angajată temporar. Îmi închipui că aici, în Junction City, e singura care îndeplineşte sarcini de secretariat, aşa că mi s–a părut logic ca ea să fie tânăra despre care vorbeai.

— Da. I–a plăcut discursul meu — sau aşa a spus — dar i s–a părut puţin cam sec. A sugerat…

— *Prietenul oratorului,* sunt sigură!

— Păi, nu–şi aducea aminte titlul exact, dar cu siguranţă că pare a fi ceea ce trebuie. Făcu o pauză, apoi întrebă uşor neliniştit: Are şi glume?

— Doar trei sute de pagini pline cu anecdote, spuse ea.

Întinse mâna dreaptă — la fel de lipsită de inele ca şi stânga — şi–l trase de mânecă.

— Pe–aici.

Îl conduse către o uşă, ţinându–l de mânecă.

— O să–ţi rezolv toate problemele, Sam. Sper doar să nu fie nevoie de o altă

criză ca să ajungi din nou la biblioteca noastră. E mică, dar e foarte bine dotată. Aşa cred, în orice caz, chiar dacă, fireşte, sunt subiectivă.

Trecură printr–o uşă ca să ajungă în umbrele severe ale sălii principale. Doamna Lortz acţionă trei întrerupătoare de lângă uşă şi globurile atârnate de tavan se aprinseră, răspândind o lumină gălbuie şi plăcută, care încălzi şi înveseli considerabil încăperea.

— E foarte mohorât aici când e înnorat afară, spuse ea cu glas încrezător, care parcă voia să spună „acum ne aflăm în adevărata Bibliotecă”. Încă îl mai ţinea strâns de mânecă pe Sam. Dar bineînţeles că ştii cum se plânge Consiliul Orăşenesc de facturile la curent electric într–un loc ca ăsta, sau poate că nu ştii, dar pariez că bănuieşti.

— Da, bănuiesc, admise Sam, care–şi coborî şi el glasul până aproape de intensitatea unei şoapte.

— Dar asta–i floare la ureche, prin comparaţie cu ceea ce au de spus când vine vorba despre cheltuielile cu încălzirea iarna.

Îşi dădu ochii peste cap şi continuă:

— Petrolul e atât de scump. E din cauza arabilor ăia… şi *acum* uite până unde–au ajuns — să angajeze asasini religioşi ca să încerce uciderea unor *scriitori.*

— Într–adevăr, pare un pic cam exagerat, zise Sam şi, din cine ştie care motiv, se pomeni gândindu–se din nou la

afişul cu bărbatul înalt — cel cu steaua ciudată prinsă de legitimaţie, a cărui umbră cădea atât de ameninţător asupra feţelor celor doi copii ridicate spre el. Cădea asupra lor ca o pată.

— Şi, bineînţeles, m–am tot agitat prin Biblioteca pentru Copii. Când sunt acolo, nici nu–mi dau seama cum trece timpul.

— E un loc interesant, spuse Sam.

Ar fi vrut să continue, s–o întrebe ce e cu afişele alea, dar doamna Lortz îi zădărnici planurile. Lui Sam îi era limpede cine dirija această ciudată, mică excursie ocolitoare într–o zi, de altfel, obişnuită.

— Cred şi eu că este! Acum, o să te rog să–mi dai un minut.

Ridică mâinile şi le aşeză pe umerii lui — trebui să stea pe vârfuri ca să facă asta — şi, preţ de o clipă, lui Sam îi trecu prin minte ideea absurdă că ar avea de gând să–l sărute. În loc de asta, îl făcu să se aşeze pe o bancă din lemn aflată de–a lungul laturii îndepărtate a raftului cu cărţi noi.

— Ştiu exact unde să găsesc cărţile de care ai nevoie, Sam. Nici măcar nu trebuie să consult catalogul.

— Aş putea să mi le iau şi singur…

— Sunt sigură, spuse ea, dar ele se află în secţiunea de Referinţe Speciale şi nu–mi place să–i las pe clienţi acolo, decât dacă nu am încotro. Sunt foarte autoritară în privinţa asta, dar întotdeauna ştiu unde să pun mâna

ca să iau exact lucrurile de care am nevoie… acolo, în orice caz. Ştii, oamenii sunt foarte dezordonaţi, au foarte puţin respect pentru ordine. Copiii sunt cei mai răi, dar chiar şi părinţii ajung să–şi facă de cap, dacă–i laşi. Nu–ţi face nici o grijă, mă–ntorc cât ai zice peşte.

Sam n–avea nici cea mai mică intenţie să mai protesteze, dar oricum n–ar fi avut timp, nici dacă ar fi vrut. Femeia dispăruse. Stătea pe bancă, simţindu–se încă o dată ca un elev din clasa a patra… ca un elev care făcuse ceva rău de data asta, care–şi făcuse de cap şi, din pricina asta, nu avea voie să iasă afară şi să se joace cu copiii în recreaţie.

O auzea pe doamna Lortz mişcându–se prin camera din spatele biroului de control, aşa că începu să se uite în jur îngândurat. Nu era nimic de văzut în afară de cărţi — nu era acolo nici măcar un bătrân pensionar care să citească ziarul sau să răsfoiască o revistă, ceva. Părea ciudat. Nu s–ar fi aşteptat ca o bibliotecă dintr–un orăşel ca al lor să înregistreze un record al cifrei de afaceri într–o zi oarecare a săptămânii, dar chiar nimeni?

„Mă rog, a fost domnul Peckham”, îşi zise el, „dar a terminat ziarul şi s–a dus acasă. Ştii, ziarul de vineri e îngrozitor de subţire. Şi nici praf nu e cine ştie ce.” Şi deodată îşi dădu seama că trebuia s–o creadă pe cuvânt pe doamna Lortz că domnul Peckham fusese totuşi pe–acolo.

„Adevărat, dar ce interes ar avea să mintă?”

Nu ştia şi se îndoia foarte tare că ea ar fi ştiut să–i răspundă, dar faptul că pusese la îndoială onestitatea unei femei cu faţa blândă pe care abia o cunoscuse sublinia elementul enigmatic central al acestei întâlniri: nu o plăcea. C–avea sau nu o faţă blândă, nu–i plăcea câtuşi de puţin.

„Afişele sunt de vină. Erai pregătit să antipatizezi pe ORICINE ar fi pus asemenea afişe în sala de lectură a copiilor. Dar nu contează, pentru că nu e vorba decât de o excursie ocolitoare. Ia–ţi cărţile şi cară–te.”

Se foi pe bancă, ridică privirea şi văzu un motto pe perete:

Dacă vrei să ştii cum se poartă un bărbat cu soţia şi cu copiii lui, uită–te la felul cum se poartă cu cărţile.

Ralph Waldo Emerson

Nici după această mică predică nu se dădea în vânt. Nu ştia exact de ce... exceptând, probabil, faptul că el era de părere că un bărbat, chiar dacă era un şoarece de bibliotecă, era de aşteptat să se poarte ceva mai bine cu familia sa decât cu ceea ce citea. Mottoul, scris cu foiţă de aur pe o scândură din stejar lăcuit, se uita în jos la el cu asprime, parcă vrând să–i sugereze că ar face bine să se mai gândească.

Înainte să poată face aşa ceva, doamna Lortz se întoarse, împingând poarta spre biroul de împrumut, trecând prin ea şi lăsând–o cu grijă la loc în urma ei.

— Cred c–am găsit ceea ce ai nevoie, spuse ea cu voioşie. Sper că vei fi de acord.

Zicând acestea, îi întinse două cărţi. Una era *Prietenul oratorului,* editată de Kent Adelmen, iar cealaltă era *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american.* Conţinutul celei de–a doua cărţi, după cum se spunea pe supracopertă (care era, la rândul ei, protejată de o altă supracopertă din plastic rezistent), nu fusese editat, ci *selectat* de o anume Hazel Felleman. „Poeme despre viaţă!" promitea coperta. „Poeme despre casă şi mamă! Poeme amuzante şi fanteziste! Poemele cele mai des cerute de către cititorii revistei *New York Times Book Review!*" Tot de pe supracopertă mai puteai afla că Hazel Felleman „reuşise să surprindă pulsul poetic al poporului american".

Sam se uită la doamna Lortz cu oarecare îndoială, iar aceasta îi citi gândurile fără prea mari eforturi.

— Da, ştiu, par să fie de modă veche, spuse ea. Mai ales astăzi, când cărţile motivaţionale se bucură de un aşa mare succes. Îmi închipui că dacă te–ai duce la una dintre librăriile din mallul din Cedar Rapids ai găsi o duzină de cărţi gata să îndrume primii paşi ai oricărui orator public debutant. Numai

că nici una dintre ele nu ar fi la fel de bună ca astea, Sam. Chiar sunt convinsă că aceste două cărţi sunt cele mai bune ajutoare pentru bărbaţii sau femeile care vor să deprindă arta oratoriei.

— Cu alte cuvinte, amatori, spuse Sam, zâmbind larg.

— Ei, da. Să luăm, de exemplu, *Cele mai îndrăgite poeme.* A doua secţiune a cărţii — începe la pagina şaizeci şi cinci, dacă nu mă–nşală memoria — se numeşte „Inspiraţie”. Aproape sigur vei găsi acolo ceva care să constituie un punct culminant adecvat pentru micul tău discurs. Şi vei ajunge să constaţi că ascultătorii tăi îşi vor aminti de un vers bine ales, chiar dacă uită orice altceva. Mai ales dacă sunt un pic…

— Beţi, zise el.

— *Afumaţi* era cuvântul pe care l–aş fi folosit, spuse ea dojenindu–l cu blândeţe, deşi presupun că îi cunoşti mai bine decât mine.

Dar privirea cu care–l săgetă sugera că îi spusese asta doar din politeţe.

Ridică *Prietenul oratorului.* Pe copertă era desenată, în stil caricatural, o sală cu pereţii tapetaţi cu drapele. Mici grupuri de bărbaţi îmbrăcaţi în ţinute de seară desuete stăteau la mese, având în faţă câte un pahar de băutură. Cu toţii râdeau în hohote. Tipul de pe podium — şi el în ţinută de seară şi, evident, vorbitorul de după cină — rânjea

triumfător către ei. Era limpede că repurtase un succes răsunător.

— La început are o secţiune despre teoria discursurilor de după dineuri, spuse doamna Lortz, dar având în vedere că nu–mi laşi impresia unuia care ar dori să–şi facă o carieră din asta…

— Aici aveţi mare dreptate, admise Sam cu râvnă.

— … aş sugera să treceţi direct la secţiunea din mijloc, care se cheamă „Vorbirea vioaie”. Veţi găsi acolo anecdote şi snoave împărţite în trei categorii: „Fă–i să se simtă în largul lor”, „Frăgezeşte–i” şi „Aplică lovitura de graţie”.

„Parc–ar fi un manual pentru gigolo”, îşi zise Sam, fără să o spună cu glas tare.

Ea îi citi din nou gândurile.

— Puţin cam sugestiv, presupun… dar cărţile astea au fost publicate în vremuri mai simple, mai inocente. Spre sfârşitul anilor treizeci, ca să fiu mai exactă.

— Mult mai inocente, aşa e, spuse Sam, gândindu–se la fermele părăsite din regiunile secetoase, la fetiţele îmbrăcate în rochii din pânză de sac şi la acele *Hoovervilles*[8] mizere, înconjurate de poliţişti

---

[8] La începutul anilor treizeci ai secolului trecut, după Marea Depresie, în oraşele amer icane au apărut mahalale cu cocioabe mizer e, ridicate de cei rămaşi fără adăpost. Au fost

cu bastoane din cauciuc.

— Dar amândouă cărţile rămân utile, spuse ea, bătându–le uşor cu degetul, ca pentru a sublinia cele rostite şi ăsta e cel mai important lucru în afaceri, nu–i aşa, Sam? Rezultatele!

— Da… cred că da.

Se uită la ea îngândurat şi doamna Lortz ridică sprâncenele — uşor defensiv, poate.

— Ia spune, la ce te gândeai? Întrebă ea.

— Mă gândeam că asta a fost o întâmplare foarte rară în viaţa mea de adult, spuse el. Nu ceva nemaiauzit, nici vorbă, dar *rară.* Am venit aici după două cărţi care să–mi învioreze discursul şi se pare că mi–aţi dat exact lucrul pe care mi–l doream. Cât de des se întâmplă asta într–o lume în care de obicei nu poţi să obţii nici măcar nişte cotlete de miel ca lumea de la băcănie când îţi crapă buza după aşa ceva?

Ea zâmbi. Părea să fie un zâmbet de plăcere sinceră… atât doar că Sam observă încă o dată că *ochii* ei nu zâmbeau. Nu credea că aceştia îşi schimbaseră expresia de când se întâlnise prima oară cu ea — sau ea cu el — în Biblioteca pentru Copii. Ochii

---

numite Hooverville, deoarece locuitorii lor îl î nvinuiau pe preşedintele Herbert Hoover pen tru soarta lor grea.

aceia continuau să vegheze.

— Cred că tocmai mi–ai făcut un compliment!

— Da, doamnă. Aşa e.

— Îţi mulţumesc, Sam. Îţi mulţumesc din suflet. Se spune că vorba dulce mult aduce, dar mă tem că tot va trebui să–ţi cer doi dolari.

— Serios?

— Asta e taxa pentru eliberarea unei legitimaţii de bibliotecă pentru adulţi, spuse ea, dar e valabilă trei ani, iar prelungirea ei costă doar cincizeci de cenţi. Ce zici, ţi se pare o afacere avantajoasă sau nu?

— Mie mi se pare în regulă.

— Atunci vino după mine, spuse ea şi Sam o urmă până la biroul de împrumut.

3

Îi dădu un formular să–l completeze — pe el îşi scrise numele, adresa, numerele de telefon şi locul de muncă.

— Văd că locuieşti pe Kelton Avenue. Frumos!

— Ei da şi mie–mi place.

— Casele sunt drăguţe şi încăpătoare — ar fi trebuit să fii căsătorit.

El tresări uşor surprins.

— Cum v–aţi dat seama că nu sunt căsătorit?

— La fel cum ţi–ai dat seama şi tu că

eu nu sunt, spuse ea. Zâmbetul îi devenise uşor ironic, uşor viclean. Nimic pe inelarul stâng.

— Oh, spuse el jalnic şi zâmbi. Nu credea că afişase obişnuitul lui zâmbet sclipitor şi simţea că i se încălziseră obrajii.

— Doi dolari, te rog.

Îi dădu două bancnote de un dolar. Ea se duse la un mic birou, pe care stătea o maşină de scris antică, din care mai rămăsese scheletul şi dactilografie rapid pe un cartonaş portocaliu aprins. Veni cu el la biroul de împrumut, îl semnă cu mişcări energice şi apoi i–l întinse.

— Uită–te şi verifică să fie corecte toate datele, te rog.

Sam făcu întocmai.

— Totul e în regulă.

Numele ei de botez era Ardelia. Un nume frumos şi destul de neobişnuit.

Ea luă înapoi legitimaţia lui de bibliotecă — prima pe care o avea din timpul colegiului, dacă tot se gândise la asta şi unde mai pui că o folosise extrem de rar pe aceea — şi o puse sub aparatul de microfilme alături de cartonaşele pe care le luă din buzunarul fiecăreia dintre cărţi.

— Poţi să le ţii o săptămână, pentru că sunt luate de la Referinţe Speciale. Asta e o categorie pe care am inventat–o chiar eu, pentru cărţile aflate la mare cerere.

— Cărţile ajutătoare pentru vorbitorii

începători sunt la mare cerere?

— Alea şi cărţile despre lucruri precum repararea instalaţiilor sanitare, scamatorii simple şi ghidurile de maniere în societate… ai fi surprins să ştii ce cărţi consideră oamenii a fi absolut necesare. Dar eu ştiu.

— Fără doar şi poate că ştiţi.

— Lucrez în meseria asta de multă, multă vreme, Sam. Şi durata de păstrare a cărţilor nu se poate prelungi, aşa că ai grijă să le aduci înapoi până pe şase aprilie.

Ridică privirea şi lumina se reflectă în ochii ei. Sam preferă să creadă că ceea ce văzuse acolo era o licărire… dar nu era asta. Era o strălucire. O strălucire cât se poate de puternică. Preţ de o clipă, Ardelia Lortz arătă de parcă ar fi avut câte o monedă de cinci cenţi în fiecare ochi.

— Altfel? Întrebă el şi dintr–o dată zâmbetul nu i se mai păru a fi zâmbet — i se păru că e o mască.

— Altfel o să fiu nevoită să–l trimit pe Poliţistul Bibliotecii după tine, spuse ea.

4

Pentru o clipă, privirile lor se încleştară şi Sam se gândi că o vedea pe *adevărata* Ardelia Lortz, iar femeia aceea nu mai avea nimic fermecător sau blând, nimic din ceea ce ar fi caracterizat o bibliotecară celibatară.

„Femeia asta ar putea fi cu adevărat

periculoasă”, se gândi el şi apoi alungă ideea, uşor jenat. Ziua mohorâtă şi probabil presiunea exercitată de susţinerea iminentă a discursului începeau să–i vină de hac. „E cam la fel de periculoasă ca o piersică la conservă… şi nu e vorba nici de ziua mohorâtă, nici măcar de seara petrecută la Clubul Rotarienilor. De vină sunt blestematele alea de afişe.”

Avea sub braţ *Prietenul oratorului* şi *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american* şi ajunseseră aproape de uşă când îşi dădu seama că femeia îl conducea afară, îşi propti ferm picioarele şi se opri. Ea se uită la el surprinsă.

— Pot să vă întreb ceva, doamnă Lortz?

— Bineînţeles, Sam. De–aia mă aflu eu aici, ca să–ţi răspund la întrebări.

— E vorba de Biblioteca pentru Copii şi de afişe. Unele dintre ele m–au surprins. Aproape că m–au şocat.

Se aşteptase ca replica asta să se audă cam ca reacţia unui preot baptist atunci când vede un *Playboy* iţindu–se de sub alte reviste aflate pe măsuţa de cafea a vreunui enoriaş, dar nu se auzi deloc aşa.

„Pentru că”, îşi zise, „nu e doar un sentiment convenţional. Chiar am fost şocat. Fără nici un «aproape».”

— Afişe? Întrebă ea încruntându–se şi deodată fruntea i se lumină. Râse. Oh! De bună seamă că te referi la Poliţistul

Bibliotecii… şi la Simon Nerodul.

— Simon Nerodul?

— Ştii afişul care zice NICIODATĂ SĂ NU VĂ URCAŢI ÎN MAŞINA UNUI STRĂIN? Aşa–l numesc copiii pe băieţelul din desen. Cel care ţipă. Îi spun Simon Nerodul — cred că–l dispreţuiesc pentru că a putut să facă un lucru atât de prostesc. Mie mi se pare ceva cât se poate de sănătos, nu?

— Nu ţipă, zise Sam încet. *Zbiară.*

Ea ridică din umeri.

— Ţipă, zbiară, e vreo diferenţă? Nu prea auzim nici ţipete, nici zbierete pe–aici. Copiii sunt foarte cuminţi — foarte respectuoşi.

— Cred şi eu, zise Sam. Ajunseseră din nou în foaier şi se uită la afişul de pe şevalet, cel care nu spunea

TĂCEREA E DE AUR

sau

VĂ RUGĂM SĂ PĂSTRAŢI LINIŞTEA

ci doar proclama un singur imperativ de necontestat:

LINIŞTE!

— Şi–apoi, e doar o chestiune de interpretare, nu?

— Presupun că da, zise Sam.

Simţea că era dirijat — şi încă foarte eficient — către un loc în care n–ar mai fi avut la dispoziţie nici un suport moral pe care să se sprijine, iar domeniul dialecticii i–ar fi aparţinut Ardeliei Lortz. Îi lăsa impresia că era obişnuită să procedeze astfel, ceea ce–l determină să se încăpăţâneze.

— Dar pe mine m–au frapat ca fiind exagerate afişele alea.

— Serios? Întrebă ea politicos.

Se opriseră lângă uşa de afară.

— Da. Înspăimântătoare.

Îşi luă inima–n dinţi şi spuse ceea ce credea cu adevărat.

— Nu mi se par potrivite pentru un loc în care se adună copiii de vârste mici.

Constată că nici acum tonul cu care rostise cuvintele nu fusese afectat sau exagerat de moralist, cel puţin aşa i se părea şi se simţi uşurat.

Ea zâmbea şi zâmbetul acela avu darul să–l irite.

— Nu eşti prima persoană care–şi exprimă o astfel de opinie, Sam. Adulţii fără copii nu sunt vizitatori frecvenţi ai Bibliotecii pentru Copii, dar din când în când mai vin pe–aici — unchi, mătuşi, câte–un prieten al vreunei mame necăsătorite, pe capul căruia a picat sarcina să ia copilul de–aici… sau oameni ca tine, Sam, care mă caută pe mine.

Oamenii aflaţi la ananghie, spuneau

ochii ei reci, albastru–cenuşii. *Oameni care vin pentru ajutor şi pe urmă, după ce AU FOST ajutaţi, se apucă să critice felul cum ne desfăşurăm activitatea aici, la Biblioteca Publică din Junction City. Felul cum îmi desfăşor eu activitatea, la Biblioteca Publică din Junction City.*

— Cred că vă gândiţi că n–am făcut bine spunându–mi părerea, zise Sam pe un ton amabil. N–avea deloc porniri amabile, dar era un alt truc profesional, unul de care se folosea acum ca să se învăluie cu un fel de mantie protectoare.

— Câtuşi de puţin. Atât doar că nu înţelegi. Vara trecută am făcut un sondaj, Sam — ca parte a Programului de Lectură pentru Vară, care se desfăşoară anual. Am numit programul Zile Caniculare în Junction City şi fiecare copil primeşte câte un vot pentru fiecare carte citita. E una din strategiile pe care le–am elaborat de–a lungul anilor ca să–i încurajăm pe copii să citească. Pentru că vezi dumneata, asta e una dintre responsabilităţile noastre cele mai importante.

Noi ştim ce facem, îi spunea acea privire neclintită. *Iar eu sunt foarte politicoasă, nu? Ţinând cont de faptul că tu, care n–ai mai fost niciodată în viaţa ta aici, ai găsit de cuviinţă să–ţi bagi nasul şi să începi să critici.*

Sam începu să se simtă nelalocul lui.

Acel câmp de luptă dialectică încă nu–i aparţinea doamnei Lortz — cel puţin nu întru totul — dar se văzu nevoit să recunoască faptul că bătea în retragere.

— Conform acestui sondaj, vara trecută, filmul preferat al copiilor a fost *Coşmarul de pe strada Ulmilor, Partea a V–a.* Grupul lor de rock preferat se cheamă Guns n' Roses — pe locul al doilea ieşind un anume Ozzy Osbourne, care, din câte–am înţeles, e renumit pentru faptul că, în timpul concertelor, decapitează cu gura animale vii. Romanul lor preferat a fost un *paperback* intitulat *Cântec de lebădă.* E un roman horror scris de Robert McCammon. Nici nu–l putem păstra în stoc, Sam. În câteva săptămâni, cartea e atât de citită încât se face ferfeniţă. Am avut un exemplar cu coperţile laminate, dar bineînţeles c–a fost furat. De către unul dintre copiii răi.

Buzele i se subţiară până când deveniră o linie fină.

— Contracandidat a fost un roman horror despre incest şi infanticid numit *Flori în mansardă,* care a fost campion cinci ani la rând. Câţiva dintre ei au menţionat chiar şi *Peyton Place*[9].

Îl privi cu severitate.

— Eu n–am văzut nici unul dintre

---

[9] Celebru roman al autoarei Grace Meta lious, apărut în 1956.

episoadele filmului *Coşmarul de pe strada Ulmilor.* N–am ascultat nici un disc al lui Ozzy Osbourne şi nici nu am o asemenea dorinţă, aşa cum nu vreau să citesc vreo carte scrisă de Robert McCammon, Stephen King sau V.C. Andrews. Înţelegi încotro bat, Sam?

— Cred că da. Vreţi să spuneţi că n–ar fi corect să... (avea nevoie de un cuvânt, bâjbâi după el şi îl găsi)... uzurpăm gusturile copiilor.

Ea zâmbi radios — cu toată faţa, exceptând ochii, care păreau să aibă iarăşi în ei monede de cinci cenţi.

— E *parţial* adevărat, dar nu e *totul.* Afişele din Biblioteca pentru Copii — atât cele drăguţe şi cuminţi, cât şi cele care te–au dezgustat — ne–au fost trimise de Asociaţia Bibliotecilor din Iowa. ABI este membră a Asociaţiei Bibliotecilor din Midwest, care, la rândul ei, face parte din Asociaţia Naţională a Bibliotecilor, aceasta din urmă obţinându–şi cea mai mare parte a finanţărilor din impozitele plătite de cetăţenii acestei ţări — adică, de exemplu, de la mine. Şi de la tine.

Sam îşi schimba greutatea de pe un picior pe celălalt. Nu voia să–şi petreacă după–amiaza ascultând o lecţie despre „cum lucrează pentru tine biblioteca ta”, dar nu o căutase cu lumânarea? Aşa presupunea. Singurul lucru de care era absolut sigur era că îi plăcea din ce în ce mai puţin de Ardelia Lortz.

— Asociaţia Bibliotecilor din Iowa ne trimite în fiecare lună câte o foaie cu reproducerile a circa patruzeci de afişe, continuă neabătută doamna Lortz. Putem alege cinci afişe gratuit, cele suplimentare costând câte trei dolari bucata. Văd că ai început să te foieşti, Sam, dar meriţi o explicaţie şi în sfârşit ajungem la miezul problemei.

— Cine, eu? Nu mă foiesc, zise Sam foindu–se.

Ea îi zâmbi, lăsând să se vadă nişte dinţi prea uniformi ca să fie altceva decât o proteză.

— Avem un Comitet al Bibliotecii pentru Copii, spuse ea. Cine face parte din el? Păi, nişte copii, fireşte! Nouă la număr. Patru elevi de liceu, trei de la gimnaziu şi doi de la primară. Fiecare copil trebuie să aibă calificativul general B ca să poată fi membru al comitetului. Ei aleg o parte din cărţile noi pe care le comandăm, ei au ales noile draperii şi mese astă–toamnă, când am redecorat încăperile... şi, desigur, ei aleg afişele. Asta fiind, cum a spus cândva unul dintre membrii mai mici ai comitetului, „partea cea mai amuzantă”. Acum, ai înţeles?

— Da, zise Sam. Copiii i–au ales pe Scufiţa Roşie, pe Simon Nerodul şi pe Poliţistul Bibliotecii. Le–a plăcut de ei fiindcă sunt înspăimântători.

— Corect! Spuse ea cu un zâmbet larg.

Dintr–o dată, constată că se săturase. Era ceva în legătură cu Biblioteca. Nu cu afişele, nu cu bibliotecara, ci cu Biblioteca însăşi. Dintr–o dată, Biblioteca era ca o aşchie de lemn dureroasă şi enervantă, înfiptă adânc în fesă. Oricum ar fi fost, era… *destul.*

— Doamnă Lortz, aveţi cumva în Biblioteca pentru Copii o casetă video cu *Coşmarul de pe strada Ulmilor, Partea a V–a?* Sau o selecţie a albumelor lansate de Guns n' Roses şi Ozzy Osbourne?

— Sam, ţi–a scăpat esenţialul, începu ea cu răbdare.

— Dar din *Peyton Place?* Ţineţi un exemplar din cartea asta în Biblioteca pentru Copii numai pentru că nu ştiu care puşti a citit–o?

Chiar în timp ce vorbea, îi trecu prin minte: „Chiar mai citeşte CINEVA vechitania aia?"

— Nu, spuse ea şi Sam observă că o roşeaţă provocată de enervare se ridică în obrajii ei. Nu era o femeie obişnuită să–i fie puse la îndoială judecăţile de valoare. Dar avem poveşti despre spargerea caselor, abuzurile parentale şi tâlhării. Vorbesc, desigur, despre „Bucle–Aurii şi cei trei urşi", „Hansel şi Gretel" şi „Jack şi vrejul de fasole". M–aş fi aşteptat la mai multă înţelegere din partea unui om ca tine, Sam.

„Un om pe care l–ai ajutat la nevoie, asta vrei să spui”, îşi zise Sam, „dar, la naiba, scumpă doamnă, nu de asta te plăteşte oraşul?”

Deodată îşi recăpătă stăpânirea de sine. Nu ştia exact ce voise să spună prin „un om ca tine”, nu era sigur că voia să ştie, dar înţelegea că discuţia aceasta era pe cale să scape de sub control şi să se transforme într–o ceartă. Venise aici ca să găsească puţină sare şi puţin piper, pe care să le presare peste discursul său, nu să intre într–o dispută privind Biblioteca pentru Copii cu bibliotecara şefă.

— Vă rog să mă scuzaţi dacă am spus ceva care să vă supere, spuse el şi acum chiar că trebuie să plec.

— Da, zise ea. Cred că aşa ar trebui să faci.

Scuzele nu–ţi sunt acceptate, îi telegrafiară ochii ei. *Nu sunt acceptate deloc.*

— Cred că sunt un pic neliniştit din pricina debutului meu ca orator. Şi am stat până târziu azi–noapte ca să lucrez la discurs.

Îşi însoţi spusele cu vechiul lui zâmbet amabil şi–şi ridică servieta.

Ea se mai domoli — puţin — dar ochii ei continuau să arunce săgeţi.

— E de înţeles. Suntem aici ca să ajutăm şi, fireşte, suntem întotdeauna interesaţi de criticile constructive ale

contribuabililor.

Accentuase cuvântul „constructive” cu maximă fineţe, ca să–i dea de înţeles, presupunea el, că *ale lui* nu fuseseră câtuşi de puţin aşa.

Acum, că se terminase, simţea imboldul — aproape ca pe o necesitate — de a schimba impresia generală, de a netezi asperităţile, aşa cum netezeşti cuvertura aşternută pe un pat bine făcut. Iar asta făcea parte tot din reflexele lui de om de afaceri, presupunea… sau din coloratura protectoare a omului de afaceri. Îi trecu prin minte un gând ciudat — că lucrul despre care ar trebui să vorbească în seara asta era această întâlnire cu Ardelia Lortz. Aceasta vorbea mai elocvent despre sufletul unui orăşel de provincie decât întregul lui discurs scris. Povestea nu era întru totul măgulitoare, dar fără doar şi poate că nu era seacă. Şi ar fi asigurat un sunet rareori auzit în discursurile susţinute la întrunirile de vineri seara ale rotarienilor: sunetul inconfundabil al adevărului.

— Ei bine, ne–am cam dondănit la un moment dat, se auzi spunând şi se văzu întinzând mâna. Se pare că mi–am depăşit aria de competenţă. Sper că nu–mi purtaţi pică.

Ea îi atinse mâna. A fost o atingere scurtă, simbolică. Pielea îi era rece, catifelată. Cumva, neplăcută. Ca şi cum ai fi

dat mâna cu un rastel pentru umbrele.

— Câtuşi de puţin, zise ea, dar ochii ei continuau să spună o cu totul altă poveste.

— Ei, păi, atunci… eu o să cam plec.

— Da. Şi nu uita — o săptămână ai pentru cărţile alea, Sam.

Ridică un deget, îndreptând o unghie bine îngrijită spre cărţile pe care le ţinea Sam. Şi zâmbi. Lui Sam, zâmbetul acela i se păru extrem de tulburător, dar n–ar fi putut în ruptul capului să spună exact din ce cauză.

— N–aş vrea să–l trimit după tine pe Poliţistul Bibliotecii.

— Nu, admise Sam. Nici eu n–aş vrea asta.

— În regulă, spuse Ardelia Lortz, continuând să zâmbească. Nici tu n–ai vrea.

5

Pe la jumătatea aleii, faţa copilului care zbiera

(Simon Nerodul, copiii îi zic Simon Nerodul, iar mie mi se pare ceva cât se poate de sănătos, nu?)

Îi reveni în minte însoţită de un gând — un gând îndeajuns de simplu şi de practic ca să–l facă să se oprească în loc. Şi anume: dacă i s–ar da şansa să aleagă un asemenea afiş, un juriu format din copii putea foarte bine să–l aleagă… dar ar fi posibil ca *vreuna* dintre Asociaţiile de Biblioteci, fie ea din

Iowa, din Midwest sau din ţara întreagă chiar să trimită aşa ceva?

Sam Peebles se gândi la mâinile imploratoare, lipite de sticla dură care–l ţinea prizonier, la zbieretul copilului, la gura chinuită de suferinţă şi, subit, ideea aceasta i se păru mai mult decât greu de crezut. I se păru *imposibil* de crezut.

Şi *Peyton Place.* Cum stăteau lucrurile în privinţa acestei cărţi? Îşi închipuia că cea mai mare parte dintre adulţii care frecventaseră Biblioteca uitaseră de ea. Chiar credea că o parte dintre copiii lor — cei îndeajuns de mici ca să se ducă la Biblioteca pentru Copii — redescoperiseră acea relicvă?

„Nici pe–asta n–o cred.”

N–avea nici un chef să provoace o a doua doză de supărare Ardeliei Lortz — prima fusese de ajuns şi rămăsese cu impresia că butonul de reglare a volumului nici măcar nu se apropiase de limita maximă — dar aceste gânduri se dovediră îndeajuns de puternice ca să–l determine să se întoarcă.

Ardelia dispăruse.

Uşile bibliotecii stăteau închise, ca o gură verticală pe acea faţă deprimantă din granit.

Sam zăbovi un moment în locul în care se afla, apoi se grăbi spre maşina parcată lângă bordură.

Capitolul 3
DISCURSUL LUI SAM

1

A fost un succes răsunător. A început cu nişte adaptări personale după două anecdote, preluate din secţiunea „Fă–i să se simtă în largul lor” a cărţii *Prietenul oratorului* — una era despre un fermier care încerca să–şi vândă angro propriile produse agricole, iar cealaltă avea ca subiect vânzarea de alimente congelate eschimoşilor — şi a folosit una în secţiunea de mijloc (care *era* de–a dreptul aridă). A mai găsit una reuşită în subsecţiunea intitulată „Aplică lovitura de graţie”, a început s–o transcrie şi deodată şi–a amintit de Ardelia Lortz şi *Cele mai mdrăgite poeme ale poporului american. Şi vei ajunge să constaţi că ascultătorii tăi îşi vor aminti de un vers bine ales, chiar dacă uită orice altceva,* spusese ea şi Sam găsi un bun poem scurt în secţiunea „Inspiraţie”, exact aşa cum îi zisese ea c–are să se întâmple.

Se uită la feţele ridicate spre el ale colegilor săi rotarieni şi spuse:

— Am încercat să vă ofer câteva dintre motivele pentru care trăiesc şi muncesc într–un orăşel precum Junction City şi sper că vi s–au părut măcar în parte logice. Dacă nu,

înseamnă că sunt într–o mare belea.

Un val de hohote sănătoase de râs (şi un damf de scotch amestecat cu bourbon) întâmpină această replică.

Sam asuda din greu, dar de fapt se simţea bine şi începea să spere că va scăpa nevătămat din această poveste. Microfonul nu scosese decât o singură dată ţiuitul specific de feedback, nimeni nu aruncase cu alimente şi nu se auziseră decât două–trei fluierături şi acelea binevoitoare.

— Cred că un poet numit Spencer Michael Free a reuşit să sintetizeze lucrurile pe care încerc să vi le transmit mai bine decât aş putea s–o fac eu vreodată. Vedeţi dumneavoastră, aproape tot ce avem noi de vândut în cadrul firmelor noastre poate fi vândut mai ieftin în centrele comerciale din oraşele mari şi în mallurile suburbane. Acele locuri se fălesc cu faptul că poţi să găseşti aproape orice marfă sau serviciu ai nevoie chiar acolo şi, pe deasupra, să mai şi parchezi pe gratis. Şi am impresia că nu sunt departe de adevăr. Dar rămâne un lucru pe care îl au de oferit firmele din orăşelele provinciale şi pe care nu–l au centrele comerciale, iar ăsta e lucrul despre care dl Free vorbeşte în poemul lui. Nu e o poezie foarte lungă, dar spune foarte multe. Şi sună cam aşa:

„În lumea asta contează atingerea

umană,

Atingerea dintre mâna ta şi a mea,

Care înseamnă mult mai mult pentru o inimă slăbită

Decât adăpostul, pâinea şi vinul;

Căci adăpostul dispare când se–ncheie noaptea,

Iar pâinea durează doar o zi,

Dar atingerea mâinii şi sunetul unei voci

Cântă tot timpul în suflet.”

Sam îşi mută privirea de la text la public şi, pentru a doua oară în acea zi, constată cu surprindere că rostise cu convingere fiecare cuvinţel. Constată că inima i se umpluse dintr–o dată de fericire şi recunoştinţă simplă. Era bine să afli că încă mai ai o inimă, că rutina zilelor obişnuite n–o făcuse să dispară, dar era şi mai bine să constaţi că ea poate încă să vorbească prin intermediul propriei tale guri.

— Noi, întreprinzătorii din oraşele mici, oferim acea atingere omenească. Pe de o parte, nu e mult… dar pe de alta, înseamnă cam totul. Ştiu că mă determină să revin ca să mai cer. Aş dori să–i urez vorbitorului care fusese iniţial programat pentru această seară, Uluitorul Joe, o vindecare rapidă; vreau să–i mulţumesc lui Craig Jones, fiindcă mi–a cerut să–i ţin locul; şi aş mai vrea să vă mulţumesc tuturor pentru răbdarea cu care

mi–aţi ascultat micul şi plictisitorul meu discurs. Aşadar… vă mulţumesc foarte mult.

Aplauzele au început chiar înainte ca el să încheie ultima propoziţie; s–au amplificat în timp ce–şi aduna cele câteva pagini de text, pe care le dactilografiase Naomi şi pentru ameliorarea cărora îşi consumase o după–amiază întreagă; apoi au urcat către un crescendo în timp ce el lua loc, năucit de reacţie.

„Ei, e din pricina băuturii”, îşi zise el. „Te–ar fi aplaudat şi dacă le–ai fi povestit cum ai reuşit să te laşi de fumat după ce l–ai descoperit pe Iisus la o petrecere Tupperware[10].”

Apoi, spectatorii au început să se ridice în picioare, ceea ce–l făcu să creadă că vorbise într–adevăr prea mult, dacă erau chiar aşa de nerăbdători să iasă din sală. Dar aceştia au continuat să aplaude şi atunci îl zări pe Craig Jones fluturând mâinile înspre el. După o clipă, Sam înţelese. Craig îi făcea semn să se ridice şi să facă o reverenţă.

Drept răspuns, îşi răsuci degetul arătător în jurul urechii, în chip de „Eşti

---

[10] Cunoscută producătoare de recipient e din material plastic, Tupperware este firma care a lansat conceptul de marketing direct p rin organizarea acestor aşa–zise „Tupperwar e parties” care aveau drept scop vânzarea pr oduselor firmei.

nebun!”

Craig clătină apăsat din cap şi începu să ridice mâinile repetat şi atât de energic încât ai fi zis că e un predicator evanghelist care–şi îndeamnă credincioşii să cânte mai tare.

Aşa că Sam se ridică şi uimirea îl cuprinse când auzi *ovaţiile* publicului.

După câteva momente, Craig se apropie de pupitru, în cele din urmă, ovaţiile se stinseră când bătu în microfon de câteva ori, scoţând un sunet de parcă un pumn gigantic înfăşurat în vată ar fi bătut într–un sicriu.

— Cred că vom fi cu toţii de acord, zise el, că discursul lui Sam a compensat peste măsură preţul biletului de intrare la această reuniune.

Replica generă o nouă rundă de aplauze viguroase.

Craig se întoarse către Sam şi spuse:

— Dacă aş fi ştiut că ai asemenea calităţi, Sammy, te numeam de la bun început!

Ceea ce produse alte aplauze şi fluierături. Înainte ca acestea să se stingă, Craig Jones apucă mâna lui Sam şi începu s–o scuture cu vioiciune.

— A fost nemaipomenit! Spuse Craig. De unde–ai copiat–o, Sam?

— N–am copiat–o, spuse Sam. Simţea o căldură în obraji şi, cu toate că nu băuse

decât un pahar de gin cu tonic — unul slab — înainte să–şi susţină discursul, se simţea uşor pilit. E al meu. Am luat vreo două cărţi de la Bibliotecă şi alea mi–au fost de folos.

În jurul lui se strângeau acum alţi rotarieni; mâna lui Sam era scuturată iarăşi şi iarăşi. Începu să se simtă ca pompa orăşenească în timpul unei veri secetoase.

— Excelent! Îi strigă cineva în ureche. Sam se întoarse într–acolo şi văzu că vocea îi aparţinea lui Frank Stephens, care se înscrisese în club când reprezentantul sindicatului camionagiilor a fost acuzat de abuz în serviciu.

— Era bine să–l fi tras pe bandă, că puteam să–l vindem pe la organizaţiile astea civice, că–s o grămadă! Să mor io, Sam, a fost un discurs pe cinste!

— Treb’e să–l luăm cu noi, pe drum! Spuse Rudy Pearlman. Faţa lui rotundă era roşie şi asudată. Era cât pe ce să dau în plâns! Să fiu al naibii! Unde–ai găsit poiemu’ ăla?

— La Bibliotecă, spuse Sam. Încă se simţea ameţit… dar uşurarea dată de faptul că terminase întreg era înlocuită de un soi de încântare prudentă. Se gândi că va trebui să–i dea lui Naomi o primă. Era într–o carte intitulată…

Dar până s–apuce să–i spună lui Rudy cum se numea cartea, Bruce Engalls îl apucă de cot şi îl conduse spre bar.

— Cel mai bun discurs pe care l–am auzit la caraghioşi ăsta de club în ultimii doi ani! Exclamă Bruce. Poate chiar cinci! Cine naiba mai are nevoie de nefericitul ăla de acrobat? Ia să–ţi fac cinste cu ceva de băut, Sam. La naiba, te cinstesc de două ori!

2

Până să apuce să plece de–acolo, Sam consumase în total şase pahare de băutură, toate gratis şi şi–a încheiat seara de triumf vomitând pe propriul preş de BUN VENIT la scurt timp după ce Craig Jones l–a lăsat în faţa casei sale de pe Kelton Avenue. Când vaporii de alcool i–au dat stomacul peste cap, Sam tocmai încerca să–şi vâre cheia în broasca uşii de la intrare — o treabă deloc simplă, pentru că păreau să fie trei broaşte şi patru chei — şi n–a mai fost deloc timp să scape de încărcătura suplimentară în tufişurile aflate într–o parte a verandei. Aşa că, atunci când în sfârşit a reuşit să deschidă uşa, pur şi simplu a luat covoraşul pe care scria BINE AŢI VENIT (cu grijă, ţinându–l de margini ca mizeria să se adune la mijloc) şi îl aruncă într–o parte.

Şi–a făcut o cafea ca să–şi revină, dar telefonul a sunat de două ori în timp ce o bea. Alte felicitări. Al doilea apel a fost de la Elmer Baskin, care nici măcar *nu fusese* acolo. Se simţea cam ca Judy Garland în *S–a*

născut o stea, dar era greu să se bucure de asemenea sentimente cât timp stomacul continua să „calce apa”, iar capul începea să–l pedepsească pentru excese.

Sam lăsă robotul telefonic din living–room să preia următoarele apeluri, după care urcă în dormitor, decuplă telefonul de lângă pat, înghiţi două aspirine, se dezbrăcă şi se culcă.

Starea de conştienţă începu să se risipească — era şi obosit pe lângă faptul că era torpilat —, dar înainte ca somnul să pună stăpânire pe el, a avut timp să se gândească: „Cel mai mult îi sunt dator lui Naomi… şi acelei femei nesuferite de la Bibliotecă. Horst. Borscht. Sau cum naiba o fi chemând–o! Poate c–ar trebui să–i dau şi ei o primă.”

Auzi cum telefonul începe să sune la parter, fiind întrerupt de robotul telefonic.

„Bun băiat”, se gândi somnoros Sam. „Fă–ţi datoria — păi, în definitiv, nu te plătesc pentru asta?”

După care se făcu întuneric şi nu mai ştiu de nimic până sâmbătă dimineaţă, la orele zece.

3

Reveni pe tărâmul celor vii cu o aciditate în stomac şi cu o uşoară durere de cap, dar ar fi putut să fie cu mult mai grav. Îi părea rău pentru covoraşul aruncat, dar era

bucuros că se descotorosise de măcar o parte din băutură, înainte ca aceasta să–i inflameze ţeasta mai mult decât o făcuse deja. Zăbovi sub duş zece minute, făcând doar mişcări simbolice de spălare, după care se şterse cu prosopul, se îmbrăcă şi coborî la parter cu un prosop înfăşurat în jurul capului. Luminiţa roşie de pe robotul telefonic clipea, semnalând existenţa unor mesaje. Banda se derulă înapoi doar puţin atunci când apăsă butonul de redare a mesajelor; după toate aparenţele, apelul pe care–l auzise tocmai pe când adormea fusese ultimul.

Bip! „Bună, Sam.” Sam tocmai îşi desfăcea prosopul dar se opri, încruntându–se. Era o voce de femeie şi o cunoştea. A cui era? „Am auzit că ai avut un mare succes cu discursul. Mă bucur mult pentru tine.”

Atunci îşi dădu seama că era madam Lortz.

„Ei, cum naiba a făcut rost de numărul meu de telefon?”

Dar, desigur, pentru asta existau cărţile de telefon… şi îl notase oricum pe cererea de eliberare a legitimaţiei de bibliotecă, nu–i aşa? Ba da. Dintr–un motiv pe care nu–l putea preciza în acel moment, un mic fior îi scutură şira spinării.

„Ai grijă să aduci înapoi cărţile împrumutate până pe şase aprilie”, continuă ea şi adăugă, pe un ton jucăuş: „Aminteşte–ţi de Poliţistul Bibliotecii.”

Urmă clicul care semnaliza întreruperea legăturii. Pe robotul telefonic al lui Sam se aprinse beculeţul care anunţa: TOATE MESAJELE REDATE.

— Eşti o mică ticăloasă, nu–i aşa, madam? Spuse Sam adresându–se casei pustii, apoi se duse în bucătărie ca să–şi pregătească nişte pâine prăjită.

4

Când Naomi veni la orele zece, vineri dimineaţa, la o săptămână după debutul triumfător al lui Sam ca vorbitor de după dineu, Sam îi înmână un plic lung alb, având scris pe el numele ei.

— Ce e asta? Întrebă Naomi bănuitoare, dezbrăcându–şi mantia. Afară ploua din greu, o ploaie puternică şi sumbră, de primăvară timpurie.

— Deschide–l şi–ai să vezi.

Naomi desfăcu plicul. Înăuntru găsi un bilet de mulţumire şi un portret al lui Andrew Jackson.

— Douăzeci de dolari! Se uită la el mai bănuitoare ca oricând. De ce?

— Pentru că mi–ai salvat pielea când m–ai trimis la Bibliotecă, răspunse Sam. Discursul a mers foarte bine, Naomi. Cred că n–aş exagera dacă aş spune că a fost un mare succes. Dacă aş fi crezut că o să–i primeşti, aş fi pus acolo o bancnotă de

cincizeci.

Acum Naomi înţelese şi era încântată în mod vădit, dar cu toate acestea tot încercă să înapoieze banii.

— Mă bucur mult că a ieşit bine, Sam, dar nu pot să…

— Ba da, poţi, spuse el şi îi vei lua. Dacă ai lucra pentru mine ca agent de vânzări, mi–ai lua un comision, nu?

— Totuşi, nu. N–aş fi în stare să vând niciodată nimic. Când eram la cercetaşi, mama a fost singura persoană care a cumpărat vreodată prăjiturele de la mine.

— Naomi. Draga mea fată. Nu… să nu începi să devii agitată şi încolţită. N–am să mă dau la tine. Am trecut prin chestiile astea în urmă cu doi ani.

— Fără doar şi poate c–am trecut, admise Naomi, dar tot arăta neliniştită şi verifică din priviri dacă ar avea drum liber până la uşă, în eventualitatea în care ar fi fost nevoită să se retragă.

— Îţi dai seama că am vândut două case şi am scris poliţe de asigurare în valoare de două sute de mii de dolari de când am rostit discursul ăla? E drept, au fost asigurări colective, cu reduceri mari de rate şi comisioane mici, dar tot s–a adunat cât să–mi cumpăr o maşină nouă. Dacă nu iei banii ăştia, o să mă simt ca un căcat.

— Sam, *te rog!* Spuse ea, arătându–se şocată.

Naomi era o baptistă devotată. Ea şi mama ei frecventau o mică biserică din Proverbia, care era aproape la fel de dărăpănată ca şi casa în care locuiau. Sam ştia; fusese acolo o dată. Dar era fericit să vadă că Naomi arăta în acelaşi timp şi încântată… şi ceva mai relaxată.

În vara anului 1988, Sam ieşise de două ori în oraş cu Naomi. La a doua întâlnire, i–a făcut avansuri. Chiar dacă au fost exprimate cuviincios, tot nişte avansuri erau. Întâmplarea i–a făcut mult bine; după cum s–a dovedit, Naomi se apăra atât de bine în faţa avansurilor, încât ar fi putut foarte bine să joace în compartimentul defensiv al echipei Denver Broncos. Nu că nu l–ar fi plăcut, i–a explicat ea; atât doar că ea ajunsese la concluzia că ei doi n–ar putea niciodată să aibă o „asemenea" relaţie. Nedumerit, Sam a întrebat–o de ce. Naomi s–a mulţumit să clatine din cap. *Unele lucruri sunt greu de explicat, Sam, dar asta nu le face mai puţin adevărate. N–ar putea să funcţioneze niciodată. Crede–mă, pur şi simplu ar fi imposibil. Şi asta a fost tot ce–a putut să obţină de la ea.*

— Iartă–mă că am pronunţat cuvântul ăla, Naomi, îi spunea el acum. Vorbea cu umilinţă, deşi se cam îndoia că Naomi ar fi măcar pe jumătate atât de formalistă cum îi plăcea să lase impresia. Ce–am vrut să spun e că, dacă nu iei bancnota aia de douăzeci de

dolari, o să mă simt ca un căcăţel.

Ea puse bancnota în poşetă şi apoi se sili să se uite la el cu o expresie de pedanterie plină de demnitate. Aproape că reuşi… dar colţurile gurii îi fremătară uşor.

— Aşa. Eşti mulţumit acum?

— Afară de faptul că aş fi vrut să–ţi ofer cincizeci, spuse el. Ai accepta cincizeci, Omes?

— Nu, spuse ea. Şi, te rog, nu–mi mai spune Omes. Ştii că nu–mi place.

— Iartă–mă.

— Scuzele sunt acceptate. Acum, ce–ar fi să considerăm subiectul încheiat?

— În regulă, spuse Sam pe un ton împăciuitor.

— Am auzit mai mulţi oameni spunând că discursul tău a fost reuşit. Craig Jones era de–a dreptul entuziasmat Chiar crezi că ăsta e motivul pentru care ţi–au mers bine afacerile?

— Oare ursul face[11]… începu Sam, dar se opri la timp. Da, cred. Uneori, aşa se petrec lucrurile. O fi caraghios, dar e adevărat. Săptămâna asta, graficele de vânzări au atins nişte maxime. Vor scădea, fireşte, dar nu cred că vor reveni chiar la valorile de dinainte. Dacă noilor clienţi o să le placă felul cum fac eu afaceri — şi cred c–o

---

[11] *Does a bear shit in the woods* – Oare ursul face caca în pădure?

să le placă —, tendinţa pozitivă se va menţine.

Sam se lăsă pe spate în fotoliu, îşi împreună mâinile la ceafă şi privi gânditor spre tavan.

— Când Craig Jones m–a sunat să–mi spună că m–a numit înlocuitor, eram în stare să–l împuşc. Fără glumă, Naomi.

— Da, zise ea. Arătai de parcă tocmai te intoxicaseşi grav cu ciuperci otrăvitoare.

— Serios? Râse. Da, cred c–aşa arătam. E ciudat ce întorsătură pot să ia uneori lucrurile — un noroc chior. Dacă există Dumnezeu, ajungi să te întrebi uneori dacă a apucat să strângă toate şuruburile la marea maşinărie înainte s–o pună în funcţiune.

Se aştepta ca Naomi să–l dojenească pentru această ireverenţă (n–ar fi fost prima oară), dar astăzi n–a acceptat provocarea. În schimb, a spus:

— Eşti mai norocos decât crezi, dacă într–adevăr te–au ajutat cărţile luate de la Bibliotecă. De obicei, vinerea nu e deschis până la cinci. M–am ţinut să–ţi spun, dar am uitat.

— Pe bune?

— Probabil că l–ai găsit pe domnul Price punându–şi ordine în hârtii sau ceva de genul ăsta.

— Price? Întrebă Sam. Nu cumva ai vrut să spui domnul Peckham? Îngrijitorul cititor de ziare?

Naomi clătină din cap.

— Singurul Peckham de care am auzit de când sunt pe aici a fost bătrânul Eddie Peckham, care a murit acum câţiva ani. Eu vorbesc de domnul Price. *Bibliotecarul.* Se uita la Sam de parcă ar fi fost cel mai tâmpit om din lume… sau cel puţin din Junction City, Iowa. Era înalt? Slab? Pe la cincizeci de ani?

— Nici vorbă, spuse Sam. Am dat de o doamnă numită Lortz. Scundă, rotofeie, având aproximativ vârsta la care femeile dezvoltă un ataşament de durată pentru poliesterul de culoare verde deschis.

Un amestec mai degrabă ciudat de expresii traversă chipul lui Naomi — surprindere, urmată de suspiciune; suspiciunea, urmată de un soi de amuzament uşor exasperat. Această succesiune de expresii arată aproape întotdeauna acelaşi lucru: cineva ajunge să–şi dea seama că este luat peste picior într–o manieră viguroasă. În împrejurări mai obişnuite, Sam şi–ar fi pus întrebări în privinţa asta, dar toată săptămâna încheiase o mulţime de contracte avantajoase şi, ca urmare, rămăsese la rândul lui în urmă cu hârtiile. Mintea lui începuse pe jumătate să se gândească la ce avea de lucrat.

— Oh, făcu Naomi şi râse. Doamna Lortz, zici? Cred c–a fost amuzant.

— E o ciudată, aşa e, zise Sam.

— Cred şi eu, admise Naomi. De fapt, e

absolut…

Dacă ar fi terminat ceea ce începuse să spună, probabil că l–ar fi surprins foarte tare pe Sam Peebles, dar norocul — după cum tocmai remarcase el — joacă un rol absurd de important în treburile oamenilor, iar acum norocul interveni.

Sună telefonul.

Era Burt Iverson, liderul spiritual al micului trib juridic din Junction City. Voia să discute despre un contract *baban* de asigurări — noul centru medical, asigurări colective pentru companii, aflat încă în faza de planificare, dar ştii cât de mare poate deveni chestia asta, Sam — şi, până să revină la Naomi, gândurile legate de Lortz îi dispăruseră complet din minte. Ştia prea bine ce potenţial mare avea chestia aia. În final, putea să–l facă să aterizeze la volanul unui Mercedes–Benz. Şi chiar nu–i plăcea să se gândească iar la cât de mult din toată această întorsătură favorabilă a sorţii se datora acelui discurs stupid, dacă şi–ar fi propus asta cu adevărat.

Naomi chiar credea că e luată peste picior; ştia cât se poate de bine cine era Ardelia Lortz şi era convinsă că şi Sam trebuie să ştie. În definitiv, femeia se aflase în centrul celei mai oribile afaceri petrecute în Junction City în ultimii douăzeci de ani… poate chiar de la al Doilea Război Mondial, când tânărul Moggins venise din Pacific cu

mintea vraişte şi–şi omorâse întreaga familie, înainte să–şi înfigă ţeava pistolului de serviciu în urechea dreaptă şi să se îngrijească şi de soarta lui. Ira Moggins făcuse asta înainte să se nască Naomi. Dar nu i–a trecut prin minte că *afacerea Ardelia* avusese loc cu mult timp înainte ca Sam să vină în Junction City.

În orice caz, ea alungase din minte întreaga poveste Şi încerca să se hotărască între *lasagna* de la Stouffer's şi ceva de la Lean Cuisine pentru cină în momentul în care Sam puse receptorul în furcă. Îi dictase scrisori încontinuu până la orele douăsprezece, apoi o întrebase pe Naomi dacă n–ar vrea să coboare la McKenna's cu el, pentru masa de prânz. Naomi a refuzat, spunând că trebuie să se întoarcă la mama ei, care slăbise mult în timpul iernii. Nu s–a mai spus nimic despre Ardelia Lortz. În ziua aceea.

Capitolul 4
CĂRŢILE DISPĂRUTE

1

În timpul săptămânii, Sam nu se prea omora cu micul dejun — un pahar cu suc de portocale şi o brioşă din tărâţe de ovăz îi erau de ajuns — dar în dimineţile de sâmbătă

(cel puţin în acele dimineţi în care nu trebuia să suporte o mahmureală de inspiraţie rotariană) îi plăcea să se scoale ceva mai târziu, să se ducă până la localul McKenna din piaţă şi să–şi consume pe îndelete comanda de friptură cu ouă prăjite, în timp ce chiar *citea* ziarul, în loc să–l frunzărească între două întâlniri.

Respectă acest ritual a doua zi de dimineaţă, pe şapte aprilie. Cu o zi în urmă ploaia încetase, iar cerul era de un albastru deschis perfect — însăşi imaginea unei primăveri timpurii. După micul dejun, Sam se duse spre casă pe un traseu ocolitor, oprindu–se ca să observe ale cui lalele şi brânduşe erau în stare bună şi ale cui erau puţin întârziate. Ajunse acasă pe la zece şi zece minute.

Luminiţa pentru REDARE MESAJE de pe robotul telefonic era aprinsă. Apăsă butonul, scoase o ţigară din pachet şi aprinse un chibrit.

„Bună, Sam, rosti vocea blândă şi imposibil de confundat a Ardeliei Lortz, făcând ca băţul de chibrit să încremenească la cincisprezece centimetri de ţigara lui Sam. Să ştii că sunt foarte dezamăgită de tine. Ai depăşit termenul de înapoiere a cărţilor.”

— Ah, *dar–ar dracii!* Exclamă Sam.

Ceva îl sâcâise toată săptămâna, aşa cum cuvântul de care ai nevoie se foloseşte de vârful limbii tale ca de o trambulină, ca să

ţopăie într–un loc de unde n–ai cum să–l mai iei. Cărţile. Blestematele de *cărţi.* Fără îndoială că femeia îl privea acum ca pe un ignorant, exact aşa cum l–ar fi vrut ea — cu judecăţile lui arbitrare legate de care dintre afişe se potriveau cu Biblioteca pentru Copii şi care nu. Singura întrebare adevărată era dacă ea îşi exprimase pe de–a–ntregul mustrările în mesajul lăsat pe robot sau dacă i le rezervase pentru când avea să–l vadă în carne şi oase.

Scuturã chibritul şi–l lăsă în scrumiera de lângă telefon.

„Ţi–am explicat, cred, continuă ea cu vocea ei blândă şi un pic prea rezonabilă, că *Prietenul oratorului* şi *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american* sunt luate din secţiunea de Referinţe Speciale a Bibliotecii şi nu pot fi reţinute mai mult de o săptămână. Mă aşteptam la mai mult de la tine, Sam. Chiar mă aşteptam, să ştii.”

Spre marea lui exasperare, Sam se pomeni stând în picioare în propria lui casă, cu o ţigară neaprinsă între buze şi o roşeaţă vinovată urcând pe ceafă şi începând să–i acopere obrajii. Încă o dată fusese depus cu fermitate înapoi în clasa a patra — de data asta aşezat pe un taburet cu faţa la colţ şi cu coiful nătângilor pus cu fermitate pe cap.

Vorbind ca o persoană care–i făcea un mare favor Ardelia Lortz continuă:

„Cu toate acestea, am decis să–ţi acord

o prelungire. Mai poţi să returnezi cărţile împrumutate până luni. Te rog, ajută–mă să evit o situaţie neplăcută.” Urmă o pauză. „Adu–ţi aminte de Poliţistul Bibliotecii.”

— Asta s–a cam învechit, Ardelia, iubito, murmura Sam, dar nici măcar nu se mai adresa înregistrării. După ce pomenise de Poliţistul Bibliotecii, ea închisese telefonul, iar robotul se decuplase singur, în linişte.

2

Sam luă un chibrit nou ca să–şi aprindă ţigara. Încă mai expira primul fum tras, când în minte îi răsări un mod de acţiune. Poate că era o mică laşitate din partea lui, dar ar fi pus capăt pentru totdeauna socotelilor pe care le avea cu doamna Lortz. Şi, fără doar şi poate, gestul avea şi o tentă de justiţie rudimentară.

Îi dăduse lui Naomi răsplata meritată, aşa că acum avea să facă acelaşi lucru cu Ardelia. Se aşeză la pupitrul din biroul de lucru, acolo unde–şi compusese celebrul discurs şi–şi trase aproape teancul cu hârtie de scris. Sub antet (De la Biroul lui SAMUEL PEEBLES), scrise următorul bilet:

Dragă dnă Lortz,

Îmi cer scuze pentru că am întârziat să vă returnez cărţile. Scuzele sunt sincere, deoarece cărţile mi–au fost extrem de utile în

pregătirea discursului. Va rog să acceptaţi aceşti bani ca plată a amenzii pentru cărţile întârziate. Vă rog să păstraţi restul ca simbol al mulţumirilor mele.

Al dumneavoastră,
Sam Peebles

Sam reciti biletul în timp ce căuta o agrafă în sertarul pupitrului. Se gândi să schimbe „să vă returnez cărţile” cu „să returnez cărţile la bibliotecă” şi hotărî să o lase aşa. Ardelia Lortz îi lăsase o impresia pregnantă că era genul de femeie care adera la filosofia *l’ètat c’est moi,* chiar dacă, în acest caz, *l’ètat* nu era decât biblioteca locală.

Scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel şi o ataşă cu ajutorul agrafei la bilet. Ezită un moment, răpăind cu degetele pe marginea biroului.

„O să considere asta o mită. Probabil c–o să se simtă jignită şi–o să se supere teribil.”

Poate că aşa va fi, dar lui Sam nici că–i păsa. Ştia ce se afla în spatele acestui mic şi răutăcios apel telefonic de azi–dimineaţă — probabil că în spatele *ambelor* mici apeluri răutăcioase. O călcase cam tare pe bătături în legătură cu afişele din Biblioteca pentru Copii, iar acum căuta să–şi ia revanşa — sau cel puţin încerca. Dar uite că nu mai erau în clasa a patra, iar el nu mai era un băieţel

îngrozit şi agitat şi n–avea de gând să se lase intimidat. Nici de un anunţ nepoliticos din foaierul bibliotecii, nici de cicăleala de tip „ai întârziat o zi întreagă, copil rău ce eşti” a bibliotecarei.

— La naiba! Zise el cu glas tare. Dacă nu vrei banii ăştia, n–ai decât să–i depui la Fondul de Apărare al Bibliotecii sau ceva de genul ăsta.

Lăsă biletul, cu bancnota prinsă de el, pe masă. Nici prin cap nu–i trecea să i–l ducă personal, ca să–i dea prilejul să–şi verse furia asupra lui. Va lega cele două cărţi cu nişte elastice, după ce va fi aşezat într–una dintre ele biletul şi banii în aşa fel încât să se vadă. Apoi va lăsa pachetul la una dintre cutiile de preluare a cărţilor împrumutate din oraş. Petrecuse şase ani în Junction City fără să o cunoască pe Ardelia Lortz; cu puţin noroc, poate că vor mai trece şase ani înainte s–o revadă.

Acum nu mai avea decât să găsească respectivele cărţi.

Nu erau pe pupitrul din biroul de lucru, asta în mod sigur. Sam se duse în sufragerie şi se uită pe masă. Acolo punea de regulă lucrurile care trebuiau înapoiate. Erau acolo două casete VHS gata să se întoarcă la Bruce’s Video Stop, un plic pe care scria *Băiatul cu ziarele,* două dosare cu poliţe de asigurare în ele… dar nici urmă de *Prietenul oratorului.* Şi nici de *Cele mai îndrăgite*

poeme alt poporului american.

— Un căcat! Zise cu năduf Sam, scărpinându–se în cap. Unde dracu'…

Se duse în bucătărie. Pe masă nu era decât ziarul de dimineaţă; îl pusese acolo când intrase. Îl aruncă absent în cutia de carton de lângă cuptorul cu lemne în timp ce se uita pe tejghea. Nici acolo nu era nimic, în afară de cutia din care luase mâncarea congelată de aseară.

Urcă fără grabă scara ca să caute în camerele de la etaj, dar deja începea să aibă o presimţire foarte rea.

3

Pe la orele trei după–amiaza, presimţirea rea devenise cu mult mai apăsătoare. De fapt, Sam Peebles spumega. După ce răscolise casa de două ori, de la un capăt la celălalt (la a doua trecere verificase şi pivniţa), se dusese până la birou, cu toate că era cât se poate de sigur că adusese cărţile acasă când plecase de la muncă târziu, luni după–amiază. După cum se aştepta, nu găsi nimic acolo. Si iată–l acum, după ce–şi irosise cea mai mare parte a unei frumoase zile de primăvară, că nu mai ştia încotro s–o ia.

Se tot gândea la tonul ei răutăcios — *adu–ţi aminte de Poliţistul Bibliotecii, Sam* — şi la cât de fericită ar fi fost ea dacă ar fi ştiut

cât de mult reuşise să–l calce pe nervi. Dacă într–adevăr ar fi existat o Poliţie a Bibliotecilor, Sam nu avea nici o îndoială că femeia ar fi fost fericită să o asmuţă împotriva lui. Cu cât se gândea mai mult, cu atât se înfuria mai tare.

Se duse înapoi în birouaş. Biletul către Ardelia Lortz, cu bancnota ataşată, îl privea placid de pe pupitru.

— *Paştele mă–sii!* Strigă el şi nu lipsi mult să pornească într–un nou raid de scotocire prin casă înainte să se stăpânească şi să se oprească. Asta n–ar fi dus la nimic.

Deodată auzi glasul mamei sale de mult decedate. Era blând şi raţional la modul plăcut. *Când nu poţi să găseşti un lucru, Samuel, de obicei nu te ajută cu nimic să răscoleşti totul în jur căutându–l. În loc de asta, e mai bine să te aşezi şi să cugeţi. Foloseşte–ţi mintea şi cruţă–ţi picioarele.*

Sfatul fusese bun când avea zece ani; bănuia că era la fel de bun şi acum, la patruzeci de ani. Se aşează la birou, închise ochii şi începu să reconstituie traseul blestematelor de cărţi de când doamna Lortz i le dăduse până… la un moment dat.

De la Bibliotecă le dusese la biroul din oraş, oprindu–se în drum la Sam’s House of Pizza pentru o plăcinta cu *pepperoni* şi ciuperci, pe care o mâncase aşezat, la masa de lucru, în timp ce răsfoia *Prietenul oratorului* căutând două lucruri: anecdote

hazlii şi cum să le folosească. Îşi aminti cât de grijuliu fusese să nu care cumva să–i scape vreo picătură de sos de pizza pe carte — ceea ce era oarecum ironic, ţinând cont de faptul că acum nu mai găsea nici una dintre ele.

Petrecuse cea mai mare parte a după–amiezii scriind discursul, prelucrând anecdotele, apoi rescriind în întregime ultima parte, astfel încât poemul să se potrivească mai bine. Când s–a dus acasă vineri după–amiază târziu, luase cu el discursul terminat, dar nu şi cărţile. Era sigur de asta. Craig Jones venise să–l ia cu maşina când se făcuse ora de începere a dineului de la club şi tot Craig îl adusese mai târziu acasă — exact la timp ca Sam să boteze covoraşul de BUN VENIT.

Sâmbătă dimineaţa fusese ocupat să–şi îngrijească mahmureala minoră, dar sâcâitoare; restul weekendului şi–l petrecuse stând prin casă, citind, uitându–se la televizor şi — să recunoaştem, gaşcă — savurând triumful. Nu călcase nici măcar prin apropierea biroului tot acel weekend. Era sigur de asta.

„În regulă”, se gândi el. „Acum vine partea cea mai grea. Concentrează–te.” Dar, până la urmă, constată că nu avu nevoie să se concentreze prea tare.

Luni după–amiază dăduse să iasă din birou pe la cinci fără un sfert, dar exact

atunci a sunat telefonul, chemându–l înapoi. Stu Youngman fusese la celălalt capăt al firului, îi cerea să–i facă o poliţă de asigurare importantă pentru casă. Aşa începuse ploaia de gologani din acea săptămână. În timp ce vorbea cu Stu, ochii i–au căzut din întâmplare pe cele două cărţi de la bibliotecă, aşezate tot pe colţul biroului.

Când a plecat a doua oară, avea servieta într–o mână, iar cărţile, în cealaltă. Asupra acestui lucru nu avea nici o îndoială.

Avusese de gând să le ducă la Bibliotecă în seara aceea, dar pe urmă îl sunase Frank Stephens, care–l invita la o cină în oraş împreună cu soţia şi nepoata lor, venită în vizită din Omaha (când eşti burlac într–un oraş mic, descoperise Sam, până şi cunoştinţele întâmplătoare devin peţitori înrăiţi). Se duseseră la Brady’s Ribs, de unde se întorseseră târziu — pe la unsprezece, ceea ce era târziu pentru o seară de zi lucrătoare — şi până să ajungă din nou acasă, uitase cu desăvârşire de cărţi.

După asta, i–au ieşit complet din minte. Nu se mai gândise la returnarea lor — înflorirea neaşteptată a afacerilor sale îi ocupase cea mai mare parte a timpului dedicat gândirii — până la telefonul dat de madam Lortz.

„Bun… probabil că nici nu le–am mai mişcat din loc de atunci. Trebuie să fie exact unde le–am lăsat când am ajuns acasă luni

după–amiază.”

Pentru o clipă, simţi un val de speranţă — poate că erau tot în maşină! Apoi, tocmai când se pregătea să verifice, îşi aminti cum trecuse servieta în mâna care ţinea cărţile când ajunsese luni acasă. Făcuse asta ca să poată să–şi scoată cheia de la casă din buzunarul drept al pantalonilor. Aşadar, nu le lăsase în nici o maşină.

„Atunci, ce–ai făcut când ai intrat?”

Se văzu descuind uşa bucătăriei, păşind înăuntru, aşezând servieta pe un scaun din bucătărie şi întorcându–se cu cărţile în mână.

„Oh, nu!” bâigui Sam. Presentimentul urât reveni cu tărie.

Pe raftul de lângă micul cuptor cu lemne se afla o cutie măricică din carton, din acelea pe care le găseşti la raionul de băuturi. Era acolo deja de vreo doi ani. Uneori, oamenii îşi ambalează lucrurile mai mici în astfel de cutii atunci când se mută în altă locuinţă, dar în acelaşi timp acestea puteau fi folosite ca mici spaţii de depozitare pentru de toate. Sam folosea cutia de lângă cuptor ca să–şi ţină acolo ziarele vechi. Punea în ea fiecare ziar după ce–l termina de citit; ziarul din ziua aceea îl aruncase acolo cu puţin timp în urmă. Şi, cam o dată pe lună…

— Dirty Dave! Mormăi Sam.

Se ridică de la birou şi se duse grăbit în

bucătărie.

4

Cutia, având pe o latură imaginea lui Johnnie Walker cu monoclu, cu expresia lui şugubeaţă, care parcă voia să spună „nu–i aşa că–s mişto?”, era aproape goală. Sam frunzări teancul subţire de ziare, ştiind că n–o să găsească nimic, dar uitându–se, totuşi, aşa cum fac oamenii când, cuprinşi fiind de exasperare, cred pe jumătate că numai faptul că–şi doresc cu ardoare un lucru va face ca acel lucru să *apară* acolo. Găsi numărul de sâmbătă al ziarului *Gazette* — cel pe care abia îl aruncase — şi ziarul de vineri. Bineînţeles, nici o carte nu se afla nici între ele, nici sub ele. Sam rămase locului o clipă, frământat de gânduri negre, după care se duse la telefon ca s–o sune pe Mary Vasser, femeia care–i făcea curat prin casă în fiecare marţi dimineaţa.

— Alo? Răspunse o voce uşor îngrijorată.

— Bună, Mary. Sam Peebles la telefon.

— Sam? (îngrijorarea se accentuă.) S–a–ntâmplat ceva?

„Da! Luni după–amiază, japiţa care conduce Biblioteca orăşenească o să mă ia la trei–păzeşte! Probabil cu o cruce şi câteva unghii foarte lungi!”

Dar bineînţeles că nu putea să spună

aşa ceva, mai ales lui Mary; era una dintre acele făpturi nefericite, care s–au născut într–o zodie ghinionistă şi–şi trăiesc viaţa învăluite în propriul lor nor de premoniţii tragice. Oamenii ca Mary Vasser din lumea întreagă sunt convinşi că o mulţime de seifuri mari şi negre bălăbănesc deasupra unui număr la fel de mare de trotuare, susţinute de nişte cabluri în curs de destrămare şi aşteptând ca destinul să–i aducă pe cei condamnaţi de soartă în zona lor de acţiune. Dacă nu era un seif, atunci, un şofer beat; dacă nu era un şofer beat, atunci un val mareic (în Iowa? Da, în Iowa); dacă nu un val mareic, atunci, un meteorit. Mary Vasser era unul dintre acei oameni care *întotdeauna* vor să ştie dacă s–a întâmplat ceva rău atunci când le dai telefon.

— Nu, nimic, spuse Sam. Nu s–a întâmplat nimic rău. Mă întrebam doar dacă l–ai văzut pe Dirty Dave joi.

Întrebarea era aproape o formalitate. În definitiv, ziarele dispăruseră, iar Dirty Dave era singura „zână a ziarelor” din Junction City.

— Da, zise Mary. Asigurările energice ale lui Sam cum că totul ar fi în regulă păreau să o fi alarmat şi mai tare. Acum, vocea ei vibra de o teroare abia ascunsă. A venit să ia ziarele. Am făcut rău că l–am lăsat? Ştiu că vine de ani de zile şi am crezut…

— Câtuşi de puţin, spuse Sam cu o voioşie nefirească. Am văzut că nu mai sunt acolo şi m–am gândit să verific dacă…

— Dar niciodată n–aţi mai verificat asta, zise ea cu o voce gâtuită. Dave e bine? I s–a–ntâmplat ceva?

— Nu, zise Sam. Adică, nu ştiu. Doar că… O idee îi fulgeră prin minte. Cupoanele! Strigă el ca un bezmetic. Am uitat să decupez cupoanele de joi şi…

— *Oh!* spuse femeia. Dacă vreţi, puteţi să le luaţi pe–ale mele.

— Nu, n–aş putea să fac un…

— Vi le aduc joia viitoare, nu–l lăsă ea să termine. Am mii de cupoane.

Atât de multe că n–o să am niciodată posibilitatea să folosesc, dădea de înţeles vocea ei. *La urma urmelor, acolo, undeva, există un seif care aşteaptă ca eu să trec pe sub el, sau un copac, care să se prăbuşească peste mine în timpul unei furtun şi să mă zdrobească, sau, într–un motel din Dakota de Nord, un uscător de păr aşteaptă să cadă de pe un raft în cada plină cu apă. Timpul pe care–l trăiesc e de împrumut, aşa că ce–mi mai trebuie nişte nenorocite de cupoane Folger's Crystal?*

— În regulă, zise Sam. Ar fi minunat. Mulţumesc, Mary, eşti o dulceaţă.

— Şi sunteţi sigur că nu s–a întâmplat nimic altceva rău?

— Absolut nimic, replică Sam, cu mai

mult entuziasm ca oricând. Ascultându–se, i se părea că vorbeşte ca un sergent dement care–şi îndeamnă cei câţiva oameni rămaşi să declanşeze un ultim şi inutil asalt frontal asupra unui cuib de mitralieră fortificat. *Haideţi, băieţi, mi se pare că inamicul a adormit!*

— Bine, spuse Mary cu îndoială în glas şi lui Sam i se îngădui astfel să scape.

Se lăsă greu pe unul dintre scaunele din bucătărie şi se uită cu amărăciune la cutia de Johnnie Walker goală. Dirty Dave venise să ia ziarele vechi, aşa cum făcea mereu în prima săptămână a fiecărei luni, dar de data asta, fără sa ştie, luase şi un mic supliment: *Prietenul oratorului* şi *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american.* Iar Sam îşi dădea prea bine seama în ce se transformaseră acestea.

Pastă de hârtie. Pastă reciclată.

Dirty Dave era unul dintre alcoolicii „funcţionali" din Junction City. Incapabil să se ţină de un serviciu permanent, îşi câştiga traiul din deşeurile celorlalţi şi, din această perspectivă, era un cetăţean foarte util. Aduna sticle returnabile şi, asemenea băieţelului de doisprezece ani Keith Jordan, avea un traseu al ziarelor. Singura diferenţă era că puştiul livra zilnic *Gazette* în Junction City iar Dirty Dave aduna respectivele ziare — de la Sam şi Dumnezeu ştie de la câţi alţi proprietari de case din porţiunea de oraş

numită Kelton Avenue — o dată pe lună. Sam îl văzuse de multe ori târându–şi căruciorul de cumpărături, plin de saci de gunoi din plastic verde, traversând oraşul către Centrul de Reciclare, care se afla între vechea gară şi micul adăpost pentru cei fără de cămin, unde Dirty David şi încă vreo duzină de *compadres* îşi petreceau cea mai mare parte a nopţilor.

Mai zăbovi pe loc câteva secunde, bătând darabana pe masa din bucătărie, apoi se ridică, îşi puse un sacou pe el şi ieşi la maşină.

Capitolul 5
ANGLE STREET (I)

1

Fără doar şi poate că intenţiile celui care scrisese indicatorul fuseseră dintre cele mai bune, dar nu la fel de bine stătuse cu ortografia. Indicatorul fusese prins în cuie de unul dintre stâlpii verandei vechii case de lângă liniile ferate şi pe el se putea citi:

ANGLE STREET

Dat fiind că pe Railroad Avenue Sam nu vedea nici un unghi — ca majoritatea drumurilor şi străzilor din Iowa era dreaptă ca o strună de vioară —, se gândi că, de fapt,

cel care scrisese indicatorul voise să spună Angel Street[12]. Ei şi ce? Sam se gândi că, dacă drumul pavat cu bune intenţii era posibil să ducă în iad, cei care încercaseră să astupe găurile din pavaj meritau să le fie măcar recunoscute meritele.

Angle Street era o clădire mare, despre care Sam bănuia că adăpostise pe vremuri birourile companiei de cale ferată, în zilele când Junction City chiar fusese un nod de cale ferată. Acum mai rămăseseră doar două căi funcţionale, amândouă pe direcţia est–vest. Toate celelalte ruginiseră şi fuseseră năpădite de buruieni. Majoritatea traverselor dispăruseră, fiind însuşite pentru foc de către aceiaşi oameni fără adăpost pentru care exista Angle Street.

Sam ajunse acolo la cinci fără un sfert. Soarele arunca o lumină tristă şi firavă peste câmpurile pustii aflate aici, la marginea oraşului. Un tren de marfă ce părea fără de sfârşit huruia trecând prin spatele puţinelor clădiri care se înălţau prin preajmă. Se stârni şi o adiere de vânt şi, când opri şi se dădu jos din maşină, auzi scârţâitul vechiului indicator ruginit pe care scria JUNCTION CITY şi care se legăna deasupra peronului părăsit, unde altădată oamenii se urcau în trenurile de călători către St. Louis şi Chicago — chiar şi

---

[12] Angle Street – Strada Unghiului, Angel Street – Strada îngerului

în bătrânul Sunnyland Express, a cărui singură oprire în Iowa era la Junction City, în drumul său spre fabuloasele împărăţii numite Las Vegas şi Los Angeles.

Cândva, adăpostul pentru cei fără cămin fusese alb; acum, lipsa de îngrijire îi dăduse o culoare cenuşie. Perdelele de la ferestre erau curate, dar atârnau obosite, fără pic de vlagă. Buruienile se căzneau să crească în curtea acoperită de zgură. Sam se gândi că s–ar putea să cucerească un cap de pod prin iunie, dar deocamdată nu prea reuşeau în ceea ce–şi propuseseră. Un butoi ruginit fusese aşezat lângă treptele şubrede ce duceau la verandă. Vizavi de indicatorul cu Angle Street, prins de un alt stâlp de susţinere al verandei, era următorul mesaj:

ÎN ACEST ADĂPOST
ESTE INTERZIS CONSUMUL DE ALCOOL!
DACĂ AVEŢI O STICLĂ,
ARUNCAŢI–O AICI ÎNAINTE SĂ INTRAŢI!

Norocul lui era prezent la datorie. Deşi aproape că se făcuse sâmbătă seara şi crâşmele şi berăriile din Junction City aşteptau, Dirty Dave era aici, fiind şi treaz pe deasupra. De fapt, se afla pe verandă, împreună cu alţi doi beţivi. Erau preocupaţi de desenarea unor afişe pe nişte cartoane dreptunghiulare mari, eforturile lor bucurându–se de diferite grade de succes.

Tipul care şedea pe podea în capătul îndepărtat al verandei îşi ţinea încheietura dreaptă cu mâna stângă, încercând să–şi domolească tremurul. Cel din mijloc lucra cu vârful limbii ieşit în colţul gurii şi arăta ca un copil de grădiniţă foarte bătrân străduindu–se din răsputeri să deseneze un copac ca să câştige o stea de aur pe care să i–o arate mamei. Dirty Dave, aşezat într–un balansoar din lemn crăpat, aproape de treptele verandei, era de departe în cea mai bună formă, dar toţi trei arătau istoviţi, gârboviţi şi mutilaţi.

— Salut, Dave, zise Sam în timp ce urca treptele.

Dave ridică privirea, se uită chiorâş spre el şi îi adresă un zâmbet timid. Toţi dinţii pe care–i mai avea erau în faţă. Zâmbetul îi scoase la iveală pe toţi cinci.

— Domnu' Peebles?

— Da, zise Sam. Ce mai faci, Dave?

— A, păi io zic că binişor. Binişor. Se uită în jur. Hei, băieţi! Salutaţi–l pe domnu' Peebles! E avocat!

Tipul cu vârful limbii ieşite în colţul gurii se uită spre Sam, dădu scurt din cap şi–şi văzu mai departe de afişul lui. Mucii îi atârnau de nara stângă.

— De fapt, zise Sam, eu mă ocup cu afacerile imobiliare, Dave. Imobiliare şi asi…

— Mi–aduseşi Slim Jim[13]? Întrebă pe neaşteptate individul cu tremurici. Nu–şi ridicase deloc privirea, dar cuta de concentrare din frunte se adânci. Din locul în care se afla, Sam îi vedea afişul; era acoperit cu lungi înfloriturі portocalii care aduceau vag cu nişte cuvinte.

— Poftim? Întrebă Sam.

— El e Lukey, zise Dave cu glas scăzut. Nu–i într–una dintre zilele lui cele mai bune, domnu' Peebles.

— Mi–aduseşi Slim Jim, mi–aduseşi Slim Jim, mi–aduseşi Slim Jim, mânca–ţi–aş? Bombănea Lukey fără să ridice privirea.

— Aă, scuze… începu Sam.

— N–are nici un Slim Jim! Ţipă Dirty Dave. Tine–ţi gura şi fă–ţi afişu' ăla, Lukey! Sarah le vrea până la şase! Vine–ncoa' special pentru asta!

— Las' că–mi iau io singur Slim Jim, zise Lukey cu voce joasă şi intensă. De n–o fi aşa, să mănânc căcăreze de şobolan.

— Nu–l băga în seamă, domnu' Peebles, zise Dave. Ce s–a–ntâmplat?

— Ei bine, mă întreb dacă n–oi fi găsit două cărţi când ai venit să iei ziarele joia trecută. Nu mai ştiu pe unde le–am pus şi m–am gândit să verific. Am depăşit termenul de

---

[13] Alimente din categoria snack–food pe bază de carne de vită sau de pui.

returnare la bibliotecă.

— Ai o monedă de două’ş’cinci de cenţi? Întrebă pe neaşteptate omul cu vârful limbii ieşit în afară. Cum îi zice? Thunderbird[14]!

Cu un gest reflex, Sam băgă mâna în buzunar. Dave îl opri, punându–i palma pe încheietură, parcă cerându–şi scuze.

— Să nu–i daţi nici un ban, domnu’ Peebles, zise el. Aşa e Rudolph. N–are nevoie de nici un Thunderbird. El şi Bird nu se mai înţeleg. N–are nevoie decât de un somn bun.

— Îmi pare rău, Rudolph, zise Sam. Sunt lefter.

— Mda, tu şi toţi ceilalţi, zise Rudolph. În timp ce revenea la afişul lui, bombănea: Cât costă? De două ori cincizeci.

— N–am văz’t nici o carte, zise Dirty Dave. Îmi pare rău. Am luat ziarele, ca de obicei. Madam V. era acolo şi poa’ să–ţi spună. N–am făcut nimic rău.

Dar ochii lui urduroşi şi nefericiţi spuneau că nu se aştepta ca Sam să–l creadă. Spre deosebire de Mary, Dirty Dave

---

[14] Marcă de vin alcoolizat ieftin devenit popular în anii cincizeci; o reclamă difuzată la radio începea cu aceste cuvinte: „What's the word? Thunderbird. How it's sold? Good and cold. What's the price? Thirty twice.” / „Cum îi zice? Thunderbird. Cum se vinde? Bun şi rece. Cât costă? De două ori treizeci.”

nu trăia într–o lume în care nenorocirea aştepta mai încolo, pe drum sau imediat după colţ; lumea lui îl împresura. Trăia în ea cu puţina demnitate pe care o mai putea aduna.

— Te cred, zise Sam şi lăsă o mână pe umărul lui Dave.

— N–am făcut decât să răstorn cutia de ziare într–un sac de–al meu, aşa cum am făcut mereu, zise Dave.

— De–aş avea o mie de Slim Jim, pe toate le–aş hali zise brusc Lukey. Uite–aşa le–aş hălpăi, mânca–ţi–aşi! Asta–i papa! Asta–i papa! Asta–i papa–de–papa!

— Te cred, repetă Sam şi bătu cu palma umărul îngrozitor de osos al lui Dave. Se pomeni întrebându–se, Dumnezeu să–l ajute, dacă nu cumva Dave avea purici. Pe urmele acestui gând necaritabil, veni un altul: se întrebă dacă vreunul din ceilalţi rotarieni, acei bărbaţi viguroşi şi sănătoşi în faţa cărora avusese un aşa de mare succes cu o săptămână în urmă călcaseră în ultima vreme prin această parte a oraşului. Se întrebă dacă măcar ştiau de Angle Street. Şi se mai întrebi dacă Spencer Michael Free se gândise la oameni ca Lukey, Rudolph sau Dirty Dave atunci când scrisese că importantă pe lumea asta era atingerea umană – atingerea mâinii tale şi a mâinii mele. Sam se simţi dintr–o dată ruşinat când îşi aminti de acel discurs, atât de plin de

entuziasm inocent şi încărcat de o atitudine aprobatoare pentru plăcerile simple ale vieţii de orăşel de provincie.

— Asta–i bine, zise Da vid. Atunci pot să vin şi luna viitoare?

— Desigur. Ai dus ziarele la Centrul de Reciclare, nu?

— Îhm. Dirty Dave arătă cu un deget la al cărui capăt se putea vedea o unghie galbenă şi ruptă neregulat. Uft colo. Dar acum e–nchis.

Sam încuviinţă din cap.

— Tu ce faci aici? Întrebă el.

— Ei îmi omor timpul, zise Dave şi întoarse afişul ca să–l poată vedea şi Sam.

Afişul prezenta imaginea unei femei zâmbitoare, care ţinea o farfurie cu friptură de pui şi primul lucru care–l frapă pe Sam fu calitatea deosebită a desenului. Beţiv sau nu, Dirty Dave avea aptitudini naturale pentru desen Deasupra imaginii, era scris cu litere ordonate:

MASĂ CU CARNE DE PUI LA PRIMA BISERICĂ METODISTĂ ÎN BENEFICIUL ADĂPOSTULUI PENTRU CEI FĂRĂ LOCUINŢĂ
DUMINICĂ 15 APRILIE
ÎNTRE ORELE 18:00 ŞI 20:00.
VENIŢI CU TOŢII

— E înainte de întrunirea AA[15], zise Dave, dar nu poţi să pui pe un afiş nimic despre AA. Asta pentru că e un fel de secret.

— Ştiu, zise Sam. Făcu o pauză, apoi întrebă: Tu participi la întrunirile AA? Nu trebuie să–mi răspunzi dacă nu vrei. Ştiu că nu e treaba mea.

— Mă duc, spuse Dave, dar e greu, domnu' Peebles. Am prea multe păcate şi nu mai pot să le îndrept. Sunt bun o lună, poate două şi o dată am putut să stau treaz aproape un an întreg. Dar e greu. Clătină din cap. Se spune că unii nu prea pot să se ţină de program. Trebuie că–s unul din ăştia. Dar eu tot încerc.

Ochii lui Sam erau atraşi de femeia din afiş. Desenul era prea detaliat ca să fie doar o caricatură sau o schiţă, dar nici o pictură nu putea fi considerat. Era limpede că Dirty Dave o făcuse în grabă şi cu toate astea reuşise să surprindă o anumită blândeţe în privire şi o tentă discretă de umor în forma gurii, ca acea ultimă rază de soare de la sfârşitul zilei. Iar lucrul cel mai ciudat era că femeia i se părea cunoscută lui Sam.

— Asta e o persoană reală? Îl întrebă el pe Dave.

Zâmbetul lui Dave se lăţi şi acesta

---

[15] Abreviere pentru *Alcoholics Anonymous,* organizaţie voluntară pentru cei suferinzi de alcoolism.

dădu aprobativ din cap.

— E Sarah. E o fată trăsnet, domnu' Peebles. Dacă n–ar fi fost ea, locu' ăsta s–ar fi închis de–acu' cinci ani. Nu ştiu cum face de–i convinge pe unii oameni să dea bani taman când ai zice că taxele–s prea mari ori că n–o să fim în stare să punem la punct şandramaua asta când vin inspectorii de la construcţii. Le zice la ăia care dau bani îngeri, dar, de fapt, *ea* e un înger. Am numit locu' după Sarah. Bine'nţeles, Tommy St. John l–a scris puţin greşit când a făcut indicatorul, da' a avut cele mai bune intenţii. Dirty Dave tăcu un moment, uitându–se la afişul lui. Fără să ridice privirea, adăugă: Tommy e mort acu', bine'nţeles. A murit iarna trecută. I–a crăpat ficatul.

— Oh, făcu Sam şi apoi adăugă jalnic: Îmi pare rău.

— Păi, să nu–ţi pară. A scăpat de toate belelele.

— Papa–de papa! Exclamă Lukey, ridicându–se. Papa–de capa! Iote ce mai papa–de–capa făcui, mânca–ţi–aş!

Veni cu afişul la Dave. Sub literele înflorate portocalii, desenase un monstru de femeie ale cărei picioare se sfârşeau cu nişte aripi înotătoare de rechin, despre care Sam presupuse că voiau să fie pantofi. Pe o mâna, într–un echilibru precar, ţinea o farfurie diformă, ce părea a fi vârfuită cu şerpi albaştri. În cealaltă mână ţinea strâns un

obiect cilindric de culoare maro.

Dave luă afişul de la Lukey şi–l examină.

— Asta e bun, Lukey.

Buzele lui Lukey se întinseră într–un zâmbet voios. Arătă spre obiectul maro.

— Iote, Dave! Ţine–n mână un Slim Jim, mâncaţi–aş!

— Păi, da, sigur că are. Foarte bine. Du–te–năuntru şi dă drumu' la tv, dacă vrei. Tre' să–nceapă *Star Trek* imediat. Tu cum stai, Dolph?

— Io desenez mai bine când îs agitat, zise Rudolph şi–i dădu afişul lui Dave.

Pe el se putea vedea un copan uriaş de pui şi nişte femei şi bărbaţi înarmaţi cu ţăruşi, care stăteau în jur şi se uitau în sus la respectivul copan.

— E o viziune mai fantezistă, îi explică Rudolph lui Sam, rostind cuvintele cu oarecare agresivitate.

— Îmi place, zise Sam.

Şi chiar îi plăcea. Afişul lui Rudolph îi amintea de o caricatură din *New Yorker,* una dintre cele pe care uneori nu reuşea să le înţeleagă din pricina excesului de suprarealism.

— Bun. Rudolph îl cercetă mai îndeaproape. Şi sigur n–ai nici un bănuţ la tine?

— Nu, spuse Sam.

Rudolph încuviinţă din cap.

— Într–un fel, e bine. Dar într–alt fel, e–un căcat împrăştiat.

Se duse după Lukey înăuntru şi curând după aceea prin uşă răzbătură acordurile temei din *Star Trek.* William Shatner le spunea beţivilor şi epavelor de pe Angle Street că misiunea lor era să meargă cu îndrăzneală spre locuri în care nimeni nu mai fusese vreodată. Sam bănuia că unii dintre telespectatori fuseseră deja acolo.

— Nu prea mai vine nimeni la mesele astea afar' de noi, ăştia şi de câţiva membri AA din oraş, zise David, dar ne dă ceva de făcut. Lukey nu mai vorbeşte aproape deloc, afar' de atunci când desenează.

— Eşti nemaipomenit de bun, îi spuse Sam. Zău că eşti, Dave. De ce nu… Se opri.

— De ce nu ce, domnu' Peebles? Îl întrebă Dave cu blândeţe. De ce nu mă folosesc de mâna mea dreaptă ca să câştig un ban? Păi, din acelaşi motiv pen' care nu pot să mă ţin de–o slujbă. A trecut ziua când mai puteam şi io să fac altceva.

Sam nu mai ştia ce să mai spună.

— O–ncercare am făcut, totuşi. Ştiaţi c–am fost la Şcoala Lorillard din Des Moines cu bursă completă? Cea mai bună şcoală de arte plastice din Midwest. Am picat la examene din primul semestru. Băutura. N–are–a face. Vreţi să intraţi să beţi o cafea, domnu' Peebles? Să mai staţi pe–aci? Ca s–o cunoaşteţi pe Sarah?

— Nu, trebuie să plec. Am nişte treburi de rezolvat.

Şi chiar avea.

— Bine. Şi sigur nu sunteţi supărat pe mine?

— Nici un pic.

Dave se ridică.

— Atunci, cre' c–o să mă duc şi io în casă, zise. A fost o zi frumoasă, da' se face frig acu'. S–aveţi o seară frumoasă, domnu' Peebles.

— Mersi, zise Sam, deşi se îndoia c–o să aibă prea multe motive de încântare în această seară de sâmbătă. Dar maică–sa avea o altă vorbă: cea mai bună cale sa scapi de gustul neplăcut al unui medicament era să–l înghiţi cât mai repede cu putinţă. Şi chiar aşa intenţiona să procedeze.

Coborî treptele adăpostului de pe Angle Street, în vreme ce Dirty Dave Duncan se duse înăuntru.

2

Aproape că ajunsese la maşină când o coti în direcţia Centrului de Reciclare. Străbătu fără grabă terenul acoperit de zgură şi de buruieni, uitându–se la lungul tren de marfă ce dispărea în direcţia Camden şi Omaha. Luminile roşii de la vagonul de serviciu licăreau ca nişte stele gata–gata să se stingă. Din nu ştiu ce motiv, trenurile de

marfă îl făceau mereu să se simtă singur, iar acum, după discuţia cu Dirty Dave, se simţea mai singur ca oricând. În puţinele rânduri când se întâlnise cu Dave, în timp ce acesta îi aduna ziarele, omul i se păruse a fi un tip vesel, aproape caraghios. În seara asta, Sam îşi zise că văzuse ce se afla în spatele măştii, iar ceea ce văzuse îl făcuse să se simtă nefericit şi neajutorat. Dave era un om pierdut, liniştit, dar complet pierdut, folosindu–şi talentul, fără doar şi poate considerabil, ca să deseneze afişe pentru o masă de caritate la o biserică.

Ca să ajungi la Centrul de Reciclare trebuia să treci prin nişte zone acoperite de gunoaie — mai întâi paginile îngălbenite cu reclame, care scăpaseră din vechile numere ale ziarului local, *Gazette,* apoi sacii menajeri rupţi şi, în fine, centura de asteroizi formată din sticle sparte şi cutii deformate. Obloanele micii clădiri din şindrilă erau trase. Pe anunţul atârnat de uşă scria simplu: închis.

Sam îşi aprinse o ţigară şi porni înapoi, spre maşină. Abia apucă să facă cinci–şase paşi când văzu pe jos ceva familiar. O ridică, era supracoperta cărţii *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american.* Pe ea fusese ştampilată inscripţia: PROPRIETATE A BIBLIOTECII PUBLICE DIN JUNCTION CITY.

Deci acum nu mai încăpea nici o îndoială. Pusese cărţile deasupra teancului de ziare din cutia de Johnnie Walker şi uitase

de ele. Peste cărţi pusese celelalte ziare; de marţi, de miercuri şi de joi. Pe urmă, Dirty Dave venise joi, spre prânz şi răsturnase întreaga daraveră în sacul lui din plastic. Sacul ajunsese în cărucior, căruciorul ajunsese aici şi asta era tot ce mai rămăsese — o supracopertă mânjită de o urmă noroioasă de pantof sport.

Sam lăsă vântul să–i zboare supracoperta dintre degete şi se duse agale la maşină. Avea de făcut un comision şi faptul că trebuia să rezolve treaba respectivă la ora mesei de seară era cât se poate de potrivit.

I se părea că trebuie să mănânce o cioară[16].

Capitolul 6
BIBLIOTECA (II)

1

Pe la jumătatea drumului spre bibliotecă, o idee îi veni dintr–o dată: era atât de evidentă, încât nu–i venea să creadă că nu–i trecuse, prin minte mai devreme. Pierduse două cărţi împrumutate de la bibliotecă. Descoperise că acestea fuseseră

[16] În original este folosită expresia *eat crow* care înseamnă *a fi supus unei situaţii umilitoare.*

distruse. O să le plătească.

Şi cu asta, basta.

Îşi dădu seama că Ardelia Lortz reuşise să–l facă să gândească asemenea unui puşti de clasa a patra mai bine decât îşi închipuise. Când un copil pierdea o carte, era sfârşitul lumii; neajutorat, se chircea sub umbra birocraţiei şi aştepta ca Poliţistul Bibliotecii să–şi facă apariţia. Dar nu exista nici o Poliţie a Bibliotecii şi Sam, ca adult, ştia foarte bine asta. Existau doar angajaţi ai primăriei, precum madam Lortz, care uneori aveau o părere exagerat de bună despre locul lor în schema generală a lucrurilor şi contribuabili ca el, care uneori uitau că ei erau câinele care dădea din coadă şi nu invers.

„O să intru, o să–mi cer scuze şi după aia o s–o rog să–mi trimită o factură pentru înlocuirea exemplarelor pierdute”, îşi zise Sam. „Şi gata. Cu asta, basta.”

Era uluitor de simplu.

Simţindu–se încă uşor neliniştit şi uşor stânjenit (dar mult mai stăpân pe această furtună stârnită într–un pahar), Sam parcă vizavi de Bibliotecă. Lampioanele de caleaşcă, de–o parte şi de alta a intrării, erau aprinse, aruncând o lumină albă şi caldă pe trepte şi pe faţada de granit. Seara împrumuta clădirii o blândeţe şi un aer primitor, care cu siguranţă lipsiseră la prima lui vizită — sau poate că acum primăvara se înstăpânise în mod vădit, ceea ce nu fusese

cazul în acea zi noroasă de martie când dăduse ochii pentru prima oară cu balaurul care sălăşluia aici. Chipul ameninţător al robotului din piatră dispăruse. Redevenise biblioteca publică.

Sam dădu să coboare din maşină şi deodată se opri. Primise cadou o revelaţie, iar acum iată că i se îngăduia o alta.

Faţa femeii din afişul lui Dirty Dave îi reveni în minte, femeia cu farfuria cu pui fript. Cea căreia David îi zisese Sarah.

Femeia i se păruse familiară lui Sam şi, dintr–o dată vreun circuit obscur din creierul lui se declanşă şi ştiu de ce.

Fusese Naomi Higgins.

2

Trecu de doi băieţi îmbrăcaţi cu geci inscripţionate cu emblema liceului din Junction City şi prinse uşa înainte să se închidă de–a binelea. Păşi în foaier. Primul lucru care–l frapă fu sunetul. Sala de lectură de dincolo de treptele de marmură nu era în nici un caz gălăgioasă, dar nici nu era oaza de linişte deplină care–l întâmpinase pe Sam în după–amiaza zilei de vineri, în urmă cu puţin mai mult de o săptămână.

„Ei, dar acum e sâmbătă seara”, îşi zise el. „Sunt copii aici, poate studiază pentru examenele de la jumătatea semestrului”.

Dar ar fi îngăduit Ardelia Lortz o asemenea sporovăială, chiar şi aşa înăbuşită cum era? Judecând după zgomot, răspunsul părea să fie afirmativ, dar cu siguranţă că nu se potrivea cu personajul.

Al doilea aspect era legat de acea poruncă mută formată dintr–un singur cuvânt, montată pe un şevalet.

LINIŞTE!

dispăruse. Fusese înlocuită cu un tablou al lui Thornas Jefferson. Dedesubt, era scris acest citat:

Nu pot să trăiesc fără cărţi.
— Thomas Jefferson
(dintr–o scrisoare către John Adams).
10 iunie 1815

Sam studie tabloul o clipă, gândindu–se că reuşea să schimbe complet gustul din gura celui ce se pregătea să intre în bibliotecă.

LINIŞTE!

inducea simţăminte de îngrijorare şi nelinişte (şi dacă, de exemplu, cineva suferea de un deranjament stomacal sau dacă cineva simţea că ar putea fi lovit dintr–o clipă–n alta de un atac de flatulenţă nu neapărat silenţioasă?).

„Nu pot să trăiesc fără cărţi”,

pe de altă parte, inducea simţăminte de plăcere şi de nerăbdare — te făcea să te simţi la fel ca nişte meseni flămânzi atunci când în sfârşit li se aduce mâncarea.

Meditând asupra efectelor importante pe care le putea produce un lucru atât de mărunt, Sam pătrunse în Bibliotecă şi… încremeni.

3

În sala principală era mult mai luminos decât la prima sa vizită, dar asta era doar una dintre schimbări. Scările care se înălţau până spre zonele întunecate ale rafturilor superioare dispăruseră. Nu mai era nevoie de ele, Pentru că acum tavanul se înălţa doar la doi metri şi jumătate, doi metri şi optzeci de centimetri deasupra podelei, în loc de nouă până la doisprezece metri. Dacă voiai să iei o carte de pe unul din rafturile de sus, nu trebuia decât să te foloseşti de unul din taburetele împrăştiate la vedere. Revistele erau aranjate într–un evantai plăcut vederii pe o masă largă, de lângă biroul de recepţie. Raftul din stejar, de care stătuseră atârnate precum nişte piei de animale moarte, dispăruse. La fel şi afişul pe care scria:

PUNEŢI TOATE REVISTELE LA LOCUL LOR!

Raftul cu romane noi era tot acolo, dar afişul, care limita la şapte zile termenul de împrumut, fusese înlocuit cu unul care îndemna: CITIŢI UN BESTSELLER — PENTRU CĂ E DISTRACTIV!

Oamenii — în majoritate, tineri — intrau şi ieşeau, vorbind cu glas scăzut. Cineva chicoti. Era o rumoare uşoară, relaxată.

Sam ridică privirea spre tavan, încercând cu disperare să priceapă ce naiba se întâmplase acolo. Luminatoarele înclinate dispăruseră. Porţiunile excesiv de înalte ale încăperii fuseseră mascate de un modern tavan suspendat. Globurile demodate fuseseră înlocuite de un sistem de iluminat fluorescent, montat în noul tavan.

O femeie, care se îndrepta spre biroul principal cu un vraf de romane poliţiste în braţe, urmări privirea ridicată spre tavan a lui Sam, nu văzu acolo nimic neobişnuit, după care începu să se uite cu suspiciune la Sam. Unul dintre băieţii aşezaţi la pupitrul lung din dreapta mesei cu reviste le făcu semn cu cotul colegilor săi şi arătă cu mâna spre Sam. Un altul se bătu cu degetul la tâmplă şi cu toţii începură să chicotească înăbuşit.

Sam nu băgă în seamă nici privirile lungi, nici chicotelile. Nu–şi dădea seama că se oprise la intrarea în sala principală de

lectură şi se holba la tavan, cu gura căscată. Încerca să se acomodeze cu această schimbare importantă.

„Ei bine, de când ai fost aici ultima oară, au pus un tavan suspendat. Şi ce–i cu asta? Probabil că aşa se păstrează mai bine căldura.

Da, dar madam Lortz n–a pomenit nimic despre schimbări.”

E drept, dar de ce să–i fi spus aşa ceva? Că doar Sam nu se număra nici măcar printre clienţii frecvenţi ai bibliotecii, nu?

„Ar fi trebuit totuşi să fie supărată. Mi–a creat impresia unei tradiţionaliste inflexibile. Nu i–ar fi plăcut asta. Câtuşi de puţin.”

Asta era adevărat, dar mai era ceva, ceva şi mai tulburător. Montarea unui tavan suspendat era o renovare majoră. Sam nu pricepea cum se putea face asta doar într–o săptămână. Şi cum rămânea cu rafturile înalte şi cu toate cărţile care se aflaseră pe ele? Unde dispăruseră rafturile? Unde dispăruseră cărţile?

Acum şi alţii se uitau la Sam; chiar şi una dintre bibliotecarele asistente se uita la el de dincolo de biroul de recepţie. Rumoarea însufleţită şi totodată reţinută din sala încăpătoare încetase.

Sam se frecă la ochi — de–adevăratelea — şi se uită din nou în sus la tavanul suspendat cu sistemul de iluminat

fluorescent încorporat. Era tot acolo.

«Am greşit biblioteca!” îşi zise el simţind cum mintea i–o ia razna. „Asta trebuie să fie!”

Mintea lui derutată sări mai întâi asupra ideii, după care se retrase, ca o pisicuţă care a fost păcălită să se repeadă asupra unei umbre. Chiar dacă Junction City era destul de mare după standardele statului Iowa, cu o populaţie de circa treizeci şi cinci de mii de locuitori, era ridicol să–ţi închipui că putea să susţină două biblioteci. În plus, amplasarea clădirii şi configuraţia încăperii erau corecte... doar că toate celelalte erau aiurea.

Sam se gândi, preţ de o clipă, dacă era posibil să fi înnebunit, apoi alungă această idee. Se uită în jur şi observă pentru prima oară că toţi se opriseră din ceea ce făceau. Cu toţii se uitau la el. Simţi nevoia momentană şi nebunească să le spună: „Vedeţi–vă de treburile voastre — nu făceam decât să remarc că întreaga bibliotecă s–a schimbat săptămâna asta.” În loc de asta, se duse agale la masa pentru reviste şi luă de–acolo un exemplar din *US News & World Report.* Începu s–o răsfoiască, chipurile cu mare interes şi observă cu coada ochiului cum oamenii din încăpere reveneau la activităţile de dinainte.

Când simţi că se poate mişca fără să atragă atenţia, Sam puse revista pe masă şi

se îndreptă încet spre Biblioteca pentru Copii. Se simţea întrucâtva ca un spion care traversează un teritoriu inamic. Plăcuţa de deasupra uşii era aceeaşi, cu litere aurii pe stejarul întunecat şi cald, dar afişul era diferit. Scufiţa Roşie surprinsă în clipa îngrozitoarei sale revelaţii fusese înlocuită de nepoţii răţoiului Donald, Huey, Dewey şi Louie. În costume de baie, aceştia se aruncau într–o piscină umplută cu cărţi. Dedesubt, legenda imaginii spunea:

VENIŢI CU NOI! SĂ CITEŞTI E MINUNAT!

— Ce naiba se–ntâmplă aici? Bombăni Sam. Inima începu să–i bată prea repede. Simţea cum o sudoare fină îi acoperă braţele şi spinarea. Dacă ar fi fost doar afişul, ar putut să presupună că madam Lortz fusese concediată… dar *nu era* doar afişul. Era *totul.*

Deschise uşa Bibliotecii pentru Copii şi aruncă o privire înăuntru. Văzu aceeaşi agreabilă lume mică, cu mesele şi scaunele joase, aceleaşi perdele de culoare albastru deschis, aceeaşi ţâşnitoare montată pe perete. Numai că acum tavanul suspendat de aici se potrivea cu tavanul suspendat din sala de lectură principală, iar toate afişele fuseseră schimbate. Copilul care ţipa în sedanul negru

(Simon Nerodul — îi spun Simon Nerodul, copiii îl dispreţuiesc, mi se pare

ceva cât se poate de sănătos, nu?)
dispăruse, aşa cum dispăruse şi Poliţistul Bibliotecii cu trenciul şi cu steaua lui ciudată, cu multe colţuri. Sam se dădu înapoi, se întoarse şi porni încet spre biroul principal de tranzit. Avea senzaţia că întreg corpul i se prefăcuse în sticlă.

Doi asistenţi — un băiat şi o fată de vârsta colegiului — îl priveau în timp ce se apropia. Sam nu era într–atât de tulburat încât să nu vadă că ce doi păreau a fi uşor neliniştiţi.

„Fii cu băgare de seamă. Nu… fii NORMAL. Deja îşi închipuie că eşti pe jumătate într–o ureche.”

Se gândi pe neaşteptate la Lukey şi un impuls oribil, distructiv, încercă să pună stăpânire pe el. Parcă se şi vedea deschizând gura şi ţipând la cei doi tineri neliniştiţi să–i dea imediat câteva Slim Jims, mânca–ţi–aş, fiindcă asta era *papa,* asta era *papa,* asta era *papa–de–papa.*

În schimb, vorbi cu o voce calmă şi joasă:

— Mă întreb dacă m–aţi putea ajuta. Trebuie să vorbesc cu bibliotecarul.

— Vai, îmi pare rău, spuse fata. Domnul Price nu vine aici sâmbătă seara.

Sam privi în jos, la birou. Ca şi la vizita sa precedentă la bibliotecă, lângă aparatul pentru microfilme se afla o plăcuţă cu un nume, dar nu mai scria

A. LORTZ

Acum scria

DL. PRICE

În gând o auzi pe Naomi zicând: Era înalt? Slab? Pe la cincizeci de ani?

— Nu, spuse el. Nu domnul Price. Şi nici domnul Peckham. Pe cealaltă o caut. Ardelia Lortz.

Băiatul şi fata schimbară priviri nedumerite.

— Aici nu lucrează nimeni pe care să–l cheme Ardelia Lord, zise băiatul. Probabil că vă gândiţi la o altă bibliotecă.

— Nu Lord, le spuse Sam. Vocea lui părea să vină de la mare depărtare. Lortz.

— Nu, zise şi fata. De bună seamă că faceţi o confuzie, domnule.

Începeau să se uite la el cu suspiciune şi, cu toate că Sam ar fi vrut să insiste şi să le spună că *bineînţeles* că Ardelia Lortz lucra acolo, o întâlnise cu doar *opt zile în urmă,* îşi impuse să bată în retragere. Şi, într–un fel, totul avea o logică perfectă, nu? E drept, o logică perfectă în cadrul unei nebunii desăvârşite, dar asta nu schimb faptul că logica interioară rămânea intactă. Ca şi afişele, luminatoarele şi rastelul pentru reviste, Ardelia Lortz încetase pur şi simplu

să mai existe.

Naomi vorbi din nou în mintea sa: *Oh! Doamna Lortz, zici? Cred c–a fost amuzant.*

— Naomi a recunoscut numele, bâigui el.

Acum cei doi asistenţi se uitau la el cu expresii identice de consternare.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Sam şi încercă să zâmbească, simţind însă că zâmbeşte strâmb. Am o zi proastă.

— Da, spuse băiatul.

— Se mai întâmplă, spuse şi fata.

Ăştia–şi închipuie că–s nebun", îşi zise Sam, „şi ştii ceva? Nu–i învinuiesc deloc."

— Vă mai putem ajuta cu ceva? Întrebă băiatul.

Sam deschise gura să spună nu — după care ar fi bătut grăbit în retragere — dar deodată se răzgândi. Unde–a mers mia, meargă acum şi suta.

— De cât timp e domnul Price bibliotecar–şef?

Cei doi asistenţi schimbară încă o privire. Fata ridică din umeri.

— Păi, de când suntem şi noi aici, zise ea, dar asta nu e foarte de mult, domnule…?

— Peebles, zise Sam, întinzând mâna. Sam Peebles. Îmi cer scuze. De bună seamă că manierele mele au plecat cu sorcova, împreună cu restul minţii mele.

Amândoi se relaxară puţin — era un lucru imposibil de definit, dar era acolo şi îl

ajută pe Sam să facă la fel. Tulburat sau nu, reuşise să–şi păstreze măcar o parte din capacitatea sa deloc neglijabilă de a–i face pe oameni să se simtă în largul lor. Un agent imobiliar şi de asigurări care nu reuşeşte să facă asta trebuie să–şi găsească o altă ocupaţie.

— Eu sunt Cynthia Berrigan, spuse ea, scuturându–i mâna fără prea multă hotărâre. Iar el e Tom Stanford.

— Încântat să vă cunosc, zise Tom Stanford. Nu părea întru totul convins de ceea ce spusese, dar şi el se grăbi să scuture mâna întinsă de Sam.

— Mă scuzaţi? Întrebă femeia cu romanele poliţiste. Poate cineva să mă ajute, vă rog? O să–ntârzii la jocul bridge.

— Mă ocup eu, îi spuse Tom lui Cynthia şi se duse mai încolo ca să înregistreze cărţile femeii.

Fata zise:

— Eu şi Tom mergem la colegiul din Chapelton, domnule Peebles. Aici ne facem orele de practică. Sunt aici de trei semestre deja — domnul Price m–a angajat primăvara trecută. Tom a venit aici astă–vară.

— Domnul Price e singurul angajat cu normă întreagă?

— Îhî. Avea nişte ochi căprui frumoşi şi acum vedea o undă de îngrijorare în ei. E ceva în neregulă?

— Nu ştiu. Sam nu se putu abţine şi se

uită din nou în sus. Tavanul ăsta suspendat a fost aici de când ai început să lucrezi?

Ea se uită în direcţia în care se uita şi el.

— Mă rog, zise ea, nu ştiam că aşa se cheamă, dar aşa a fost de când sunt aici.

— Întreb pentru că aveam în cap că ar trebui să fie nişte luminatoare.

Cynthia zâmbi.

— Păi, da, sigur. Adică, le poţi vedea de afară, dacă te uiţi la clădire dintr–o parte. Şi, bineînţeles, se pot vedea de pe rafturile de depozitare a cărţilor, dar sunt acoperite cu scânduri. Luminatoarele, alea sunt acoperite, nu rafturile. Şi cred că sunt aşa de ani de zile.

De ani de zile.

— Şi n–ai auzit niciodată de Ardelia Lortz?

Fata clătină din cap.

— Nu, îmi pare rău.

— Dar despre Poliţia Bibliotecii? Întrebă impulsiv Sam.

Fata râse.

— Doar de la bătrâna mea mătuşă. Ea îmi zicea că, dacă nu aduc cărţile înapoi la timp, Poliţia Bibliotecii o să vină să mă ia. Dar asta se–ntâmpla de mult, în Providence, Rhode Island, pe când eram o fetiţă. Cu mult timp în urmă.

Bineînţeles”, îşi zise Sam. „Să tot fie vreo zece, doisprezece ani de–atunci. Ehei,

tocmai pe vremea când dinozaurii umblau pe pământ.”

— Ei, atunci, mulţumesc pentru informaţii. N–am vrut să vă sperii.

— Nici nu ne–aţi speriat.

— Ba cred că da, puţin. Am fost derutat, o secundă.

— Cine e Ardelia Lortz? Întrebă Tom Stanford, care tocmai se întorsese. Parcă–mi spune ceva numele ăsta, dar al naibii să fiu dacă ştiu de unde să–l iau.

— Asta e. Nu prea ştiu cu adevărat, zise Sam.

— Ei bine, mâine e închis aici, dar domnul Price o să vină luni după–amiază şi luni seară, spuse el. Poate–o să vă spună dânsul ce doriţi să aflaţi.

Sam încuviinţă din cap.

— Cred c–am să vin să–l văd. Oricum, vă mulţumesc, încă o dată.

— Suntem aici ca să ajutăm, dacă putem, zise Tom. Aş fi vrut să vă pot ajuta mai mult, domnule Peebles.

— Şi eu, spuse Sam.

4

Nu avu nimic până se întoarse la maşină şi deodată, pe când descuia portiera, toţi muşchii din abdomen şi din picioare părură să cedeze. Trebui să se sprijine cu o mână de acoperişul maşinii, ca să nu cadă în

timp ce deschidea portiera. Nu se urcă, ci pur şi simplu se prăbuşi în spatele volanului şi rămase acolo, abia trăgându–şi sufletul şi întrebându–se oarecum alarmat dacă avea să leşine.

„Ce se întâmplă aici? Mă simt ca un personaj din vechiul show al lui Rod Serling[17]. «Supun examinării una bucată Samuel Peebles, fost rezident în Junction City, acum fiind agent imobiliar şi de asigurări în… Zona Crepusculară.» “

Da, aşa păreau să arate lucrurile. Doar la televizor era cumva amuzant să–i vezi pe oameni cum încearcă să facă faţă unor întâmplări inexplicabile. Sam descoperea că inexplicabilul îşi pierdea o bună parte din farmec atunci când tu erai cel nevoit să te lupţi cu el.

Se uită înspre bibliotecă, locul unde oamenii veneau şi de unde plecau sub lumina blândă a felinarelor de caleaşcă. Bătrâna doamnă cu romanele poliţiste mergea de–a lungul străzii, probabil îndreptându–se spre locul de desfăşurare a partidei de bridge. Două fete coborau treptele, vorbind şi râzând, ţinând cărţile la piepturile lor de adolescente. Totul părea cât se poate de normal… şi bineînţeles că era. Biblioteca *anormală* fusese cea în care

---

[17] Creatorul serialului *Zona crepusculară.*

intrase în urmă cu o săptămână. Singurul motiv pentru care ciudăţeniile nu–l izbiseră mai puternic, presupunea el, fusese faptul că mintea lui fusese concentrată asupra blestematului de discurs.

„Nu te gândi la asta”, îşi porunci el, deşi se temea că avea să fie una din acele ocazii când mintea sa refuza să asculte de asemenea porunci. „Fă şi tu precum Scarlett O’Hara şi gândeşte–te la asta mâine. De îndată ce va răsări soarele, toate astea vor fi mult mai logice.”

Porni maşina şi se gândi la asta tot drumul către casă.

Capitolul 7
TERORI NOCTURNE

1

Primul lucru pe care–l făcu după ce intră fu să verifice robotul telefonic. Pulsul i se acceleră un pic când văzu că luminiţa ce semnala MESAJE ÎN AŞTEPTARE era aprinsă.

„Ea trebuie să fie. Nu ştiu cine–o fi cu adevărat, dar încep să cred că n–o să fie mulţumită până n–o să mă scoată din minţi complet.”

„Atunci, nu–l mai asculta”, îl îndemnă o altă parte a minţii sale, iar Sam era acum atât de derutat încât nu–şi mai dădea seama

dacă era o idee raţională sau nu. *Părea* rezonabilă, dar în acelaşi timp părea şi o mică laşitate. De fapt, îşi dădu seama că stătea acolo asudat, rozându–şi unghiile şi deodată gemu — un zgomot moale, exasperat.

„Din clasa a patra, direct la spitalul de nebuni”, îşi zise el. „Ei bine, să fiu al naibii dac–o să meargă aşa, scumpo.”

Apăsă butonul.

„Salut!” spuse o voce bărbătească înăsprită de whisky. „Joseph Randowski la telefon, domnule Peebles. Numele meu de scenă e Uluitorul Joe. Am sunat ca să vă mulţumesc fiindcă m–aţi înlocuit la întrunirea Kiwanis sau ce întrunire o fi fost. Voiam să vă spun că mă simt mult mai bine — gâtul meu a fost doar luxat, nu rupt, cum s–a crezut la început. Îţi trimit un teanc de bilete gratuite la spectacol. Dă–le şi dumneata la prieteni. Ai grijă de tine. Încă o dată, mulţumesc. Pa.”

Caseta se opri. Lampa care semnaliza TOATE MESAJELE AU FOST REDATE se aprinse. Sam pufni înciudat de sperietura prin care trecuse — dacă Ardelia Lortz dorise ca el să ajungă să se sperie şi de umbra lui, obţinuse exact ce voise. Apăsă butonul de derulare înapoi şi un nou gând îi veni în minte. Derularea înapoi a casetei care preluase mesajele devenise un obicei la el, dar asta însemna că vechile mesaje erau şterse de cele noi, care se înregistrau peste ele.

Mesajul lăsat de Uluitorul Joe ştersese mesajul precedent al Ardeliei. Singura lui dovadă că această femeie existase cu adevărat dispăruse.

Dar asta nu era adevărat, nu? Mai era şi legitimaţia de bibliotecă. Stătuse în faţa blestematului de birou de înregistrare şi o văzuse cum se semnase cu litere mari şi înflorite.

Sam îşi scoase portofelul şi îl scotoci de trei ori până se văzu nevoit să recunoască faţă de sine însuşi că legitimaţia de bibliotecă dispăruse şi ea. Şi se gândi că ştia de ce. Îşi amintea vag cum o băgase în buzunarul interior al cărţii *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american.*

Ca să o ţină la loc sigur.

Ca să n–o piardă.

Nemaipomenit. Pur şi simplu, nemaipomenit!

Sam se aşeză pe canapea şi–şi sprijini fruntea de mână. Capul începea să–l doară.

2

Un sfert de oră mai târziu, îşi încălzea o conservă de supă pe cuptor, sperând că o mâncare caldă i–ar putea alina durerea de cap, când se gândi din nou la Naomi — Naomi care semăna atât de bine cu femeia din afişul lui Dirty Dave. Întrebarea dacă Naomi ducea sau nu o viaţă secretă de un

anume fel sub numele de Sarah trecuse într–un plan secundar faţă de ceva ce părea cu mult mai important, cel puţin în acel moment: Naomi ştiuse cine fusese Ardelia Lortz. Dar reacţia ei la auzul numelui… fusese puţin cam ciudată, nu? O surprinsese timp de un moment sau două şi încercase să o dea pe glumă şi atunci a sunat telefonul şi fusese Burt Iverson, iar…

Sam se strădui să rememoreze discuţia şi constată cu tristeţe cât de puţin îşi amintea. Naomi spusese că Ardelia era o ciudată, bun; de asta era sigur, dar din păcate de nimic altceva. Atunci nu păruse important. În momentul acela, important părea să fi fost saltul uriaş pe care–l făcuse cariera sa. Iar acel lucru rămăsese important, dar acesta părea să–i fi minimalizat însemnătatea. De fapt, părea să fi minimalizat *totul.* Mintea lui revenea întruna la acel modern şi practic tavan suspendat, precum şi la rafturile scunde pentru cărţi. Nu credea că era nebun, câtuşi de puţin, dar începea să simtă că, dacă nu lămurea chestia asta, s–ar putea *să înnebunească.* Era ca şi cum descoperise o gaură în centrul capului său, una atât de adâncă, încât puteai să arunci lucruri în ea şi să nu auzi nici un plescăit, indiferent cât de mari erau lucrurile aruncate sau cât de mult aşteptai cu urechea ciulită ca să auzi sunetul. Presupunea că senzaţia o să treacă — poate — dar până una

alta era îngrozitoare.

Reglă arzătorul de sub supă pe o poziţie inferioară, se duse în biroul de lucru şi găsi numărul de telefon al lui Naomi. Sună de trei ori şi apoi o voce răguşită, de vârstnică, spuse:

— Cine e, vă rog?

Sam recunoscu vocea dintr–o dată, cu toate că n–o mai văzuse pe posesoarea ei în persoană de aproape doi ani. Era mama lui Naomi, cea cu sănătatea în pioneze.

— Bună ziua, doamnă Higgins, spuse el. Sam Peebles e la telefon.

Se opri şi aşteptă ca ea să spună „Oh, bună, Sam” sau poate „Ce mai faci?”, dar nu auzi decât respiraţia îngreunată de emfizem a doamnei Higgins. Sam nu se numărase niciodată printre preferaţii ei şi se părea că absenţa n–o făcuse să–l aibă mai mult la inimă.

Dat fiind că ea n–avea de gând să întrebe, Sam decise că n–ar strica să o facă el:

— Ce mai faceţi, doamnă Higgins?

— Am şi zile bune, dar şi zile rele.

Pentru o clipă, Sam rămase perplex. Părea să fie una dintre acele remarci la care nu există o replică adecvată, „Îmi pare rău să aud asta” nu se potrivea, dar „E nemaipomenit, doamnă Higgins!” ar fi sunat şi mai rău.

Se hotărî să întrebe dacă putea vorbi

cu Naomi.

— A ieşit în oraş în seara asta şi nu ştiu când o sa se–n toarcă.

— Vreţi s–o rugaţi să mă sune?

— Eu mă duc la culcare. Şi să nu–mi ceri să–i las un bilet fiindcă mă chinuie rău artrita.

Sam oftă.

— Lăsaţi, că sun eu mâine.

— Mâine dimineaţă ne ducem la biserică, preciză doamna Higgins cu aceeaşi voce monotonă, deloc îndatoritoare, iar mâine după–amiază are loc primul picnic din acest anotimp al Tineretului Baptist. Naomi a promis să dea o mână de ajutor.

Sam decise să pună capăt convorbirii. Era limpede că doamna Higgins nu avea de gând să–i spună mai mult decât îi impuneau regulile de bună–cuviinţă. Dădu să–şi ia la revedere şi deodată se răzgândi.

— Doamnă Higgins, numele Lortz vă spune ceva? Ardelia Lortz?

Şuieratul greu al respiraţiei bătrânei se opri subit. Pentru o clipă, o linişte desăvârşită puse stăpânire pe circuitul telefonic, apoi doamna Higgins vorbi pe un ton grav, plin de răutate:

— Cât o să ne–o mai aruncaţi în faţă pe femeia aia, păgâni fără de Dumnezeu ce sunteţi? Chiar credeţi că e *amuzant?* Credeţi că e o treabă *deşteaptă?*

— Doamnă Higgins, nu m–aţi înţeles.

Eu vreau doar să ştiu…

Se auzi un declic strident în casca telefonului. Sună ca şi cum doamna Higgins ar fi frânt un beţigaş uscat pe genunchi. După care legătura se întrerupse.

3

Sam îşi mâncă supa, apoi se chinui o jumătate de oră să urmărească programul la televizor. Nu–l ajută cu nimic. Mintea lui rătăcea întruna. Nu avea importanţă dacă începea cu femeia din afişul lui Dirty Dave sau cu urma noroioasă de pe supracoperta cărţii *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american,* sau cu afişul dispărut cel cu Scufiţa Roşie. Indiferent de unde începea, întotdeauna se sfârşea în acelaşi loc: tavanul complet diferit de deasupra sălii de lectură principale a Bibliotecii Publice din Junction City.

În cele din urmă, renunţă şi se târî către pat. Fusese una dintre cele mai rele zile de sâmbătă din câte îşi putea aminti şi se prea poate să fi fost cea mai urâtă sâmbătă din viaţa sa. Singurul lucru pe care–l dorea acum era o incursiune rapidă în tărâmul inconştienţei fără vise.

Dar somnul refuza să vină.

În schimb, sosiră ororile.

Printre ele, cea mai pregnantă era ideea că îşi pierdea minţile. Sam nu–şi

dăduse seama niciodată cât de îngrozitoare poate fi o asemenea idee. Văzuse filme în care câte un tip se duce la psihiatru şi spune: „Simt că–mi pierd minţile, doctore”, strângându–şi capul cu mâinile într–un gest dramatic şi presupunea că ajunsese să echivaleze începutul instabilităţii mentale cu o durere de cap de tip Excedrin[18]. Dar lucrurile nu stăteau aşa, a descoperit el pe măsură ce orele treceau şi 7 aprilie a devenit treptat 8 aprilie. Era, mai degrabă, ca şi cum ai fi întins mâna la vintre ca să te scarpini şi–ai fi găsit acolo o umflătură mare, care probabil că era o tumoare de un anumit fel.

Biblioteca *nu putea* să se schimbe atât de radical în ceva mai mult de o săptămână. El *nu putea* să fi văzut luminatoarele din sala de lectură. Fata, Cynthia Berrigan, spuse că acestea erau acoperite cu scânduri, că aşa fuseseră de când venise ea acolo, adică, de cel puţin un an. Aşadar, era vorba de un fel de cădere nervoasă. Sau de o tumoare cerebrală. Sau poate, de ce nu, de Alzheimer? Iată un gând plăcut. Citise undeva — probabil în *Newsweek* — că victimele bolii Alzheimer sunt din ce în ce mai tinere. Poate că tot acest episod straniu

---

[18] *Excedrin headaches* – aşa sunt numite, în spoturile publicitare, durerile de cap crunte pe care le vindecă medicamentul Excedrin.

era semnalul unei senilităţi insidioase, premature.

Un afiş neplăcut începu să–i populeze gândurile, un afiş pe care apăreau trei cuvinte scrise cu litere unsuroase, de culoare roşie, culoarea lemnului–dulce. Cuvintele erau

ÎMI PIERD MINŢILE.

Dusese o viaţă normală, plină de plăceri şi de regrete normale; o viaţă aproape deloc analizată. Nici nu l–a lovit celebritatea, dar nici n–a avut motive să–şi pună la îndoială sănătatea mentală. Acum stătea în patul cu aşternuturile mototolite şi se întreba dacă aşa ajungi să te rupi de lumea reală, raţională. Dacă asta începi să simţi când

ÎŢI PIERZI MINŢILE.

Bănuiala că îngerul de la adăpostul pentru cei fără locuinţă din Junction City ar fi Naomi — Naomi sub un pseudonim — era o altă idee trăsnită. Nu era posibil… sau era? Începu chiar să pună la îndoială avântul puternic pe care–l luase afacerea sa. Poate că întreaga poveste fusese doar o halucinaţie. Spre miezul nopţii, gândurile i se îndreptară spre Ardelia Lortz şi acela a fost momentul în care lucrurile au început să se

înrăutăţească într–adevăr. Începu să se gândească la cât de îngrozitor ar fi dacă Ardelia Lortz s–ar afla în şifonier, sau chiar sub patul lui. O văzu rânjind fericită, tainic, în întuneric, mişcându–şi degetele cu unghii lungi şi ascuţite, cu părul răsfirat în jurul întregii feţe ca o perucă stranie. Îşi imagină cum i s–ar preface oasele în jeleu dacă ea ar începe să–i vorbească în şoaptă.

Ai pierdut cărţile, Sam, aşa că va trebui să–l trimit pe Poliţistul Bibliotecii... ai pierdut cărţile... le–ai pierrrrduuut...

În cele din urmă, pe la douăsprezece şi jumătate, Sam nu mai putu să suporte. Se ridică în capul oaselor şi bâjbâi pe întuneric după veioza de pe noptieră. În timp ce făcea asta, o nouă fantezie îl prinse în ghearele ei, una atât de intensă încât era aproape o certitudine: nu mai era singur în dormitor, dar vizitatorul nu era Ardelia Lortz. O, nu. Vizitatorul lui era Poliţistul Bibliotecii din afişul care nu se mai afla în Biblioteca pentru Copii. Acesta stătea aici, pe întuneric, un bărbat înalt, palid, înfăşurat într–un trenci, un bărbat cu un ten nesănătos şi o cicatrice albă, neregulată, care–i brăzda obrazul stâng, trecând pe sub ochi şi peste rădăcina nasului. Sam nu–i văzuse cicatricea de pe faţă pe afiş, dar asta se întâmplase numai pentru că artistul nu dorise să o deseneze. Era acolo. Sam ştia că era acolo.

N–ai avut dreptate în privinţa

tufişşurilor, avea să spună Poliţistul Bibliotecii cu vocea lui uşor peltică. *Ssunt tufişşuri care cressc pe lângă zidurile laterale. Multe tufişşuri. Iar noi o ssă le exsplorăm. O ssă le exsplorăm împreună.*

Nu! Încetează!… ÎNCETEAZĂ!

În momentul când mâna lui tremurătoare găsi în sfârşit veioza, o scândură scârţâi în încăpere şi Sam scoase un mic ţipăt sufocat. Mâna i se încleştă pe întrerupător. Lumina se aprinse. Pentru o clipă, chiar i se păru că–l vede pe bărbatul înalt, dar pe urmă îşi dădu seama că era doar umbra aruncată de birou pe perete.

Sam îşi lăsă picioarele pe podea şi–şi prinse faţa în mâini pentru un moment. Apoi se întinse după pachetul de Kent de pe noptieră.

— Trebuie să–ţi păstrezi cumpătul, murmură el. Ce mama dracului a fost în capul tău?

Nu ştiu, răspunse imediat vocea dinăuntru. *Mai mult decât atât, nu vreau să ştiu. Niciodată. Tufişurile au fost cu mult timp în urmă, nu va trebui niciodată să–mi amintesc ce–a fost cu tufişurile. Sau gustul. Gustul acela dulce, dulce de tot.*

Îşi aprinse o ţigară şi trase adânc fumul în piept.

Lucrul cel mai rău era acesta: data viitoare s–ar putea să vadă cu adevărat un bărbat în trenci. Sau pe Ardelia. Sau pe

Gorgo, preamăritul împărat din Pellucidar. Deoarece fusese capabil să creeze o halucinaţie atât de desăvârşită precum vizita sa la Bibliotecă şi întâlnirea cu Ardelia Lortz, putea să halucineze despre *orice.* De îndată ce începi să te gândeşti la luminatoare care nu sunt acolo, la oameni care nu sunt acolo, ba chiar şi la *tufişuri* care nu sunt acolo, totul pare posibil. Cum înăbuşi o rebeliune care se petrece în propria ta *minte?*

Se duse în bucătărie, aprinzând luminile din mers, rezistând imboldului de a se uita peste umăr ca să vadă dacă nu cumva se furişează cineva în urma lui. De exemplu, un bărbat cu o legitimaţie în mână. Presupunea că ar avea nevoie de o pastilă pentru dormit, dar întrucât n–avea nici una — nici măcar unul din preparatele care se eliberau fără reţetă, precum Sominex — era nevoit să improvizeze. Turnă nişte lapte într–o cratiţă, o încălzi, vărsă laptele într–o cană şi apoi adăugă o doză zdravănă de brandy. Ăsta era un alt lucru pe care–l văzuse prin filme. Gustă un pic, se strâmbă, nu lipsi mult să arunce amestecul înfiorător în chiuvetă şi atunci se uită la ceasul cuptorului cu microunde. Unu fără un sfert noaptea. Mai era destul până–n zori, timp berechet ca să şi–i închipuie pe Ardelia Lortz şi pe Poliţistul Bibliotecii urcând scările pe furiş, cu cuţite în dinţi.

„Sau cu săgeţi”, se gândi el. „Săgeţi

lungi şi negre. Ardelia şi Poliţistul Bibliotecii urcând scările pe furiş cu săgeţi lungi şi negre prinse între dinţi. Ce părere aveţi despre imaginea *asta,* prieteni şi vecini?”

Săgeţi?

De ce săgeţi?

Nu voia să se gândească la asta. Era obosit de gânduri care veneau şuierând dintr–un întuneric nebănuit dinăuntrul său, ca nişte discuri Frisbee oribile şi puturoase.

„Nu vreau să mă gândesc la asta şi n–o să mă gândesc la asta.”

Termină de băut laptele botezat cu alcool şi se întoarse în pat.

4

Lăsă veioza aprinsă, iar asta–l făcu să se simtă ceva mai calm. Chiar începu să spere că poate o să reuşească să adoarmă cândva, înainte de moartea calorică a universului. Trase plapuma până la bărbie, îşi împreună mâinile la ceafă şi–şi aţinti privirile în tavan.

„O PARTE din toate astea trebuie să se fi întâmplat cu adevărat”, îşi zise el. Nu se poate ca TOTUL să fi fost o halucinaţie… doar dacă nu cumva asta face parte din întreaga poveste, iar eu mă aflu de fapt într–una dintre camerele capitonate din Cedar Rapids, îmbrăcat cu o cămaşă de forţă şi îmi imaginez doar că stau întins pe patul meu.”

Rostise discursul. *Folosise* glumele din *Prietenul oratorului* şi poezia lui Spencer Michael Free din *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american.* Şi dat fiind că nu avea nici unul dintre aceste volume în mica sa colecţie de cărţi, de bună seamă că le luase de la bibliotecă. Naomi o ştia pe Ardelia Lortz — îi recunoscuse numele, în orice caz — şi, la fel, mama lui Naomi. Şi încă cum! Ai fi zis că i–a aprins o petardă sub scaun.

„O să verific”, se gândi el. „Dacă doamna Higgins cunoaşte numele şi alţii îl cunosc. Poate că nu elevii din Chapelton veniţi în practică, ci oamenii care locuiesc în Junction City de mult timp. Frank Stephens, de exemplu. Sau Dirty Dave…”

În acest punct, Sam aţipi în sfârşit. Traversă fără să ştie graniţa aproape lină dintre trezie şi somn; gândurile nu încetară, dar începură să se răsucească în nişte forme din ce în ce mai stranii şi mai fantastice. Formele se transformară într–un vis. Iar visul deveni un coşmar. Era din nou la Angle Street, iar cei trei beţivi erau pe verandă, lucrând la afişele lor. Îl întrebă pe Dirty Dave ce face.

Ei, îmi omor timpul, zise Dave şi apoi, cu sfială, întoarse afişul ca să–l poată vedea şi Sam.

Era un desen al lui Simon Nerodul. Fusese înfipt într–o frigare şi era ţinut deasupra unui foc. Într–o mână ţinea strâns

un mănunchi gros de spirale de lemn–dulce roşu, care se topeau. Hainele îi ardeau, dar el încă trăia. Ţipa. Cuvintele scrise deasupra acestei imagini oribile erau:

MASĂ CU CARNE DE COPIL
ÎN TUFIŞURILE DE LÂNGĂ BIBLIOTECA PUBLICĂ ÎN BENEFICIUL FONDULUI PENTRU POLIŢIA BIBLIOTECII
ÎNTRE MIEZUL NOPŢII ŞI ORA 02:00.
VENIŢI CU TOŢII
„ASTA–I PAPA–DE–PAPA!”

Dave, dar e oribil, spuse Sam în vis.

Absolut deloc, replică Dirty Dave. *Copiii îi zic Simon Nerodul. Le place la nebunie să–l mănânce. Mie mi se pare ceva cât se poate de sănătos, nu?*

Uite! Strigă Rudolph. *Uite, e Sarah!*

Sam se uită şi o văzu pe Naomi traversând terenul acoperit de gunoaie şi buruieni, dintre Angle Street şi Centrul de Reciclare. Se mişca foarte încet, pentru că împingea un cărucior pentru cumpărături, plin cu exemplare din *Prietenul oratorului* şi *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american.* În spatele ei, soarele cobora într–un cuptor sumbru de lumină roşie incandescentă, iar un lung tren de persoane huruia lent pe şine, îndreptându–se spre pustietatea din vestul statului Iowa. Era alcătuit din cel puţin treizeci de vagoane, fiecare dintre ele fiind de culoare neagră.

Perdele din crep atârnau şi fâlfâiau la ferestre. Era un tren funerar, îşi dădu seama Sam.

Sam se întoarse către Dirty Dave şi spuse: *N–o cheamă, Sarah. Aia e Naomi. Naomi Higgins, din Proverbia.*

Nicidecum, zise Dirty David. *E moartea care vine, domnu' Peebles. Moartea e o femeie.*

În acel moment, Lukey începu să ţipe. La cât era de l îngrozit, i se părea că guiţă ca un porc. *Gagica are Slim Jims! Are Slim Jims! O, Doamne, are toate Slim Jims, mâncaţi–aş!*

Sam se întoarse ca să vadă despre ce vorbea Lukey. Femeia se apropiase, dar nu mai era Naomi. Era Ardelia. Era îmbrăcată într–un trenci de culoarea norilor de furtună, iarna. Căruciorul pentru cumpărături nu era plin cu Slim Jim, cum spusese Lukey, ci cu mănunchiuri împletite din mii de caramele lunguieţe, ca nişte vergele roşii, cu aromă de lemn–dulce. Sub privirile lui Sam, Ardelia lua câte–o mână de caramele şi le îndesa în gură. Dinţii ei nu mai erau falşi, de proteză; erau lungi şi decoloraţi. Lui Sam i se părea că arată ca nişte dinţi de vampir, ascuţiţi şi îngrozitor de puternici. Făcând o grimasă, ea muşcă din mănunchiul de caramele. Sângele de un roşu aprins ţâşni într–un nor de picături roz în lumina apusului de soare şi i se prelinse pe bărbie. Bucăţile retezate de caramele se rostogoliră pe pământul acoperit

de buruieni, din ele continuând să ţâşnească sângele.

Arătarea ridică mâinile care se preschimbaseră în nişte gheare încovoiate.

— *Ai pierrrduuut CĂRRRRŢILEEE!* Ţipă ea şi se repezi asupra lui Sam.

5

Sam se trezi zvârcolindu–se, fără aer. Smulsese toate aşternuturile de pat şi acum zăcea ghemuit sub ele aproape de capul patului, chircit şi asudat. Afară, primele raze luminoase ale unei noi zile se furişau pe sub borurile trase. Ceasul de pe noptieră arăta 5:53 dimineaţa.

Se ridică, simţindu–se înviorat de aerul din dormitor, care–i răcorea pielea transpirată, se duse la baie şi urină. Capul îl durea vag, fie ca urmare a paharului de brandy băut la ore mici, fie ca o consecinţă a stresului provocat de vis. Deschise dulăpiorul cu medicamente, luă două aspirine şi apoi se duse târându–şi picioarele la pat. Ridică şi întinse cum putu mai bine păturile pe pat, simţind reziduurile coşmarului în fiecare pliu umed al cearşafului. N–avea să adoarmă din nou — ştia asta — dar putea cel puţin să stea lungit până când coşmarul începea să se destrame.

În timp ce capul său atingea perna, îşi dădu seama brusc că mai ştia ceva, ceva la

fel de surprinzător şi de neaşteptat ca şi înţelegerea subită a faptului că femeia din afişul lui Dirty Dave fusese secretara lui cu ora. Această nouă înţelegere era legată şi ea de Dirty Dave… şi de Ardelia Lortz.

„A fost un vis”, îşi zise el. „De–acolo am aflat.”

Sam căzu într–un somn natural, profund. Nu a mai avut nici un vis şi, când se trezi, se făcuse aproape unsprezece. Clopotele bisericii îi chemau pe credincioşi la rugăciune, iar afară era o zi minunată. Imaginea ierbii verzi, proaspăt răsărite şi mângâiate de razele jucăuşe ale soarelui, îl făcu să se simtă mai mult decât bine; îl făcu să se simtă aproape renăscut.

Capitolul 8
ANGLE STREET (II)

1

Îşi pregăti un *brunch*[19] — suc de portocale, o omletă din trei ouă, îmbunătăţită din greu cu ceapă verde, multă cafea tare — şi se gândi să se ducă din nou în Angle Street. Îi rămăsese viu în minte momentul de iluminare pe care–l trăise în timpul scurtei

[19] Cuvânt obţinut prin contragerea termenilor *breakfast* (mic dejun) şi *lunch* (prânz).

perioade de trezie şi era cât se poate de sigur că intuiţia nu–l înşela, întrebându–se totodată dacă într–adevăr era dornic să meargă în continuare pe urmele acestei afaceri.

La lumina puternică a dimineţii de primăvară, temerile din noaptea care tocmai trecuse păreau îndepărtate şi absurde şi resimţi o puternică tentaţie — aproape o nevoie — să lase lucrurile pur şi simplu în voia sorţii. Ceva i se întâmplase, îşi zicea el, ceva care nu avea nici o explicaţie logică sau raţională. Întrebarea era şi ce dacă?

Citise despre asemenea lucruri, despre fantome, premoniţii şi posedări, dar nu le acordase decât un interes minim. Îi plăcea din când în când să se uite la câte–un film de groază, dar lucrurile se opreau acolo. Era un om pragmatic şi nu vedea ce folos practic ar putea avea episoadele paranormale… dacă într–adevăr acestea aveau loc. Trăise… hai să–i spunem un *eveniment,* în lipsa unui termen mai inspirat. Acum, evenimentul se încheiase. De ce să nu lase lucrurile aşa?

Pentru că ea a spus că vrea să–i înapoiez cărţile până mâine — ce părere ai de chestia asta?

Dar acest argument părea să nu mai aibă nici o putere asupra lui acum. În pofida mesajului pe care ea i–l lăsase pe robotul telefonic, Sam nu prea mai credea în Ardelia Lortz.

Ceea ce–l interesa cu adevărat era propria sa reacţie la cele întâmplate. Se pomeni amintindu–şi un curs de biologie din colegiu. Instructorul începuse prin a le vorbi despre modalitatea extrem de eficientă a organismului omenesc de a se ocupa de incursiunea unor organisme străine. Sam şi–l aminti pe profesor spunând că, întrucât la ştiri se vorbea cu precădere de veşti proaste — cancer, gripă şi bolile cu transmisie sexuală precum sifilisul —, oamenii ajungeau să creadă că sunt mult mai vulnerabili faţă de boli decât erau în realitate.

„Corpul omenesc”, spusese instructorul, „are la dispoziţie propriile Forţe Speciale. Când organismul uman este atacat de un intrus, doamnelor şi domnilor, reacţia acestor forţe este rapidă şi neîndurătoare. Clemenţa este exclusă. Fără această armată de ucigaşi bine antrenaţi, fiecare dintre dumneavoastră aţi fi mort cam de douăzeci de ori înainte să treceţi de primul an de viaţă.”

Principala tehnică folosită de corp pentru a se descotorosi de invadatori era izolarea. Mai întâi, invadatorii erau încercuiţi, izolaţi faţă de nutrienţii de care aveau nevoie ca să trăiască, după care fiecare dintre ei era mâncat, bătut sau înfometat. Acum Sam descoperea — sau puţin aşa i se părea — că mintea folosea exact aceeaşi tehnică atunci când era atacată. Îşi amintea de numeroase

prilejuri în care simţea că–l doboară vreo răceală pentru ca a doua zi să se trezească simţindu–se excelent. Organismul îşi făcuse treaba. Un război crâncen se desfăşurase în timp ce el dormise, iar invadatorii fuseseră anihilaţi până la ultimul om… sau germen. Fuseseră mâncaţi, bătuţi sau înfometaţi.

Noaptea trecută trăise echivalentul mintal al unei răceli iminente. În dimineaţa asta, invadatorul, ameninţarea la adresa percepţiilor sale clare, raţionale, fusese încercuit. Izolat faţă de nutrienţii săi. Iar acum era doar o chestiune de timp. Şi o parte din el avertiza partea cealaltă a sa că, insistând asupra acestei probleme, s–ar putea să hrănească inamicul.

Aşa se întâmplă, îşi zise el. *Asta–i explicaţia pentru care lumea nu e plină de întâmplări stranii şi fenomene inexplicabile. Mintea le trăieşte… stă un timp în expectativă… după care contraatacă.*

Dar, adevărul e că Sam era un om curios. Si nu se spunea că, deşi curiozitatea omorâse pisica, satisfacţia o adusese înapoi la viaţă?

Cine? Cine zice asta?

Nu ştia… dar presupunea că ar putea să afle. La biblioteca din localitate. Sam zâmbi uşor în timp ce–şi ducea vasele la chiuvetă. Şi constată că deja luase o hotărâre: avea să mai insiste un pic asupra acestei afaceri neobişnuite.

Doar un picuţ.

2

Sam ajunse din nou în Angle Street în jur de douăsprezece şi jumătate. Nu–l surprinse cine ştie ce să vadă vechiul Datsun albastru al lui Naomi parcat pe alee. Sam parcă în spatele lui, se dădu jos din maşină şi urcă treptele şubrede, trecând pe lângă afişul care–l soma să arunce în tomberon sticlele pe care le–ar putea avea asupra sa. Ciocăni, dar nu–i răspunse nimeni. Împinse uşa, in faţă apărându–i un hol larg, lipsit de mobilier… dacă nu ţineai cont de un telefon cu fise, aflat cam pe la jumătate. Tapetul era curat, dar cu culorile şterse. Sam zări şi un loc unde acesta fusese reparat cu scoci.

— Alo?

Nici un răspuns. Păşi înăuntru, simţindu–se ca un intrus şi străbătu holul. Prima uşă pe partea stângă se deschidea într–o încăpere comună. Pe uşa cu pricina fuseseră prinse în pioneze două afişe.

PRIETENII LUI BILL SĂ INTRE AICI!

scria pe cel de deasupra. Mai jos era un altul, care lui Sam i se păru teribil de raţional şi, totodată, cât se poate de tembel. Pe el se putea citi:

TIMPUL ARE NEVOIE DE TIMP.

Încăperea comună era mobilată cu scaune desperecheate şi aruncate care încotro şi o sofa lungă, care şi ea fusese reparată cu bandă adezivă — de data asta, bandă izolatoare. Pe pereţi se puteau citi alte sloganuri. Pe măsuţa de lângă televizor era o cafetieră. Şi televizorul şi cafetiera erau oprite.

Sam merse mai departe pe hol dincolo de scări, simţindu–se ca un intrus mai mult ca oricând. Aruncă o privire în celelalte trei camere situate de–a lungul coridorului. Fiecare dintre ele era mobilată cu câte două paturi simple şi toate erau goale. Camerele erau scrupulos de curate, ceea ce nu le împiedica să–şi spună povestea. Una mirosea a Musterole. În alta se simţea un iz încărcat de boală. *În camera asta ori a murit cineva de curând,* îşi zise Sam, *ori o să moară în curând.*

Bucătăria şi ea pustie, se afla la capătul opus al holului. Era o cameră spaţioasă, însorită, cu pardoseala acoperită de linoleum decolorat, care forma văi şi deluşoare. O maşină de gătit uriaşă, ce se alimenta atât cu lemne, cât şi cu gaz, umplea o nişă. Chiuveta era veche şi adâncă, cu emailul pătat de rugină. Robinetele erau dotate cu rozete de tip vechi, în formă de elice. Lângă dulapul cu alimente, o maşină

de spălat străveche, marca Maytag şi un uscător Kenmore alimentat cu gaz. Aerul mirosea uşor a fasole, gătită probabil cu o seară înainte. Lui Sam îi plăcea încăperea. Îi vorbea despre bănuţi adunaţi cu trudă, dar îi mai vorbea şi de dragoste, de grija faţă de aproape şi de o fericire muncită din greu. Îi aducea aminte de bucătăria bunicii sale, iar acela fusese un loc binecuvântat. Un loc în care se simţise în siguranţă.

Pe vechiul frigider Amana, preluat probabil de la vreun restaurant, fusese prinsă o placă magnetizată pe care se putea citi:

DUMNEZEU SĂ NE BINECUVÂNTEZE
CASA LIPSITĂ DE BĂUTURĂ.

Sam auzi nişte voci slabe de afară. Traversă bucătăria şi se uită pe una dintre ferestre, ridicată în aşa fel încât să lase cale liberă căldurii primăvăratice pe care adierea molcomă reuşea s–o înduplece să se strecoare înăuntru.

Peluza din spatele casei îşi arăta primele petice verzi; în spatele proprietăţii, străjuită de un şir de arbori abia înmuguriţi, o grădină de legume aştepta alene zile mai calde. Spre stânga, o plasă de volei atârna într–un arc lin. La dreapta, două gropi pentru concursurile de aruncat potcoave, în care tocmai începuseră să încolţească nişte buruieni. Nu era o imagine îmbietoare — în

această perioadă a anului, puţine curţi rurale arătau îmbietor —, dar Sam observă că prin curte se greblase cel puţin o dată de când zăpada îşi slăbise strânsoarea iernatică şi nu se vedea nici un pic de zgură, chiar dacă, la nici cincisprezece metri de grădină, se putea zări lucirea de oţel a liniilor de cale ferată. Poate că rezidenţii de pe Angle Street nu aveau multe lucruri de care să se îngrijească, îşi zise el, dar se îngrijeau de ceea ce aveau.

Cam o duzină de oameni şedeau pe scaune pliante, într–un cerc aproximativ, între plasa de volei şi gropile pentru aruncatul potcoavelor. Sam îi recunoscu pe Naomi, Dave, Lukey şi Rudolph. O clipă mai târziu îşi dădu seama că îi mai putea recunoaşte pe Burt Iverson, cel mai prosper avocat din Junction City şi pe Elmer Baskin, bancherul care, deşi nu ajunsese la timp ca să–i asculte discursul de la Clubul Rotarienilor, îl sunase mai apoi ca să–l felicite. O pală de vânt împinse spre interior perdelele simple, cadrilate, ale ferestrei, printre care se uita Sam afară. Aceeaşi adiere îi zbârli părul argintiu al lui Elmer. Acesta îşi ridică faţa spre soare şi zâmbi. Pe Sam îl frapă plăcerea simplă pe care o văzu nu pe faţa lui Elmer, ci *în ea.* În momentul acela, el era în acelaşi timp mai mult şi mai puţin decât cel mai bogat bancher al acelui orăşel; era ca toţi oamenii care au întâmpinat vreodată primăvara după o iarnă

lungă şi friguroasă, fericit că este încă viu, întreg şi fără suferinţe.

O senzaţie de ireal puse stăpânire pe Sam. Era şi–aşa îndeajuns de ciudat că Naomi Higgins se afla aici, în compania alcoolicilor fără cămin din Junction City — şi, pe deasupra şi sub un alt nume. Dar să mai constaţi că şi cel mai respectat bancher şi unul dintre cei mai ageri vulturi ai legalităţii din oraş erau aici avea darul să te dea pe spate.

Un bărbat îmbrăcat în nişte pantaloni verzi, jerpeliţi şi o bluză cu inscripţia Cincinnati Bengals ridică mâna. Rudolph arătă cu degetul spre el.

— Mă cheamă John şi sunt alcoolic, zise bărbatul în bluză Bengals.

Sam se îndepărtă iute de fereastră. Obrajii îi ardeau. Acum se simţea nu doar intrus, dar şi spion. Îşi zise că de obicei şedinţele AA de duminică după–amiază se ţineau în încăperea comună — cafetiera sugera acest lucru, oricum —, dar astăzi, vremea fiind aşa de frumoasă, îşi luaseră scaunele şi se duseseră afară. Ar fi putut să parieze că ideea îi aparţinuse lui Naomi.

„Mâine dimineaţă ne ducem la biserică”, spusese doamna Higgins, „iar mâine după–amiază are loc primul picnic din acest anotimp al Tineretului Baptist. Naomi a promis să dea o mână de ajutor.” Se întrebă dacă doamna Higgins ştia că fiica ei îşi

petrecea după–amiaza alături de alcoolici, în loc de tinerii baptişti şi presupuse că ştia. I se păru, de asemenea, că înţelege de ce Naomi decisese subit că două întâlniri cu Sam Peebles erau de ajuns. La acea dată crezuse că motivul era religios, iar Naomi nici măcar nu încercase să sugereze că ar fi vorba despre altceva. Dar după prima întâlnire, care avusese loc la cinematograf, ea acceptase să iasă din nou cu el în oraş. După *a doua* întâlnire, orice interes romantic pe care fata îl avusese faţă de el dispăruse. Sau aşa se părea. A doua întâlnire avusese loc la restaurant. Iar el comandase vin.

„Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu — de unde era să ştiu că e alcoolică? Ce, pot eu să citesc gândurile altora?”

Răspunsul, firește, era că *n–ar fi avut* de unde să ştie… dar cu toate astea fierbinţeala din obraji se înteţi.

Sau poate că nu e băutura… sau nu doar băutura. Poate–o mai avea şi alte probleme.

Se mai pomeni întrebându–se ce s–ar întâmpla dacă Burt Iverson şi Elmer Baskin, amândoi oameni influenţi, ar fi aflat că el ştia de apartenenţa lor la cea mai numeroasă societate secretă de pe planetă. Poate că nimic; nu ştia destule lucruri despre AA ca să fie sigur. Totuşi, *ştia* două lucruri: că al doilea A venea de la Anonim şi că cei doi erau nişte tipi care–i puteau nimici aspiraţiile de

întreprinzător în plină ascensiune dacă ar fi hotărât să facă acest lucru.

Sam decise să–şi ia tălpăşiţa de–acolo cât mai rapid şi mai liniştit cu putinţă. Spre meritul său, decizia nu se baza pe considerente personale. Oamenii adunaţi pe peluza din spatele casei de pe Angle Street aveau o problemă comună gravă. El descoperise acest lucru dintr–o întâmplare. Nu avea nici cea mai mică intenţie să rămână şi să tragă cu urechea în mod intenţionat.

Pe când făcea cale întoarsă pe hol, văzu un teanc de foi de scris aşezat deasupra telefonului public. Un ciot de creion fusese prins de perete cu un fir de aţă, lângă telefon. Din impuls, luă o foaie de hârtie şi scrise la repezeală un bilet:

Dave,

Am trecut în dimineaţa asta ca să te văd, dar nu era nimeni pe–aci. Vreau să vorbesc cu tine despre o femeie pe care–o cheamă Ardelia Lortz. Am bănuiala că tu ştii cine e şi sunt nerăbdător să aflu mai multe lucruri despre ea. Vrei să–mi dai un telefon în după–amiaza sau în seara asta, dacă ai ocazia? Numărul meu este 555–8699. Mulţumesc foarte mult.

Semnă în josul biletului, îndoi foaia de hârtie şi scrise numele lui Dave pe bilet. Se

gândi o clipă să se înapoieze în bucătărie şi să–l pună acolo pe tejghea, dar nu voia ca vreunul dintre ei — Naomi, mai ales — să se îngrijoreze că s–ar fi putut ca el să–i vadă în timpul acestor rugăciuni ciudate, dar probabil folositoare pentru ei. Până la urmă, aşeză biletul pe televizorul din încăperea comună, cu numele lui David la vedere. Se gândi să lase şi o monedă pentru telefon lângă bilet, dar renunţă. Era posibil ca David să interpreteze greşit acest gest.

Plecă apoi, bucuros să fi ieşit nedescoperit la lumina soarelui. Pe când se întorcea la maşină, văzu abţibildul lipit pe bara de protecţie a Datsunului lui Naomi:

RELAXEAZĂ–TE ŞI PRIMEŞTE–L PE DUMNEZEU.

— Mai bine Dumnezeu decât Ardelia, murmură Sam dădu maşina cu spatele până ieşi în şosea.

3

Spre sfârşitul după–amiezii, noaptea precedentă nedormită începu să–şi spună cuvântul şi o copleşitoare somnolenţă puse stăpânire pe Sam. Deschise televizorul, găsi un meci de baseball demonstrativ Cincinnati–Boston, îndreptându–se agale spre repriza a opta, se întinse pe canapea ca să–l urmărească şi aţipi aproape instantaneu.

Telefonul sună înainte să aibă şansa să alunece în starea de somn adevărat, iar Sam se ridică să răspundă, buimac şi dezorientat.

— Alo?

— Nu trebuie să vorbeşti despre femeia aia, spuse Dirty Dave fără nici un preambul. Vocea lui tremura, la limita îndepărtată a controlului. Nu trebuie nici măcar *să te gândeşti* la ea.

Cât o să ne–o mai aruncaţi în faţă pe femeia aia, păgâni fără de Dumnezeu ce sunteţi? Chiar credeţi că e amuzant? Credeţi că e o treabă deşteaptă?

Toată somnolenţa lui Sam dispăru într–o clipită.

— Dave, ce–i cu femeia asta? Oamenii reacţionează ori de parc–ar fi diavolul în persoană, ori nu ştiu nimic despre ea. Cine e? Ce naiba a făcut de te–a speriat în halul ăsta?

Urmă o tăcere lungă. Sam aşteptă fără să spună nimic, cu inima bătându–i puternic în piept şi în gât. Ar fi putut să creadă că legătura se întrerupsese, dacă n–ar fi auzit respiraţia întretăiată a lui Dave.

— Domnu' Peebles, spuse acesta în cele din urma, de–a lungul anilor, mi–ai fost de mare folos. Dumneata şi câţiva m–aţi ajutat să rămân în viaţă când nici măcar eu nu eram sigur că vreau asta. Dar nu pot să vorbesc despre nemernica aia. Nu pot. Şi, dacă înţelegi ce e bine pentru dumneata, n–o

să vorbeşti cu nimeni despre ea.

— Asta sună a ameninţare.

— Nu! Zise Dave. Părea mai mult decât surprins; părea şocat. Nu, doar te previn, domnu' Peebles, aşa cum aş face şi dacă te–aş vedea în preajma unui puţ vechi, peste care au crescut buruienile, împiedicându–te să vezi gaura. Nu vorbi despre ea şi nu te gândi la ea. Lasă–i pe morţi să rămână morţi.

Lasă–i pe morţi să rămână morţi.

Într–un fel, nu era surprins. Tot ce se întâmplase (exceptând, probabil, mesajul lăsat pe robotul telefonic) sugera aceeaşi concluzie: că Ardelia Lortz nu se mai afla printre cei vii. El — Sam Peebles, agent de vânzări imobiliare şi consultant de asigurări în acel orăşel neînsemnat — vorbise cu un strigoi fără măcar s–o ştie. Vorbise cu ea? La naiba! Făcuse chiar o tranzacţie comercială cu ea! Îi dăduse doi dolari, iar ea îi dăduse o legitimaţie de bibliotecă.

Aşa că nu era tocmai surprins… dar un fior profund începu să radieze spre exterior, pe magistralele albicioase ale scheletului său. Se uită în jos şi văzu apărându–i pe braţe micile protuberanţe ale pielii de găină.

„Mai bine îţi vedeai de treabă", începu să se tânguie o parte a minţii sale. „Nu ţi–am spus aşa?"

— Când a murit? Întrebă Sam. Vocea lui suna apatica şi mohorâtă, chiar şi pentru urechile sale.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, domnu' Peebles! Acum, Dave părea aproape frenetic. Vocea îi tremura, alunecând într–un registru mai înalt, care era aproape un falsetto şi se destrăma acolo. *Te rog!*

„Lasă–l în pace", ţipă Sam mânios către sine. „N–are şi–aşa destule probleme şi fără prostia asta?"

Da. Şi putea să–l lase în pace pe Dave — trebuie să fie şi alţi oameni în oraş care să fie dispuşi să discute cu el despre Ardelia Lortz… dacă reuşea să găsească o cale să–i abordeze fără să–i facă să–i cheme pe oamenii în halate albe. Dar mai era un lucru, un lucru pe care probabil că doar Dirty Dave Duncan ar fi putut să i–l spună cu siguranţă.

— Cândva, ai desenat nişte afişe pentru bibliotecă, aşa–i? Cred că ţi–am recunoscut stilul de la afişul pe care–l făceai ieri pe verandă. De fapt, sunt aproape sigur. Unul cu un băieţel într–o maşină neagră. Şi un bărbat într–un trend — Poliţistul Bibliotecii. Cumva ai…

N–apucă să–şi termine întrebarea, că Dave scoase un asemenea ţipăt de ruşine, suferinţă şi teamă încât îl reduse la tăcere pe Sam.

— Dave? Eu…

— Las–o aşa! Dave plângea. Nu m–am putut stăpâni, aşa că n–ai putea s–o laşi…

Scâncetele lui se diminuară brusc şi se auzi un zăngănit ca şi cum cineva îi luase

telefonul.

— Încetează, spuse Naomi. Părea că şi ea se află în pragul lacrimilor, dar în acelaşi timp părea că e furioasă. Chiar nu poţi să încetezi, om îngrozitor ce eşti?

— Naomi…

— Când sunt aici, mă cheamă Sarah, zise ea fără grabă, dar te urăsc la fel sub ambele nume, Sam Peebles. N–am să mai calc niciodată în biroul tău. Vocea ei începu să se ridice. De ce nu l–ai lăsat în pace? De ce–a trebuit să răscoleşti căcatul ăsta de demult? *De ce?*

Iritat, abia reuşind să se mai stăpânească, Sam zise:

— De ce m–ai trimis la bibliotecă? Dacă nu voiai s–o cunosc, Naomi, de ce m–ai trimis la blestemata aia de bibliotecă, în primul rand?

La celălalt capăt al firului, se auzi un suspin.

— Naomi? N–am putea…

Se auzi un declic în momentul când ea agăţă receptorul în furcă.

Legătura se întrerupse.

4

Sam rămase în biroul său până aproape de nouă şi jumătate, mâncând bomboane Tums şi scriind un nume după altul pe acelaşi teanc de foi pe care–l folosise

şi când îşi compusese prima schiţă a discursului. Se uita pentru scurtă vreme la fiecare nume, după care–l tăia cu creionul. Şase ani păruse o perioadă lungă de şedere într–un singur loc… cel puţin până în seara asta. În seara asta, părea o perioadă mult mai scurtă — să zicem, cam cât un weekend.

Craig Jones, scrise.

Se uită lung la nume şi îşi zise: „Craig s–ar putea să ştie de Ardelia… dar o să vrea să afle de ce mă interesează subiectul.”

Îl cunoştea pe Craig îndeajuns de bine ca să–i răspundă sincer la această întrebare? Răspunsul la această întrebare era un „nu” ferm. Craig era unul dintre avocaţii mai tineri din Juncţion City, un adevărat aspirant. Luaseră câteva prânzuri de afaceri împreună… şi mai era şi Clubul Rotarienilor, fireşte… iar Craig îl invitase o dată la el acasă, la cină. Când se întâlneau întâmplător pe stradă discutau cordial, uneori despre afaceri, mai des despre vreme. Totuşi, nimic din toate astea nu ţineau loc de prietenie, iar dacă Sam avea de gând să–şi mărturisească gândurile năstruşnice faţă de cineva, voia ca persoana aceea să fie un prieten, nu un asociat care–i zicea, „bătrâne” după al doilea pahar de *sloe gin*[20] cu sifon.

---

[20] Băutură dulce, roşie la culoare, obţinută prin amestecarea boabelor de porumbar cu gin.

Aşa că şterse numele lui Craig de pe listă.

De când venise în Junction City, îşi făcuse doi prieteni buni. Unul era un asistent medical care lucra la cabinetul doctorului Melde, iar celălalt, poliţist în oraş. Russ Frame, prietenul asistent, se transferase la un alt cabinet medical mai bine plătit din Grand Rapids, încă la începutul anului 1989. Iar de la întâi ianuarie, Tom Wycliffe fusese numit în fruntea noului Birou de Control al Traficului Auto din cadrul Patrulei Statului Iowa. De atunci, pierduse legătura cu amândoi — îşi făcea prieteni cu greutate şi nu se pricepea nici să–i păstreze.

Ceea ce–l lăsa în ce fel de situaţie?

Sam nu ştia. *Ştia* însă că numele Ardelia Lortz îi afectase pe unii oameni din Junction City ca o încărcătură explozivă. Ştia — sau credea că ştie — că se întâlnise cu ea, chiar dacă era moartă. Nici măcar nu putea să–şi spună că se întâlnise cu o rudă sau cu o femeie ţăcănită *care–şi zicea* Ardelia Lortz. Pentru că…

„Cred că am întâlnit un strigoi. De fapt, cred c–am întâlnit un strigoi înăuntrul unui alt strigoi. Cred că biblioteca în care am intrat era Biblioteca din Junction City aşa cum era pe când Ardelia Lortz trăia şi conducea instituţia. Cred că de–aia mi s–a părut totul atât de straniu şi de nelalocul lui. N–a fost ca într–o călătorie în timp, sau aşa cum îmi

imaginez că s–ar desfăşura o călătorie în timp. A fost ca şi cum aş fi păşit vremelnic într–o stare intermediară. Şi a fost real. Sunt sigur că a fost real.”

Se opri, bătând darabana cu degetele pe birou.

„De unde m–a sunat? Au telefoane în acea stare intermediară?”

Se uită îndelung la lista de nume tăiate cu creionul, apoi desprinse încet hârtia de teanc. O mototoli şi o azvârli în coşul de hârtii.

„Mai bine îţi vedeai de treabă”, continua să se jelească o parte din el.

Dar uite că n–o făcuse. Iar acum, ce urma?

„Sună–l pe unul dintre tipii în care ai încredere. Sună–l pe Russ Frame sau pe Tom Wycliffe. Ridică telefonul şi formează numărul.”

Dar nu voia să facă asta. Cel puţin, nu în seara asta. Îşi dădea seama că e un simţământ iraţional, pe jumătate superstiţios — în ultima vreme, dăduse sau primise o mulţime de informaţii neplăcute prin intermediul telefonului, sau cel puţin aşa se părea —, dar era prea obosit ca să se mai chinuie cu asta în seara aceea. Dacă reuşea să doarmă bine peste noapte (şi credea c–o să poată, dacă lăsa din nou aprinsă veioza de pe noptieră), poate că ceva mai bun, ceva mai concret îi va veni în minte a doua zi de

dimineaţă, când mintea avea să–i fie odihnită. Mai departe, îşi zicea că va trebui să dreagă busuiocul cu Naomi Higgins şi cu Dave Duncan… dar mai întâi voia să afle ce fel de busuioc era acela.

Dacă putea.

Capitolul 9
POLIŢISTUL BIBLIOTECII (L)

1

Reuşi, într–adevăr, să doarmă bine. Nu avu nici un vis şi o idee îi veni în mod firesc şi uşor a doua zi de dimineaţă, când se afla sub duş, aşa cum apar uneori ideile când trupul ţi–e odihnit şi mintea n–a fost trează suficient ca să se aglomereze cu o grămadă de tâmpenii. Biblioteca Publică nu era singurul lor în care puteai să găseşti informaţii, iar atunci când erai interesat de istoria locală — istoria locală recentă — nici măcar nu era locul cel mai bun.

— *Gazette!* Strigă el şi–şi vârî capul sub duza duşului ca să se clătească de clăbuci.

Douăzeci de minute mai târziu era la parter, îmbrăcat (exceptând haina şi cravata) şi bându–şi cafeaua în birou. Avea din nou în faţă teancul de foi galbene şi pe el începuse să întocmească o nouă listă.

1. *Ardelia Lortz — cine e? Sau, cine a*

fost?

2. *Ardelia Lortz — ce a făcut?*

3. *Biblioteca Publică din Junction City — renovată? Când? Fotografii?*

În acel moment, se auzi soneria de la uşă. Sam aruncă o privire spre ceasul de perete când se ridică să răspundă. Tocmai se făcea opt şi jumătate, ora de plecare la muncă. Putea să dea o fugă la sediul ziarului *Gazette* la zece, ora când îşi lua de regulă pauza de cafea şi să se uite la nişte numere mai vechi. La care dintre ele? Încă mai medita la această problemă — fără doar şi poate că unele idei aveau să dea roade mai repede decât altele — în timp ce se scotocea prin buzunare după ceva mărunţiş pentru băiatul cu ziarele. Soneria sună din nou.

— Vin cât pot de repede, Keith! Strigă el, păşind în holul de la intrarea în bucătărie şi înşfăcând mânerul uşii. Ai grijă să nu găureşti naibii perete…

În clipa aceea ridică privirea şi văzu o siluetă mult mai mare decât cea a lui Keith Jordan în spatele perdelei subţiri ce acoperea ferestruica uşii. Mintea îi fusese preocupată, mai atentă la ziua care–l aştepta decât la acest ritual de luni dimineaţă, când trebuia să–l plătească pe băiatul care aducea ziarele, dar în clipa aceea o suliţă de teroare pură îşi croi drum printre gândurile sale răzleţite. Nu avu nevoie să vadă faţa; chiar şi prin perdea recunoscu forma, masivitatea corpului… şi

trenciul, firește.

Gustul caramelelor roșii din lemn–dulce, puternic, dulceag și îngreţoşător, îi inundă gura.

Dădu drumul mânerului, dar o clipă prea târziu. Broasca se deschise şi, în acel moment, silueta aflată pe veranda din spatele casei deschise cu violenţă uşa. Sam se pomeni aruncat în spate, în bucătărie. Flutură braţele ca să–şi păstreze echilibrul şi reuşi să dea jos din cuier toate cele trei haine atârnate pe hol.

Poliţistul Bibliotecii intră, învăluit în propriul său clopot de aer rece. Păşi fără grabă, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume şi închise uşa în spatele lui. Într–o mână ţinea exemplarul lui Sam din *Gazette,* frumos rulat şi împăturit. Îl ţinea ridicat ca pe un baston.

— Ti–am aduss ziarul, zise Poliţistul Bibliotecii. Vocea i se auzea ciudat de îndepărtată, ca şi cum ar fi ajuns la Sam printr–un panou gros din sticlă. Aveam de gând ssă–i dau şi bani băiatului, dar părea grăbit ssă–şi ia tălpăşiţa. Mă–ntreb de ce.

Porni către bucătărie — către Sam, care se făcuse mic lângă tejghea şi se holba la intrus cu ochii măriţi de groază ai unui copilaş înspăimântat, ai unui biet Simon Nătângul din clasa a patra.

„De bună seamă că–mi imaginez chestiile astea”, îşi zise Sam, „sau am un

coşmar — un coşmar atât de oribil încât îl face pe cel din urmă cu două nopţi să pară un vis încântător.”

Dar nu era un coşmar. Era îngrozitor, dar nu era coşmar. Sam avu răgazul să spere că, după toate cele, înnebunise. Nici nebunia nu era o distracţie, dar nimic nu putea fi la fel de groaznic ca această arătare cu formă umană care pătrunsese în casa lui, această chestie care mergea învăluită în propria sa felie de iarnă.

Casa lui Sam era veche, cu tavane înalte, dar Poliţistul Bibliotecii trebui să–şi aplece capul la intrare şi chiar şi în bucătărie calota pălăriei sale din fetru cenuşiu aproape că atingea plafonul. Asta însemna că era înalt de peste doi metri şi zece centimetri.

Avea trupul înfăşurat într–un trenci de culoarea plumburie a ceţii în amurg. Pielea îi era albă ca hârtia, iar faţa îi era moartă, semn că nu putea să înţeleagă nici bunătatea, nici dragostea, nici mila. Gura lui era desenată de linii ale unei autorităţi supreme, lipsite de pasiune, iar Sam îşi aminti, preţ de o clipă confuză, cum i se păruse că arată uşa închisă a bibliotecii: ca o fantă închipuind o gură pe faţa unui robot din granit. Ochii Poliţistului Bibliotecii păreau a fi nişte cerculeţe din argint perforate de alice de puşcă minuscule. Erau mărginiţi de o carne roşu–rozalie, ce părea gata să sângereze. Nu aveau pleoape. Dar cel mai

rău lucru era acesta: era o faţă pe care Sam o ştia. Nu credea că acum era prima oară când se chircea de groază sub privirea aceea întunecată şi, undeva, în străfundurile minţii sale, Sam auzi o voce aproape insesizabil peltică spunând: *Vino cu mine, băiete... Sunt polifisst.*

Cicatricea brăzda relieful acelei feţe exact ca în imaginaţia lui Sam — de–a curmezişul obrazului stâng, sub ochiul stâng, peste rădăcina nasului. Exceptând cicatricea, era bărbatul din afiş... sau nu? Nu mai era sigur.

Vino cu mine, băiete... Sunt polifisst.

Sam Peebles, vedeta Clubului Rotarienilor din Junction City, îşi udă pantalonii. Simţi cum vezica i se uşurează cu un şuvoi călduţ, dar treaba asta i se părea îndepărtată şi lipsită de importanţă. Important era că în bucătăria lui se afla un monstru, iar lucrul cel mai îngrozitor în privinţa acelui monstru era că Sam aproape că–i cunoştea chipul. Undeva, într–un ungher îndepărtat al minţii, Sam simţea că o uşă cu încuietoare triplă stă să se deschidă. Nici o clipă nu se gândi să fugă. Gândul de a o lua la goană îi depăşea limitele imaginaţiei. Era din nou copilandru, un copil care fusese prins cu mâţa–n sac

(cartea nu e „Prietenul oratorului”)

făcând un lucru îngrozitor. În loc să fugă

(cartea nu e „Cele mai îndrăgite poeme

ale poporului american”)
se ghemuise încet peste pata umedă de la pantaloni şi se prăbuşise între cele două taburete de lângă tejghea, ţinându–şi mâinile orbeşte deasupra capului.

(cartea este)

— Nu, spuse el cu o voce răguşită, lipsită de vlagă Nu, te rog… nu, te rog, te rog să nu–mi faci asta, te rog, o să fiu bun, te rog să nu–mi faci rău aşa.

Fusese redus la condiţia asta. Dar nu avea importanţă; uriaşul în trenci de culoarea ceţii

(cartea este „Săgeata neagră” de *Robert Louis Stevenson)*
stătea acum chiar deasupra lui.

Sam îşi lăsă capul să cadă. Părea să cântărească o tonă. Stătea cu privirea pironită în podea şi se ruga incoerent ca atunci când se va uita în sus — când va avea *tăria* să se uite în sus — arătarea să dispară.

— Uită–te la mine, îi porunci vocea îndepărtată şi tunătoare. Era glasul unui zeu malefic.

— Nu! Ţipă Sam cu o voce stridentă, gâtuită şi deodată izbucni în lacrimi de neajutorare. Nu era doar teroarea, cu toate că şi aceasta era îndeajuns de reală şi de rea. Separat de ea era un curent rece şi profund de spaimă copilărească şi ruşine infantilă. Simţămintele acelea se lipeau ca un sirop otrăvit de tot ce nu îndrăznea să–şi

amintească, de acel lucru care avea ceva de–a face cu o carte pe care n–o citise niciodată: *Săgeata neagră* de Robert Louis Stevenson.

Trosc!

Ceva îl lovi pe Sam în cap şi–l făcu să ţipe.

— Uită–te la mine!

— Nu, te rog, nu mă obliga, îl imploră Sam.

Trosc!

Se uită în sus, acoperindu–şi ochii înlăcrimaţi cu un braţ moale, la timp ca să vadă braţul Poliţistului coborând din nou.

Trosc!

Îl lovea pe Sam cu exemplarul din *Gazette* făcut sul, pocnindu–l aşa cum ai face cu un căţeluş neatent care a tăcut pipi pe podea.

— Aşa–i mai bine, spuse Poliţistul Bibliotecii. Rânji, buzele desfăcute scoţând la iveală vârfurile unor dinţi ascuţiţi, dinţi care aproape că erau nişte colţi de fiară. Băgă mâna în buzunarul trenciului şi scoase un portvizit din piele. Îl desfăcu şi lăsă să se vadă o stea ciudată, cu multe colţuri. Steaua scânteia în lumina curată a dimineţii.

Lui Sam îi era acum imposibil să–şi îndepărteze privirea de la faţa aceea necruţătoare, de la ochii aceia argintii cu pupilele minuscule, ca nişte alice. Balele i se prelingeau la colţul gurii şi–şi dădea seama, dar nici asta n–o putea opri.

— Ai două cărţi care ne aparţin, spuse Poliţistul Bibliotecii. Vocea lui părea în continuare să vină din depărtare sau din spatele unui panou gros din sticlă. Doamna Lorth e foarte ssupărată pe tine, domnu' Peebles.

— Le–am pierdut, spuse Sam, începând să plângă şi mai amarnic. Ideea de a–l minţi pe omul ăsta în legătură cu

(Săgeata neagră)

cărţile, în legătură cu *orice,* era absolut exclusă. El era întruchiparea autorităţii, a puterii, a forţei. Era judecător, tribunal şi călău.

„Unde e portarul?" se întrebă Sam incoerent. „Unde e portarul care controlează cadranele şi–apoi se întoarce în lumea raţională? În lumea raţională în care lucruri ca acesta nu trebuie să se întâmple?"

— Le–am… le–am… le–am…

— Nu vreau să–ţi ascult sscuzele nătânge, spuse Poliţistul Bibliotecii. Îşi închise portvizitul şi–l vârî în buzunarul drept. În acelaşi timp băgă mâna în buzunarul stâng şi scoase un cuţit cu lama lungă şi ascuţită. Sam, care lucrase trei veri ca băiat de prăvălie ca să strângă bani de colegiu, îl recunoscu. Era un cuţit pentru tăiat cartonul. Fără doar şi poate că în toate bibliotecile din America exista câte un astfel de cuţit. Mai ai până la miezul nopţii. Pe urmă…

Se aplecă în jos, ţinând întins cuţitul în

mâna albă, cadaverică. Învelişul de aer îngheţat atinse faţa lui Sam, amorţind–o. Încercă să ţipe, dar nu reuşi să scoată decât o şoaptă în aerul inert.

Vârful cuţitului îi atinse pielea gâtului. Avu senzaţia că–l atinge un ţurţur de gheaţă. O singură picătură stacojie se prelinse şi îngheţă acolo, ca o perlă minusculă de sânge.

— … pe urmă am ssă vin din nou, zise Poliţistul Bibliotecii cu vocea lui stranie şi uşor peltică. Ar fi bine să găsseşti ce–ai pierdut, domnu' Peebles.

Cuţitul dispăru la locul lui în buzunar. Poliţistul Bibliotecii îşi îndreptă spatele, revenind la înălţimea de dinainte.

— Ar mai fi ceva, spuse el. Ai puss întrebări, domnu Peebles. Ssă nu mai pui. M–ai înţeless?

Sam încercă să răspundă şi nu reuşi decât să îngaime un geamăt gutural.

Poliţistul Bibliotecii începu să se aplece împingând aerul îngheţat, aşa cum prova dreaptă a unei barje ar împinge un calup de gheaţă din râu.

— Nu te băga în lucruri care nu te privessc. M–ai *înţeless?*

— *Da!*

Sam începu să ţipe:

— *Da! Da! Da!*

— Bun. Pentru c–o ssă sstau cu ochii pe tine. Şi nu ssunt ssingur.

Se întoarse, însoţit de foşnetul trenciului şi făcu cale întoarsă prin bucătărie către intrare. Nu mai aruncă nici o singură privire înapoi, către Sam. Când trecu printr–un petic luminos format de razele soarelui, Sam văzu un lucru minunat şi totodată îngrozitor: Poliţistul Bibliotecii nu avea umbră.

Ajunse la uşa din spate. Apucă mânerul. Fără să se întoarcă, spuse cu o voce joasă, terifiantă:

— Dacă vrei ssă nu mă mai vezi, domnu' Peebles, *găsseşte cărţile alea.*

Deschise uşa şi ieşi.

În clipa când uşa se închise şi auzi paşii Poliţistului pe podeaua verandei, un singur gând umplu mintea lui Sam: trebuia să încuie uşa.

Apucă să se ridice pe jumătate şi deodată un văl cenuşiu se lăsă asupra lui, iar Sam căzu cu faţa în jos, inconştient.

Capitolul 10

CRO–NO–LO–GIC VORBIND

1

— Pot să… vă fiu de folos cu ceva? Întrebă recepţionista. Pauza scurtă surveni în momentul în care femeia se uită mai atent la bărbatul care tocmai se apropiase de birou.

— Da, spuse Sam. Vreau să mă uit la nişte numere mai vechi ale ziarului *Gazette,* dacă e posibil.

— Bineînţeles că e posibil, spuse femeia. Dar — şi să mă scuzaţi dacă par deplasată — vă simţiţi bine, domnule? Aveţi o culoare nesănătoasă.

— S–ar putea să mă pască vreo boală, zise Sam.

— Răcelile de primăvară sunt cele mai rele, nu–i aşa? spuse ea, ridicându–se. Intraţi pe poarta de la capătul tejghelei, domnul…?

— Peebles. Sam Peebles.

Femeia durdulie de vreo şaizeci de ani se opri şi lăsă capul într–o parte. Duse degetul cu unghia roşie la colţul gurii.

— Vindeţi asigurari, parcă?

— Da, doamnă, spuse el.

— Mi s–a părut mie că vă cunosc de undeva. V–a apărut poza în ziar săptămâna trecută. A fost un fel de premiu, ceva?

— Nu, doamnă, spuse Sam. Am ţinut un discurs. La Clubul Rotarienilor.

„Şi–aş da orice să pot da ceasul înapoi”, îşi zise el. „I–aş spune lui Craig Jones să se ducă la dracu’.”

— A, dar asta e minunat, spuse femeia… dar vorbi ca şi cum era vorba de un lucru îndoielnic. Arătaţi diferit în poză.

Sam pătrunse prin poartă.

— Eu sunt Doreen McGill, zise femeia şi întinse o mână grăsuţă.

Sam întinse şi el mâna şi spuse că era încântat s–o cunoască. Trebui să facă un efort. Se gândi că, o bună bucată de vreme de–acum încolo, vorbitul cu oamenii — şi contactul fizic cu aceştia, mai ales — avea să constituie un efort. Toată vechea lui uşurinţă de a relaţiona părea să fi dispărut.

Recepţionista îl conduse către un şir de trepte mochetate şi acţionă un întrerupător. Scara era îngustă, becul din tavan lumina slab, iar Sam se pomeni dintr–o dată cuprins de senzaţii de groază. Acestea se apropiau de el cu înfrigurare, aşa cum s–ar aduna fanii in jurul cuiva care le–ar oferi bilete gratuite la cine ştie ce concert fabulos. Poliţistul Bibliotecii putea fi undeva acolo, jos, aşteptând în întuneric. Poliţistul Bibliotecii cu pielea lui albă, ca de mort, ochii argintii mărginiţi cu roşu şi sâsâiala lui uşoară, dar obsedant de familiară.

„Încetează!” îşi zise. „Şi, dacă nu poţi să încetezi atunci, pentru numele lui Dumnezeu, controlează–te! Trebuie. Pentru că asta e singura ta şansă. Ce–o să faci dacă nu eşti în stare să cobori nişte trepte către un simplu subsol de arhivă? O să stai pitit în casă şi–o să aştepţi miezul nopţii?”

— Aici e morga, zise Doreen McGill, arătând cu degetul. Era, fără doar şi poate, o doamnă care arăta cu degetul ori de câte ori prindea ocazia. Trebuie doar să…

— Morga? Întrebă Sam, întorcându–se

către ea. Inima începuse să–i bată năprasnic, lovindu–se de coaste. *Morga?*

Doreen McGill râse.

— Toată lumea are aceeaşi reacţie. E groaznic, nu–i aşa? Dar aşa se numeşte. Cred că e o tradiţie gazetărească puţin cam caraghioasă. Nu vă faceţi griji, domnule Peebles, nu există nici un cadavru acolo jos. Doar bobine peste bobine de microfilme.

„Eu n–aş băga mâna–n foc", îşi zise Sam, urmând–o pe treptele mochetate. Era foarte bucuros că femeia cobora scara înaintea lui.

Ajunsă la baza scării, recepţionista acţionă un şir de întrerupătoare care făcură să se aprindă un număr de lămpi fluorescente, înglobate în nişte suporturi ce păreau a fi nişte tăviţe pentru cuburi de gheaţă supradimensionate şi aşezate cu fundul în sus. Astfel se lumină o încăpere spaţioasă, cu podeaua acoperită de o mochetă de acelaşi albastru închis ca şi treptele. Încăperea era căptuşită cu rafturi pline de cutii mici. De–a lungul peretelui din stânga erau patru aparate de citit microfilmele care arătau ca nişte uscătoare de păr futuriste. Şi acestea aveau aceeaşi culoare albastră ca şi mocheta.

— Ce începusem sa zic era ca va trebui sa semnaţi in registru, spuse Doreen. Ea arătă din nou cu degetul, de data asta către un registru mare legat de un suport din

apropierea uşii. Va mai trebui să treceţi data, ora la care aţi intrat şi anume… — Se uită la ceasul de la mână — zece şi douăzeci de minute şi ora la care aţi plecat.

Sam se aplecă şi semnă în registru. Numele de deasupra era Arthur Meecham. Domnul Meecham venise în acest subsol pe 27 decembrie 1989. Cu peste trei luni în urmă. Aceasta era o încăpere bine luminată, bine echipată şi eficientă care, după toate aparenţele, era foarte puţin solicitată.

— E drăguţ aici, nu credeţi? Întrebă Doreen cu mulţumire de sine. Asta se–ntâmplă pentru că guvernul federal ajută prin subvenţii funcţionarea morgilor de ziare — sau a arhivelor, dacă vă place mai mult termenul acela. Mie–mi place.

O umbră dansă pe unul dintre culoare şi inima lui Sam începu să bată din nou. Dar nu era decât umbra lui Doreen McGill. Se aplecase ca să se asigure că introdusese corect ora şi data şi…

„… iar EL nu avea umbră. Poliţistul Bibliotecii. De asemenea…”

Încercă să evite restul, dar nu reuşi.

„De asemenea, nu pot să trăiesc aşa. Nu pot să trăiesc cu genul ăsta de frică. Dacă ar ţine–o tot aşa, o s–ajung să–mi bag capul într–un cuptor cu gaz. Şi, dac–o s–o ţină, chiar am s–o fac. Nu e doar frica de el — de omul ăla, sau ce–o fi. E vorba de felul în care mintea unui om simte, de felul în care ţipă

când simte că toate lucrurile în care a crezut cândva se destramă cu atâta uşurinţă.”

Doreen arătă spre peretele din dreapta, unde trei lume in–folio stăteau pe un singur raft.

— Acolo sunt lunile ianuarie, februarie şi martie ale anului 1990, zise ea. În fiecare iulie, ziarul trimite primele şase luni ale anului în curs la Grand Island, în Nebraska, pentru a fi microfilmate. La fel se întâmplă şi când se termină luna decembrie. Întinse mâna durdulie şi arătă cu unghia dată cu ojă roşie spre rafturi, începând să numere de la raftul din dreapta către aparatele de citit microfilmele din stânga. În timp ce făcea asta, părea să–şi admire unghia. Microfilmele sunt ordonate în direcţia aceea, cronologic, spuse ea rostind cuvântul cu mare atenţie, astfel încât se auzi ceva moderat exotic: *cro–no–lo–gic.* Perioada modernă, la dreapta; timpurile mai de demult, la stânga.

Zâmbi ca să arate că făcuse o glumă şi poate ca să dea de înţeles cât de minunate i se păreau ei toate acestea. *Cro–no–lo–gic* vorbind, spunea zâmbetul, totul era o mare încântare.

— Vă mulţumesc, spuse Sam.

— N–aveţi pentru ce. De–aia ne aflăm aici. În orice caz, e *unul* dintre motive. Îşi duse unghia la colţul gurii şi–i zâmbi din nou strengăreşte. Ştiţi cum să lucraţi cu cititorul de microfilme, domnule Peebles?

— Da, mulţumesc.

— În regulă. Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, mă găsiţi sus. Nu ezitaţi să–mi spuneţi.

— Aveţi… dădu el să spună, apoi închise gura, fără să mai pronunţe şi restul frazei: *de gând să mă lăsaţi singur aici?*

Ea ridică sprâncenele.

— Nimic, spuse el şi o urmări cu privirea pe când urca treptele. Trebui să se împotrivească imboldului puternic de a o lua repede pe scară după ea. Deoarece, cu sau fără mocheta albastră, aceasta era o altă Bibliotecă din Junction City.

În plus, se mai numea şi morgă.

2

Sam se apropie încet de rafturile încărcate cu cutiile pătrăţoase pline cu microfilme, neştiind de unde să înceapă. Era foarte bucuros că luminile fluorescente din tavan erau îndeajuns de puternice ca să alunge cele mai multe dintre umbrele ameninţătoare de prin unghere.

Nu îndrăznise s–o întrebe pe Doreen McGill dacă numele Ardelia Lortz îi spunea ceva sau măcar dacă–şi mai amintea, cu aproximaţie, când se făcuseră ultima oară renovări la Biblioteca Orăşenească. *Ai puss întrebări,* spusese Poliţistul Bibliotecii. *Nu te băga în lucruri care nu te privessc. M–ai înţeless?*

Da, înţelesese. Şi, presupunea el, risca să–şi atragă mânia răzbunătoare a Poliţistului continuând să–şi bage nasul… dar nu punea întrebări, cel puţin nu tocmai şi astea chiar erau lucruri care–l preocupau. Îl preocupau cu disperare.

O ssă sstau cu ochii pe tine. Şi nu ssunt ssingur.

Sam se uită nelinişţit peste umăr. Nu văzu nimic. Şi totuşi i se părea imposibil să se mişte cu vreun pic de hotărâre. Ajunsese până aici, dar nu ştia dacă poate să mai facă vreun pas înainte. Se simţea mai mult decât intimidat, mai mult decât înspăimântat. Se simţea zdrobit.

— Trebuie să mergi, mormăi cu asprime şi–şi şterse buzele cu o mână tremurândă. Pur şi simplu, trebuie.

Îşi făcu piciorul stâng să se mişte înainte. Rămase aşa un moment, cu picioarele desfăcute, ca un om care tocmai se pregăteşte să treacă un pârâu. Apoi îşi trase şi piciorul drept lângă stângul. În această manieră şovăielnică reuşi să ajungă, aproape fără voia lui, până la raftul cel mai apropiat de volumele in–folio. La capătul raftului, pe un cartonaş scria:

1987–1989

Asta era aproape cu siguranţă prea recent — de fapt, renovările de la Bibliotecă

trebuie să fi avut loc înainte de primăvara lui 1984, când se mutase el în Junction City. Dacă s–ar fi întâmplat de atunci, ar fi observat muncitorii, ar fi auzit oamenii vorbind şi ar fi citit despre asta în *Gazette.* Dar, în afară de presupunerea că trebuie să se fi întâmplat în ultimii cincisprezece sau douăzeci de ani (tavanul suspendat nu arăta mai vechi de atât), nu putea să mai restrângă plaja supoziţiilor. Măcar de–ar putea *să gândească* mai limpede! Dar nu putea. Ce se întâmplase în dimineaţa aia compromisese orice efort normal, raţional de a gândi, aşa cum exploziile solare distorsionau transmisiunile radio şi tv. Realitatea şi irealitatea se ciocniseră ca nişte pietre uriaşe, iar Sam Peebles, un grăunte minuscul, agitat şi ţipător, de umanitate, avusese marele ghinion să fie prins între ele.

Se mută cu două culoare la stânga, mai ales pentru că se temea că, dacă rămânea prea mult timp nemişcat, risca să îngheţe în întregime şi merse pe culoar marcat

1981–1983.

Luă o cutie aproape la întâmplare şi o duse la unul dintre aparatele de citit microfilme. Porni aparatul şi încercă să se concentreze asupra rolei de microfilm (rola era şi ea albastră şi Sam se întrebă dacă exista vreun motiv pentru care totul în

această încăpere curată şi bine luminată se asorta coloristic) şi la nimic altceva. Mai întâi trebuia să–l înfăşori pe unul dintre mosoare, corect; după aceea trebuia să–l treci prin ghidaje, rezolvat; apoi trebuia să introduci capul microfilmului în butucul rolei de preluare, OK. Maşina era atât de simplă, că şi un băieţel de opt ani ar fi putut să facă treburile astea. Dar Sam avu nevoie de aproape cinci minute; trebuia să–şi stăpânească mâinile care–i tremurau şi mintea şocată, care–o luase razna. Când în sfârşit a reuşit să monteze primul microfilm şi să–l ruleze la primul cadru, constată că pusese microfilmul pe dos. Literele apăreau cu susul în jos.

Derulă cu răbdare microfilmul, îl întoarse şi–l reînfăşură. Constată că nu se simţea deranjat de această mică amânare. Repetarea operaţiunii, cu efectuarea succesivă a paşilor, părea să–l calmeze. De data asta, prima pagină a ediţiei din 1 aprilie 1981 a ziarului *Gazette* apăru în faţa ochilor săi, cu partea corespunzătoare în sus. Titlul principal anunţa demisia surprinzătoare a unui funcţionar orăşenesc despre care Sam nu auzise niciodată, dar privirea îi fu atrasă rapid de o casetă din josul paginii, care conţinea următorul mesaj:

RICHARD PRICE ŞI ÎNTREGUL PERSONAL AL BIBLIOTECII PUBLICE DIN JUNCTION CITY

VĂ REAMINTESC CĂ
ÎNTRE 6 ŞI 13 APRILIE ARE LOC
SĂPTĂMÂNA NAŢIONALĂ A BIBLIOTECILOR.
VENIŢI SĂ NE VIZITAŢI!

„Ştiam oare asta?” se întrebă Sam. „Ăsta să fie motivul pentru care am ales tocmai această cutie? Mi–am amintit în mod inconştient că a doua săptămână a lunii aprilie este Săptămâna Naţională a Bibliotecilor?”

Vino cu mine, îi răspunse în şoaptă o voce tenebroasă. *Vino cu mine, băiete... Sunt poliţisst.*

Simţi că i se face pielea ca de găină şi un fior îl zgâlţâi. Sam împinse cât mai departe de el atât întrebarea cât şi vocea fantomatică. La urma urmelor, nu prea avea importanţă de ce alesese numerele din aprilie 1981 ale ziarului; important era că o făcuse şi că făcuse o alegere norocoasă.

Era posibil să fie o alegere norocoasă.

Derulă bobina rapid până pe 6 aprilie şi văzu exact ceea ce sperase să vadă. Peste caseta tehnică a ziarului, cu cerneală roşie, scria:

SUPLIMENT SPECIAL DEDICAT BIBLIOTECII!

Sam avansă până la supliment. Pe prima pagină a acestuia erau două fotografii. Una înfăţişa exteriorul bibliotecii. Cealaltă îl

arăta pe Richard Price, bibliotecarul–şef, în picioare lângă un birou şi zâmbind stingher la aparatul foto. Arăta exact aşa cum îl descrisese Naomi Higgins: un bărbat la vreo patruzeci de ani, înalt, cu ochelari şi cu o mustăcioară îngustă. Sam era mai interesat de fundal. Putea să vadă tavanul suspendat care–l şocase atât de tare la al doilea său drum la biblioteca Aşadar, renovările fuseseră făcute înainte de luna apnlie a anului 1981.

Articolele erau exact genul de materiale elogioase automăgulitoare la care se aşteptase — citea deja *Gazette* de şase ani şi era foarte familiarizat cu tenta editorială care voia să sugereze parcă: „Nu–i aşa că suntem o gaşcă de persoane civice cumsecade?” Erau acolo articole informative (şi cam lipsite de viaţă) despre Săptămâna Naţională a Bibliotecilor, Programul de Lectură pentru Vară, Biblioteca Itinerantă a Districtului Junction şi despre noua campanie de colectare de fonduri care tocmai începuse, Sam trecu în revistă toate acestea la repezeală. Pe ultima pagină a suplimentului găsi un articol mult mai interesant pe care–l scrisese chiar Price. Era intitulat:

BIBLIOTECA PUBLICĂ DIN JUNCTION CITY
O SUTĂ DE ANI DE ISTORIE

Nerăbdarea lui Sam nu dură prea mult. Numele Ardeliei nu era acolo. Întinse mâna după întrerupătorul de curent ca să deruleze bobina de la început, dar se opri. Văzu o menţiune despre proiectul de renovare — avusese loc în 1970 — şi mai era ceva. Ceva nelalocul lui. Sam începu să citească din nou ultima parte a însemnărilor istorice săltăreţe ale domnului Price, de data asta cu mai multă atenţie.

La finalul Marii Depresiuni economice, Consiliul nostru a votat alocarea unei sume de 5 000 de dolari pentru repararea multiplelor stricăciuni provocate bibliotecii de marea inundaţie din 1932, iar doamna Felicia Culpepper a preluat funcţia de bibliotecar–şef, fără să solicite nici o recompensă pentru timpul petrecut în cadrul instituţiei. Nu s–a abătut nici o clipă de la ţelul ei: un sediu complet renovat al bibliotecii, aflate în slujba unui orăşel care se transforma cu repeziciune într–un aderat oraş.

Doamna Culpepper s–a retras în 1951, lăsând locul lui Cristopher Lavin, primul bibliotecar din Junction City care a avut licenţă în biblioteconomie. Domnul Lavin a înfiinţat Fondul Memorial Culpepper, care a colectat încă din primul an suma de 15 000 de dolari pentru achiziţionarea de cărti noi şi astfel Biblioteca Publică din Junction City a pornit pe calea spre epoca modernă!

La scurt timp după ce eu am devenit bibliotecar–şef în 1964, am făcut din renovarea generală a clădirii ţelul meu principal. Fondurile necesare pentru îndeplinirea acestui ţel au fost strânse în cele din urmă la sfârşitul anului 1969 şi, chiar dacă fondurile orăşeneşti, ca şi cele federale, au ajutat la construirea splendidei clădiri pe care o au la dispoziţie astăzi „şoarecii de bibliotecă" din Junction City, acest proiect nu ar fi putut fi definitivat fără ajutorul tuturor acelor voluntari care au venit să contribuie fiecare cu ce s–a priceput în timpul lunii august 1970, care a fost denumită Juna construirii bibliotecii".

Alte proiecte remarcabile din anii 1970 şi 1980 au inclus...

Sam ridică privirea gânditor. Era încredinţat că din istorisirea grijulie şi monotonă a lui Richard Price lipsea ceva. Nu; gândindu–se mai bine, „lipsea" nu era cuvântul potrivit. Eseul îl convinsese pe Sam că Price era un tipicar de cea mai aleasă spiţă — probabil, un tip cumsecade, dar asta nu–l împiedica să fie şi tipicar — iar unor asemenea oameni nu le scăpau lucruri, mai ales când aveau de–a face cu subiecte apropiate sufletului lor.

Prin urmare, acel ceva nu „lipsea", ci era „ascuns".

Nu prea se potrivea, *cro–no–lo–gic*

vorbind. În 1951, un bărbat pe care–l chema Christopher Lavin o succedase pe sfânta Felicia Culpepper în funcţia de bibliotecar şef. În 1964, Richard Price devenise bibliotecarul oraşului. Oare Price îi urmase în funcţie lui Lavin? Sam nu credea asta. El era de părere că la un moment dat în acea perioadă incertă de treisprezece ani, o femeie numită Ardelia Lortz îi succedase lui Lavin. Price, credea Sam, urmase după ea. Ea nu se afla în relatarea detaliată a domnului Price referitoare la istoria bibliotecii pentru că făcuse… ceva. Sam nu era acum cu nici un pic mai lămurit ce anume ar fi puta să fie acel ceva, dar putea să aprecieze mai bine magnitudinea. Orice ar fi fost, fusese îndeajuns de rău pentru ca Price să facă din ea o nepersoană, în pofida cât se poate de evidentei sale pasiuni pentru detalii şi continuitate.

„Crimă”, îşi zise Sam. „De bună seamă c–a fost crimă. Asta e cam singura faptă îndeajuns de rea încât să…”

În clipa aceea, o mână căzu pe umărul lui Sam.

3

Dac–ar fi ţipat, probabil că l–ar fi speriat pe proprietarul mâinii aproape la fel de mult cât îl speriase acesta pe el, dar Sam fu incapabil să ţipe. În loc de asta, tot aerul

ieşi şuierând din el şi lumea se făcu din nou cenuşie. Îşi simţea pieptul ca pe o armonică zdrobită lent sub laba unui elefant. Parcă toţi muşchii lui se preschimbaseră în macaroane. De data asta însă nu–şi mai udă pantalonii. Aceasta fu singura favoare pe care i–o făcu soarta.

— Sam? Auzi el o voce întrebându–l. Părea să vină de la o mare depărtare — de undeva din Kansas, să zicem. Tu eşti?

Se roti brusc, aproape căzând din fotoliu, în faţa aparului de citit microfilme şi o văzu pe Naomi. Încercă să–şi tragă sufletul, ca să poată spune şi el ceva. Nu se decât un şuierat obosit. Încăperea părea să se clatină în faţa ochilor lui. Cenuşiul apăru şi dispăru.

Apoi o văzu pe Naomi făcând un pas şovăielnic înapoi, ducând mâna la gură, cu ochii mărindu–se alarmaţi. Lovi unul din rafturile cu microfilme aproape îndeajuns de tare ca să–l dărâme. Acesta se clătină, două–trei cutii căzură pe mochetă cu bufnete uşoare, apoi se stabiliză.

— Omes, reuşi el în fine să spună. Vocea lui se auzi ca un chiţăit şoptit. Îşi aminti că odată, pe când era copil în St. Louis, prinsese un şoarece sub şapca de baseball. Cam aşa se auzea şi animăluţul pe când alerga disperat de colo–colo, căutând o cale de scăpare.

— Sam, ce *s–a–ntâmplat* cu tine? Şi vocea ei suna ca a unuia care ar fi ţipat dacă

starea de şoc nu i–ar fi tăiat respiraţia. „Da’ ştiu că facem o pereche pe cinste”, îşi zise Sam. Abbot şi Costello faţă–n faţă cu monştrii.

— Tu ce faci aici? Spuse el. M–ai speriat de m–am căcat pe mine.

„Uite c–am folosit din nou un cuvânt urât”, îşi reproşa Sam. „Şi pe deasupra, ţi–am mai zis şi Omes, din nou. Scuză–mă, te rog.” Se simţea un pic mai bine şi se gândi să se ridice în picioare, dar se răzgândi. N–avea nici un rost să–şi forţeze norocul. Încă nu era întru totul sigur că inima lui n–o să se oprească brusc.

— M–am dus la birou, ca să te văd, spuse ea. Cammy Harrington mi–a zis că parcă te–a văzut intrând aici. Am vrut să–ţi cer scuze. Probabil. La început am crezut că i–ai făcut o farsă urâtă lui Dave. Dar el mi–a spus că niciodată n–ai face un lucru ca ăsta şi am început să mă gândesc că, într–adevăr, nu e ceva care să–ţi stea în fire. Întotdeauna ai fost aşa de drăguţ…

— Mulţumesc, zise Sam. Cred.

— … şi păreai atât de… de tulburat la telefon. L–am întrebat pe Dave despre ce era vorba, dar n–a mai vrut să–mi spună nimic. Tot ce ştiu e ceea ce am auzit… şi arăta el când vorbea cu tine. Arăta de parcă văzuse o fantomă.

„Nu”, se gândi Sam să–i spună. „Eu am fost cel care a văzut fantoma. Iar azi–

dimineaţă am văzut ceva şi mai rău.

— Sam, trebuie să înţelegi ceva despre Dave... şi despre mine. Ei bine, cred că deja ştii despre Dave, dar eu...

— Cred că ştiu, îi spuse Sam. În biletul către Dave am scris că n–am văzut pe nimeni pe Angle Street, dar n–a fost adevărat. N–am văzut pe nimeni la început, dar l–am căutat pe Dave prin camerele de la parter. Şi v–am văzut în curtea din spate. Aşa că... ştiu. Dar nu am aflat asta fiindcă aşa am vrut, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Da, spuse ea. E în regulă. Dar... Sam... Dumnezeule mare, ce s–a–ntâmplat? Părul tău...

— Ce e cu părul meu? O întrebă el tăios.

Ea îşi deschise poşeta cu mâini uşor tremurânde şi scoase afară o pudrieră cu oglindă.

— Uite, spuse ea.

Se uită, dar deja ştia ce are să vadă.

De la orele opt şi jumătate ale dimineţii, părul îi albise aproape complet.

4

— Văd că ţi–ai găsit prietenul, îi spuse Doreen McGill lui Naomi când cei doi urcară la loc scările. Îşi duse unghia la colţul gurii şi afişă zâmbetul de „frumuşica de mine”.

— Da.

— Şi v–aţi amintit să semnaţi la ieşire?

— Da, spuse din nou Naomi. Sam nu semnase, dar o făcuse ea pentru amândoi.

— Şi aţi returnat microfilmele pe care le–aţi folosit?

De data asta Sam spuse da. Nu–şi mai amintea dacă el sau Naomi returnaseră singura bobină de microfilm pe care o pusese în aparat, dar nici că–i păsa. Tot ce voia era să scape de acolo.

Doreen făcea în continuare pe cocheta. Bătându–şi cu vârful degetului buza de jos, îşi lăsă capul într–o parte şi–i spuse lui Sam:

— Chiar că arătai altfel în poza din ziar. Doar că nu pot să–mi dau seama care–i motivul.

În timp ce ieşeau pe uşă, Naomi o lămuri:

— În sfârşit, i–a venit mintea la cap şi a renunţat să–şi mai vopsească părul.

Ajunşi afară, pe trepte, Sam izbucni într–un râs zgomotos. Forţa hohotelor aproape că–l îndoi de mijloc. Era un râs isteric, care suna doar cu un semiton mai jos decât ar fi sunat un ţipăt, dar nu–i păsa. Îi dădea o senzaţie de bine. Îi dădea o senzaţie intens purificatoare.

Naomi stătea lângă el, părând să nu fie deranjată nici de accesul de râs isteric al lui Sam, nici de privirile curioase pe care le atrăgeau din partea trecătorilor. Ba chiar ridică o mână şi–i făcu semn unei cunoştinţe.

Sam îşi propti mâinile pe partea de sus a coapselor, încă zguduit de hohotele de râs care parcă nu se mai opreau, dar având totuşi o parte din el îndeajuns de lucidă ca să gândească: „A mai văzut genul ăsta de reacţie înainte. Mă întreb unde?” Dar ştiu răspunsul chiar înainte ca mintea lui să termine de articulat întrebarea. Naomi era o alcoolică şi făcuse din lucrul cu alţi alcoolici, din ajutorul dat acestora, parte a propriei sale terapii. În timpul petrecut pe Angle Street, probabil că văzuse de o grămadă de ori accese isterice de râs.

„O să–mi ardă o palmă”, se gândi el, râzând neajutorat pe când în minte îi revenea propria sa imagine în faţa oglinzii din baie, aplicându–şi răbdător pe bucle vopseaua de păr Grecian Formula. „O să mă plesnească, pentru că aşa se procedează cu persoanele isterice.”

Dar se pare că Naomi ştia mai bine ce e de făcut. Rămase fără să se impacienteze lângă el în soare, aşteptând ca el să–şi recapete controlul. În sfârşit, râsul lui începu să se domolească, preschimbându–se în sughiţuri necontrolabile şi chicoteli răzleţe. Îl dureau muşchii stomacului, vederea îi era înceţoşată, iar obrajii i se umeziseră de la lacrimi.

— Te simţi mai bine? Îl întrebă ea.

— O, Naomi… începu el să răspundă şi deodată un alt hohot nebunesc de râs îi

scăpă pe gură şi porni galopând în aerul însorit al dimineţii. Nici nu ştii cât de „mai bine” mă simt.

— Ba bineînţeles că ştiu, replică ea. Haide, mergem cu maşina mea.

— Unde… Sughiţă. Unde mergem?

— Pe Angel Street, spuse ea, pronunţând denumirea străzii aşa cum cel care scrisese indicatorul intenţionase să fie pronunţată. Sunt foarte îngrijorată din pricina lui Dave. Acolo m–am dus prima oară în dimineaţa asta, dar nu era acolo. Mă tem că s–a dus pe undeva să bea.

— Asta n–ar fi ceva nou, nu? Întrebă el, coborând alături de ea treptele. Datsunul ei era parcat lângă trotuar, în spatele maşinii lui Sam.

Ea îi aruncă o privire. O privire scurtă, dar complexă: iritare, resemnare, compasiune. Sam se gândi că dacă ar fi analizat privirea aceea, ar fi citit: „Nu ştii despre ce vorbeşti, dar nu e vina ta.”

— Dave n–a mai băut deloc timp de aproape un an de data asta, dar starea lui generală de sănătate nu e bună. Cum ziceai şi tu, să cadă din căruţă n–ar fi nimic nou pentru el, dar o nouă cădere i–ar putea fi fatală.

— Iar vina ar fi a mea, zise el o dată cu stingerea ultimului hohot de râs.

Ea se uită la Sam, uşor surprinsă.

— Nu, zise. N–ar fi vina nimănui… dar

asta nu înseamnă că vreau să se întâmple. Sau că trebuie să se întâmple. Haide. Mergem cu maşina mea. Putem să vorbim pe drum.

5

— Zi–mi ce s–a–ntâmplat cu tine, spuse ea în timp ce se îndreptau spre marginea oraşului. Spune–mi tot. Nu e doar părul, Sam; *arăţi* mai bătrân cu zece ani.

— Prostii, spuse Sam. Văzuse mai mult decât propriul său păr în oglinjoara lui Naomi; se văzuse mai bine decât ar fi dorit. Mai degrabă, cu douăzeci. Şi mă simt mai bătrân cu o sută.

— Ce s–a întâmplat? Ce–a fost?

Sam deschise gură să–i povestească, se gândi la cum ar fi sunat şi clătină din cap.

— Nu, zise el, nu încă. Mai întâi, va trebui ca tu să–mi spui ceva. O să–mi vorbeşti despre Ardelia Lortz. Ai crezut că glumeam deunăzi. Nu mi–am dat seama de asta dar acum, înţeleg. Aşa că vorbeşte–mi despre ea. Spune–mi cine–a fost şi ce–a făcut.

Naomi trase maşina lângă bordură dincolo de clădirea din granit a staţiei de pompieri din Junction City şi se uită la Sam. Pielea i se făcuse foarte palidă pe sub fondul de ten deschis şi îl privea cu ochi măriţi.

— N–ai glumit? Sam, tu vrei să spui că

n–ai glumit?

— Exact.

— Dar, Sam… Se opri şi, pentru o clipă, păru să nu mai ştie cum să continue. În cele din urmă, vorbi foarte încet, cam cum îi vorbeşti unui copil care a făcut ceva despre care nu ştie că e greşit. Dar Sam, Ardelia Lortz e moartă. E moartă de treizeci de ani.

— Ştiu că e moartă. Mai exact, ştiu *acum.* Ce vreau să ştiu e restul.

— Sam, indiferent cine–o fi persoana pe care–ai văzut–o…

— *Ştiu* pe cine am văzut.

— Spune–mi ce te face să crezi…

— Mai întâi, spune–mi tu.

Trecu maşina în prima treaptă de viteză, controlă în oglinda retrovizoare şi porni din nou către Angle Street.

— Nu ştiu prea multe, spuse ea. Ştii, aveam doar cinci ani când a murit. O bună parte din ceea ce ştiu totuşi provine din bârfele auzite în jurul meu. Aparţinea de Prima Biserică Baptistă din Proverbia — cel puţin, acolo se ducea — dar maică–mea nu vorbeşte despre ea. Aşa cum nu vorbeşte nici unul dintre enoriaşii mai vârstnici. Pentru ei e ca şi cum n–ar fi existat.

Sam încuviinţă făcând semn din cap.

— Exact la fel a tratat–o dl Price în articolul pe care a scris despre bibliotecă. Ăla pe care–l citeam când mi–ai pus mâna pe umăr şi mi–ai mai luat vreo doisprezece ani

din viaţă. Aşa se explică şi de ce mama ta s–a supărat atât de rău pe mine când i–am pomenit numele, sâmbătă seara.

Naomi se uită la el surprinsă.

— De–aia ai dat telefon?

Sam dădu din cap aprobativ.

— Of, Sam, dacă până acum n–ai fost pe lista neagră a mamei, acum eşti, cu siguranţă.

— Ei lasă, c–am fost şi–nainte, dar mi se pare că după asta am avansat câteva locuri, zise Sam râzând, dar deodată se crispă. Stomacul încă îl durea în urma accesului de râs de pe treptele bibliotecii, dar era foarte bucuros că avusese acea izbucnire — cu o oră în urmă n–ar mai fi crezut că o să–şi mai recapete vreodată echilibrul. De fapt, cu o oră în urmă, fusese cât se poate de sigur că Sam Peebles şi echilibrul vor rămâne pentru tot restul vieţii sale două concepte care se vor exclude reciproc. Hai, Naomi, zi.

— Majoritatea lucrurilor pe care le ştiu le–am auzit în timpul a ceea ce oamenii de la AA numesc „şedinţa adevărată”, spuse ea. Asta e când oamenii se adună şi beau o cafea înainte şi apoi după, vorbind despre tot ce mişcă sub soare.

El o privi cuprins de curiozitate.

— De cât timp eşti în AA, Naomi?

— De nouă ani, spuse Naomi pe un ton egal. Şi au trecut şase de când a trebuit să beau ceva. Dar am fost alcoolică

dintotdeauna. Nu devii beţiv, Sam. Te naşti beţiv.

— Oh, zise el jalnic. Şi apoi: Făcea şi *ea* parte din program? Ardelia Lortz?

— O, Doamne, nu… dar asta nu–nseamnă că nu sunt oameni din AA care–şi aduc aminte de ea. A apărut în Junction City în 1956 sau 1957, cred. S–a dus să lucreze pentru dl Lavin la Biblioteca Publică. La un an doi după asta, el a murit cu totul neaşteptat — cred c–a suferit un atac de cord sau un accident cardio–vascular şi consiliul orăşenesc i–a încredinţat postul acestei femei. Am auzit că era foarte bună în meseria asta dar, judecând după cele întâmplate, aş zice că lucrul la care se pricepea cel mai bine era să prostească oamenii.

— Ce–a făcut, Naomi?

— A omorât doi copii, apoi s–a sinucis, spuse Naomi simplu. În vara lui 1960. S–a organizat o căutare a copiilor. Nimeni nu s–a gândit să–i caute în bibliotecă, pentru că în ziua aia trebuia să fie închisă. Copiii au fost găsiţi a doua zi, când biblioteca ar fi trebuit să fie deschisă, dar nu era. În acoperişul bibliotecii sunt nişte luminatoare…

— Le ştiu.

— … dar astăzi nu pot fi văzute decât de afară, pentru că interiorul bibliotecii a fost modificat. Tavanul a fost coborât, pentru conservarea căldurii sau cam aşa ceva. În tot

cazul, luminatoarele alea aveau nişte zăvoare mari din alamă. Cred că se prindea zăvorul cu o prăjină lungă, ca să deschizi luminatoarele, pentru aerisire. Ea a legat o funie de unul din zăvoare — probabil că s–a folosit pentru asta de una dintre scările rulante care culisau pe lângă rafturile cu cărţi — şi s–a spânzurat. A făcut asta după ce i–a omorât pe copii.

— Înţeleg. Vocea lui Sam era calmă, dar inima îi bătea lent şi foarte puternic. Şi cum i–a… cum i–a omorât pe copii?

— Nu ştiu. Nimeni n–a spus niciodată, iar eu n–am întrebat niciodată. Presupun că a fost ceva oribil.

— Da. Aşa presupun şi eu.

— Acum spune–mi ce s–a întâmplat cu tine.

— Mai întâi, vreau să văd dacă Dave e la adăpost.

Naomi se crispă dintr–o dată.

— Eu mă duc să văd dacă Dave e în adăpost, spuse ea. Tu o să stai cuminte în maşină. Îmi pare rău pentru tine, Sam, îmi pare rău că m–am grăbit să trag o concluzie greşită astă–noapte. Dar o să am grijă să nu–l mai tulburi pe Dave niciodată.

— Naomi, el *face parte* din asta!

— E imposibil, spuse ea pe un ton energic, menit să pună capăt discuţiei.

— La naiba, toată *întâmplarea* e imposibilă!

Se apropiau de Angle Street. În faţa lor era un camion care hurducăia spre Centrul de Reciclare, având platforma plină de cutii din carton, la rândul lor pline cu sticle şi doze de bere.

— Nu cred c–ai înţeles ce ţi–am spus, zise ea. Nu mă surprinde; Oamenii Pământului rareori înţeleg. Aşa că, deschide–ţi urechile. Am să ţi–o spun cât se poate de răspicat. *Dacă Dave bea, Dave moare.* Ai reuşit să urmăreşti fraza? A ajuns unde trebuie?

Aruncă încă o privire în direcţia lui Sam. Asta de–acum era atât de încărcată de furie încât ai fi zis că fumegă pe la margini şi chiar în adâncurile propriei sale suferinţe, Sam îşi dădu seama de ceva. Înainte, chiar şi în cele două rânduri când o scosese pe Naomi în oraş, crezuse că e drăguţă. Acum vedea ca e frumoasă.

— Ce înseamnă asta, Oamenii Pământului? O întrebă el.

— Oamenii care nu au probleme cu băutura, pilulele, „iarba”, medicamentele pentru tuse sau cu oricare dintre lucrurile care zăpăcesc mintea, îi răspunse ea răstit. Oamenii care–şi pot permite să facă morală şi să emită judecăţi.

Camionul coti pe aleea lungă şi brăzdată de făgaşe ce ducea la centrul de revalorificare. Angle Street se întindea în faţa lor. Sam văzu ceva parcat lângă verandă, dar

nu era o maşină. Era căruciorul lui Dirty Dave.

— Opreşte–te o clipă, spuse el.

Naomi opri maşina, dar ea nu se uită la el. Privea drept înainte, prin parbriz. Bărbia îi tremura, iar obrajii i se înroşiseră intens.

— Vad că ţii la el, spuse Sam şi mă bucur pentru asta. Dar ţii şi la mine, Sarah? Chiar dacă sunt un Om al Pământului?

— N–ai nici un drept să–mi zici Sarah. Eu pot, pentru că face parte din numele meu — am fost botezată Naomi Sarah Higgins. Şi *ei* pot, pentru că, într–un fel, sunt mai aproape de mine decât ar putea să fie vreo rudă de sânge. De fapt, noi suntem rude de sânge — pentru că există ceva în noi care ne face să fim aşa cum suntem. Ceva în sângele nostru. Tu, Sam… tu n–ai nici un drept.

— Ba poate că am, zise Sam. Poate că sunt unul dintre voi. Voi aveţi băutura. Acest Om al Pământului din faţa ta are Poliţia Bibliotecii.

Acum ea se uita la el, cu ochii măriţi şi îngrijoraţi.

— Sam, nu înţe…

— Nici eu. Tot ce ştiu e că am nevoie de ajutor. Am nevoie cu disperare. Am împrumutat două cărţi de la o bibliotecă ce nu mai există, iar acum nici cărţile nu mai există. Le–am pierdut. Ştii unde–au ajuns, până la urmă?

Ea clătină din cap.

Sam arătă cu mână spre stânga, unde doi tipi coborâseră din cabina camionului şi începeau să descarce cartoanele cu reciclabile.

— Acolo. Acolo au ajuns. Au fost topite. Mai am până la miezul nopţii, Sarah şi pe urmă Poliţia Bibliotecii o să mă topească pe mine. Şi nu cred c–o să–mi lase întreagă nici măcar haina.

6

Sam rămase pe scaunul din dreapta al maşinii lui Naomi Sarah Higgins pentru ceea ce păru un lung interval de timp. De două ori duse mâna spre clanţa portierei şi de fiecare dată mâna îi căzu la loc. Ea se mai îmbunase… puţin. *Dacă* Dave voia să stea de vorbă cu el şi *dacă* Dave era în stare să discute cu cineva, ea îi va îngădui. Altfel, nici gând.

În cele din urmă, uşa adăpostului de pe Angle Street se deschise. Naomi şi Dave Duncan ieşiră. Ea îl ţinea cu braţul pe după mijloc, omul îşi târâia picioarele, iar Sam simţi că–i stă inima–n loc. Apoi, când ieşiră la soare, văzu că Dave nu era beat… sau, cel puţin, nu in mod necesar. Uitându–se la el avu, în mod straniu, senzaţia că se uită din nou în oglinjoara lui Naomi. Dave Duncan arăta ca un om care se străduia să treacă cu bine de cel mai îngrozitor şoc din viaţa lui…

fără să se descurce prea bine.

Sam coborî din maşină şi rămase indecis lângă portieră.

— Vino pe verandă, zise Naomi. Vocea ei era, în acelaşi timp, resemnată şi temătoare. Nu cred c–o să reuşească că să coboare treptele.

Sam se apropie de locul în care cei doi stătea în picioare. Dave Duncan avea, probabil, şaizeci de ani. Duminică arătase de şaptezeci sau şaptezeci şi cinci. „De vină fusese băutura”, presupuse Sam. Iar acum, în vreme ce Iowa trecea lent de axa amiezii, arăta mai bătrân decât toţi bătrânii. Iar asta, Sam ştia, era din vina lui. Era şocul provocat de nişte lucruri pe care Dave le crezuse de multă vreme îngropate.

„N–am ştiut”, gândi Sam, dar ideea asta, oricât ar fi fost de adevărată, îşi pierduse puterea consolatoare. Exceptând vinişoarele plesnite de pe nas şi de pe obraji, faţa lui Dave avea paloarea hârtiei foarte vechi. Ochii îi erau apoşi şi încremeniţi. Buzele aveau o nuanţă vineţie şi mici picături de salivă pulsau în pliurile adânci de la colţurile gurii.

— N–am vrut să stea de vorbă cu tine, zise Naomi. Am vrut să–l duc la dr. Melden, dar a refuzat să meargă acolo până nu vorbeşte cu tine.

— Domnu’ Peebles, spuse Dave cu glas firav. Îmi pare rău, domnu’ Peebles, e numai

vina mea, aşa–i? Vă…

— N–ai de ce să–ţi ceri scuze, zise Sam. Haide, vino aici să stai jos.

El şi Naomi îl duseră pe Dave la un balansoar dintr–un colţ al verandei, iar Dave se lăsă uşor în fotoliu. Sam şi Naomi îşi traseră câte–un scaun cu fundurile din răchită lăsate şi se aşezară într–o parte şi în alta a lui Dave. Stătură aşa, fără să vorbească, un timp scurt, privind peste şinele de cale ferată spre câmpia care se întindea dincolo de acestea.

— A venit după tine, aşa–i? Întrebă Dave. Scârba aia din cotloanele ascunse ale iadului.

— A asmuţit pe cineva asupra mea, zise Sam. Cineva care era într–unul din afişele pe care le–ai desenat. E un… ştiu că sună aiurea rău de tot, dar e un Poliţist al Bibliotecii. A venit să mă vadă azi–dimineaţă. A făcut… Sam îşi atinse părul. A făcut asta. Şi asta. Arătă o pată mică roşie în centrul gâtului său. Şi zice că nu e singur.

Dave rămase tăcut vreme îndelungată, privind în pustiu, uitându–se la orizontul drept, întrerupt doar de silozurile înalte şi, spre nord, de forma apocaliptică a elevatorului de cereale de la Compania de Furaje din Proverbia.

— Omul pe care l–ai văzut nu e real, zise el în sfârşit Nici unul dintre ei nu e real. Numai ea. Numai diavoliţa nenorocită.

— Poţi să ne povesteşti, Dave? Întrebă cu blândeţe Naomi. Dacă nu poţi, spune–ne. Dar dacă asta te–ar face să–ţi fie mai bine… mai uşor… povesteşte–ne.

— Dragă Sarah, spuse Dave, luând–o de mână şi zâmbindu–i. Te iubesc… ţi–am spus vreodată asta?

Ea clătină din cap, zâmbindu–i la rândul ei. Lacrimile scânteiau în ochii ei ca nişte firişoare de mică.

— Nu. Dar sunt bucuroasă, Dave.

— Trebuie să vă spun, zise el. Nu se pune problema de mai bine sau mai uşor. Nu trebuie îngăduit să continue. Ştii ce–mi amintesc eu legat de prima întrunire AA, Sarah?

Ea clătină din cap.

— Cum au spus că e vorba de un program bazat pe sinceritate. Cum au spus că trebuie să mărturiseşti totul, nu doar lui Dumnezeu, ci lui Dumnezeu şi unei alte persoane. Mi–am zis: „Dacă de asta e nevoie ca să duc o viaţă de om treaz, m–am ars. Or să mă arunce într–un lot de pământ de pe Wayvern Hill, în partea aia a cimitirului rezervată pentru beţivii şi rataţii care n–au avut în viaţa lor o oală de noapte, în care să–şi facă nevoile şi nici o fereastră prin care s–arunce oala afară. Pentru că n–aş putea să spun niciodată toate lucrurile pe care le–am văzut şi toate lucrurile pe care le–am făcut.”

— Cu toţii credem asta la început,

spuse ea cu blândeţe.

— Ştiu. Dar nu poa’ să existe mulţi care sa fi văzut ce–am văzut eu, ori să facă ce–am făcut eu. M–am străduit cât am putut, totuşi. Puţin câte puţin, m–am străduit. Mi–am făcut ordine în casă. Dar lucrurile alea pe care le–am văzut şi le–am făcut atunci, demult… pe–alea nu le–am spus niciodată. Nici vreunei alte persoane, nici vreunui Dumnezeu al oamenilor. Am găsit o încăpere în străfundurile inimii mele şi–am pus toate lucrurile alea în încăperea aia, după care am încuiat uşa.

Se uită la Sam, iar Sam văzu lacrimi rostogolindu–se încet şi parcă ostenite prin ridurile adânci care brăzdau obrajii stricaţi ai lui Dave.

— Da, aşa am făcut. Şi după ce–am încuiat uşa, am bătut şi nişte scânduri peste ea. Iar după ce–am bătut scândurile, le–am acoperit cu tablă de oţel, pe care–am prins–o bine cu nituri. Iar după ce–am prins şi niturile, am proptit şi un birou greu în întreaga lucrare şi, înainte să zic c–am terminat şi să plec de–acolo, am pus pe birou şi o stivă de cărămizi. Şi toţi anii ăştia care–au trecut de–atunci i–am petrecut amăgindu–mă că am uitat totul despre Ardelia şi purtările ei ciudate, despre lucrurile pe care mă punea să le fac şi despre lucrurile pe care mi le spunea şi despre promisiunile pe care mi le–a făcut şi despre ceea ce era ea cu

adevărat. Am luat o groază de medicamente de uitare, dar nu şi–au făcut treaba cum se cuvine. Iar când am intrat în AA, ăsta a fost singurul lucru care mă aducea mereu înapoi. Ştiţi, lucrul din încăperea aia. Acel lucru poartă un nume, domnu' Peebles — iar numele său e Ardelia Lortz. Când reuşeam să stau treaz o vreme, începeam să am vise urâte. Cel mai des visai despre afişele pe care le făcusem pentru ea — cele care–i speriau pe copii atât de rău — dar alea nu erau visele cele mai urâte.

Vocea lui scăzuse la o şoaptă tremurătoare.

— Nu erau nici pe departe cele mai urâte vise.

— Poate c–ar fi mai bine să te odihneşti puţin, zise Sam. Tocmai descoperise că indiferent câte lucruri depindeau de ceea ce avea să spună Dave, o parte din el nu voia să audă. O parte din el *se temea* să audă.

— Nu–mi treb'e odihnă, zise David. Doctoru' spune că–s diabetic, pancreasul meu e pe butuci, iar ficatul mai are niţel şi se descompune. Nu mai durează mult şi intru într–o vacanţă permanentă. Nu ştiu dac–o să mă aştepte raiul sau iadul, dar sunt aproape sigur că barurile şi prăvăliile de băuturi sunt închise în amândouă locurile şi mulţumesc Domnului pentru asta. Dar vremea de odihnă încă n–a sosit. Dac–o fi să vorbesc vreodată, treb'e s–o fac acum. Se uită cu atenţie la

Sam. Ştii c–ai dat de belea, nu?

Sam încuviinţă din cap.

— Da. Dar nu ştii cât de mare e beleaua aia. Tocmai de–aia treb’e să vorbesc. Io cre’ că ea treb’e să… treb’e să stea cuminte, când şi când. Numai că vremea de cuminţenie s–a terminat, iar acu’ te–a ales pe mata, domnu’ Peebles. De–aia treb’e să vorbesc. Nu pentru că aşa vreau. Aseară m–am dus în oraş, după ce–a plecat Naomi şi mi–am luat o butelcă. M–am dus la staţia de transformatoare şi am stat acolo unde–am stat de multe ori înainte, printre buruieni, zgură şi cioburi de sticlă. Am deşurubat capacul şi am dus sticla la nas, ca s–o miros. Ştiţi cum miroase sticla aia de vin? Mie întotdeauna îmi mirosea ca tapetul dintr–o cameră ieftină de hotel sau ca apa unui pârâu care şi–a croit drumul prin groapa de gunoi a oraşului. Cu toate astea, mi–a plăcut întotdeauna mirosul ăla, pentru că miroase şi ca somnul. Şi tot timpul cât am ţinut sticla sus, mirosind–o, o auzeam pe nemernica aia vorbind dinăuntrul încăperii unde–o închisesem. Dindărătul cărămizilor, al biroului, al tablei de oţel, al scândurilor şi al zăvoarelor. Vorbind ca unul care–a fost îngropat de viu. Glasul îi era uşor înăbuşit, dar o auzeam foarte bine. O auzeam zicând: „Aşa, Dave, ăsta e răspunsul, e singurul răspuns valabil pentru inşi ca tine, singurul care funcţionează şi–o să fie singurul răspuns

de care–o să ai nevoie până când răspunsurile n–or să mai conteze deloc.” Am ridicat sticla ca să trag o duşcă zdravănă şi deodată, în ultima clipă, mi–a mirosit a *ea*… şi mi–am amintit faţa ei în final, acoperită toată cu vinişoare… şi cum i s–a schimbat gura… şi–am aruncat sticla cât colo. S–a lovit de–o traversă şi s–a făcut zob. Pentru că porcăria asta trebuie să se termine. N–am s–o las să mai muşte înc–o dată din oraşul ăsta!

Vocea lui se ridică la nivelul strigătului tremurător dar puternic al unui bătrân.

— *Porcăria asta a durat destul!*

Naomi şi–a pus mâna pe braţul lui Dave. Avea faţa înspăimântată şi plină de tulburare.

— Ce anume, Dave. Despre ce e vorba?

— Vreau să fiu sigur, zise Dave. Mata să–mi zici mai întâi, domnu’ Peebles. Spune–mi tot ce ţi s–a–ntâmplat şi să nu laşi deoparte nimic.

— Am s–o fac, zise Sam, cu o condiţie.

Dave zâmbi cu sfială.

— Ce condiţie?

— Trebuie să–mi promiţi c–ai să–mi zici Sam… şi în schimb, n–o să–ţi mai zic niciodată Dirty Dave.

Zâmbetul se lăţi pe faţa lui Dave.

— S–a făcut, Sam.

— Bun, zise Sam şi trase adânc aer în

piept. Totul fost din pricina blestematului ăla de acrobat, începu el.

7

I–a luat mai mult decât ar fi crezut, dar a simţit o inexprimabilă uşurare — aproape o bucurie — în a relata totul, fără să treacă nimic sub tăcere. I–a spus lui Dave despre Uluitorul Joe, despre apelul lui Craig prin care–i cerea ajutorul, urmat de sugestia lui Naomi pentru „înviorarea" materialului. Le–a povestit cum arăta biblioteca şi despre întâlnirea sa cu Ardelia Lortz. Pe măsură ce vorbea, ochii fetei se măreau tot mai mult. Când ajunse la partea cu afişul, ce–o înfăţişa pe Scufiţa Roşie, de pe uşa Bibliotecii pentru Copii, Dave încuviinţă din cap.

— Ăla e singurul pe care nu l–am desenat eu, zise el. L–a avut dinainte. Pariez că nu l–au găsit, pe urmă. Pun rămăşag că *încă*–l mai are cu ea. Îi plăceau şi–ale mele, dar ăla era preferatul ei.

— Ce vrei să spui? Întrebă Sam.

Dave se mulţumi să clatine din cap şi–i zise lui Sam să continue.

Acesta le spuse despre legitimaţia de intrare în bibliotecă, de cărţile pe care le împrumutase şi despre ciudata şi aparent neînsemnata controversă pe care–au avut–o la plecarea lui Sam de la bibliotecă.

— Asta a fost, zise pe un ton categoric

Dave. Nici nu era nevoie de mai mult. Poate n–o să crezi, dar eu o cunosc. Ai înfuriat–o. Să mor de n–a fost aşa. Ai înfuriat–o… iar acum a pus ochii pe tine.

Sam vru să–şi termine relatarea cât mai repede cu putinţă dar vocea i se încetini şi aproape că se poticni când ajunse la vizita din partea Poliţistului Bibliotecii în trendul lui cenuşiu. Când termină, Sam mai că plângea şi mâinile începură din nou să–i tremure.

— Poţi să–mi dai un pahar cu apă? O întrebă el pe Naomi cu glas răguşit.

— Fireşte, spuse ea şi se ridică să–i aducă.

Urcă două trepte, apoi se întoarse şi–l sărută pe Sam pe obraz. Avea buzele răcoroase şi moi. Şi, înainte să plece după apă, rosti în ureche două cuvinte binecuvântate:

— Te cred.

8

Sam duse paharul la buze, ajutându–se de ambele mâini ca să fie sigur că nu–l varsă şi bău jumătate din el dintr–o dată. Când îl puse jos, zise:

— Dar tu, Dave? Mă crezi?

— Mda, zise Dave. Vorbea aproape absent, de parcă era o concluzie dinainte trasă. Sam presupunea că, pentru Dave, chiar era. În definitiv, el o cunoscuse

nemijlocit pe misterioasa Ardelia Lortz, iar faţa lui devastată, prea îmbătrânită, sugera că relaţia lor nu fusese una de iubire.

Dave nu spuse nimic preţ de câteva momente, dar un pic de culoare îi reveni în obraji. Se uita peste liniile ferate, spre câmpurile arate. Aveau să se înverzească de la porumbul ce urma să încolţească peste vreo şase–şapte săptămâni, dar acum păreau pământuri sterpe. Ochii lui urmăreau umbra unui nor care străbătea pustietatea Midwestului sub forma unui şoim uriaş.

În cele din urmă, păru să se trezească din visare şi se întoarse către Sam.

— Poliţistul meu — ăla pe care l–am desenat pentru ea — n–avea nici o cicatrice, zise el în sfârşit.

Sam se gândi la faţa lungă şi palidă a străinului. Cicatricea fusese acolo, fără doar şi poate — peste obraz pe sub ochi şi peste rădăcina nasului, într–o linie subţire şi continuă.

— Şi? Întrebă el. Ce–nseamnă asta?

— Pentru mine nu înseamnă nimic, dar cred că trebuie să–nsemne ceva pentru tine, dom… Sam. Ştiu despre insignă… aia de i–ai zis steaua cu multe colţuri. Am găsit–o într–o carte de heraldică de–aci, de la biblioteca orăşenească. Se cheamă Crucea Malteză. Cavalerii creştini le purtau în piept când se duceau la luptă în vremea cruciadelor. Se zicea că au însuşiri magice. Am fost atât de

fermecat de forma lor încât am pus–o în desen. Dar… o cicatrice? Nu. Nu pe poliţistul *meu.* Cine era poliţistul *tău,* Sam?

— Nu… nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Sam lent, dar vocea aceea — firavă, sarcastică, obsedantă — se auzi din nou în mintea lui: *Vino cu mine, băiete… Sunt poliţisst.* Şi, dintr–o dată, gura i se umplu din nou de gustul acela. Gustul dulce–lipicios de lemn–dulce roşu. Papilele lui gustative se contractară; stomacul i se întoarse pe dos.

Dar era o prostie. O prostie cât se poate de mare. El nu mâncase niciodată în viaţa lui caramele din lemn–dulce roşu. Le detesta.

Dacă n–ai mâncat niciodată, de unde ştii că le deteşti?

— Zău că nu te–nţeleg, spuse el, vorbind cu mai multă tărie.

— Ai păţit ceva, zise Naomi. Arăţi de parcă tocmai ţi–a tras cineva un şut în burtă.

Sam se uită la ea, iritat. Ea îl privi calm, iar Sam simţi cum pulsul i se accelerează.

— Las–o baltă deocamdată, zise Dave, deşi n–ai să poţi s–o laşi baltă prea multă vreme, Sam — mai ales dacă vrei să nu–ţi pierzi de tot nădejdea de–a ieşi din chestia asta. Hai să vă spun povestea mea. N–am mai spus–o niciodată până acum şi nici n–am s–o mai spun vreodată… dar e momentul.

Capitolul 11
POVESTEA LUI DAVE

1

— N–am fost mereu Dirty Dave Duncan, începu el. Pe la începutul anilor cincizeci, eram doar Dave Duncan, iar oamenii mă plăceau. Am fost membru al aceluiaşi Club al Rotarienilor la care ai ţinut discursul ăla, Sam. De ce nu? Aveam firma mea şi câştigam bani. Pictam afişe şi indicatoare şi eram foarte bun în meseria asta. Aveam de lucru până peste cap în Junction City şi Proverbia, iar uneori mai lucram şi în Cedar Rapids. Odată, am pictat o reclamă la ţigările Lucky Strike pe peretele din dreapta al unor terenuri de baseball de ligă inferioară, de–aici până la dracu–n praznic, trecând prin Omaha. Eram la mare căutare şi meritam din plin. Eram bun. Eram ceea ce astăzi se cheamă „artist grafic”, dar pe atunci eram doar cel mai bun pictor de reclame din zonă.

Am rămas aici, pentru că mă interesa să fac pictură serioasă şi mi–am zis că asta poţi s–o faci oriunde N–aveam nici un fel de educaţie „oficială” — am încercat, dar am dat chix — şi ştiam că asta e–n defavoarea mea, ca să zic aşa, dar mai ştiam şi că existau artişti care reuşiseră în viaţă şi fără

prostiile alea de hârtii — Gramma Moses, de pildă. Ea n–a avut nevoie de permis de conducere; s–a dus direct în oraş, fără un asemenea document.

Poate c–aş fi reuşit şi eu. Am vândut câteva pânze, dar nu multe — n–aveam nevoie, pentru că nu eram căsătorit şi mă descurcam binişor cu firma mea. Totodată, îmi păstram cea mai mare parte a picturilor, ca să pot organiza expoziţii, aşa cum trebuie să facă adevăraţii artişti. Şi am avut câteva. Chiar aici în oraş, la început, apoi în Cedar Rapids şi pe urmă în Des Moines. Despre aia s–a scris şi în *Democrat* şi au făcut din mine a doua încarnare a lui James Whistler.

Dave rămase tăcut o vreme, gândindu–se. Apoi ridică privirea şi se uită din nou către câmpiile arate şi pustii.

— La AA se vorbeşte despre oamenii care au un picior în viitor şi celălalt în trecut, motiv pentru care–şi petrec timpul pişându–se pe prezent. Dar uneori e greu să nu te întrebi ce s–ar fi întâmplat dacă ai fi procedat doar puţin altfel.

Se uită aproape cu vinovăţie la Naomi, care–i zâmbi şi–i apăsă mâna.

— Pentru că *eram* bun şi chiar am fost pe–aproape. Dar beam la greu, încă de–atunci. Nu prea–mi făceam griji din pricina asta — la naiba, eram tânăr, eram puternic şi–apoi, toţi marii artişti beau, nu? Cel puţin eu aşa credeam. Şi chiar şi aşa poate c–aş fi

reuşit — să fac ceva, oricum, măcar o vreme —, dar pe urmă Ardelia Lortz a apărut în Junction City. Iar când a venit, s–a zis cu mine.

Se uită la Sam.

— Am recunoscut–o din povestirea ta, Sam, dar nu aşa arăta pe atunci. Te aşteptai să vezi o bibliotecară vârstnică, iar asta se potrivea cu scopurile ei, aşa că exact asta ai văzut. Dar când a venit în Junction City, în vara anului 1957, avea părul blond–cenuşiu şi singurele locuri unde era durdulie erau acelea în care o femeie trebuie să fie durdulie. Pe–atunci locuiam în Proverbia şi mergeam la Biserica Baptistă. Nu prea mă dădeam în vânt după religie, dar erau pe–acolo câteva femei frumoase. Maică–ta era una dintre ele, Sarah.

Naomi râse aşa cum râd femeile când li se spune ceva pe care nu–l prea pot crede.

— Ardelia le–a intrat pe sub piele oamenilor din oraş cât ai clipi. În zilele astea, când cei de la biserica aia vorbesc despre ea — dacă se mai obosesc s–o facă — pun pariu că zic chestii de genul: „Am ştiut de la bun început că e ceva în neregulă cu femeia aia, Lortz” sau «N–am avut niciodată încredere în privirea acelei femei, dar trebuie să vă spun că nu aşa stăteau lucrurile. Zumzăiau în jurul ei — femei şi bărbaţi deopotrivă ca albinele în jurul primei flori răsărite primăvara. A primit postul de asistentă a dlui Lavin la nici

o lună de la sosirea în oraş, dar cu două săptămâni înainte, deja îi învăţa pe micuţii de la Şcoala de Duminică din Proverbia.

Ce anume îi învăţa, nu–mi place să mă gândesc — pot să pariez şi ultimul bănuţ că nu era Evanghelia după Matei — dar îi învăţa. Şi toată lumea ar fi putut să jure că micuţii o îndrăgeau. Şi copilaşii ar fi fost în stare să jure lucrul ăsta, dar când spuneau asta era o privire în ochii lor… se uitau în gol, ca şi cum nu prea erau siguri unde se aflau sau măcar *cine* erau.

Ei bine, mi–a atras privirea… iar eu i–am atras–o pe–a ei. N–aţi zice după felul cum arăt acum, dar pe–atunci eram un tip destul de arătos. Eram tot timpul bronzat de la lucrul în aer liber, aveam muşchi, părul era decolorat aproape blond, de la soare, iar stomacul meu era neted precum scândura ta de călcat, Sarah.

Ardelia îşi închiriase o fermă cam la vreo doi kilometri şi jumătate de biserică, o căsuţă destul de cochetă, dar care avea nevoie de un strat nou de vopsea cum are nevoie de apă un om în deşert. Aşa că, după ce–am văzut–o a doua săptămână la biserică — nu mă duceam prea des şi între timp se făcuse jumătatea lui august — m–am oferit să–i vopsesc căsuţa.

Avea cei mai mari ochi pe care i–aţi văzut vreodată. Probabil că majoritatea oamenilor ar fi zis că–s cenuşii, dar când se

uita direct la tine, apăsat, ai fi jurat că–s argintii. Iar în ziua aia, după biserică, s–a uitat la mine apăsat. Îşi dăduse cu un parfum cum nu mai mirosisem până atunci şi nici n–am mai mirosit de–atunci. Cred că era levănţică. Nu–mi vine–n minte cum aş putea să–l descriu, dar ştiu că–ntotdeauna mă făcea să mă gândesc la nişte floricele albe care se deschid numai după ce apune soarele. Şi m–am îndrăgostit brusc. Acolo şi atunci.

Era aproape de mine — aproape într–atât încât trupurile noastre să se–atingă. Purta o rochie neagră demodată, cam cum ar purta o bătrânică şi o pălărie cu un mic văl şi–şi ţinea poşeta în faţă. Decentă şi cuviincioasă. Totuşi, *ochii* ei nu erau decenţi. Nu, dom'le. Nici cuviincioşi. Nici un pic.

„Sper că n–ai de gând să–mi umpli pereţii casei cu reclame la înălbitori sau la tabac de mestecat", mi–a zis ea.

„Nu, doamnă", i–am răspuns. „Mă gândeam doar la două straturi de vopsea albă, simplă. Nu din vopsitul caselor îmi câştig eu traiul, oricum, dar fiindcă aţi venit de curând în oraş, m–am gândit că aşa e frumos, ca–ntre vecini…"

„Da, aşa e", a zis ea, punând mâna pe umărul meu.

Dave se uită la Naomi încurcat.

— Cred că treb'e să–ţi dau prilejul să pleci, dacă vrei. În scurt timp, o să–ncep să

spun nişte chestii mai deocheate, Sarah. Mi–e ruşine de ele, dar vreau să–mi închei cum se cuvine socotelile cu ea.

Ea îl bătu uşor cu palma pe mâna–i bătrână, plină de crăpături.

— Dă–i bătaie, îi zise ea calm. Spune tot.

Dave trase adânc aer în piept şi îşi continuă istorisirea.

— Când m–a atins, am ştiut că trebuie s–o am sau să mor încercând. Numai atingerea aceea mică m–a făcut să mă simt mai bine — şi mai nebun — decât m–a făcut să mă simt orice altă atingere de femeie din întreaga mea viaţă. Şi ea a ştiut–o. Vedeam asta în ochii ei. Era o privire vicleană. Era şi plină de răutate, dar ceva în asta mă excita mai mult ca orice altceva.

„Aşa ar fi frumos, Dave, între vecini, iar eu vreau să fiu un vecin foarte bun.”

Aşa că am condus–o acasă. I–am lăsat pe toţi ceilalţi flăcăi tineri în pragul bisericii, ai putea să spui, spumegând şi fără doar şi poate blestemându–mi numele. Nu ştiau cât de norocoşi erau. Nici unul dintre ei.

Fordul meu era la reparat, iar ea n–avea maşină, aşa că n–aveam la dispoziţie decât autopicioarele. Nu–mi păsa câtuşi de puţin şi se părea că nici ei nu–i pasă. Am luat–o pe Truman Road, care în zilele alea era încă un drum de ţară, din pământ bătătorit, deşi la două–tre’ săptămâni

primăria trimitea un camion ca să dea cu ţiţei pe el, să nu se mai ridice praful.

Ajunseserăm pe la jumatea drumului către locuinţa ei când s–a oprit. Eram doar noi doi, stând în mijlocul drumului la amiaza unei zile de vară, având într–o parte cam un milion de acri din porumbul lui Sam Orday, iar în cealaltă parte, vreo două milioane de acri cu porumbul lui Bill Humpe, toate acele plante fiind crescute peste înălţimea noastră şi foşnind în felul acela tainic în care foşneşte porumbul, chiar şi atunci când nu adie deloc vântul. Bunicu' meu zicea că e sunetul porumbului care creşte. Nu ştiu dac–o fi adevărat sau nu, dar e un sunet care te–nfioară. Ascultaţi ce vă spun.

„Uite!" zice ea, arătând spre dreapta. „Îl vezi?"

M–am uitat, dar n–am văzut nimic... decât porumb. I–am spus asta.

„O să–ţi arăt!" zice ea şi aleargă în porumb, îmbrăcată în rochia de duminică şi cu pantofii cu tocuri. Nici măcar nu s–a ostenit să–şi dea jos pălăria aia cu voaletă.

Am rămas pe loc câteva secunde, înmărmurit. Pe urmă am auzit–o râzând. Am auzit–o râzând în porumb. Aşa că am fugit după ea, în parte ca să văd ce văzuse ea mai devreme, dar mai ales din pricina acelui râs. Era atât de desfrânat, că nici măcar nu pot încerca să vi–l descriu.

Am văzut–o stând mai departe, pe

rândul pe care intrasem, apoi dispărând în următorul, continuând să râdă. Am început să râd şi eu şi s–alerg printre rânduri, fără să–mi pese dacă puneam la pământ o parte din plantele lui Sam Orday. N–avea să le simtă lipsa, la o aşa suprafaţă. Dar când am ajuns, cu mătasea porumbului atârnându–mi pe umeri şi o frunză verde înfiptă–n cravată ca şi cum era un tip nou de ac de cravată, râsul mi–a îngheţat subit, fiindcă ea nu era acolo. Deodată am auzit–o în cealaltă parte faţă de mine. Habar n–aveam cum ar fi putut s–ajungă acolo fără ca eu s–o fi văzut, dar uite c–ajunsese. Aşa că am dat buzna înapoi exact la timp ca s–o văd cum aleargă spre rândul următor.

Ne–am jucat de–a v–aţi ascunselea vreo jumătate de oră, cred şi n–am reuşit s–o prind. Tot ce–am reuşit a fost să mă–nfierbânt şi să mă excit şi mai tare. Eu credeam că e în faţa mea, cu un rând, dar ajungeam acolo şi o auzeam cu două rânduri în spatele meu. Uneori ii vedeam pantoful, sau piciorul şi bineînţeles că lăsa urme în pământul afânat, dar urmele alea nu mă ajutau cu nimic, fiindcă păreau să ducă în toate direcţiile în acelaşi timp.

Deodată, tocmai când începusem să mă–nfurii — cămaşa cea bună mi se îmbibase de sudoare, cravata mi se desfăcuse, iar pantofii erau plini de ţărână —, am ajuns la un rând de porumb şi i–am văzut

pălăria atârnată de un cocean, cu voaleta fâlfâind în vânticelul care ajungea acolo, în porumb.

„Vino să mă iei, Dave!”, strigă ea. I–am înhăţat pălăria şi am dat buzna spre rândul învecinat, în diagonală. Dispăruse — puteam să văd frunzele de porumb legănându–se în locul unde se făcuse nevăzută —, dar amândoi pantofii ei rămăseseră acolo. Pe rândul următor, am găsit unul dintre ciorapii ei de mătase atârnaţi pe un ştiulete. Şi totuşi o auzeam râzând. Ajunsese în unghiul meu mort, unde n–o puteam zări, dar cum ajunsese nemernica acolo, numai Dumnezeu putea şti. Nu c–ar mai fi contat pentru mine în acel moment.

Mi–am smuls cravata de la gât şi–am alergat după ea, de colo–colo şi viceversa, gâfâind ca un câine prost, care nu ştie că–ntr–o zi de vară fierbinte cel mai bine e să stai nemişcat. Şi să vă zic ceva — rupeam lujerii de porumb pe oriunde mă duceam. Lăsam în spatele meu cărări peste cărări de coceni călcaţi în picioare. Dar *ea* n–a stricat nici măcar o plantă. Abia dacă se legănau niţel când trecea ea, ca şi cum între ea şi vânticelul ăla de vară n–ar fi fost mare diferenţă.

I–am găsit rochia, juponul, portjartierul. Apoi i–am găsit sutienul şi chiloţii. N–o mai auzeam râzând. Nu se auzea nici un sunet, afară de foşnetul porumbului. Am rămas

acolo pe unul dintre rânduri, pufăind ca un boiler spart, cu toate hainele ei strânse la piept. Îi simţeam parfumul în ele şi asta mă–nnebunea.

„Unde eşti?” am strigat, dar n–am primit nici un răspuns. Ei bine, până la urmă mi–am pierdut şi bruma de minte care–mi mai rămăsese… şi bine’nţeles că exact asta dorise şi ea. „Unde dracu’ eşti?” am ţipat şi braţul ei lung şi alb a ieşit dintre cocenii de porumb din spatele meu şi mi–a mângâiat ceafa cu un deget. M–am speriat de–am făcut pe mine.

„Te–am aşteptat”, a spus ea. „De ce–a durat atâta? Nu vrei s–o vezi?”

M–a înşfăcat şi m–a tras prin porumb şi uite–o cu picioarele proptite în ţărână, fără nimic pe ea, iar ochii sal erau argintii ca ploaia într–o zi ceţoasă.

2

Dave bău apă îndelung, închise ochii şi continuă.

— N–am făcut dragoste acolo, în porumb — în tot timpul în care–am cunoscut–o, n–am făcut niciodată dragoste. Dar am făcut ceva. Am avut–o pe Ardelia în cam toate felurile în care un bărbat poate avea o femeie şi sunt convins c–am avut–o în unele feluri în care n–aţi crede c–ar fi posibil. Nu–mi amintesc toate felurile alea, dar îmi amintesc

de trupul ei, de cât de alb era el; de cum arătau picioarele ei; cum i se curbau degetele de la picioare şi păreau să pipăie lujerii plantelor care se iţeau din ţărână; îmi amintesc cum îmi grebla cu unghiile încolo şi–ncoace pielea de pe ceafă şi de pe gât.

Am făcut–o iarăşi şi iarăşi. Nu ştiu de câte ori, dar ştiu că nu oboseam niciodată. Când am început, mă simţeam îndeajuns de excitat ca să violez Statuia Libertăţii, iar când am terminat mă simţeam la fel. Nu mă săturam de ea. Era ca şi cu băutura, cred. N–aveam nici o şansă să mă satur *vreodată* de ea. Iar ea ştia acest lucru.

Dar, în cele din urmă, ne–am oprit. Şi–a pus mâinile la ceafă şi–a scuturat umerii în ţărâna neagră, în care stăteam întinşi şi s–a uitat la mine cu ochii ăia argintii, zicând: „Ei, Dave? Acum suntem vecini?”

I–am spus că vreau s–o facem din nou, dar ea m–a prevenit să nu–mi forţez norocul. Am încercat totuşi să o–ncalec, dar m–a dat la o parte la fel de uşor cum o mamă îşi dă la o parte pruncul de la ţâţă când nu mai vrea să–i dea să sugă. Am încercat din nou şi mi–a zgâriat faţa cu unghiile, plesnindu–mi pielea în două locuri. Asta a avut în sfârşit darul să–mi mai domolească avântul. Era iute ca o felină şi de două ori mai puternică. Când a văzut c–am înţeles că joaca se terminase, s–a îmbrăcat şi m–a scos din porumbişte. Mă făcusem blând ca un mieluşel.

Am străbătut pe jos restul drumului până la casa ei. Nimeni n–a trecut pe lângă noi şi cred c–a fost mai bine aşa. Aveam hainele pline de noroi şi de mătase de porumb, poalele cămăşii îmi ieşiseră din nădragi, cravata mi–o îndesasem în buzunarul de la spate şi flutura în urma mea ca o coadă şi fiecare locşor în care ţesătura se freca de piele mă durea. *Ea,* pe de altă parte, arăta elegantă şi răcoroasă ca o îngheţată într–un galantar de prăvălie. Nici un fir de păr nelalocul lui, nici o urmă de ţărână pe pantofi, nici un fir de mătasea porumbului pe fustă.

Am ajuns la casă şi, în timp ce o cântăream din priviri încercând să–mi dau seama cam de câtă vopsea ar fi nevoie, mi–a adus ceva de băut într–un pahar înalt. Avea şi un pai în el şi un fir de mentă. Am crezut că e ceai cu gheaţă până când am luat o înghiţitură. Era Scotch curat.

„Dumnezeule!” am zis eu, mai–mai să mă–nec.

„Nu–ţi place?” mă întreabă ea, zâmbindu–mi în felul ăla al ei batjocoritor. „Poate preferi nişte cafea la gheaţă.”

„Ba nu, îmi place”, zic eu. Dar era mai mult de–atat. Aveam *nevoie* de băutura aia. Pe–atunci mă străduiam să nu beau în miezul zilei, fiindcă aşa fac alcoolicii. Dar se sfârşise cu asta. Pentru restul zilelor când am cunoscut–o, am băut zilnic, cam toată ziua.

Pentru mine, ultimii doi ani şi jumătate ai perioadei când Ike[21] a fost preşedinte au însemnat o beţie prelungită.

În vreme ce eu îi vopseam casa — şi–i făceam tot ce mă lăsa ea să–i fac şi ori de câte ori puteam —, ea se inhala la Bibliotecă. Domnu' Lavin a angajat–o de cum şi–a făcut apariţia pe–acolo şi–a pus–o în fruntea Bibliotecii pentru Copii. Mă duceam pe–acolo de fiecare dată când aveam ocazia, ceea ce se–ntâmpla des, fiindcă eram propriul meu patron. Când domnu' Lavin mi–a atras atenţia că petreceam cam mult timp pe–acolo, i–am promis să vopsesc gratuit interiorul Bibliotecii. Pe urmă m–a lăsat să vin acolo oricând voiam. Ardelia mi–a spus că doar aşa o să meargă treaba şi a avut dreptate, ca de obicei.

Nu am nici o amintire legată de perioada când m–am aflat sub vraja ei — şi asta eram, un bărbat fermecat trăind sub vraja unui femei care nu era cu adevărat femeie. Nu e vorba de golurile de memorie pe care le au uneori beţivii; e vorba de dorinţa de a uita lucrurile după ce s–au întâmplat. Aşa că mi–au rămas nişte amintiri care stau distanţate una faţă de alta, dar par să fie legate într–un lanţ, ca insulele alea din Pacific. Arhi Peleaguri, sau cum le–o fi zicând.

---

[21] Dwight Eisenhower, al 34–lea preşedinte american, în perioada 1953–1961.

Îmi amintesc că a lipit afişul cu Scufiţa Roşie pe uşa de la Sala Copiilor cam cu o lună înainte să moară dl Lavin şi–mi mai amintesc cum l–a luat pe–un băieţel de mână şi l–a dus în faţa afişului. „O vezi pe fetiţa aia?” l–a întrebat Ardelia. „Da”, i–a răspuns băieţelul. „Ştii de ce Chestia aia Rea e gata s–o mănânce?” îl întreabă Ardelia. “Nu”, zice puştiul, cu ochii mari şi solemni şi plini de lacrimi. „Pentru că a uitat s–aducă înapoi la timp cartea împrumutată de la bibliotecă”, îi spune ea. „Tu n–ai să faci niciodată asta, nu–i aşa, Willy?” „Nu, niciodată”, răspunde puştiul, iar Ardelia zice: „Ai face bine să nu uiţi.” După care l–a dus înapoi în Sala Copiilor pentru Ora Poveştilor, continuând să–l ţină de mână. Copilul ăla — era Willy Klemmart, care a murit în Vietnam — se uita peste umăr spre locul unde mă aflam eu, căţărat pe schelă cu bidineaua în mână şi–i puteam citi privirea de parc–ar fi fost un titlu de gazetă. *Scapă–mă de ea,* spuneau ochii lui. *Te rog, domnule Duncan.* Dar cum s–o fi făcut? Nu eram în stare să mă scap nici pe mine.

Dave scoase din fundul buzunarului de la spate o batistă curată, dar mototolită rău şi–şi suflă nasul cu zgomot.

Domnu’ Lavin a început prin a crede că Ardelia mai avea niţel şi era în stare să păşească pe apă, dar după o vreme şi–a schimbat părerea. Au tras o ciondăneală zdravănă, din cauza afişului cu Scufiţa Roşie,

cam cu o săptămână înainte să moară. Nu i–a plăcut niciodată. Poate că nu ştia prea exact ce se întâmpla în timpul Orei Poveştilor — ajung şi la asta imediat — dar nu era *întru totul* orb. A observat cum se uitau copiii la afişul ăla. În cele din urmă, i–a spus să–l dea jos. Atunci a izbucnit cearta între ei. N–am auzit totul, pentru că eram pe schelă, la mare înălţime, iar acustica era proastă, dar am auzit destul. El a zis ceva despre înfricoşarea copiilor sau poate c–a zis *zgârierea* copiilor, iar ea i–a replicat că afişul o ajutase să ţină sub control „elementele recalcitrante”. A spus că e un instrument didactic, exact ca nuiaua de hicori.

Dar el a rămas ferm pe poziţii şi, până la urmă, a fost nevoită să–l dea jos. În noaptea aia, acasă la ea, ai fi zis că–i o tigroaică–n cuşcă, după ce toată ziua vreun puşti a împuns–o cu un băţ. Se plimba încolo şi–ncoace cu paşi mari, fără nimic pe ea, cu părul fâlfâind în urma ei. Eu stăteam întins pe pat, beat rangă. Dar îmi aduc aminte cum s–a întors cu faţa şi ochii ei îşi schimbaseră culoarea de la argintiu la roşu aprins, de parcă i–ar fi luat foc creierul, iar gura ei arăta ciudat, ca şi cum ar fi încercat să desprindă singură de faţa ei, sau ceva de genul ăsta. Am tras o sperietură de mai–mai să–mi treacă şi beţia. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător şi nici c–aş mai fi vrut să vad vreodata.

„Las’ că–l aranjez eu”, zicea. „Las ca–l aranjez eu pe curvarul ăla gras şi bătrân, Davey. Aşteaptă şi–ai să vezi.”

I–am zis să nu facă vreo prostie, să nu se lase condusă de starea sufletească de moment şi multe alte tâmpenii de doi bani. M–a ascultat o vreme şi deodată a traversat încăperea atât de repede încât… ei bine, nu ştiu cum să vă spun. Acum stătea tocmai în cealaltă parte a camerei, lângă uşă, iar în clipa următoare a şi sărit pe mine, cu ochii roşii şi plini de furie, cu gura ţuguiată şi ieşită în afara feţei, de parc–ar fi vrut să mă sărute cu atâta sârg, încât îşi întinsese cumva pielea ca s–o facă şi nu ştiu cum mi–a trecut prin cap că, de data asta, în loc să mă zgârie doar, o să–şi înfigă unghiile în beregata mea şi–o să–mi desprindă carnea pân’ la os.

Dar n–a făcut–o. Şi–a aplecat faţa lângă a mea şi s–a uitat la mine. Nu ştiu ce–a văzut — probabil, cât eram de speriat —, dar trebuie s–o fi făcut fericită, pentru că şi–a dat capul pe spate în aşa fel încât părul i s–a revărsat în jos, până la coapsele mele şi–a început să râdă.

„Nu mai trăncăni, beţiv nenorocit şi bagă–ţi–o–n mine. Mai eşti bun de altceva?”

Ceea ce am şi făcut. Deoarece pe atunci, singurele lucruri pentru care mai eram bun era să mi–o bag în ea şi să beau. Bine’nţeles că nu mai pictam, mi–am pierdut permisul de conducere după ce–am fost

amendat a treia oară pentru conducere sub influenţa alcoolului — asta a fost prin ’58 sau pe la începutul lui ’59 — şi primeam reacţii negative la unele dintre lucrările pe care le făceam. Pentru că, vedeţi, nu prea–mi mai păsa cum le făceam; tot ce–mi doream era ea. A început să umble vorba că nu te mai puteai bizui pe Dave Duncan... dar *motivul* pentru care ziceau că nu mai sunt de încredere era întotdeauna băutura. Nu prea se aflase ce eram noi unul pentru celălalt. Tipa a fost diabolic de grijulie în privinţa asta. Reputaţia mea s–a spulberat de parcă nici n–ar fi existat vreodată, în vreme ce ea abia dacă s–a ales cu un strop de noroi pe tivul fustei.

Cred că domnu’ Lavin bănuia ceva. La început, a crezut că doar mi se pusese pata pe ea şi că ea habar n–avea că eu o priveam cu ochi ca de viţel de sus, de pe schele dar cred că până la urmă a bănuit. Dar pe urmă domnu’ Lavin a murit. S–a spus că a fost un atac de inimă, dar eu ştiu mai bine. Stăteam în hamacul de pe veranda din spatele casei în noaptea de după ce s–a întâmplat şi, de data asta, ea a fost cea care nu se mai sătura. Mi–a tras–o până m–a stors ca pe–o lămâie. După aceea s–a întins alături şi s–a uitat la mine mulţumită, ca o mâţă care tocmai s–a înfruptat din oala cu smântână, iar ochii ei aveau iarăşi strălucirea aceea roşie intensă. Şi nu vorbesc despre ceva din

închipuirea mea; puteam să văd cum se reflectă lumina aia roşie pe pielea braţului meu. Şi puteam s–o *simt.* Era ca şi cum ai fi stat lângă o sobă pe care–ai îndesat–o cu lemne şi apoi ai stins focul.

„Ti–am spus c–o să–l aranjez, Davey”, mi–a zis ea dintr–o dată, cu vocea ei răutăcioasă şi enervantă.

Eu eram beat şi aproape mort după atâta regulat – abia dac–am priceput ce mi–a zis. Mă simţeam de parcă adormeam într–o groapă cu nisipuri mişcătoare.

„Ce i–ai făcut?” am întrebat, pe jumătate adormit.

„L–am îmbrăţişat”, a spus. „Am nişte îmbrăţişări speciale, Davey — tu nu ştii despre îmbrăţişările mele speciale şi, dacă ai noroc, n–ai să afli niciodată. L–am adus între rafturile cu cărţi şi l–am luat în braţe şi l–am făcut să vadă cum arăt cu adevărat. Atunci a început să plângă. Atât de speriat era. A început să plângă cu lacrimile lui speciale, pe care i le–am cules sărutându–l, iar când am terminat, era mort în braţele mele.”

Lacrimile lui speciale.” Aşa le–a numit. Şi deodată faţa ei… *s–a schimbat.* Unduia, de parcă s–ar fi mişcat nişte curenţi pe sub apă. Şi am văzut ceva…

Dave lăsă finalul frazei în aer, privind spre câmpiile netede, uitându–se la elevatorul de cereale, uitându–se în gol. Mâinile lui strângeau balustrada verandei. Se

încordau, slăbeau şi iar se încordau.

— Nu–mi amintesc, zise el în sfârşit. Sau poate că nu vreau să–mi amintesc. În afară de două lucruri: avea ochii roşii fără pleoape, iar în jurul gurii atârna liber ceva ca de carne, erau ca nişte pliuri şi falduri, dar nu erau din piele. Arătau… periculos. Deodată, carnea din jurul gurii a început cumva să se mişte şi cred c–am început să ţip. Şi deodată a dispărut. Totul a dispărut. Era doar Ardelia, din nou, uitându–se la mine şi zâmbindu–mi ca o mâţă drăguţă şi curioasă.

„Nu–ţi face griji”, zice ea. „Nu eşti nevoit să vezi, Davey. Vreau să zic, atâta timp cât o să faci ce spun eu. Atâta timp cât eşti unul dintre Pruncii Buni. Atâta timp cât te porţi frumos. În noaptea asta sunt foarte fericită pentru că prostălăul ăla bătrân s–a dus, în sfârşit. Consiliul Orăşenesc o să mă numească pe mine în locul lui, iar eu o să conduc lucrurile după bunul meu plac.”

„Dumnezeu să ne apere, atunci”, mi–am zis, dar n–am spus–o cu glas tare. Nici tu n–ai fi făcut–o, te asigur, dacă te–ai fi uitat în jos şi–ai fi văzut creatura aia cu ochii roşii holbaţi, ghemuită lângă tine într–un hamac, undeva departe, atât de departe încât nimeni nu ţi–ar auzi ţipetele, chiar dacă ai ţipa din toţi rărunchii.

Ceva mai târziu s–a dus în casă şi–a adus două pahare înalte pline cu scotch, aşa că în scurtă vreme mă aflam din nou la

douăzeci de mii de leghe sub mări, unde nimic nu mai conta.

A ţinut Biblioteca închisă vreme de o săptămână „din respect pentru dl Lavin”, aşa a motivat, iar când a redeschis–o, Scufiţa Roşie era din nou pe uşa Sălii pentru Copii. La o săptămână sau două după aceea, mi–a spus că voia ca eu să mai desenez câteva afişe pentru Sala Copiilor.

Se opri, apoi continuă cu un glas mai jos, vorbind mai domol.

— Chiar şi acum există o parte din mine care–ar vrea să acopere totul cu un înveliş mai frumos, să facă să pară că rolul meu în povestea asta a fost mai bun decât a fost în realitate. Mi–ar plăcea să vă spun că m–am împotrivit, că m–am certat cu ea, că i–am spus că nu voiam să am nimic de a face cu sperierea copilaşilor… dar n–ar fi adevărat. Am făcut fără să crâcnesc exact ce mi–a cerut. Doamne iartă–mă, aşa am făcut. În parte, pentru că deja eram speriat din pricina ei. Dar în cea mai mare măsură, am făcut–o pentru că eram încă îndrăgostit de ea. Şi a mai fost ceva. Era o parte rea, ticăloasă din mine — nu ştiu dacă toţi o au, dar cred că o au mulţi dintre noi — căreia–i plăcea ce punea ea la cale. *Îi plăcea.*

Acum, poate te întrebi ce *am făcut,* dar nu pot să–ţi spun cu adevărat totul. Chiar nu–mi amintesc. Vremurile alea sunt un talmeş–balmeş, ca jucăriile stricate pe care le trimiţi

la Armata Salvării doar ca să scapi de blestemăţiile din podul casei.

N–am omorât pe nimeni. Ăsta–i singurul lucru de care–s sigur. Ea ar fi vrut s–o fac… şi aproape c–am făcut–o… dar în cele din urmă m–am retras. Ăsta–i singurul motiv pentru care–am fost in stare sa continui sa trăiesc cu mine însumi şi–anume că în final am reuşit să mă trag la o parte. A ţinut la ea o parte din sufletul meu — poate că partea cea mai bună — dar nu l–a ţinut pe tot.

Se uită gânditor la Naomi şi Sam. Acum părea mai calm, mai stăpân pe sine; poate chiar se împăcase cu sine, se gândi Sam.

— Îmi amintesc că m–am dus la ea într–o zi, în toamna lui 1959 — *cred* că era ’59 —, iar ea mi–a spus că voia să–i fac un afiş pentru Sala Copiilor. Mi–a zis exact ce voia, iar eu am fost de acord cu multă bunăvoinţă. Nu mi se părea nimic aiurea. Ba chiar am crezut c–ar fi amuzant, într–un fel. Fiindcă, vedeţi, ea voia un afiş care să arate un copilaş strivit de un compresor de asfalt, chiar în mijlocul străzii. Dedesubt, trebuia să scrie: GRABA STRICĂ TREABA! ADU DIN TIMP CĂRŢILE ÎNAPOI LA BIBLIOTECĂ!

Eram convins că–i doar o glumă, ca atunci când coiotul îl urmăreşte pe Road Runner şi e strivit de un tren de marfă sau aşa ceva. Aşa că am spus da, sigur. Era teribil de încântată. M–am dus în biroul ei şi–am desenat afişul. N–a durat mult, pentru că

era doar o caricatură.

Am crezut c–o să–i placă, dar nu i–a plăcut. A încruntat sprâncenele şi gura aproape că i–a dispărut. Desenasem caricatura unui băieţel cu cruciuliţe în loc de ochi şi, în glumă, am făcut un balon de dialog, care ieşea din gura tipului care conducea compresorul. Omul zicea: «Dac–ai avea un timbru, l–ai putea trimite prin poştă, ca o vedere."

Nici măcar n–a zâmbit.

„Nu, Davey", a zis, „n–ai priceput. Asta n–o să–i facă pe copii să–şi aducă înapoi cărţile la timp. Asta o să–i facă doar să râdă şi şi–aşa irosesc prea mult timp râzând."

„Ei bine", am zis eu, „cre' că n–am înţeles ce–ai vrut."

Stăteam îndărătul biroului de recepţie, aşa că nimeni nu ne vedea decât de la mijloc în sus. A întins mâna şi m–a apucat de boaşe, uitându–se la mine cu ochii ăia mari şi argintii şi mi–a zis: „Vreau să–l faci *realist.*"

Mi–a luat o secundă sau două ca să pricep ce voia să spună de fapt. Iar când am înţeles, nu–mi venea să cred.

„Ardelia", zic, „nu–ţi dai seama ce spui. Dacă un copil ar fi cu adevărat călcat de un compresor…"

M–a strâns uşor de testicule, cât să mă doară şi să–mi amintească felul în care–mi era stăpână şi mi–a zis: „Ba înţeleg prea bine. Acum să mă înţelegi tu pe mine. Nu

vreau ca puştii să râdă, Davey, vreau *să plângă.* Aşa că fă bine de te–ntoarce în birou şi desenează–l cum trebuie, de data asta.”

M–am întors în biroul ei. Nu ştiu ce intenţionasem să fac, dar mintea mea s–a hotărât repede. Pe masa de lucru era un carton proaspăt şi un pahar înalt plin cu Scotch, un pai şi un fir de mentă în el, alături de un bilet de la Ardelia, în care–mi zicea: „D. De data asta să foloseşti mult *roşu.*”

Se uită cu seriozitate la Naomi şi la Sam.

— Dar, vedeţi voi, ea nu intrase în biroul ăla. Nici o clipă.

3

Naomi plecă să–i aducă lui Dave încă un pahar cu apă şi, când se întoarse, Sam observă că avea faţa foarte palidă şi că ochii i se înroşiseră pe la colţuri. Dar s–a aşezat foarte tăcută pe scaun şi i–a făcut semn lui Dave să continue.

— Am făcut ceea ce se pricep cel mai bine sa facă alcoolicii, zise el. Am băut paharul şi–am executat ce mi s–a spus. M–a cuprins un fel de... de frenezie, cred că aşa s–ar putea numi. Am stat două ore la biroul ei, lucrând cu o cutie de acuarele de trei parale, vărsând apă şi culori peste toată masa ei de lucru, fără să–mi pese deloc ce anume zbura şi încotro. Ce–am realizat până

la urmă e un lucru de care nu–mi place să–mi amintesc… dar îmi amintesc. Era un băieţel împrăştiat peste toată Rampole Street, cu pantofiorii săriţi din picioare şi cu ţeasta întinsă ca o bucată de unt topită la soare. Tipul care conducea compresorul era doar o siluetă, dar se uita înapoi şi i se vedea rânjetul de pe faţă. Individul ăla a apărut iarăşi şi iarăşi în afişele pe care le–am desenat pentru ea. El conducea maşina din afişul despre care ne–ai povestit, Sam, cel care te prevenea să nu te urci niciodată în maşina unor străini.

Tata a părăsit–o pe mama cam la un an după ce m–am născut, a părăsit–o pur şi simplu şi acum cam bănuiesc pe cine încercam să desenez în toate afişele alea. Îi spuneam omul negru şi cred că era taică–miu. N–ar fi exclus ca Ardelia să–l fi scos la iveală din mine, cumva. Iar când i l–am arătat pe–al doilea, i–a plăcut foarte mult. Chiar a râs. “E *perfect,* Davey!” a zis. „O să–i sperie şi–o să–i cuminţească definitiv pe mucoşii ăia! O să–l pun chiar acum pe perete!” Şi l–a pus, în faţa biroului de returnare din Sala pentru Copii. Iar când a făcut–o, am văzut ceva care chiar că mi–a îngheţat sângele–n vene. Pentru că, vedeţi, îl *ştiam* pe băieţelul pe care–l desenasem. Era Willy Klemmart. Îl desenasem fără s–o ştiu, iar expresia ce se citea, pe ceea ce mai rămăsese din faţa lui, era una pe care–o

văzusem în ziua când ea l–a luat de mână şi l–a dus în Sala Copiilor.

Eram acolo când copiii au venit pentru Ora Poveştiilor şi au văzut pentru prima oară afişul. S–au speriat. Au făcut ochii cât cepele şi o fetiţă a început să plângă. Iar mie *mi–a plăcut* că erau speriaţi. Mi–am zis: „Asta o să le bage minţile–n cap, să vezi. Asta o să–i înveţe ce–o să se–ntâmple dacă n–o ascultă, dacă nu fac ceea ce le spune.” Iar o parte din mine cugeta: „Ai ajuns să gândeşti ca ea, Dave. Nu mai e mult pân–o să fii ca ea, iar după aia o să fii pierdut. O să fii pierdut pentru totdeauna.”

Dar am mers mai departe, fără să–mi pese. Mă simţeam de parc–aş fi avut un bilet doar pentru „dus” şi că n–aveam să fiu izbăvit decât dacă parcurgeam drumul până la capăt. Ardelia angajase nişte tinerei de la colegiu, dar îi punea întotdeauna în sala principală şi în sala de referinţă, sau la biroul principal. *Ea* deţinea controlul deplin al copilaşilor… pentru că erau cel mai uşor de speriat, înţelegeţi. Şi mai cred că ei erau şi *cei mai buni* speriaţi, cei care o hrăneau cel mai bine. Pentru că, vedeţi, ea din asta trăia — se hrănea din spaima lor. Şi am făcut şi alte afişe. Nu mi le mai amintesc pe toate, dar mi–l amintesc pe Poliţistul Bibliotecii. Apărea în multe dintre ele. Într–unul — se numea ŞI POLIŢIŞTII BIBLIOTECII PLEACĂ ÎN VACANŢĂ — individul stătea pe malul unui râu

şi pescuia. Numai că, pe post de momeală, îl pusese pe băieţelul ăla pe care puştii îl numesc Simon Nerodul. În altul, îl legase pe Simon Nerodul de botul unei rachete şi se pregătea să apese întrerupătorul care avea să–l trimită în spaţiul cosmic. Pe ăla scria: ÎNVĂŢAŢI MAI MULTE DESPRE ŞTIINŢĂ ŞL TEHNOLOGIE LA BIBLIOTECĂ — DAR NU UITAŢI SĂ FACEŢI BINE ŞI SĂ ADUCEŢI CĂRŢILE ÎNAPOI LA TIMP.

— Am transformat Sala Copiilor într–o casă a ororilor pentru copiii care veneau acolo, zise Dave, vorbind fără grabă, iar vocea îi era înecată de lacrimi. Ea şi cu mine. Am făcut asta copilaşilor. Dar ştiţi ceva? Întotdeauna se întorceau. Întotdeauna se–ntorceau pentru mai mult. Şi nu spuneau nimănui niciodată, dar niciodată. *Ea* avea grijă de asta.

— Dar părinţii! Exclamă Naomi pe neaşteptate şi atât de energic că–l făcu să tresară pe Sam. De bună seamă că părinţii vedeau…

— Nu! Îi răspunse Dave. Părinţii nu vedeau niciodată *nimic.* Singurul afiş înspăimântător pe care l–au văzut vreodată era cel cu Scufiţa Roşie şi lupul. Ardelia îl lăsa pe ăla la vedere tot timpul, dar pe celelalte le scotea la iveală doar în timpul Orei Poveştilor — după orele de şcoală, joi seara sau duminică dimineaţa. Ea nu era o făptură omenească, Sarah. Trebuie să–ţi intre bine–n cap chestia asta. *Nu era o făptură*

omenească. Ştia când veneau adulţii şi, de fiecare dată, dădea repede jos de pe pereţi afişele desenate de mine şi le punea pe celelalte — afişele obişnuite care spuneau lucruri precum CITIŢI CĂRŢI DOAR DE DRAGUL DE A CITI — înainte să apară aceştia.

Îmi amintesc dăţile când eram acolo în timpul Orei Poveştilor — în zilele alea n–o părăseam niciodată, dacă puteam să stau în preajma ei şi aveam la dispoziţie o gramadă de timp pentru asta, căci nu mai făceam pictori, toate slujbele mele obişnuite se duseseră de râpă, iar eu trăiam din puţinii bani pe care reuşisem să–i pun deoparte. Dar în scurtă vreme banii s–au dus şi ei şi am început să–mi vând din lucruri — televizorul, chitara, camionul şi, până la urmă, casa. Dar n–avea importanţă. Important e că stăteam acolo mult timp şi vedeam ce se întâmplă. Micuţii îşi trăgeau scăunelele şi se adunau în cerc în jurul Ardeliei. Eu rămâneam undeva, în spatele sălii, şezând pe unul dintre scaunele alea pentru copii, îmbrăcat cel mai adesea în halatul meu pătat de vopsea, beat criţă, neras, duhnind a scotch. Iar ea citea — citea una din poveştile ei speciale — şi la un moment dat se oprea şi–şi lăsa capul într–o parte, ca şi cum ar fi ascultat ceva. Copiii începeau să se foiască şi să arate neliniştiţi. Ei mai arătau într–un fel: ca şi cum ar fi fost treziţi dintr–un somn profund în care ea îi cufundase.

„O să avem musafiri”, zicea ea, zâmbind. „Nu–i aşa că e ceva special, copii? Ia să vedem, avem vreun Copilaş Bun voluntar care să mă ajute să ne pregătim pentru vizita Oamenilor Mari?” Când spunea asta, *toţi* ridicau mâinile, pentru că toţi voiau să fie Copilaşi Buni. Afişele pe care le desenasem le arătau ce păţeau Copilaşii Răi atunci când nu se purtau cum se cuvine. Chiar şi eu ridicam mâna, cum stăteam beat în spatele sălii, în halatul meu murdar şi ponosit, arătând precum cel mai bătrân şi mai ostenit copil din lume. Şi deodată se ridicau în picioare şi unii dădeau jos afişele mele, iar alţii scoteau la iveală afişele obişnuite de pe fundul sertarului de la biroul ei. Le schimbau între ele. După care se aşezau pe scăunele, iar ea trecea subit de la hidoşeniile pe care le spusese până atunci la poveşti precum „Prinţesa şi bobul de mazăre” şi, fără greş, după câteva minute apărea câte–o mămică, vârându–şi capul pe uşă şi–i vedea pe toţi acei Copilaşi Buni ascultând–o pe agreabila doamnă Lortz citindu–le o poveste, apoi mămica zâmbea la copilul care era al ei, copilaşul îi zâmbea şi el şi lucrurile continuau.

— Ce vrei să spui cu „hidoşeniile pe care le spusese până atunci”? Întrebă Sam. Avea glasul răguşit şi îşi simţea gura uscată. Îl ascultase pe Dave cu simţăminte crescânde de oroare şi repulsie.

— Basme, răspunse Dave. Dar ea le schimba în poveşti de groază. Ai fi surprins de cât de puţin trebuia să le modifice pe majoritatea dintre ele ca să facă această schimbare.

— Eu n–aş fi surprinsă, zise pe un ton sumbru Naomi. Îmi amintesc poveştile alea.

— Cred şi eu că ţi le–aminteşti, zise el, dar nu le–ai auzit niciodată aşa cum le povestea Ardelia. Iar copiilor le *plăceau* — o parte dintre ei erau încântaţi de poveşti şi o plăceau pe ea, pentru că ea îi atrăgea şi–i fascina la fel cum mă atrăsese şi pe mine. Ei bine, nu *tocmai,* pentru că nu s–a pus niciodată problema sexului — cel puţin, eu nu cred —, dar partea ei întunecată atrăgea părţile lor întunecate. Mă înţelegeţi?

Iar Sam, care şi–a amintit de înfiorătoarea fascinaţie exercitată de povestea lui Barbă–Albastră şi de măturile dănţuitoare din *Fantasia,* a crezut că înţelege. Copiii urau întunericul şi se temeau de el — dar acesta–i atrăgea, nu–i aşa? Îi chema,

(vino cu mine, băiete)

nu–i aşa? Le cânta,

(sunt poliţisst)

nu–i aşa?

Nu–i aşa?

— Ştiu ce vrei să spui, Dave, zise el.

Acesta încuviinţă din cap.

— Ai reuşit să–ţi dai seama, Sam? Cine

era poliţistul *tău?*

— Încă n–am ajuns să–nţeleg partea aia, spuse Sam, dar se gândi că o parte din el înţelesese. Era ca şi cum mintea lui ar fi fost o apă adâncă şi întunecată pe fundul căreia zăcea scufundată o corabie — dar nu orice fel de corabie. Nu, era vorba de o goeletă a piraţilor, plină cu prăzi şi trupuri de morţi, iar acum aceasta începea să se mişte în mâlul în care zăcuse atâta timp. Curând, se temea el, această epavă fantomatică şi ameninţătoare avea să iasă din nou la suprafaţă, cu catargele ei distruse, înveşmântate în alge negre şi un schelet cu un rânjet de un milion de dolari agăţat de rămăşiţele putrede ale timonei.

— Ba io cred că pricepi, zise Dave, sau măcar începi să pricepi. Şi va trebui să iasă afară, Sam. Crede–mă.

— Eu tot nu–nţeleg chestia cu poveştile, zise Naomi.

— Una din preferatele ei, Sarah — care era, totodată şi o preferată a copilaşilor, trebuie să pricepi asta şi să o crezi — era „Bucle–Aurii şi cei trei urşi”. Cunoşti povestea, dar nu o ştii aşa cum o ştiu unii locuitori ai acestui oraş — adulţi acum, bancheri, avocaţi şi fermieri de anvergură, cu parcuri de tractoare John Deere. Pentru că, în adâncul sufletelor lor, ei păstrează versiunea Ardeliei Lortz. E posibil ca unii dintre ei să le fi spus propriilor lor copii aceeaşi versiune,

neştiind că ar mai exista şi alta. Nu–mi place să cred asta, dar în sufletul meu ştiu că aşa e.

În versiunea Ardeliei, Bucle–Aurii e un Copilaş Rău care nu vrea să se poarte frumos. Se duce la casa celor trei urşi şi o distruge dinadins — trage în jos perdelele Ursoaicei Mamă, târăşte prin noroi rufele puse la uscat, face ferfeniţă toate revistele şi ziarele Ursului Tată şi face nişte găuri în fotoliul lui preferat cu un cuţit de tăiat carne. După care le rupe toate cărţile. Asta era, cred, partea preferată a Ardeliei, când Bucle–Aurii strica toate acele cărţi. Si nu mânca terciul de ovăz, o, nu. Nu atunci când Ardelia spunea povestea! În versiunea ei, Bucle–Aurii lua nişte otravă de şobolani de pe un raft şi o presăra peste terci cum ai face cu zahărul pudră. Nu ştia nimic despre cei care locuiau în acea casă, dar cu toate astea voia să–i omoare pentru că exact genul ăsta de Copilaş Rău era.

— Dar e *oribil!* Exclamă Naomi. Era pentru prima oară când îşi pierduse cumpătul — dar chiar şi–l pierduse. Îşi dusese amândouă mâinile la gură şi ochii ei măriţi îl priveau pe Dave de deasupra lor.

— Da. Aşa e. Dar încă nu s–a terminat. Bucle–Aurii era atât de obosită după distrugerea căsuţei încât, când s–a dus la etaj ca să le facă harcea–parcea şi dormitoarele, a adormit în pătuţul

Ursuleţului. Iar când cei trei urşi s–au întors acasă şi–au văzut–o, s–au năpustit asupra ei — exact aşa obişnuia să povestească Ardelia —, s–au năpustit asupra sa şi l–au mâncat de viu pe Copilaşul acela Rău. Au mâncat–o de la tălpi în sus, în vreme ce ea ţipa şi se zbătea. Au mâncat tot, în afară de cap. Pe ăla l–au păstrat, pentru că ei ştiau ce făcuse ea cu terciul lor de ovăz. Au simţit mirosul otrăvii. „Puteau să facă asta, pentru că erau urşi”, le zicea Ardelia şi toţi copiii — Copilaşii Buni ai Ardeliei — încuviinţau din căpşor, pentru că înţelegeau cum se putea una ca asta. „Au dus capul lui Bucle–Aurii jos, în bucătărie, l–au fiert şi i–au mâncat creierul la micul dejun. Cu toţii au căzut de acord că a fost foarte gustos… Şi–au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.”

4

Pe verandă se aşternu o linişte densă, aproape ca de moarte. Dave întinse mâna după paharul cu apă şi aproape–l răsturnă cu degetele sale tremurânde. Îl recuperă în ultima clipă, îl ţinu cu ambele mâini şi bău cu sete. Apoi îl aşeză jos şi–l întrebă pe Sam:

— Te surprinde că patima mea pentru băutură a cam scăpat de sub control?

Sam clătină din cap.

Dave se uită la Naomi şi zise:

— Înţelegi acum de ce n–am fost în

stare niciodată să spun povestea asta? De ce–am încuiat–o în încăperea aia?

— Da, spuse ea suspinând, cu o voce tremurătoare care abia dacă depăşea tăria unei şoapte. Şi cred că înţeleg şi de ce copiii nu spuneau niciodată. Unele lucruri sunt pur şi simplu prea… prea monstruoase.

— Pentru noi, poate, zise Dave. Pentru copii? Nu ştiu, Sarah. Nu cred că un copil poate să recunoască atât de uşor un monstru de la prima privire. Părinţii lor îi învaţă cum să–i recunoască pe monştri. Iar ea le mai făcea ceva. Vă amintiţi că v–am spus cum, când ea le spunea copiilor că urmează să vină vreun părinte, aceştia arătau de parcă tocmai se treziseră dintr–un somn adânc? Păi, ei chiar *dormeau,* într–un mod mai ciudat. Nu era hipnoză — cel puţin, nu cred că era —, dar era ceva asemănător cu hipnoza. Şi când se duceau acasă, ei nu–şi mai aminteau, cel puţin la suprafaţa minţii lor, de poveşti sau de afişe. Mai jos, în adâncurile minţii, cred că–şi aminteau destule… exact aşa cum, în adâncul minţii, Sam ştie cine e Poliţistul Bibliotecii, ăla care l–a vizitat. Cred că–şi mai amintesc şi astăzi — bancherii, avocaţii şi fermierii barosani care cândva au fost Copilaşii Buni ai Ardeliei. Eu îi văd şi–acum, îmbrăcaţi în şorţuleţe şi pantalonaşi scurţi, aşezaţi în scăunelele alea şi uitându–se la Ardelia, aflată în centrul cercului, cu ochii atât de mari şi de rotunzi,

încât ai fi zis că–s nişte farfurii. Şi mai cred ca, atunci când se–ntunecă şi e furtună afară, sau când se duc la culcare şi au coşmaruri, ei *revin* la starea de copii. Cred că uşile se deschid şi ei îi văd pe cei trei urşi — Cei Trei Urşi ai Ardeliei — mâncând creierii din ţeasta lui Bucle–Aurii cu lingurile lor de lemn, iar Ursuleţul poartă pe cap ca pe o perucă de aur, scalpul lui Bucle–Aurii. Cred ca se trezesc transpiraţi, cu o senzaţie de rău şi cuprinşi de teamă. Cred că asta a lăsat ea oraşului. Cred că a lăsat o moştenire de coşmaruri tainice.

Dar tot n–am ajuns la partea cea mai urâtă. Vedeţi, poveştile alea — mă rog, uneori erau afişele, dar cel mai adesea erau poveştile — îl speriau pe câte un copilaş de–l făceau să izbucnească în plâns, ori poate leşina, i se făcea rău sau mai ştiu eu ce. Iar când se–ntâmpla una ca asta, ea le spunea celorlalţi: „Puneţi–vă capetele jos şi odihniţi–vă până–l duc pe Billy… sau Sandra… sau Tommy… la baie şi–l fac să se simtă mai bine.”

Toţi îşi lăsau capetele jos în aceeaşi clipă. Era ca şi cum ar fi picat morţi deodată. Prima oară când s–a–ntâmplat, am aşteptat vreo două minute după ce a scos–o pe o fetiţă din sală, după care m–am ridicat şi m–am dus la cercul de copii. Mai întâi m–am dus la Willy Klemmart.

„Willy!” am şoptit şi l–am împuns cu

degetul în umăr. „Te simţi bine, Willy?”

Nici nu s–a clintit, aşa că l–am împuns mai tare şi i–am rostit din nou numele. Tot nu s–a mişcat. Îl auzeam cum respiră — cam sforăia şi cam avea muci în nas, aşa cum sunt copiii mai tot timpul, întruna răcesc — dar era nemişcat ca un mort. Pleoapele erau întredeschise, dar nu se vedea decât albul ochilor, iar de buza de jos atârna un fir lung de scuipat. M–am speriat şi m–am dus la trei–patru alţi copii, dar nici unul dintre ei n–a ridicat privirea spre mine şi nici n–a scos vreun sunet.

— Vrei să spui că îi fermeca pe copii, nu–i aşa? Întrebă Sam. Că aceştia erau ca Albă–ca–Zăpada după ce–a mâncat din mărul otrăvit.

— Da, admise Dave. Aşa erau. Într–un fel diferit cam la fel eram şi eu. Apoi, tocmai când mă pregăteam să–l apuc pe Willy Klemmart şi să–l zgâlţâi serios, am auzit–o întorcându–se de la baie. M–am dus repede la scaunul meu, ca să nu mă prindă. Pentru că eram mai speriat de ceea ce ar fi putut să–mi facă mie decât de orice le–ar fi putut face copilaşilor.

A intrat, iar fetiţa aceea, care fusese cenuşie la faţă ca un cearşaf murdar şi pe jumătate inconştientă când Ardelia o scosese afară, arăta de parcă tocmai îi administrase cineva o doză sănătoasă de tonic pentru nervi. Era cât se poate de trează, cu obrajii

rozalii şi o scânteie în ochi. Ardelia a lovit–o uşurel peste funduleţ şi fetiţa a alergat să–şi ocupe locul pe scăunel. Apoi Ardelia a bătut din palme şi a spus: „Toţi Copilaşii Buni să ridice capetele! Sonja se simte mult mai bine şi vrea ca noi să terminăm de spus povestea, nu–i aşa, Sonja?”

„Da, doamnă”, ciripea Sonja, vioaie ca un măcăleandru care–şi face baie. Iar capetele copiilor se ridicau toate. N–ai fi avut cum să–ţi dai seama că, cu doar două secunde în urmă, camera aceea arăta de parc–ar fi fost plină cu copii morţi.

A treia sau a patra oară când s–a întâmplat aşa, am lăsat–o să iasă din sală şi m–am dus după ea. Vedeţi, ştiam că îi speria dinadins şi bănuiam că avea *un motiv* pentru asta. Eram eu însumi speriat de moarte, dar voiam să văd despre ce era vorba.

De data aceea, pe Willy Klemmart îl dusese la baie. Avusese un acces de isterie în timpul versiunii Ardeliei la povestea „Hansel şi Gretel”. Am deschis uşa încet, cu foarte mare grijă şi–am văzut–o pe Ardelia îngenuncheată în faţa lui Willy, în dreptul chiuvetei. Băiatul se oprise din plâns, dar în afară de asta nu–mi mai dădeam seama de nimic. Vedeţi, Ardelia stătea cu spatele la mine, iar Willy era atât de mic încât ea îl acoperea cu totul, chiar stând în genunchi. Vedeam că mâinile lui se aflau pe umerii bluzei cu care era îmbrăcată Ardelia şi

vedeam şi una din mânecile puloverului roşu pe care–l purta băieţelul, dar asta era tot. Deodată am auzit un sunet gros — un sunet ca de aspiraţie, aşa cum scoate paiul când tocmai ai ajuns la fundul paharului. Aveam bănuiala că… ştiţi, îl molestează şi asta făcea, dar nu aşa cum credeam.

Am mers un pic mai departe şi m–am tras spre dreapta, mergând pe vârfurile pantofilor ca să nu–mi clănţăne tocurile pe podea. Mă aşteptam totuşi să mă audă şi aşa — avea nişte urechi ca nişte antene radar şi mă tot aşteptam să se întoarcă şi să mă ţintuiască cu ochii ăia roşii ai ei. Dar nu mă puteam opri. *Trebuia* să văd. Şi, puţin câte puţin, pe măsură ce mă aplecam spre dreapta, începeam să văd.

Faţa lui Willy a intrat în câmpul meu vizual peste umărul ei, puţin câte puţin, ca luna când iese din eclipsă. La început nu puteam să văd din ea decât părul ei blond — era cât se poate de abundent, numai bucle şi inele —, dar pe urmă am început să–i văd şi faţa. Şi–am văzut ce făcea. Toată puterea mi s–a scurs din picioare aşa cum apa se scurge printr–o ţeavă. Era imposibil ca vreunul din ei să mă vadă, decât dacă nu începeam să dau cu ciocanul într–una din ţevile de deasupra capului. Aveau amândoi ochii închişi, dar nu ăsta era motivul. Vedeţi, cei doi erau pierduţi în ceea ce făceau şi amândoi erau pierduţi în acelaşi loc, pentru că erau conectaţi.

Faţa Ardeliei nu mai era omenească. Se înmuiase ca o acadea încălzită şi se transformase într–o pâlnie, care–i aplatizase nasul şi–i trăsese globii ochilor piezişi şi alungiţi ca la chinezi, făcând–o să arate ca un fel de insectă… ca o muscă, poate, sau ca o albină. Gura îi dispăruse din nou. Se transformase în chestia aia pe care începusem s–o văd imediat după ce–l ucisese pe domnu' Lavin, în noaptea când stăteam întinşi în hamac. Se transformase în partea îngustă a pâlniei. Vedeam nişte dunguliţe roşii ciudate pe ea şi la început am crezut că e sânge sau nişte vinişoare sub pielea ei, pe urmă mi–am dat seama că era ruj. Nu mai *avea* buze, dar vopseaua aia roşie marca locul unde fuseseră buzele. Se folosea de ventuza aia ca să bea din ochii lui Willy.

Sam se uită la Dave, înmărmurit. Se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva omul îşi pierduse minţile. Fantomele erau una; dar aici era vorba de altceva. N–avea nici cea mai mică idee ce putea să fie *asta.* Şi totuşi, sinceritatea şi francheţea străluceau pe faţa lui Dave ca un felinar, iar Sam îşi zise: „Dacă minte, nu–şi dă seama."

— Dave, vrei să spui că Ardelia Lortz îi bea lacrimile? Întrebă şovăielnic Naomi.

— Da… şi nu. Ceea ce bea ea erau lacrimile lui *speciale.* Faţa ei era toată întinsă spre el, pulsa ca o inimă, iar trăsăturile ei erau aplatizate. Arăta ca o faţă pe care–ai

desena–o pe o pungă de cumpărături ca să–ţi faci o mască de Halloween.

Ceea ce ieşea pe la colţurile ochilor lui Willy era vâscos şi roz, ca nişte muci cu sânge, sau bucăţele de carne aproape lichefiate. Ea sugea chestia aia cu zgomote ca de aspirator. *Frica* lui o bea ea acolo. Cumva, o făcuse reală şi o mărise atât de mult, încât trebuise să iasă sub forma acelor lacrimi oribile, altfel l–ar fi ucis pe copil.

— Vrei să spui că Ardelia era un fel de vampir, nu? Întrebă Sam.

Dave păru uşurat.

— Da. Aşa e. De câte ori m–am gândit la asta de–atunci — când am *îndrăznit* să mă gândesc — mi–am zis că *asta* era. Toate poveştile alea vechi despre vampiri care–şi înfig dinţii în beregatele oamenilor şi le beau sângele sunt greşite. Nu cu mult, dar în domeniul ăsta, „aproape” nu e de ajuns. Beau, dar nu din beregată; se îngraşă şi prosperă de pe urma a ceea ce iau de la victimele lor, dar ceea ce iau nu e sângele. Poate că treaba aia pe care o iau e mai roşie, mai *sângerie,* când victimele sunt adulţi. Poate că a luat–o de la domnu’ Lavin. Cred c–a luat–o. Dar nu era vorbe de sânge.

Ci de frică.

5

— Nu ştiu cât am stat acolo, privind–o,

dar nu se poate să fi trecut mult — niciodată nu pleca pentru mai mult de cinci minute. După o vreme, chestia care ieşea pe la colţurile ochilor lui Willy a devenit tot mai palidă şi era din ce în ce mai puţină. Vedeam că… ştiţi, chestia aia a ei…

— Proboscidă, spuse Naomi cu glas domol. Cred că trebuie să fi fost o proboscidă.

— Da? Bun. Vedeam cum probo– chestia aia se întindea tot mai mult în afară, nevrând să piardă nimic, dorind să sugă şi ultima picătură şi ştiam că e pe terminate. Iar când terminau, se trezeau şi ea avea să mă vadă. Iar când mă va vedea, mi–am zis că, probabil, are să mă ucidă.

Am început să mă retrag încet, pas cu pas. Nu credeam c–o să reuşesc, dar în sfârşit fundul mi s–a lovit de uşă. N–a lipsit mult să ţip când s–a–ntâmplat, crezând că ajunsese cumva în spatele meu. Eram sigur de asta, cu toate c–o vedeam îngenuncheată chiar acolo, în faţa mea.

Mi–am lipit palma peste gură ca să nu–mi scape ţipătul şi m–am strecurat pe uşă afară. Am rămas acolo în timp ce balamaua pneumatică o închidea. Parc–a durat o veşnicie. Când s–a închis, am pornit spre uşa principală. Eram pe jumătate înnebunit; nu mai voiam decât să ies de acolo şi să nu mă mai întorc niciodată. Voiam să fug mereu.

Am ajuns în foaier, unde pusese afişul

ăla pe care l–ai văzut, Sam — cel pe care scria doar atât, LINIŞTE! — Şi–apoi mi–am recăpătat cumpătul. Dacă–l aducea pe Willy înapoi şi observa că plecasem, ar fi ştiut că văzusem. M–ar fi urmărit şi m–ar fi prins. Nici nu credeam c–o să–i fie prea greu. Îmi venea mereu în minte ziua aia din porumb, cum alergase întruna în jurul meu fără să transpire nici un pic.

Aşa că m–am întors şi m–am aşezat pe scăunelul meu din Sala Copiilor. A fost cel mai greu lucru pe care l–am făcut în viaţa mea, dar, cumva, am reuşit să–l fac. Abia–mi lipisem fundul de scaun de două secunde când i–am auzit venind. Şi bine'nţeles că Willy era fericit, zâmbitor şi plin de energie şi aşa era şi ea. Ardelia părea gata să intre în ring pentru un meci rapid de trei reprize cu Carmen Basilio şi să–l bată măr.

„Toţi Copilaşii Buni să ridice capetele!" a strigat ea, bătând din palme. Toţi şi–au ridicat capetele şi s–au uitat la ea. „Willy se simte mult mai bine şi vrea ca eu să termin povestea. Nu–i aşa, Willy?"

„Da, doamnă", a spus Willy. Ea l–a sărutat, iar el s–a dus repede la scăunelul lui. Pe urmă, ea a continuat sa spună povestea. Eu stăteam acolo şi ascultam. Iar când Ora Poveştilor s–a încheiat, am început să beau. Şi de atunci până la sfârşit, nu m–am mai oprit nici o clipă.

6

— Dar cum s–a sfârşit? Întrebă Sam. Ce ştii despre asta?

— Nu la fel de mult cât aş fi ştiut dacă n–aş fi fost tot timpul beat mangă, dar mai mult decât aş fi vrut să ştiu. Acea ultimă parte a întâmplării, nici măcar nu sunt sigur cât de mult a durat. Vreo patru luni, cred, dar se poate să fi fost şase, sau chiar opt. Pe atunci, nici nu prea mai băgăm în seamă anotimpurile. Când un beţiv ca mine începe cu adevărat să alunece, Sam, singurul anotimp pe care–l mai observă e ăla dinăuntrul sticlei. Ştiu două lucruri totuşi, iar astea–s cu adevărat singurele lucruri care contează. Cineva chiar a început să se prindă în privinţa ei şi ăsta e primul lucru. Şi sosise timpul pentru ea să adoarmă din nou. Să se schimbe. Ăsta a fost al doilea.

Îmi amintesc de o noapte la casa ei — niciodată n–a venit la mine acasă, nici măcar o singură dată — când mi–a spus: „Sunt somnoroasă, Dave. De la un timp, sunt somnoroasă mereu. Curând, va fi timpul pentru o lungă odihnă. Când o să vină timpul ăla, vreau să dormi cu mine. Vezi tu, am ajuns să ţin la tine.”

Eram beat, fireşte, dar spusele ei mi–au dat fiori. Credeam că ştiu despre ce vorbeşte, dar când am întrebat–o, s–a mulţumit să râdă.

„Nu, nici vorbă”, a zis şi s–a uitat la mine amuzată, dar cu oarece dispreţ. Eu vorbesc despre *somn,* nu despre moarte. Dar va trebui să te hrăneşti cu mine.

Asta m–a trezit cât ai clipi. Nu–şi închipuia că ştiam despre ce vorbeşte, dar ştiam. Văzusem.

După asta, a început să–mi pună întrebări despre copii. De care nu–mi plăcea, care credeam eu că–s vicleni, care–s prea gălăgioşi, care erau cei mai obraznici. „Ăştia sunt Copilaşi Răi şi nu merită să trăiască”, zicea ea. „Sunt necioplţi, stricători, aduc cărţile înapoi mâzgălite cu creionul şi cu paginile rupte. Care dintre ei crezi că ar merita să moară, Dave?”

Acela a fost momentul când am ştiut că treb’e să scap de ea şi că, dacă singura cale să fac acest lucru era să mă sinucid, atunci trebuia să recurg la ea. Vedeţi, ceva se–ntâmpla cu ea. Părul începea să–şi piardă luciul, iar pe piele, care întotdeauna fusese fără cusur, începeau să apară pete. Şi mai era ceva — puteam să văd *chestia* aia, chestia aia în care se preschimba gura ei — tot timpul, chiar sub suprafaţa pielii. Dar începea să arate zbârcită şi cu pliuri şi apăruseră nişte fire ca o pânză de păianjen pe ea.

Într–o noapte, pe când stăteam în pat, m–a văzut că mă uitam la părul ei şi mi–a zis: „Vezi ce schimbări se petrec cu mine, nu–i

aşa, Davey?” M–a bătut uşor cu palma pe obraz. „Nu–i nimic rău, e cât se poate de firesc. Aşa se–ntâmplă mereu când încep să mă pregătesc să adorm din nou. Trebuie s–o fac curând şi, dacă vrei să vii cu mine, în scurt timp va trebui să iei unul dintre copii. Sau doi. Sau trei. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine!” A râs în felul ăla al ei descreierat şi, când s–a uitat din nou la mine, ochii i se făcuseră iar roşii. „În orice caz, nu am de gând să te las în urmă. În afara celorlalte lucruri, n–ar fi deloc sigur. Ştii asta, nu?”

I–am spus că ştiu.

„Aşa că, dacă nu vrei să mori, Davey, va trebui s–o faci curând. Foarte curând. Iar dacă te–ai hotărât să n–o faci, mai bine mi–ai spune acum. Putem să încheiem perioada petrecută împreună într–un mod plăcut şi nedureros, în noaptea asta.”

S–a aplecat peste mine şi i–am simţit mirosul respiraţiei. Era ceva ce semăna cu mâncare pentru câini stricată şi nu–mi venea să cred că sărutasem vreodată gura din care ieşea mirosul ăla, beat sau treaz. Dar mai era o parte din mine — una mică de tot — care trebuie să fi vrut să mai trăiască, pentru că i–am spus că *voiam* să vin cu ea, dar că–mi mai trebuia puţin timp ca să mă pregătesc. Să mă pregătesc sufleteşte.

„Ca să bei, vrei să spui”, a zis ea. „Ar trebuie să te laşi în genunchi şi să mulţumeşti stelelor tale nenorocite şi

nenorocoase pentru mine, Dave Duncan. De n–aş fi eu, ai ajunge să mori într–o rigolă într–un an, sau în mai puţin. Cu mine, poţi să trăieşti aproape veşnic.”

Gura ei s–a întins în afară doar o secundă, s–a ţuguiat până când mi–a atins obrazul. Şi nu ştiu cum, dar am reuşit să mă abţin să ţip.

Dave se uită la ei cu nişte ochi profunzi, hăituiţi. Apoi zâmbi. Sam Peebles n–a uitat niciodată caracterul straniu al acelui zâmbet; i–a bântuit visele tot timpul după aceea.

— Dar să nu ne facem griji, spuse Dave. Undeva, în adâncul sufletului meu, am ţipat întruna de atunci.

7

Mi–ar plăcea să spun că în cele din urmă am reuşit să mă smulg de sub vraja ei, dar ar fi o minciună. A fost doar o întâmplare — sau, cum ar numi–o oamenii din Program, o forţă superioară. Trebuie să înţelegeţi că pe la 1960 eram complet izolat de restul oraşului. Îţi aminteşti, Sam, c–am zis că odată am fost membru al Clubului Rotarienilor? Ei bine, prin februarie 1960, băieţii ăia nu m–ar fi angajat nici ca să le curăţ pisoarele de la toaletă. Cât despre Junction City, nu eram decât un alt Copilaş Rău care trăieşte o viaţă de vagabond.

Oameni pe care–i cunoşteam de–o viaţă treceau strada pe celălalt trotuar când mă vedeau venind. În zilele alea, aveam constituţia unui vultur din bronz, dar băutura mă rodea pe dinăuntru ca rugina, iar ce–i scăpa băuturii, avea grijă să ia Ardelia Lortz.

M–am întrebat nu o dată dacă ar apela la mine pentru ceea ce avea nevoie, dar n–a făcut–o niciodată. Poate că nu eram bun pentru ea în felul ăla… dar nu cred că ăsta era motivul. Nu cred că m–a iubit — nu cred că Ardelia putea să iubească pe cineva — dar cred că era singură. Cred că a trăit, dacă se poate spune asta despre ceea ce făcea, o vreme foarte îndelungată şi că a avut…

Dave lăsă fraza neterminată. Degetele lui încovoiate răpăiau neobosit pe genunchi, iar ochii lui căutau din nou la orizont elevatorul de cereale, ca şi cum asta l–ar fi liniştit.

— *Tovarăşi,* pare a fi cuvântul cel mai potrivit. Cred că a avut mai mulţi tovarăşi pentru o parte din lunga ei viaţă, dar mai cred că, atunci când a ajuns în Junction City, nu mai avusese unul de foarte multă vreme. Nu mă–ntrebaţi ce–a spus de m–a făcut să simt lucrul ăsta, pentru că nu–mi mai amintesc. S–a pierdut, la fel de mult ca o bună parte din rest. Dar sunt aproape sigur că e adevărat. Şi m–a ales pentru treaba asta. Sunt ca şi sigur m–aş fi dus cu ea, dacă n–ar fi fost dată–n vileag.

— Şi cine–a dat–o–n vileag, Dave? Întrebă Naomi, aplecându–se în faţă. Cine?

— Ajutorul de şerif John Power. În zilele alea, şerif în Homestead County era Norman Beeman, iar Norm e cel mai bun argument pe care–l cunosc în sprijinul ideii că şerifii ar trebui numiţi, nu aleşi. Alegătorii i–au încredinţat slujba în ’45, când s–a–ntors în Junction City cu o valiză plină cu medalii, pe care le primise când armata lui Patton mărşăluia victorios în Germania. Era un bătăuş dat dracului, nimeni nu–i putea contesta această calitate, dar ca şerif de district nu valora nici cât o băşină–n vânt. Ce–avea el era cel mai mare şi mai alb rânjet pe care l–aţi văzut vreodată şi ditamai grămada de răhăţişuri, latã cât doi catâri unul lângă altul. Şi, bine’nţeles, era republican. Asta a fost dintotdeauna lucrul cel mai important în Homestead County. Cred că Norm ar fi fost ales şi astăzi dacă n–ar fi mierlit–o în urma unui atac de apoplexie la Hughie’s Barber Shop în vara lui 1963. Chestia asta mi–o amintesc foarte limpede; pe atunci, Ardelia era plecată de–o vreme, iar eu începeam să–mi revin un pic.

Două erau secretele succesului lui Norm — vreau să zic, în afară de rânjetul ăla larg şi de chestia cu răhăţişurile. Mai întâi, era cinstit. Din câte ştiu eu, n–a luat niciodată nici măcar un bănuţ. Apoi, a avut grijă mereu să aibă în subordine cel puţin un

ajutor de şerif, căruia să–i meargă mintea brici şi care să n–aibă nici un interes să candideze la postul principal. Întotdeauna juca corect faţă de băieţii ăia; fiecare dintre ei primea o recomandare beton când se hotăra să plece mai departe sau mai sus. Norm avea grijă de ce era al lui. Cred că, dac–ai să cauţi, o să găseşti vreo şapte–opt şefi de poliţie orăşenească şi colonei de Poliţie Statală răspândiţi prin tot Midwestul, care au făcut câte–un stagiu de doi–trei ani aici în Junction City, făcând şmotru pentru Norm Beeman.

Nu şi John Power, totuşi. E mort. Dac–o să vă uitaţi în necrologul lui, o să vedeţi că scrie c–ar fi murit în urma unui atac de cord, cu toate că nu împlinise încă treizeci de ani şi n–avea nici unul dintre obiceiurile alea proaste, care fac uneori să–ţi stea ticăitoarea–n loc mai devreme decât ar fi cazul. Ştiu adevărul — nu un atac de inimă l–a omorât pe John, aşa cum nici domnu' Lavin n–a murit în urma unui atac de inimă. *Ea* l–a omorât.

— De unde ştii asta, Dave? Întrebă Sam.

— Ştiu pentru că în acea ultimă zi trebuia să fie ucişi trei copii la Bibliotecă.

Vocea lui Dave rămăsese calmă, dar Sam auzea teroarea cu care acest om fusese nevoit să trăiască atâta vreme, unduindu–se chiar sub suprafaţă, asemenea unei sarcini

electrice de joasă tensiune. Dacă numai jumătate din ceea ce le povestise Dave în după–amiaza aceea era adevărat, atunci el trebuie să fi trăit aceşti ultimi treizeci de ani sub apăsarea unor spaime ce depăşeau capacitatea de imaginaţie a lui Sam. Nici nu era de mirare că se folosea de sticlă ca să se protejeze de cele mai urâte dintre ele.

— Doi *au murit* — Patsy Harrigan şi Tom Gibson. Al treilea trebuia să fie preţul admiterii mele în circul la care Ardelia Lortz este maestru de manej. Al treilea era cel pe care–l voia cu adevărat, pentru ea fusese cea care îndreptase reflectoarele asupra Ardeliei, tocmai când ea avea mai multă nevoie să acţioneze în întuneric. Al treilea trebuia să fie al meu, pentru că aceluia nu–i mai era îngăduit să vină la Bibliotecă, iar Ardelia nu era sigură ca poate să ajungă în apropierea ei. Acel al treilea Copilaş Rău era Tansy Power, fiica ajutorului de şerif Power.

— Vorbeşti despre Tansy *Ryan,* nu–i aşa? Întrebă Naomi cu o voce aproape imploratoare.

— Da, despre ea e vorba. Tansy Ryan de la oficiul poştal, Tansy Ryan care vine la întrunirile noastre, Tansy Ryan care era pe vremuri Tansy Power. O mulţime dintre puştii care veneau la Ora Poveştilor organizată de Ardelia vin la şedinţele AA de prin părţile astea, Sarah — poţi să–nţelegi ce vrei din asta. În vara lui 1960, n–a lipsit mult s–o ucid

pe Tansy Power… şi asta nici nu e partea cea mai rea. Tare mi–aş fi dorit să fie.

8

Naomi se scuză şi plecă, iar după ce trecură câteva minute, Sam se ridică să se ducă după ea.

— Las–o–n pace, zise Dave. E o femeie minunată, Sam, dar are nevoie de puţin timp ca să–şi pună ordine în gânduri. Şi tu ai avea nevoie, dacă ai afla că unul dintre membrii celui mai important grup din viaţa ta a fost cândva cât pe ce să–l omoare pe prietenul tău cel mai apropiat. Las–o să–şi revină. O să se–ntoarcă — Sarah e puternică.

Câteva minute mai târziu, ea se întoarse, într–adevăr. Se spălase pe faţă — părul de pe tâmple încă era ud şi lipicios — şi aducea cu ea o tavă cu trei pahare de ceai cu gheaţă.

— Aha, în sfârşit trecem la partea mai dură, nu–i aşa, draga mea? Spuse Dave.

Naomi se strădui din răsputeri să–i întoarcă zâmbetul.

— Cred şi eu. Atât că nu mă mai puteam abţine.

Sam îşi zise că eforturile ei erau mai mult decât meritorii, erau chiar nobile. Totuşi, gheaţa sporovăia cu sticla în fraze tăioase şi repezi. Sam se ridică din nou şi luă tava din mâinile ei nesigure. Ea îl privi cu

recunoştinţă.

— Acum, zise ea, aşezându–se. Termină, Dave. Spune până la capăt.

9

— Mare parte din ce–a mai rămas sunt lucruri pe care ea mi le–a spus, a rezumat Dave, pentru că pe atunci eram într–o stare în care nu mai puteam să văd cu ochii mei nimic din ceea ce se petrecea. Ardelia mi–a spus la un moment dat, spre sfârşitul anului ’59, că nu mai aveam voie să vin la Biblioteca Publică. Dacă mă vedea înăuntru, a zis c–o să mă dea afară, iar dacă zăboveam prin preajmă, avea să asmuţă poliţiştii împotriva mea. A zis că ajunsesem ca vai de lume şi că, dacă mai eram văzut intrând acolo, lumea o să–nceapă să vorbească.

„Să vorbească despre mine şi tine?” am întrebat. „Ardelia, cine–o să creadă aşa ceva?”

„Nimeni”, spuse ea. „Nu discuţiile despre tine şi mine mă–ngrijorează, tâmpitule!”

„Atunci, ce?”

„Discuţiile despre tine şi copii”, a spus. Cred că atunci a fost prima oară când mi–am dat seama cu adevărat cat de mult decăzusem. M–ai văzut în posturi urâte în anii de când am început să frecventăm împreună şedinţele AA, Sarah, dar nu m–ai

văzut niciodată atât de decăzut. Şi sunt bucuros pentru asta.

În felul ăsta, mai rămânea numai casa ei. Era singurul loc unde mi se îngăduia s–o văd şi singurul moment când aveam voie să vin era la multă vreme după ce se lăsa întunericul. M–a prevenit c–o să–şi dea seama dac–o să–ncerc să trişez şi am crezut–o — când ochii ăia argintii deveneau roşii, Ardelia vedea *totul.* De regulă, îmi făceam apariţia între orele unsprezece şi unu noaptea, în funcţie de cât băusem şi de obicei eram îngheţat până la oase. Nu pot să vă spun multe despre lunile alea, dar pot să vă spun că în Iowa, iarna dintre anii 1959 şi 1960 a fost al naibii de friguroasă. Au fost multe nopţi când cred că un om treaz ar fi murit de frig afară, pe câmpurile alea de porumb.

Dar în noaptea despre care vreau să vă vorbesc în continuare, n–a fost nici o problemă — trebuie să fi fost luna iulie a anului 1960 şi era mai cald ca–n ţâţânile iadului. Îmi amintesc cum arăta luna în noaptea aia, umflată şi roşie, aninată deasupra câmpurilor. Ai fi zis că toţi câinii din Homestead County lătrau la luna aia.

În noaptea aceea, să intru în casa Ardeliei a fost ca şi cum aş fi intrat pe sub mantia unui ciclon. În acea săptămână — şi cred că mai toată luna — fusese înceată şi somnoroasă, dar nu şi–n noaptea aia. În

noaptea aia era cât se poate de trează şi stăpânită de furie. N–o mai văzusem aşa de la noaptea zilei în care domnu' Lavin îi spusese să dea jos afişul cu Scufiţa Roşie fiindcă–i speria pe copii. La început, nici nu şi–a dat seama că sunt acolo. Umbla încolo şi–ncoace prin încăperea de la parter, goală ca–n ziua când se născuse — dacă se născuse vreodată —, cu capul în jos şi pumnii strânşi. Era mai furioasă ca un urs cu un ac înfipt în cur. De obicei, când stătea acasă, îşi ţinea părul prins într–un coc de fată bătrână, dar când m–am strecurat prin uşa bucătăriei îl avea desfăcut şi mergea atât de repede încât pletele–i fluturau în urmă. Îl auzeam cum scoate nişte mici pocnitori, de parc–ar fi fost încărcat cu electricitate statică. Avea ochii roşii ca sângele şi luminau ca felinarele alea de cale ferată pe care le puneau de mult, când era câte–un blocaj pe linie şi–ai fi zis că–s gata–gata să–i sară de pe faţă. Corpul era parcă uns cu sudoare şi, cu toată starea mea deplorabilă, tot îi simţeam mirosul; puţea ca un linx în călduri. Îmi amintesc că puteam să văd nişte picături mari şi uleioase prelingându–i–se pe piept şi pântec. Şoldurile şi coapsele îi luceau din pricina asta. Era una din acele nopţi liniştite şi înăbuşitoare, de care uneori avem parte pe–aici vara, când aerul miroase a verdeaţă şi îţi apasă pe piept ca o grămadă de fier vechi şi ai senzaţia că ai mătase de porumb

în fiecare gură de aer pe care–o inspiri. Într–o asemenea noapte, ai vrea să tune, să fulgere şi să plouă cu găleata, dar nu se–ntâmplă niciodată. Ai vrea să bată măcar vântul şi nu doar ca să te răcorească, ci pentru că ar face mai uşor de suportat sunetul porumbului… sunetul plantelor care se chinuie să iasă din pământ peste tot în jurul tău, auzindu–se ca un bătrân bolnav de artrită, încercând să se dea jos din pat dimineaţa, fără să–şi trezească nevasta.

Pe urmă am remarcat că, de data asta, era la fel de speriată pe cât era de furioasă — cineva reuşise să–i bage–n oase frica de Dumnezeu. Iar schimbarea din ea se accelera. Indiferent ce anume se petrecea cu ea, o făcuse să treacă într–o treaptă de viteză mai mare. La drept vorbind, nu arăta mai bătrână; arăta mai puţin acolo. Părul ei începea să arate mai fin, ca părul de bebeluş. I se vedea scalpul prin el. Iar pielea ei arăta de parcă începuse să–şi crească propriul strat de piele — o ţesătură fină, ceţoasă aşternută peste obraji, în jurul nărilor, la colţurile ochilor, între degete. Oriunde pielea făcea câte–un pliu, acolo se vedea cel mai bine. În timp ce mergea, flutura uşor. Vreţi să auziţi ceva nebunesc? Când vine Bâlciul Districtual în oraş, în zilele noastre, nu suport să mă duc în apropierea tarabelor cu vată de zahăr. Ştiţi maşina cu care se face chestia aia? Arată ca gogoaşă cu gaură–n mijloc şi

se–nvârteşte la nesfârşit, omul de la tarabă bagă înăuntru un cornet de hârtie şi strânge în jurul lui vata de zahăr roz. *Aşa* începuse să arate pielea Ardeliei — ca firele alea subţiri de vată de zahăr. Cred că acum ştiu ce vedeam. Ea făcea ceea ce fac omizile când se duc la culcare. Îşi ţesea un cocon în jurul ei.

Am rămas în prag o vreme, privind–o cum umblă încolo şi–ncoace. Nu m–a observat timp îndelungat. Era prea ocupată să se rostogolească prin pâlcul de urzici de care se–mpiedicase. De două ori a izbit cu pumnul în perete, străpungându–l cu totul — hârtie, ipsos şi şipci de lemn. Se auzea ca un zgomot de oase rupte, dar ea părea să nu fie deloc afectată şi nu curgea nici pic de sânge. De fiecare dată scotea câte–un ţipăt, dar nu de durere. Ce auzeam eu era zbieretul unei pisici înfuriate… dar, cum ziceam, îndărătul mâniei se simţea şi teama. Iar ceea ce rostea ea ţipând era numele ajutorului de şerif.

„John Power!” ţipa ea şi *trosc!* Prin tot peretele trecea pumnul ei. „Blestemat să fii, John Power! O să te–nvăţ minte să nu–ţi mai bagi nasul în treburile mele! Vrei să te uiţi la mine? Perfect! Dar o să te–nvăţ cum s–o faci! O să te–nvăţ, copilaş al meu!” După care continua să meargă, atât de repede, încât aproape că fugea, iar tălpile izbeau podeaua atât de tare, încât aveai impresia că se zgalţâie toată casa. În timp ce mergea,

bombănea ceva în barbă. Pe urmă buza se îndoia, ochii se înroşeau mai tare ca oricând şi *trosc!* — O nouă lovitură de pumn şi un mic norişor de ipsos ieşea din gaură. „John Power, să nu–ndrăzneşti!” răcnea ea. „Să nu–ndrăzneşti să–mi stai în cale!”

Dar n–aveai decât să te uiţi la faţa ei ca să–ţi dai seama că–i era teamă că o să îndrăznească. Iar dacă l–ai fi cunoscut pe ajutorul de şerif Power, ai fi ştiut că îngrijorarea ei era întemeiată. Era un tip deştept, căruia nu–i era teamă de nimic. Era un bun ajutor de şerif şi nu făceai bine dacă i te puneai de–a curmezişul.

La a patra sau a cincea cursă prin casă a ajuns în pragul bucătăriei şi dintr–o dată m–a văzut. S–a uitat cu severitate în ochii mei, iar gura a început să capete forma unei trâmbiţe — doar că acum era toată acoperită cu păienjenişul ăla fumuriu — şi mi–am zis c–am feştelit–o Dacă nu putea să–l înhaţe pe John Power, o să se mulţumească să mă termine pe mine.

A pornit către mine, iar eu am alunecat lângă uşa bucătăriei într–un fel de băltoacă. A văzut asta şi s–a oprit. Din ochi i–a ieşit o lumină roşie. S–a schimbat cât ai clipi. Arăta şi vorbea ca şi cum tocmai sosisem la un cocktai! Party elegant pe care–l organiza, nicidecum să fi ajuns acolo la miez de noapte ca s–o găsesc umblând dezbrăcată de colo–colo ca o apucată şi găurind pereţii cu

pumnul.

„Davey!” a zis ea. „Mă bucur că eşti aici! Ia–ţi un pahar cu băutură. De fapt, ia–ţi chiar două pahare!”

Ar fi vrut să mă ucidă — citeam asta în ochii ei —, dar avea nevoie de mine şi nu doar ca să–i fiu tovarăş Avea nevoie de mine ca s–o ucid pe Tansy Power. Ştia că poate să se ocupe singură de poliţist, dar voia ca el să afle că fiică–sa e moartă înainte ca ea să–i facă felul. Pentru asta avea nevoie de mine.

„Nu mai avem mult timp”, a spus ea. „Îl cunoşti pe ajutorul ăsta de şerif, Power?”

I–am spus că era normal să–l ştiu, că doar mă arestase de vreo cinci–şase ori pentru beţie în public.

„Şi ce părere ai despre el”, m–a întrebat.

„E greu să pici la pace cu el”, zic.

„Ei, atunci să–l ia dracu şi să te ia şi pe tine!”

La asta n–am mai spus nimic. Mi s–a părut mai înţelept aşa.

„Căpăţânosul ăsta nenorocit a venit în după–amiaza asta la Bibliotecă şi a cerut să–mi vadă referinţele. Şi mi–a tot pus la întrebări. Voia să ştie unde am fost înainte să ajung în Junction City, la ce şcoală am învăţat, unde–am copilărit. Să fi văzut cum se uita la mine, Davey — dar o să–l învăţ eu cum trebuie să se uite la o doamnă ca mine. Ai să vezi c–am să–l învăţ.”

„Nu treb’e să faci vreo greşeală cu ajutorul de şerif Power”, am spus. „Nu cred că se teme de ceva.”

„Ba da, se teme — se teme de mine. Doar că n–o ştie încă”, a spus ea, dar i–am surprins din nou sclipirea de teamă din ochi.

Vedeţi, omul ăla alesese cel mai nepotrivit moment ca să–nceapă să–i pună întrebări — tocmai se pregătea pentru perioada ei de somn şi de schimbare, iar asta o slăbea cumva.

— Ţi–a spus Ardelia cum de s–a prins Power? Întrebă Naomi.

— E evident, zise Sam. I–a spus fiica lui.

— Nu, zise Dave. N–am întrebat — n–am întrebat, văzând–o ce draci avea — dar nu cred că Tansy i–a spus lu’ taică–su. Nu cred c–ar fi putut să–i zică lucrurile alea pe şleau. Vedeţi voi, când plecau din Sala Copiilor, aceştia uitau tot ce le spusese… şi le făcuse ea acolo. Şi nu era vorba *doar* de uitare — ea le punea în cap alte amintiri, unele false, în aşa fel încât ajungeau acasă cât se poate de voioşi. Cei mai mulţi dintre părinţi îşi închipuiau că Ardelia era cam cea mai minunată chestie care se întâmplase cu Biblioteca din Junction City.

Eu cred că pe taică–su l–a alarmat ceea ce a luat ea de la Tansy şi mai cred că ajutorul de şerif Power a făcut investigaţii serioase înainte să se ducă s–o vadă pe

Ardelia la Bibliotecă. Nu ştiu ce diferenţă a remarcat el la Tansy, căci copiii nu erau toţi palizi şi apatici, aşa cum sunt oamenii din filmele cu vampiri, după ce li se suge sângele şi nici n–aveau semne pe gât. Dar ea le lua *ceva* copiilor, iar John Power a văzut sau a simţit.

— Chiar dacă a văzut ceva, ce l–a făcut s–o suspecteze pe Ardelia? Întrebă Sam.

— V–am spus că avea un nas fin. Cred că i–o fi pus lui Tansy nişte întrebări — nimic direct, ci doar aşa, mai pe ocolite, dacă–nţelegeţi ce vreau să spun —, iar răspunsurile pe care le–a primit or fi fost suficiente ca să–l îndrepte în direcţia potrivită. Când a ajuns la Bibliotecă în ziua aia, el nu *ştia* nimic… dar *bănuia* ceva. Îndeajuns ca s–o pună în alertă pe Ardelia. Îmi amintesc că lucrul care–a înfuriat–o cel mai mult — şi a şi speriat–o cel mai tare — era felul cum s–a uitat la ea. „O să te–nvăţ eu cum să te uiţi la mine”, a spus ea. Şi a repetat–o iarăşi şi iarăşi. M–am întrebat de–atunci cât timp trecuse de când cineva se uitase la ea cu suspiciune vădită… de când nu mai fusese cineva pe punctul de a mirosi cine era cu adevărat. Pariez că treaba asta a speriat–o în mai multe feluri. Pariez c–a făcut–o să se întrebe dacă nu cumva şi–a pierdut îndemânarea.

— Poate c–o fi vorbit şi cu alţi copii, zise Naomi ezitant. A comparat relatările şi a

obţinut nişte răspunsun care nu se prea potriveau. Poate că o vedeau chiar în feluri diferite. Aşa cum tu şi Sam aţi văzut–o în feluri diferite.

— Se poate — oricare dintre lucrurile astea e posibil. Orice–ar fi fost, a speriat–o şi i–a grăbit planurile.

„Mâine–am să fiu la Bibliotecă toată ziua”, mi–a spus.

„O să fac în aşa fel încât să fiu văzută de cât mai mulţi oameni. Dar tu, Davey, o să te duci să–i faci o vizită la domiciliu domnului Power. O să stai prin preajmă şi–o să aştepţi pân–o să rămână copilul ăla singur — nu cred c–o să trebuiască să aştepţi prea mult — şi pe urmă o răpeşti şi–o duci în pădure. Poţi să–i faci tot ce pofteşti, dar să fii sigur că *ultimul* lucru pe care i–l faci e să–i tai beregata. Taie–i beregata şi las–o într–un loc unde să fie găsită. Vreau ca nemernicul ăla să ştie înainte să mă văd cu el.”

N–am fost în stare să zic nimic. Cred c–am avut noroc că mi s–a înnodat limba fiindcă orice–aş fi spus ar fi interpretat greşit şi probabil că mi–ar fi smuls capul de pe umeri. Dar n–am făcut decât să stau la masa din bucătăria ei, cu paharul în mână, zgâindu–mă la ea şi de bună seamă c–a luat tăcerea mea drept acceptare.

După asta, ne–am dus în dormitor. A fost ultima oară. Mi–amintesc că mă gândeam că n–o să fiu în stare s–o fac, pe

motiv că eram prea speriat ca să mi se scoale. Dar a fost excelent, Doamne apără şi păzeşte. Ardelia avea şi acest meşteşug magic. Ştiu că am făcut–o de mai multe ori, nu ne mai puteam opri, iar la un moment dat ori am adormit, ori mi–am pierdut cunoştinţa. Următorul lucru de care mi–aduc aminte e că ea mă–mpingea cu picioarele jos din pat, aruncându–mă chiar în mijlocul peticului de lumină croit pe podea de soarele dimineţii. Era şase şi un sfert, în stomac parcă aveam o baie de acid şi capul îmi palpita ca o gingie umflată din pricina unui abces.

„E timpul să pleci la treabă”, a spus ea. „Fă în aşa fel încât să nu te vadă nimeni când te întorci în oraş, Davey şi ţine mine ce ţi–am spus. Fă–i felul în dimineaţa asta. Du–o în pădure şi lichideaz–o. Ascunde–te până se–ntunecă. Dacă eşti prins înainte de asta, nu pot să te–ajut cu nimic. Dar dacă ajungi aici, eşti în siguranţă. Văd eu cum fac să fie doi copii şi mâine la Biblotecă, chiar dacă e închis. I–am şi ales, cei mai răsfăţaţi copii din oraş. O să ne ducem împreună la Bibliotecă… ei or să vină… iar când restul proştilor or să ne găsească, or să creadă că suntem toţi morţi. Dar tu şi cu mine n–o să fim morţi, Davey; o să fim liberi. Cei păcăliţi or să fie ei, nu–i aşa?”

Apoi a început să râdă. Stătea goală în pat, în timp ce eu zăceam la picioarele ei, bolnav ca un şobolan îndopat cu şoricioaică

şi râdea şi râdea şi râdea. N–a trecut mult şi chipul ei a început din nou să se schimbe în faţa de insectă, probo–chestia aia ieşindu–i din faţă aproape ca un corn din ăla de viking, iar ochii i se îndepărtau spre margini. Mi–am dat seama că tot ce–aveam în măruntaie o să ţâşnească afară degrabă, aşa că m–am cărat de–acolo şi–am borât în iedera de lângă casă. În spatele meu o auzeam cum râde… râde şi iar râde. Tocmai puneam pe mine nişte ţoale, lângă casă, când mi–a vorbit pe fereastră. N–o vedeam, dar o auzeam perfect.

„Să nu mă dezamăgeşti, Davey”, a spus. „Dacă mă dezamăgeşti, o să te omor. Şi n–o să mori repede.”

„N–o să te dezamăgesc, Ardelia”, am spus, dar nu m–am întors s–o văd atârnată pe fereastra de la dormitor. Ştiam că n–aş suporta s–o mai văd nici măcar o singură dată. Aş fi ajuns la capătul răbdării. Şi totuşi… o parte din mine voia să plece cu ea, chiar dacă asta însemna ca, mai întâi, să înnebunesc şi cea mai mare parte din mine credea că o să mă duc cu ea. Doar dacă nu cumva plănuia să mă lase de izbelişte, să mă lase să plătesc eu oalele sparte. O credeam în stare. O credeam în stare de orice.

Am pornit prin porumb spre Junction City. De regulă, drumurile astea aveau darul să mă trezească măcar puţin şi cea mai rea parte a mahmurelii ieşea din mine prin

transpiraţie. De două ori a trebuit să mă opresc ca să vomit, iar a doua oară nu mai credeam c–o să pot să mă opresc. În cele din urmă, m–am oprit, dar vedeam sânge peste tot în locul unde mă oprisem ca să stau în genunchi, iar când am ajuns în oraş, capul mă durea mai rău ca oricând şi vedeam dublu. Am crezut c–am să mor, dar tot nu reuşeam să nu mă gândesc la ce–mi spusese: Poţi să–i faci ce pofteşti, dar să fii sigur că *ultimul* lucru pe care i–l faci e să–i tai beregata.

Nu voiam să–i fac rău lui Tansy Power, dar mă gândeam că, cu toate astea, tot o să–i fac rău. N–aveam să fiu în stare să mă împotrivesc voinţei Ardeliei… iar pe urmă, aveam să fiu blestemat pe vecie. Iar cel mai rău lucru ar fi fost, mă gândeam, dacă Ardelia s–ar fi ţinut de cuvânt, iar eu continuam să trăiesc… să trăiesc aproape o veşnicie cu lucrul ăla în minte.

În zilele alea, în gară erau două depouri de marfă şi o rampă de încărcare, care nu prea era folosită în partea de nord a celui de–al doilea depou. M–am târât până acolo şi am adormit vreo două ore. Când m–am trezit, mă simţeam ceva mai bine. Ştiam că nu aveam nici o posibilitate s–o opresc pe ea, sau să mă opresc pe mine, aşa că am pornit spre locuinţa lui John Power, ca s–o găsesc pe fetiţa aia şi s–o răpesc. Am luat–o chiar prin centrul oraşului, fără să mă uit la nimeni şi

singurul lucru la care mă puteam gândi iarăşi şi iarăşi era: „Aş putea să n–o chinui prea mult — măcar atâta lucru să fac. I–aş rupe gâtul cât ai clipi şi n–are să ştie nimic.”

Dave îşi scoase din nou la iveală batista şi–şi şterse fruntea cu o mână care–i tremura rău.

— Am ajuns până la prăvălia de mărfuri ieftine. Nu mai e acum, dar pe atunci era ultima firmă de pe O’Kane Street înainte să intri din nou în zona rezidenţială. Mai aveam nici patru intersecţii de străbătut şi mă gândeam că atunci când o să ajung acasă la Power o s–o văd pe Tansy în curte. Ea o să fie singură, iar pădurea nu era departe.

Dar m–am uitat la vitrina prăvăliei şi ceea ce–am văzut m–a făcut să–ncremenesc pe loc. Era o grămadă de copii morţi, toţi cu nişte ochi holbaţi, braţe împleticite şi picioare rupte. Am scos un mic ţipăt şi mi–am lipit peste gură amândouă palmele. Am strâns pleoapele cât am putut de tare. Când m–am uitat din nou, am văzut că era doar o grămadă de păpuşi pe care bătrâna doamnă Seger se pregătea să le aranjeze în vitrină. M–a văzut şi a agitat o păpuşă către mine — pleacă de–aci, beţiv bătrân. Dar n–am plecat. Mă tot uitam la păpuşile alea. Încercam să–mi spun că nu erau decât nişte păpuşi, toată lumea putea să vadă asta. Dar când închideam ochii şi–i deschideam din nou, iarăşi vedeam cadavre de copii. Doamna

Seger aranja nişte cadavre mici în vitrina prăvăliei şi habar n–avea. Mi s–a năzărit că, în felul ăsta, cineva încerca să–mi transmită un mesaj şi poate că mesajul era că nu era târziu, nici atunci. Poate că nu reuşeam s–o opresc pe Ardelia, dar poate că reuşeam. Şi chiar dacă nu reuşeam, poate izbuteam să nu mă las târât în groapă după ea.

Atunci a fost prima oară când m–am rugat cu adevărat, Sarah. M–am rugat să am putere. Nu voiam s–o omor pe Tansy Power, dar era mai mult de–atât — voiam să–i salvez pe toţi, dac–aş fi putut.

Am luat–o înapoi spre staţia de benzină Texaco, aflată la următoarea intersecţie — era în locul unde–i acum băcănia Piggty Wiggty. Pe drum, m–am oprit şi–am luat nişte pietre din rigolă. Era o cabină telefonică lângă staţie — care e şi azi acolo, dacă stau să mă gândesc. Am ajuns la cabină şi mi–am dat seama că n–aveam nici un cent la mine. Cu o ultimă speranţă, am căutat în locaşul pentru returnarea monedelor. Era acolo un bănuţ. Din dimineaţa aia, când cineva îmi spune că nu crede că există Dumnezeu, mă gândesc la ce–am simţit când am vârât degetul în locaş şi–am găsit moneda aia de zece cenţi.

Mă gândeam s–o sun pe doamna Power, pe urmă am hotărât că e mai bine dacă sun la Biroul Şerifului. Cineva avea să–i transmită mesajul lui John Power şi, dacă ora

un om suspicios, aşa cum părea să creadă Ardelia — s–ar putea să ia măsurile corespunzătoare. Am închis uşa cabinei şi–am căutat numărul — asta se–ntâmpla într–o vreme când uneori, dacă aveai noroc, încă mai puteai să găseşti o carte de telefon într–o cabină telefonică — după care, înainte să formez numărul cu pricina, mi–am băgat în gură pietricelele culese de pe jos.

Chiar John Power mi–a răspuns şi mă gândesc acum că de–aia au murit Patsy Harrigan şi Tom Gibson… de–aia a murit însuşi John Power… şi de–aia Ardelia n–a fost oprită atunci şi acolo. Vedeţi, eu mă aşteptam să–mi răspundă dispecera — pe vremea aia era Hannah Verrill — eu să–i spun ce–aveam să–i spun şi ea să–i transmită mesajul ajutorului de şerif.

În loc de asta, am auzit o voce dură, de om care vrea să–ţi zică din start „să nu faci pe nebunu' cu mine", spunând:

„Biroul Şerifului, ajutorul de şerif Power la telefon, cu ce vă pot ajuta?"

Era cât pe ce să–nghit pietricelele pe care le vârâsem în gură şi, preţ de un minut, n–am fost în stare să zic nimic. Îl aud: „Fir–aţi să fiţi de copii" şi mi–am dat seama că se pregătea să–nchidă.

„Stai!", zic. Din pricina pietricelelor, ai fi zis că vorbesc printr–un tampon de vată. „Nu–nchide, dle ajutor de şerif!"

„Cine–i acolo?", a întrebat el.

„Nu contează”, îi răspund. „Scoate–ţi fata din oraş dacă ţii la ea şi *indiferent* ce–ai face, să n–o laşi să se apropie de Bibliotecă. E grav. Fetiţa e în pericol.”

După care am închis, pur şi simplu. Dacă mi–ar fi răspuns Hannah, cred c–aş fi spus mai multe. Aş fi rostit nume — Tansy, Tom, Patsy… şi pe cel al Ardeliei. Dar el m–a speriat — am avut senzaţia că dacă mai stau la telefon, o să fie în stare să se uite direct prin circuitele alea şi să mă vadă la celălalt capăt al firului, cum stăteam în cabina aia telefonică, puţind ca un sac cu piersici stricate.

Am scuipat pietricelele în palmă şi am ieşit grăbit din cabină. Puterea ei asupra mea se destrămase — telefonul acela făcuse atâta lucru, în orice caz —, dar eram cuprins de panică. Aţi văzut vreodată o pasăre intrată în garaj, care zboară de colo–colo izbindu–se de pereţi, atat e de înnebunită să scape de–acolo? Ei, aşa eram eu. Dintr–o dată, nu–mi mai făceam griji pentru Patsy Harrigan, Tom Gibson sau chiar Tansy Power. Am simţit că *Ardelia* era cea care se uita la mine, că Ardelia aflase ce făcusem şi că o să pornească în căutarea mea.

Voiam să mă ascund — mă rog, *simţeam nevoia* să mă ascund. Am început să merg pe Strada Principală şi, când am ajuns la capătul ei, aproape că fugeam. În momentele alea, în mintea mea Ardelia se

amestecase cu Poliţistul Bibliotecii şi omul negru — cel care conducea compresorul de asfalt şi maşina în care se afla Simon Nerodul. Mă aşteptam să–i văd pe toţi trei intrând pe Strada principală cu vechiul Buick al omului negru, în căutarea mea. Am pornit spre depoul de cale ferată şi m–am târât din nou sub rampa de încărcare. Am stat pitit acolo tremurând şi zgâlţâindu–mă, chiar plângând niţel, aşteptând ca ea să apară şi să–mi facă felul. Mă tot gândeam c–o să ridic privirea şi–am să–i văd faţa iţindu–se pe sub buza din beton a rampei, cu ochii roşii şi gura transformându–se în chestia aia ca un corn.

M–am târât până–n spate şi–am găsit o sticlă de vin pe jumătate plină, sub un morman de frunze moarte şi pânze de păianjen. Eu o ascunsesem acolo, Dumnezeu ştie când şi uitasem cu totul de ea. Am băut vinul din vreo trei înghiţituri lungi. Pe urmă am început să mă târăsc înapoi, spre partea din faţă a platformei, dar pe la jumătatea drumului am leşinat. Când m–am trezit din nou, m–am gândit la început că nu trecuse nici pic de timp, fiindcă lumina şi umbrele păreau a fi neschimbate. Doar durerea mea de cap dispăruse şi–mi chiorăiau maţele de foame.

— Ai dormit o zi întreagă, nu? Încercă să ghicească Naomi.

— Nu… aproape *două* zile întregi. Dădusem telefon la Biroul Şerifului luni de

dimineaţă. Când m–am trezit sub rampa aia de încărcare cu sticla de vin goală în mână, abia trecuse de şapte, în dimineaţa zilei de miercuri. Atât că n–a fost somn, cu adevărat. Trebuie să vă gândiţi la faptul că la mine nu era vorba de–o beţie de–o zi sau de–o săptămână. Trecuseră aproape *doi ani* de când umblam beat criţă şi asta nu era totul — era Ardelia, era Biblioteca şi copiii şi Ora Poveştilor. Doi ani de infern, o adevărată nebunie. Cred că acea parte a minţii mele, care încă mai voia să trăiască şi să rămână sănătoasă, decisese că singurul lucru de făcut era să tragă ştecherul din priză o vreme şi să întrerupă funcţionarea. Iar, când m–am trezit, totul se terminase. Încă nu găsiseră cadavrele lui Patsy Harrigan şi Tom Gibson, dar se terminase. Şi am ştiut–o înainte să–mi scot capul de sub rampa de încărcare. În mine rămăsese un loc gol, aşa cum îţi rămâne un locaş gol în gingie după ce–ţi cade un dinte. Atât doar că locul acela gol era în *mintea* mea. Şi am înţeles. Plecase. Ardelia plecase.

Am ieşit de sub rampă şi aproape c–am leşinat din nou de foame. L–am văzut pe Brian Kelly, care pe–atunci era impiegat la trenurile de marfă. Număra nişte saci plini cu ceva pe cealaltă rampă şi făcea nişte însemnări într–un blocnotes. Am reuşit să merg până la el. M–a văzut şi imediat pe faţă i s–a aşternut o expresie de dezgust. Fusese

o vreme când ne făceam cinste unul altuia la Domino — o tavernă care a ars într–un incendiu cu mult timp înainte să te naşti tu, Sam —, dar zilele alea trecuseră de mult. Tot ce vedea acum era un beţiv murdar şi jegos, cu părul plin de frunze uscate şi de ţărână şi pe deasupra un beţiv care puţea a pişat şi Old Duke.

„Cară–te de–aci, nenişorule, sau chem poliţia”, zice el.

În ziua aia, a mai fost o premieră pentru mine. Unul din avantajele beţivilor — mereu faci chestii noi. Atunci a fost pentru prima oară când am cerşit bani. L–am întrebat dacă poa’ să–mi dea şi mie două’ş’cinci de cenţi ca să–mi iau şi eu o cană de cafea şi nişte pâine prăjită la cârciuma de pe Route 32. S–a scotocit prin buzunare ş scos nişte mărunţiş. Nu mi i–a dat în mână, i–a aruncat înspre mine. A trebuit să mă aplec şi să culeg monedele din zgură. Nu cred că i–a aruncat ca să mă ruşineze. Pur şi simplu nu vroia să mă atingă. Şi nici nu–l blamez pentru asta.

Când a văzut c–am adunat bănuţii, a zis: „Ia–ţi tălpă şiţa, nenişorule. Şi dacă te mai văd pe–aci, să ştii că sun la poliţie.”

„N–ai nici o grijă”, i–am zis şi mi–am văzut de drum. Nici măcar n–a ştiut cine eram şi mă bucur pentru asta.

Cam pe la jumătatea drumului spre cârciumă, am trecut pe lângă o boxă cu ziare

şi–am văzut înăuntru numărul din ziua aceea al ziarului *Gazette.* Atunci mi–am dat seama că fusesem dus din acea lume două zile, nu una. Data nu îmi spunea prea multe — pe–atunci nu prea mă interesa ce arătau calendarele —•bullet, dar ştiam că fusese luni dimineaţa când Ardelia mă dăduse jos din pat pentru ultima oară şi când dădusem acel telefon.

Pe urmă am văzut titlurile de pe prima pagină. După toate aparenţele, dormisem taman în zilele cele mai bune pentru ştiri din istoria oraşului Junction City: CĂUTAREA COPIILOR DISPĂRUŢI, continuă, zicea unul dintre titluri. Era alături şi o poză cu Tom Gibson şi Patsy Harrigan. Celălalt titlu anunţa: AJUTORUL DE ŞERIF A MURIT ÎN URMA UNUI ATAC DE CORD, DECLARĂ MEDICUL LEGIST. Sub acel titlu era o poză a lui John Power.

Am luat un ziar şi am lăsat o monedă pe teancul de ziare rămase, căci aşa se proceda pe atunci, când oameni încă mai aveau încredere unul în celălalt. Pe urmă m–am aşezat chiar acolo, pe bordură şi–am citit ambele articole. Cel despre copii era mai scurt. Chestia e că, deocamdată, nimeni nu–şi făcea prea multe griji în privinţa lor — şeriful Beeman îl considera un caz de fugă de acasă.

Alesese copiii potriviţi, nimic de zis, căci ăia doi chiar erau nişte copii neastâmpăraţi, iar cin’se–aseamănă se–

adună. Ei doi erau mai tot timpul împreună. Locuiau în acelaşi cvartal şi se vorbea că dăduseră de belea cu o săptămână în urmă, când mama lui Patsy Harrigan îi prinsese fumând în şopron. Tom Gibson avea un terchea–berchea de unchi cu o fermă în Nebraska, iar Norm Beeman era aproape sigur ca într–acolo plecaseră copiii — v–am spus că nu prea–l ducea capul. Dar de unde să fi ştiut? Şi–avea dreptate într–o privinţă — ăştia nu erau genul de copii care să cadă în puţ sau să moară înecaţi în râul Proverbia. Dar eu ştiam unde sunt şi ştiam că Ardelia învinsese din nou timpul. Ştiam c–or să–i găsească pe toţi trei împreună şi, mai târziu în aceeaşi zi, chiar i–au găsit. O salvasem pe Tansy Power, mă salvasem pe mine, dar n–am aflat prea multă consolare în asta.

Articolul dedicat ajutorului de şerif Power era mai lung. Era al doilea articol, căci Power fusese găsit luni, după–amiaza târziu. Moartea lui fusese anunţată în ziarul de marţi, dar nu şi cauza. Fusese găsit prăbuşit la volanul maşinii sale de patrulare, cam la o milă spre vest de ferma Orday. Cunoşteam foarte bine locul ăla fiindcă, de obicei, acolo părăseam drumul şi intram în porumb, când mă duceam acasă la Ardelia.

Aş putea să umplu golurile destul de bine. John Power nu era omul care să lase iarba să–i crească sub tălpi şi trebuie să fi pornit spre casa Ardeliei de îndat ce–am

închis telefonul în cabina de lângă staţia de benzină. E posibil să–şi fi sunat mai întâi soţia, să–i spună s–o ţină pe Tansy în casă până primea veste de la el. Asta nu scria în ziar, fireşte, dar pariez c–aşa a făcut.

Când a ajuns acolo, ea trebuie să–şi fi dat seama că o spusesem şi că fusese dată–n vileag. Aşa că l–a omorât. L–a… l–a omorât îmbrăţişându–l, la fel cum făcuse cu domnu' Lavin. Era un om foarte greu de doborât, exact aşa cum îi zisesem, dar chiar şi la un arţar cu scoarţa groasă poţi să faci să se scurgă seva dacă înfigi burghiul destul de adânc. Şi–mi închipui că ea şi l–a înfipt pe–al ei mai mult decât era suficient.

După ce l–a omorât, de bună seamă că l–a dus cu propria maşină până–n locul unde a fost găsit. Chiar dacă drumul ăla — Garson Road — nu era prea circulat pe atunci, tot aveai nevoie de o groază de curaj să faci asta. Dar ce–ar fi putut să facă? Să sune la Biroul Şerifului şi să le spună că John Power suferise un atac de inimă tocmai când stătea de vorbă cu ea? Asta ar fi dat naştere la o mulţime de alte întrebări chiar într–un moment când ea ar fi preferat ca nimeni să nu se gândească la ea deloc. Şi, ştiţi, până şi Norman Beeman ar fi fost curios să afle de ce John Power fusese mânat de o grabă atât de sfâşietoare să discute cu bibliotecara oraşului.

Aşa că l–a dus pe Garson Road aproape

de ferma Orday, i–a parcat maşina în şanţ şi s–a întors acasă pe aceeaşi cale pe care mă duceam şi eu: prin porumb.

Dave se uită de la Sam la Naomi şi apoi iar la Sam.

— Pot să pun rămăşag ce–a făcut în continuare. Pun pariu că a început să mă caute. Şi nu mă gândesc c–a sărit în maşină şi–a–nceput să umble prin Junction City, vârându–şi nasul prin toate ogeacurile mele obişnuite. Când şi când, în toţi anii ăia, ea apărea acolo unde mă aflam când avea nevoie de mine sau trimitea câte–un copil cu un bilet împăturit. Nu conta că hălăduiam pe–o stivă de lăzi în spatele frizeriei, că pescuiam pe Grayling’s Stream sau că zăceam beat în spatele depozitului de mărfuri, ea ştia unde mă aflam. Ăsta era unul dintre talentele ei.

Dar nu şi cu acel ultim prilej — şi ăla era momentul când ar fi vrut cel mai mult să mă găsească — şi cred că ştiu de ce. V–am spus că n–am adormit şi nici n–am leşinat după ce–am dat telefonul ăla; a fost mai mult, ca şi cum aş fi intrat în comă sau aş fi murit. Aşa că atunci când şi–a îndreptat în afară ochiul ăla, sau ce–o fi fost, pe care–l avea în creier, n–a putut să mă vadă. Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu de câte ori în ziua şi–n noaptea aia ochiul ei o fi trecut chiar pe deasupra locului în care zăceam. Ştiu doar că, dacă m–ar fi găsit, n–ar fi trimis nici un

copil cu biletul împăturit. Ar fi venit chiar *ea* şi nici măcar nu–mi pot imagina ce mi–ar fi făcut pentru că–i stricasem socotelile aşa cum o făcusem.

Dacă ar fi avut la dispoziţie mai mult timp, probabil că m–ar fi găsit oricum, dar n–a avut. Planurile ei erau stabilite, asta e clar. Şi pe urmă mai era şi faptul că felul în care schimbarea ce se petrecea cu ea se accelera. Sosea momentul când trebuia să adoarmă şi nu putea să irosească timpul căutându–mă. Şi–apoi, trebuie să fi ştiut că va avea un alt prilej, mai încolo. Iar acum prilejul ei s–a ivit.

— Nu pricep ce vrei să spui, zise Sam.

— Ba cum să nu–nţelegi, replică Dave. Cine–a luat cărţile care te–au băgat în buclucul ăsta? Cine le–a trimis la topit, laolaltă cu ziarele? Eu. Crezi că ea nu ştie asta?

— Dar tu crezi că încă te mai vrea? Întrebă Naomi.

— Da, dar nu aşa cum mă voia înainte. Acum nu vrea decât să mă omoare. Capul lui se întoarse şi ochii lui luminoşi, încărcaţi de tristeţe, priviră într–ai lui Sam. Tu eşti cel pe care–l vrea acum.

Sam râse nelinişti.

— Sunt sigur că era o tipă trăsnet acum treizeci ani, zise el, dar madama s–a cam trecut. Nu e ceea ce numi genul meu.

— Cred că, până la urmă, nu pricepi cum vine treaba, zise Dave. Nu vrea să *ţi–o*

tragă, Sam; vrea *să fie tu.*

10

După câteva momente, Sam spuse:

— Stai, ţine–ţi vorba o secundă.

— M–ai auzit, dar n–ai pus vorbele la suflet aşa cum ar fi trebuit, îi spuse Dave. Avea o voce răbdătoare, dar ostenită, teribil de ostenită. Aşa că dă–mi voie să–ţi mai spun câteva lucruri.

După ce l–a omorât pe John Power, Ardelia l–a dus îndeajuns de departe ca să nu fie prima pe care să cadă vreo bănuială. După care s–a dus şi–a deschis Biblioteca în după–amiaza aia, la fel ca–ntotdeauna. În parte, pentru că vinovatul pare mai suspect dacă se abate de la rutina zilnică, dar ăsta nu era singurul motiv. Schimbarea ei era pe cale să se producă, *iar ea trebuia să aibă vieţile copiilor ăia.* Nici să nu vă treacă prin minte să mă–ntrebaţi de ce, fiindcă nu ştiu. Poate că e ca un urs care trebuie să se îndoape bine înainte să intre în hibernare. Singurul lucru de care sunt sigur e că trebuia să se asigure că în acea după–amiază de luni avea să fie Ora Poveştilor… şi aşa a făcut.

La un moment dat, în timpul acelei ore, pe când toţi copiii stăteau în jurul ei în starea de transă în care putea ea să–i aducă, le–a spus lui Tom şi Patsy că le cerea să vină la Bibliotecă marţi dimineaţă, cu toate că, pe

timp de vară, Biblioteca era închisă în zilele de marţi şi joi. Copii au venit, ea le–a făcut de hac şi pe urmă s–a dus la somn… somnul ăla care seamănă atât de mult cu moartea. Iar acum, Sam, după treizeci de ani, urmezi tu la rând. Mă cunoşti pe mine, iar Ardelia încă îmi datorează o reglare de conturi, aşa că ăsta ar fi un început… dar mai e ceva cu mult mai bun decât asta. Tu ştii şi despre Poliţia Bibliotecii.

— Nu ştiu cum…

— Nu, nu ştii *cum* de ştii, iar asta te face şi mai potrivit. Pentru că secretele care sunt atât de urâte încât trebuie să le ascundem şi de noi înşine… pentru una ca Ardelia Lortz, alea sunt cele mai bune secrete dintre toate. În plus, ai o mulţime de alte calităţi: eşti tânăr, eşti burlac şi nu ai nici un prieten apropiat. E–adevărat, aşa–i?

— Aşa aş fi spus până astăzi, zise Sam după ce se gândi un moment. Aş fi spus că singurii mei prieteni buni, pe care mi i–am făcut de când am venit în Junction City, au plecat prin alte locuri. Dar acum vă consider pe tine şi pe Naomi prietenii mei, Dave. Vă consider nişte prieteni foarte buni. Cei mai buni.

Naomi luă mâna lui Sam şi i–o strânse o clipă.

— Apreciez asta, zise Dave, dar n–are importanţă, pentru că ea are de gând să ne facă felul şi mie şi lui Sarah. Cu cât mai

mulţi, cu atât distracţia e mai mare, cum mi–a spus ea cândva. Trebuie să ia vieţi ca să treacă cu bine de perioada ei de schimbare… iar trezirea trebuie să fie tot o perioadă de schimbare.

— Vrei să spui că ea are de gând să–l posede cumva pe Sam, nu? Întrebă Naomi.

— Cred că vreau să spun ceva mai mult de–atat, Sarah. Cred că ea vrea să distrugă tot ceea există în interiorul lui Sam care–l *face* să fie Sam — cred că vrea să–l cureţe pe dinăuntru aşa cum copiii golesc dovlecii ca să–i transforme în felinare de Halloween, după care o să–l îmbrace aşa cum îmbraci un costum de haine noi. Iar după ce o să se–ntâmple asta — dac–o să se întâmple — el o să–şi continue viaţa arătând ca un bărbat pe care–l cheamă Sam Peebles, dar n–o să mai *fie* un bărbat, aşa cum nici Ardelia Lortz n–a fost vreodată femeie. În pielea ei sălăsluieşte ceva care nu e omenesc, *o creatură.* E înăuntru… dar e pentru totdeauna un intrus. De unde vine Ardelia Lortz? Unde–a trăit înainte să ajungă în Junction City? Cred că dacă aţi verifica, aţi vedea că tot ce–a pus în referinţele pe care i le–a prezentat domnului Lavin era o minciună şi că nimeni din oraş nu ştia cu adevărat. Cred că tocmai curiozitatea lui John Power legată de acest aspect i–a pecetluit soarta. Dar cred că, la un moment dat, chiar a existat o Ardelia Lortz *adevărată…* în Pass

Christian, Mississippi… sau în Harrisburg, Pennsylvania… sau în Portland, Maine… iar *creatura* i–a făcut felul şi i–a furat înfăţişarea. Iar acum vrea s–o facă din nou. Dacă lăsăm să se–ntâmple asta, cred că peste un timp, chiar în anul ăsta, într–un alt oraş, în San Francisco, California… sau în Butte, Montana… sau în Kingston, Rhode Island… o să–şi facă apariţia un bărbat pe nume Sam Peebles. Majoritatea oamenilor o să–l placă. Îndeosebi copiii or să–l placă… deşi s–ar putea să se şi teamă de el, într–un fel pe care nu–l înţeleg şi despre care nu pot să vorbească.

Şi, bine’nţeles, o să fie bibliotecar.

Capitolul 12
CU AVIONUL, LA DES MOINES

1

Sam se uită la ceasul de la mână şi constată cu cu uimire că se făcuse trei după–amiază. Doar nouă ore mai rămăseseră până la miezul nopţii şi–atunci individul înalt cu ochi argintii o să se–ntoarcă. Sau Ardelia Lortz are să se–ntoarcă. Sau poate că amândoi, împreună.

— Ce crezi c–ar trebui să fac, Dave? Să mă duc la cimitirul oraşului, să găsesc cadavrul Ardeliei şi să–i înfig un ţăruş în

inimă?

— Ăsta ar fi un truc excelent, numai să–l poţi face, replică el, ţinând cont că madama a fost incinerată.

— Oh, făcu Sam. Se lăsă pe spate în fotoliu, cu un oftat neajutorat.

Naomi îl luă din nou de mână.

— În orice caz, n–o să faci nimic singur, zise ea ferm. Dave spune că ea vrea să ne facă şi nouă de petrecanie, ca şi ţie, dar asta aproape că e neimportant. Prietenul la nevoie se cunoaşte. *Asta* e important. Altfel, la ce–ar mai folosi?

Sam îi ridica mana la buze şi o sarută.

— Mulţumesc, dar nu ştiu ce–ai putea să faci. Şi nici eu, la drept vorbind. S–ar părea că nu e nimic de făcut. Decât… Se uită cu speranţă la Dave. Decât dacă aş fugi?

Dave clătină din cap.

— Ea — sau creatura — vede. Ţi–am spus asta. Cred c–ai putea să ajungi pân–aproape de Denver dacă ai călca–o cu avânt şi dacă poliţiştii nu te–ar prinde, dar Ardelia Lortz o să ajungă acolo la timp ca să te întâmpine când te dai jos din maşină. Sau te–ai uita în dreapta pe o porţiune mai întunecată a drumului şi l–ai vedea şezând lângă tine pe scaun pe Poliţistul Bibliotecii.

Gândul ăsta — faţa palidă şi ochii argintii, iluminaţi doar de strălucirea verde a luminilor de pe tabloul de bord — îl făcu pe Sam să se–nfioare.

— Şi–atunci, ce?

— Cred că voi ştiţi amândoi ce trebuie făcut mai întâi, zise Dave. Bău ultima înghiţitură de ceai şi puse paharul pe verandă. Doar un minut să vă gândiţi si–o să ştiţi.

Apoi se uitară cu toţii spre elevatorul de cereale, o vreme. Mintea lui Sam era cuprinsă de o confuzie generală; nu reuşea decât să prindă din zbor fragmente izolate din povestirea lui Dave Duncan şi să audă vocea Poliţistului Bibliotecii, cu sâsâitul lui ciudat, zicând: „Nu vreau ssă–ţi asscult sscuzele sstupide… Ai pân’ la miezul nopţii… pe urmă o ssă vin din nou.”

Dintr–o dată, faţa lui Naomi se lumină.

— Bine’nţeles! Zise ea. Ce proşti! Dar…

Îi puse lui Dave o întrebare, iar ochii lui Sam se măriră a înţelegere.

— Există un loc în Des Moines, din câte–mi amintesc zise Dave. Pell’s. Dacă există vreun loc care să fie de folos, ăla treb’e să fie. Ce–ar fi să dai un telefon, Sarah?

2

După ce Naomi plecă, Sam zise:

— Chiar dacă ne–ar putea ajuta, nu cred că vom ajunge acolo înainte de terminarea programului de lucru. Pot să–ncerc, cred…

— Nici o clipă nu m–am gândit c–o să mergeţi cu maşina, zise Dave. Nu. Tu şi Sara trebuie să vă duceţi la Aeroportul Proverbia.

Sam clipi din ochi.

— Nu ştiam că *există* un aeroport în Proverbia.

Dave zâmbi.

— Ei… cred că am exagerat niţel. Există o porţiune de vreo opt sute de metri de pământ bătătorit pe care Stan Soames o numeşte pistă de decolare. Salonul din faţă al lui Stan e biroul firmei Western Iowa Air Charter. Tu şi Sarah mergeţi să vorbiţi cu Stan. Are un mic Navajo. O să vă ducă până la Des Moines şi înapoi până pe la opt, cel târziu nouă seara.

— Şi dacă nu–i acolo?

— Atunci o să–ncercăm să găsim altă soluţie. Totuşi, cred c–o să–l găsiţi. Singurul lucru pe care Stan îl îndrăgeşte mai mult decât pilotajul e agricultura şi, de cum vine primăvara, fermierii nu se îndepărtează prea mult de casă. Că veni vorba, probabil c–o să vă spună ca nu poa’ sa vă ducă pen’ că treb’e să–şi îngrijească grădina — o să spună că trebuia să vă faceţi programare cu câteva zile înainte, ca să–l poată chema pe tânărul Carter să vină să aibă grijă de curtea din spatele casei. Dacă vă zice asta, îi spuneţi că Dave Duncan v–a trimis şi că Dave a zis că e timpul să plătească pentru mingile de baseball. Ţineţi minte asta?

— Da, dar ce înseamnă?

— N–are nici o legătură cu afacerea asta, zise Dave. Important e c–o să vă ducă. Iar când o să reveniţi, nu mai aveţi de ce să veniţi aici. Tu şi Sarah vă duceţi direct în oraş.

Sam simţi cum groaza i se strecoară din nou în trup.

— La Bibliotecă.

— Exact.

— Dave, ce–a spus Naomi despre prieteni este foarte drăguţ — şi poate chiar adevărat —, dar cred de–aici încolo va trebui să mă descurc singur. Nici unul dintre voi nu trebuie să fie implicat în chestia asta. Sunt singurul responsabil de faptul că am stârnit–o din nou…

Dave întinse mâna şi–i strânse lui Sam încheietura cu o forţă surprinzătoare.

— Dacă tu crezi cu adevărat asta, înseamnă că n–ai auzit nimic din tot ce–am spus. Nu eşti responsabil pentru *nimic. Eu* am conştiinţa împovărată cu moartea lui John Power şi a celor doi copilaşi — ca să nu mai pomenim de terorile îndurate de nu ştiu câţi alţi copii — dar nici eu nu sunt responsabil. Nu întru totul. Nu eu am vrut cu tot dinadinsul să fiu tovarăşul Ardeliei Lortz aşa cum n–am vrut nici să ajung beţiv cronic, cu vechime de treizeci de ani. Ambele lucruri s–au întâmplat, pur şi simplu. Dar ea are un dinte împotriva mea, Sam şi–o să se întoarcă

după mine. Dacă n–o să fiu cu voi când vine, pe mine o să mă viziteze primul. Şi n–o să fiu singurul pe care–o să–l viziteze. Sarah a avut dreptate, Sam. Nu ea şi cu mine trebuie să–ţi stăm aproape ca să te protejăm, ci toţi trei trebuie să stăm aproape ca să ne protejăm unul pe celălalt. Sarah *ştie* despre Ardelia, nu pricepi? Dacă Ardelia nu ştie încă, o să afle de îndată ce va apărea în noaptea asta. Ea are de gând să plece din Junction City cu înfăţişarea ta, Sam. Crezi c–o să lase în urmă pe cineva care să–i ştie noua identitate?

— Dar…

— Dar nimic, zise Dave. În final, totul se reduce la o alegere cu adevărat simplă, una pe care până şi un beţivan bătrân ca mine poa' s–o priceapă: ori suntem împreună în toată povestea, ori murim de mâna ei.

Se aplecă în faţă.

— Dacă vrei s–o salvezi pe Sarah de Ardelia, Sam, lasă eroismul de–o parte şi încearcă să–ţi aminteşti cine a fost pentru tine Poliţistul Bibliotecii. *Trebuie.* Fiindcă nu cred că Ardelia poate să ia aşa, pe oricine. În treaba asta nu există decât o singură coincidenţă, dar e mortală: cândva şi tu ai avut un Poliţist al Bibliotecii. Şi trebuie să–ţi recapeţi acea amintire.

— Am încercat, zise Sam, ştiind că rosteşte o minciună. Pentru că ori de câte ori se gândea la

(*vino cu mine, băiet… ssunt poliţisst*)

voce, aceasta se atenua şi se îndepărta de el, simţea gustul acadelelor de lemn–roşu, pe care nu le mâncase niciodată, ba chiar le ura de când se ştia… şi asta era tot.

— Trebuie să te străduieşti mai mult, zise Dave, altfel, n–avem nici o speranţă.

Sam trase adânc aer în piept şi expiră zgomotos. Mâna lui Dave îi atinse ceafa, apoi îl strânse uşurel.

— E cheia pentru toată povestea asta, zise Dave. S–ar putea să descoperi că e cheia pentru tot ce ţi–a tulburat viaţa. Pentru singurătatea şi pentru tristeţea ta.

Sam se uită la el, surprins. Dave zâmbi.

— Ei da, zise el. Eşti singur, trist şi te–ai izolat faţă de ceilalţi oameni. Eşti tare–n vorbe, dar nu aplici ceea ce predici. Până azi, n–am fost pentru tine decât Dirty Dave, care vine o dată pe lună la tine să–ţi ia ziarele vechi, dar un om ca mine vede multe, Sam. Şi, crede–mă, ştiu ce vorbesc.

— Cheia pentru toate, medită Sam. Se întrebă dacă existau cu adevărat asemenea înlesniri, în afară de cele pomenite în romanele populare şi în filmele săptămânii pline de Bravi Psihiatri şi Pacienţi Tulburaţi.

— E–adevărat, insistă Dave. Astfel de lucruri sunt îngrozitoare prin puterea lor, Sam. Nu mă mir că nu vrei să–l cauţi. Dar să ştii că, dacă vrei, poţi. Ai această alternativă.

— Ăsta–i unul dintre lucrurile pe care le înveţi la AA, Dave?

Dave zâmbi.

— Ei bine, într–adevăr, se–nvaţă aici, dar cred că pe ăsta l–am ştiut dintotdeauna.

Naomi ieşi din nou pe verandă. Zâmbea şi ochii–i scânteiau.

— Nu–i aşa că–i frumoasă? Întrebă cu glas scăzut Dave.

— Da, zise Sam. Fără doar şi poate.

Era în mod vădit conştient de două lucruri: de faptul că se îndrăgostea şi că Dave Duncan ştia.

3

— A durat atât de mult până când omul ăla a verificat, zise ea, încât începusem să–mi fac griji, dar avem noroc.

— Bun, zise Dave. Înseamnă că treb’e să vă duceţi să–l căutaţi pe Stan Soames. Tot la opt se închide Biblioteca în timpul anului şcolar, Sarah?

— Da… sunt aproape sigură că tot la opt.

— Atunci o să le fac o vizită pe la cinci. Ne întâlnim în spate, unde–i rampa de încărcare, între opt şi nouă. Mai aproape de opt ar fi mai bine… şi mai sigur. Pentru numele lui Dumnezeu, încercaţi să nu–ntârziaţi.

— Cum intrăm acolo? Întrebă Sam.

— Am eu grijă de asta, nici o problemă. Luaţi–o din loc.

— Poate c–ar fi mai bine să–l sunăm de–aici pe omul ăsta, pe Soames, opină Sam. Să fim siguri că e disponibil.

Dave clătină din cap.

— N–are nici un rost. Nevasta l–a lăsat pentru un altul acum patru ani — zicea că e însurat cu munca lui, ceea ce e–ntotdeauna un pretext la îndemână pentru o femeie dornică de schimbare. N–au avut copii. E ieşit pe câmp. Hai, plecaţi. Acuşi se–ntunecă.

Naomi se aplecă şi–l sărută pe Dave pe obraz.

— Mulţumesc că ne–ai spus, zise ea.

— Mă bucur c–am făcut–o. M–a făcut să mă simt infinit mai bine.

Sam dădu să–i întindă mâna, dar se răzgândi. Se aplecă şi–l îmbrăţişă pe bătrân.

4

Stan Soames era un bărbat înalt, slab şi osos, cu nişte ochi mânioşi, care ardeau parcă pe o faţă blândă, un om care deja era bronzat, deşi nu se scursese nici prima lună de primăvară calendaristică. Sam şi Naomi îl găsiră pe terenul din spatele casei, chiar aşa cum le zisese Dave. La vreo şaizeci de metri spre nord faţă de cultivatorul mecanic Rototiller stropit cu noroi, care mergea in ralanti, Sam văzu ceva ce semăna cu un drum de ţară... dar întrucât la unul din capete se vedea un mic avion cu o prelată

aruncată peste el şi un „ciorap de vânt” fluturând de pe un stâlp ruginit la celălalt capăt, presupuse că era singura pistă de decolare a Aeroportului Proverbia.

— N–am cum, zise Soames. Am douăzeci şi cinci de hectare de arat săptămâna asta şi n–are cine să m–ajute. Ar fi trebuit să sunaţi cu vreo două–trei zile înainte.

— E o urgenţă, spuse Naomi. Zău aşa, domnu’ Soames.

Omul oftă şi–şi desfăcu braţele, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă cu ele întreaga fermă.

— Vreţi să vă spun eu ce–i aia o urgenţă? Întrebă. Este ceea ce guvernul face cu ferme ca asta şi cu oameni ca mine. Asta–i o urgenţă nenorocită. Uite, e un tip în Cedar Rapids care–ar putea…

— N–avem timp să ne ducem până–n Cedar Rapids, zise Sam. Dave ne–a prevenit că probabil o să ne spui…

— Dave? Stan Soames se îndreptă spre el cu mai mult interes decât arătase până atunci. Dave şi mai cum?

— Duncan. Mi–a zis să–ţi spun că e timpul să plăteşti pentru mingile de baseball.

Sprâncenele lui Soames coborâră ameninţător. Omul strânse pumnii şi, o clipă, Sam se temu c–o să–l bumbăcească. Apoi, pe neaşteptate, acesta râse şi clătină din cap.

— După toţi anii ăştia, Dave Duncan

iese din întuneric cu poliţa făcută sul în mână! Fir–ar să fie!

Începu să meargă spre Rototiller. Întoarse capul din mers către ei, strigând ca să se facă auzit peste clămpănitul entuziast al maşinii.

— Duceţi–vă la avion cât timp duc de–aci blestemăţia asta! Aveţi grijă la peticul mlăştinos de pe marginea pistei, să nu rămâneţi fără pantofi!

Soames băgă în viteză Rototillerul. Era greu să–ţi dai seama cu toată hărmălaia aia, dar lui Sam i se păru că râdea în continuare.

— Şi eu care credeam că nemernicul ăla de beţiv o să moară înainte să mă pot revanşa faţă de el.

Trecu zgomotos pe lângă ei îndreptându–se spre şopron şi lăsându–i pe Sam şi Naomi să se uite unul la altul.

— Ce–a fost asta? Întrebă Naomi.

— Nu ştiu… Dave n–a vrut să spună. Îi întinse braţul. Doamnă, vă invit la o plimbare.

Ea se agăţă de braţ şi–i răspunse:

— Vă mulţumesc, domnule.

Se străduiră cât putură să ocolească locul noroios. Deşi fuseseră preveniţi de Stan Soames, manevra nu le reuşi întru totul. Piciorul lui Naomi intră pâna la glezne, iar nămolul o deposedă de pantof când îşi trase piciorul înapoi. Sam se aplecă, luă pantoful din noroi şi apoi o luă pe Naomi în braţe.

— Sam, nu! Ţipă ea, surprinsă, apoi izbucni în ras. O să–ţi rupi şalele!

— Nici vorbă, zise el. Eşti uşurică.

Era… iar el îşi simţea şi capul uşor. Cu ea în braţe, urcă panta uşoară a pistei până la avion şi o lăsă pe picioarele ei. Ochii lui Naomi se uitară într–ai lui cu calm şi un fel de limpezime luminoasă. Fără să stea pe gânduri, el se aplecă şi–o sărută. După un moment, ea îl cuprinse cu braţele pe după gât şi–i răspunse la sărut.

Când se uită din nou la ea, îşi cam pierduse suflul. Naomi zâmbea.

— Poţi să–mi zici Sarah oricând doreşti, zise ea.

Sam râse şi o sărută din nou.

5

Să zbori într–un Navajo împreună cu Stan Soames era ca şi cum ai fi ţopăit pe o prăjină cu arc din acelea de circ. În timp ce ţopăiau şi hurducăiau pe undele neliniştite ale aerului primăvăratic, Sam se gândi o dată sau de două ori că s–ar putea să–i tragă clapa Ardeliei într–un fel pe care nici acea stranie creatură n–ar fi putut să–l prevadă: împrăştiindu–se pe toată imensa întindere de porumb a statului Iowa.

Totuşi, Stan Soames nu părea deloc îngrijorat; cânta balade străvechi precum „Sweet Sue” şi „The Sidewalks of New York”

urlând din toţi rărunchii, în vreme ce aparatul Navajo se deplasa legănându–se spre Des Moines. Naomi era ca şi încremenită, uitându–se pe geam la drumurile, câmpurile şi casele de la sol, protejându–şi ochii de strălucirea soarelui cu palmele făcute căuş la tâmple.

Până la urmă, Sam o bătu uşor pe umăr.

— Te porţi de parcă n–ai mai fi zburat niciodată! Ţipă el peste zumzetul ca de ţânţar al motorului.

Ea se întoarse scurt spre el şi zâmbi larg ca o şcolăriţă încântată.

— Păi, n–am mai zburat! Zise şi se întoarse imediat cu faţa la geam.

— Să fiu al naibii! Zise Sam, după care îşi strânse centura de siguranţă în momentul în care avionul execută un nou salt gigantic şi periculos.

6

Se făcuse patru şi douăzeci de minute când Navajo coborî grăbit din cer şi ateriză pe aeroportul din Des Moines. Soames duse aparatul până la terminalul pentru pasageri civili, opri motorul şi deschise uşa. Sam constată amuzat cum îl încearcă un junghi de gelozie când Soames îşi puse mâna pe mijlocul lui Naomi ca s–o ajute să coboare.

— Mulţumesc! Suspină ea. Avea obrajii

roşii şi ochii îi dansau. *A fost minunat!*

Soames zâmbi şi dintr–o dată arătă de patruzeci de ani, nu de şaizeci.

— Şi mie mi–a plăcut întotdeauna, zise el şi e mult mai mişto decât să–mi fac zob rinichii aplecat pe Rototillerul ăla… trebuie să recunosc. De la Naomi se uită la Sam. Puteţi să–mi spuneţi care–i treaba cu urgenţa asta? V–ajut dacă pot — îi datorez lui Dave ceva mai mult decât un salt de căţel din Proverbia până–n Des Moines şi înapoi.

— Trebuie s–ajungem în oraş, zise Sam. Într–un care se cheamă Pell’s Book Shop. Acolo au doua cârţi pentru noi.

Stan Soames se uită la ei, cu ochii măriţi.

— Cum aţi spus?

— Pell’s…

— Ştiu ce e la Pell’s, spuse el. Cărţi noi în faţă, iar vechituri în spate. Cea mai mare selecţie din Midwest, zice reclama. Ce vreau eu să lămuresc e asta: m–aţi luat din grădină şi m–aţi făcut să zbor dintr–o parte în alta a stalului ca să luaţi două *cărţi?*

— Sunt nişte cărţi foarte importante, domnu’ Soames, zise Naomi, atingându–i una din mâinile lui aspre, de fermier. În clipa asta, pot să spun că sunt cel mai important lucru din viaţa mea… sau a lui Sam.

— Şi a lui Dave, zise Sam.

— Dacă mi–aţi povesti ce se–ntâmplă, întrebă Soames, aş fi în stare să înţeleg?

— Nu, zise Sam.

— Nu, admise şi Naomi, zâmbind uşor.

Soames scoase un oftat adânc pe nările lui late şi–şi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Ei bine, cred că nici nu mai contează aşa mult, oricum. Îi sunt dator lui Dave cu asta de zece ani şi–au fost momente când am simţit–o ca pe o povară grea. Se lumină la faţă. Şi i–am oferit acestei domnişoare drăguţe un prim zbor cu avionul. Singurul lucru mai frumos decât o fată după primul ei zbor e o fată după primul ei…

Se opri brusc şi începu să–şi târşâie tălpile pantofilor de asfalt. Naomi privea discret spre orizont. Chiar atunci îşi făcu apariţia un camion cu combustibil. Soames se duse repede într–acolo şi se adânci într–o conversaţie cu şoferul.

Sam remarcă:

— Da’ ştii că ai avut un efect teribil asupra vajnicului nostru pilot.

— Ei, poate c–am avut, zise ea. Mă simt minunat, Sam. Nu–i o nebunie?

El îi mângâie o şuviţă rebelă de păr trecându–o pe după ureche.

— A fost o zi nebunească. Cea mai nebunească zi de care–mi aduc aminte.

Dar în acel moment vocea interioară vorbi — se inălţă din acel loc adânc în care obiecte mari nu încetaseră să se mişte — şi îi spuse că nu era întru totul adevărat. Mai

existase una care fusese la fel de nebunească. Mai nebunească. Ziua *Săgeţii Negre* şi a acadelelor din lemn–dulce.

Se simţi din nou cuprins de acea panică stranie, care–l înăbuşea şi încercă să–şi astupe urechile faţă de vocea cu pricina.

Dacă vrei s–o salvezi pe Sarah de Ardelia, Sam, lasă eroismul de–o parte şi încearcă să–ţi aminteşti cine a fost pentru tine Poliţistul Bibliotecii.

Nu ştiu! Nu pot! Nu… nu trebuie!

Trebuie să–ţi recapeţi acea amintire.

Nu trebuie! Nu e permis!

Trebuie să te străduieşti mai mult, altfel n–avem nici o speranţă.

— Acum chiar că trebuie să mă duc acasă, murmură Sam Peebles.

Naomi, care se îndepărtase de el ca să se uite la eleroanele avionului Navajo, îl auzi şi se întoarse.

— Ai spus ceva?

— Nimic. N–are–a face.

— Arăţi palid.

— Sunt foarte încordat, zise el iritat.

Stan Soames se întoarse. Ridică degetul mare spre şoferul camionului de alimentare.

— Dawson zice că pot să iau maşina lui. Vă duc până–n oraş.

— Dar putem să luăm un taxi… dădu să protesteze Sam.

Naomi clătină din cap.

— Avem prea puţin timp la dispoziţie, spuse ea. Mulţumim foarte mult, domnu' Soames.

— Ei, la naiba, zise Soames şi îi adresă un zâmbet de băieţaş. Poţi să–mi spui Stan. Să mergem. Dawson zice că vine încoace un front de presiune joasă dinspre Colorado. Vreau să ne–ntoarcem în Junction City înainte sa–nceapă ploaia.

7

Pell's era o construcţie ce aducea cu un şopron mare, la marginea zonei comerciale a oraşului Des Moines — întruchipând antiteza librăriilor tipice din malluri. Maomi întrebă de Mike şi fură îndrumaţi spre biroul de relaţii cu clienţii, un chioşc care se înălţa ca o gheretă de vamă între secţiunea în care se vindeau cărţi noi şi cea mai întinsă, unde se vindeau cărţi vechi.

— Mă numesc Naomi Higgins. Cred c–am vorbit cu dumneavoastră la telefon mai devreme?

— A, da, zise Mike. Scotoci prin unul dintre rafturile lui aglomerate şi scoase la iveală două cărţi. Una era *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american,* iar cealaltă era *Prietenul oratorului,* editată de Kent Adelmen. Niciodată în viaţa lui Sam Peebles nu fusese mai bucuros la vederea a două cărţi şi se pomeni că trebuie să reziste

impulsului de a i le smulge din mână vânzătorului, ca să le strângă la piept.

— Cu *Cele mai îndrăgite poeme* a fost simplu, zise Mike dar *Prietenul oratorului* e epuizată. Aş putea să spun că Pell’s e singura librărie de aici până la Denver care să aibă un exemplar atât de frumos ca ăsta… exceptând exemplarele din biblioteci, fireşte.

— Amândouă mi se pare că arată grozav, zise Sam cu simţire profundă.

— Sunt pentru un cadou?

— Oarecum.

— Dacă vreţi, pot să pun să vi le ambaleze; nu durează decât o secundă.

— Nu–i nevoie, zise Naomi.

Preţul total pentru cele două cărţi era de douăzeci şi doi de dolari şi cincizeci şi şapte de cenţi.

— Nu–mi vine să cred, spuse Sam pe când ieşeau din librărie şi se–ndreptau spre locul unde Stan Soames parcase maşina împrumutată. Ţinea punga strâns într–o mână. Nu–mi vine să cred că e atât de simplu… nu trebuie decât să înapoiez cărţile.

— Nu te teme, că n–o să fie aşa de simplu, replică Naomi.

8

Pe drumul de întoarcere la aeroport, Sam îl întrebă pc Stan Soames dacă putea să–i vorbească despre Dave şi mingile de

baseball.

— Dacă e ceva prea intim, nici o problemă. Sunt doar curios.

Soames aruncă o privire către punga pe care Sam o ţinea în poală.

— Şi eu îs cam curios în privinţa ălora două, zise el. Facem un târg. Chestia cu mingile de baseball s–a întâmplat acum zece ani. Vă spun care–i treaba dacă şi voi o să–mi povestiţi despre cărţi peste zece ani.

— S–a făcut, zise Naomi de pe bancheta din spate, după care adăugă un lucru la care şi Sam se gândise. Dacă mai suntem pe–aci, fireşte.

Soames râse.

— Da… mi se pare că întotdeauna există şi posibilitatea *aia,* nu?

Sam încuviinţă din cap.

— Uneori se mai întâmplă şi lucruri nasoale.

— Fără doar şi poate. Unul dintre ele i s–a–ntâmplat singurului meu băiat în 1980. Doctorii i–au spus leucemie, dar de fapt e cum ai zis mata — una din chestiile alea nasoale care se–ntâmplă uneori.

— Oh, îmi pare rău, zise Naomi.

— Mulţumesc. Când şi când mi se pare că am trecut peste asta şi atunci mă atacă pe la unghiul mort şi mă loveşte din nou. Cred că e nevoie de mai mult timp ca să te scuturi de anumite treburi, iar de unele lucruri nu poţi să te scuturi niciodată.

De unele lucruri nu poţi să te scuturi niciodată.

Vino cu mine, băiete... sunt poliţisst.

Acum chiar că trebuie să mă duc acasă... mi–am plătit amenda?

Sam îşi atinse colţul gurii cu o mână tremurândă.

— Ei, la naiba, îl cunoşteam pe Dave cu mult înainte să se întâmple, zise Stan Soames. Trecură pe lângă un indicator pe care scria AEROPORT 5 KM. Am copilărit împreună. Am mers la şcoală împreună şi–am făcut o groază de năzdrăvănii împreună. Chestia e că eu mi–am făcut partea şi m–am retras. Dar Dave a continuat să se ţină de năzdrăvănii.

Soames clătină din cap.

— Beat sau treaz, a fost unul dintre tipii cei mai cumsecade pe care i–am cunoscut. Dar s–a–ntâmplat că era mai mult beat decât treaz, aşa că am cam pierdut legătura. Cred că perioada lui cea mai neagră a fost spre sfârşitul anilor cincizeci. În anii ăia, era beat *tot* timpul. După asta, a început să se ducă la AA şi părea să–şi mai fi revenit... dar întotdeauna cădea din căruţă cu zgomot.

M–am căsătorit în ’68 şi am vrut să–l rog să–mi fie cavaler de onoare, dar n–am avut curaj. S–a întâmplat că a venit la nuntă treaz — cu acel prilej — dar nu puteai *să te bazezi* pe el să vină treaz undeva.

— Ştiu ce vrei să spui, zise Naomi pe un ton liniştit.

Stan Soames râse.

— Ei bine, mă cam îndoiesc de asta — o dulceaţă ca tine n–are de un' să ştie în ce belele poa' să intre un beţiv înveterat — dar luaţi de bun ce vă zic. Dacă l–aş fi rugat pe Dave să–mi fie cavaler de onoare la nuntă, Laura — asta–i fosta mea nevastă — ar fi făcut ca trenul. Dar Dave *a venit* şi l–am văzut ceva mai des după ce băiatul nostru Joe s–a născut în 1970. În anii ăia, când încerca să scape de patima beţiei, Dave părea să aibă sentimente deosebite pentru toţi copiii.

Cel mai mult şi mai mult lui Joey îi plăcea baseballul. Se dădea în vânt după el — colecţiona albume cu abţibilduri, cartoane de la gumele de mestecat… ba chiar m–a bătut la cap să iau o antenă de satelit ca să putem urmări toate meciurile echipei Royals — Royals erau favoriţii lui — şi pe cele ale echipei Cubs, pe canalul WGN de la Chicago. Până a împlinit opt ani, ştia mediile tuturor jucătorilor din echipa de început a celor de la Royals, precum şi scorurile punctelor pierdute şi câştigate aproape toţi aruncătorii din American League. Dave şi cu mine l–am dus pe stadion de vreo trei–patru ori. A fost ca şi cum ai fi dus un copil într–un tur prin rai. Când am avut de lucru, Dave l–a dus singur de două ori. Laura bombănea în

privinţa asta — zicea c–o să apară beat ca un porc, cu băiatul lăsat de izbelişte, rătăcind pe străzile din Kansas City sau stând pe la vreo secţie de poliţie pe undeva, aşteptând să vină cineva să–l ia de–acolo. Dar nimic de genul ăsta nu s–a întâmplat vreodată. Din câte ştiu eu, Dave n–a pus picătură pe limbă când era în preajma băiatului.

După ce Joe s–a îmbolnăvit de leucemie, lucrul cel mai rău pentru el a fost când doctorii i–au spus că n–o să mai poată să se ducă la nici un meci anul ăla, cel puţin până–n iunie, sau poate că deloc. Asta–l deprima mai tare decât faptul că avea cancer. Când Dave a venit să–l vadă, Joe a plâns din pricina asta. Dave l–a luat în braţe şi i–a spus: „Dacă nu poţi să te duci la meciuri, Joey, nu–i nimic, o să ţi–i aduc pe Royals la tine.”

Joe s–a uitat lung la el şi a spus: „Vrei să spui *în persoană,* unchiu’ Dave?” Că aşa–i zicea, „unchiu’ Dave”.

„Asta nu pot s–o fac”, a zis Dave, „dar pot să fac ceva aproape la fel de bun.”

Soames ajunse la poarta terminalului pentru civili şi claxonă. Poarta se deschise huruind pe şină, iar Stan conduse maşina până–n locul unde era parcat aparatul Navajo. Opri motorul şi rămase la volan un moment, uitându–se la propriile mâini.

— Am ştiut dintotdeauna că Dave e un pezevenghi talentat, zise el în cele din urmă.

Ce nu ştiu e cum de–a reuşit să facă ce–a făcut atât de *repede.* Nu pot să mă gândesc decât c–o fi muncit neîncetat, zi şi noapte, fiindcă a terminat în zece zile… iar chestiile alea erau *nemaipomenite.*

Ştia că trebuia să se grăbească. Vedeţi voi, doctorii ne spuseseră adevărul, mie si Laurei, iar eu i–am zis lui Dave. Joe nu avea şanse prea mari să se vindece. Şi–au dat seama prea târziu de ce avea. I se răspândea în sânge ca un incendiu.

Cam la vreo zece zile după ce–a făcut promisiunea, Dave vine în salonul de spital unde era băiatul meu cu câte–o pungă de hârtie în fiecare mână.

— Ce – ai acolo, unchiu' Dave? Întreabă Joe, ridicându–se în capul oaselor. Toată ziua aia fusese cam abătut — mai ales pentru că–i cădea părul, cred. În zilele alea, dacă un băiat n–avea părul lung până pe la mijloc, era privit cu dispreţ —, dar când Dave a intrat pe uşă, odată s–a–nviorat.

— Pe Royals, bine'nţeles, îi răspunde Dave. Păi, n–am promis aşa?

Apoi a pus cele două pungi de cumpărături pe pat şi le–a răsturnat acolo. Şi niciodată, în toată viaţa voastră, n–aţi mai văzut o asemenea expresie pe faţa unui băieţel. S–a luminat ca un copac de Crăciun… şi… la naiba, nu ştiu…

În ultimele minute, glasul lui Stan Soames se tot îngroşase. Acum se înfipse în

volanul Buickului lui Dawson cu atâta înverşunare încât sună claxonul. Scoase o ditamai batista din buzunarul de la spate şi–şi şterse ochii cu ea, după care–şi suflă nasul.

Naomi se aplecă şi ea în faţă. Îşi lipi palma pe obrazul lui Soames.

— Dacă vă vine prea greu, domnu' Soames…

— Nu, zise el şi zâmbi un pic. Sam văzu o lacrimă, pe care Stan Soames o scăpase din vedere, cum se rostogolea scânteind neobservată pe obrazul bărbatului, în soarele după–amiezii târzii. Atât doar că, povestind, îl aduc parcă înapoi. Felul cum era. Asta doare, do'n'şoară, dar în acelaşi timp îmi şi face bine. Simţămintele astea sunt de neseparat.

— Înţeleg, zise ea.

— Când Dave a răsturnat pungile alea, din ele au apărut nişte mingi de baseball — peste două duzini. Dar nu erau doar nişte mingi de baseball, pentru că pe fiecare dintre ele era câte o faţă, iar fiecare faţă era a unui jucător din echipa de baseball Kansas City Royals din 1980. Şi nu erau nici, cum le zice, caricaturi. Erau la fel de reuşite ca şi feţele pe care Norman Rockwell le desena pentru copertele revistei *Saturday Evening Post.* Îi văzusem lucrările lui Dave — alea pe care le făcuse înainte să se apuce aşa de rău de băut — şi erau reuşite, dar nici una dintre ele nu era la fel de reuşită ca asta. Erau acolo Willie Aikens, Frank White şi U.L. Washington

şi George Brett… Willie Wilson şi Amos Otis… Dan Quisenberry, cu faţa lui la fel de fioroasă ca a unui pistolar dintr–un vechi film western… Paul Splittorff şi Ken Brett… nu mai ţin minte toate numele, dar era toată echipa, cu rezerve cu tot, inclusiv Jim Frey, managerul de teren.

Şi, la un moment dat, între momentul în care le–a terminat şi cel în care i le–a dat fiului meu, s–a dus cu ele la KC şi i–a pus pe toţi jucătorii să le semneze, în afară de unul. Cel care n–a semnat era Darrell Porter, jucătorul la prindere. Era bolnav de gripă şi a promis să semneze mingea, care avea desenată faţa lui pe ea, de îndată ce va fi în stare. Lucru pe care l–a şi făcut.

— Ce chestie! Zise Sam încetişor.

— Şi a fost în întregime opera lui Dave — omul despre care–am auzit că oamenii din oraş râd şi–l strigă Dirty Dave. Vă zic eu, uneori când îi mai aud pe unii spunând asta şi–mi amintesc ce–a făcut pentru Joe când Joey al meu murea de leucemie, îmi vine să…

Soames nu termină fraza, dar mâinile aşezate pe coapsele late se strânseră în pumni. Iar Sam — care şi el folosise porecla aia şi râsese cu Craig Jones şi Frank Stephens de beţivul bătrân cu căruciorul de supermarket plin cu ziare — îşi simţi obrajii inundaţi de o fierbinţeală surdă şi încărcată de ruşine.

— Nu–i aşa c–a făcut un lucru minunat?

Întrebă Naomi şi–i atinse din nou obrazul lui Stan Soames. Fata plângea.

— Să–i fi văzut faţa, zise visător Soames. Nu v–ar fi venit să credeţi cum putea să arate când stătea el ridicat pe jumătate în pat şi se uita la toate feţele alea având pe cap şepcile de baseball ale echipei KC. Nu ştiu să o descriu, dar n–am s–o uit niciodată.

Să–i fi văzut faţa.

Joe s–a–mbolnăvit destul de rău înainte să se sfârşească, dar niciodată nu era prea bolnav ca să–i urmărească pe Royals la tv — sau să–i asculte la radio — şi ţinea mingile alea împrăştiate prin toată camera. Pervazul ferestrei de lângă patul lui era, totuşi, locul de onoare. Acolo–i alinia pe cei nouă inşi care jucau în meciul pe care–l urmărea sau îl asculta la radio. Dacă Frey îl scotea afară pe aruncător, Joe îl dădea jos pe acela de pe pervaz şi–l punea pe aruncătorul de rezervă în locul lui. Şi când fiecare jucător era la bătaie, Joe ţinea mingea respectivă în mâini. Aşa că…

Stan Soames se întrerupse brusc şi–şi ascunse faţa in batistă. Pieptul îi tresăltă de două ori şi Sam putu sa vadă cum bărbatul îşi înghite un suspin. Apoi îşi şterse din nou ochii şi îşi îndesă batista cu gesturi energice în buzunarul de la spate.

— Aşa că acum ştiţi de ce v–am dus astăzi la Des Moines şi de ce v–aş fi dus şi

până la New York ca sa luaţi cărţile alea două, dacă aţi fi avut nevoie. N–a fost cadoul meu, ci al lui Dave. E un om deosebit.

— Eu cred că şi dumneata eşti, zise Sam.

Soames îi zâmbi — era un zâmbet ciudat, chinuit — şi deschise portiera Buickului lui Dawson.

— Ei, vă mulţumesc, zise el. Va mulţumesc frumos. Iar acum cred că trebuie să ne luăm tălpăşiţa, dacă vrem să nu ne prindă ploaia. Nu uita cărţile, do'n'şoară Higgins.

— Nu le uit, spuse Naomi în timp ce se dădea jos din maşină ţinând strâns în mână partea de sus a pungii. Crede–mă, n–o să le uit.

Capitolul 13
POLIŢISTUL BIBLIOTECII (II)

1

La douăzeci de minute după ce–au decolat de pe aeroportul din Des Moines, Naomi se smulse de la admirarea priveliştii — urmărise cu privirea Route 79 şi se minunase de maşinuţele de jucărie care se îngrămădeau în ambele sensuri, de–a lungul ei — şi se întoarse către Sam. Ceea ce văzu o înspăimântă. Sam adormise cu capul

rezemat de unul dintre hublouri, dar pe faţa lui nu se citea nici un pic de pace; arăta ca un om care suferea de o durere profundă intimă.

Lacrimile se prelingeau de sub pleoapele închise şi coborau pe faţă.

Ea se aplecă înainte, ca să–l trezească scuturându–l, dar îl auzi rostind cu un glăscior tremurat de băieţel: „Am dat de belea, domnule?”

Avionul Navajo pătrunse în norii care se adunaseră deasupra părţii de vest a statului Iowa şi începu să se hurducăie, dar Naomi abia dacă băgă de seamă. Mâna ei zăbovi o clipă deasupra umărului lui Sam, apoi se retrase.

Cine a fost PENTRU TINE *Poliţistul Bibliotecii, Sam?*

Oricine–o fi fost, îşi zise Naomi, *cred că l–a găsit din nou. Cred că e cu el acum. Îmi pare rău, Sam... dar nu pot să te trezesc. Nu acum. În clipa asta cred că eşti acolo unde e bine să fii... unde trebuie să fii. Îmi pare rău, dar visează mai departe. Şi ţine minte ce–ai visat pentru când te vei trezi. Ţine minte.*

Ţine minte.

2

În visul lui, Sam Peebles o urmărea pe Micuţa Scufiţă Roşie plecând de la căsuţa din turtă dulce şi purtând pe braţ un coş

acoperit; se îndrepta spre casa bunicuţei, acolo unde lupul o aştepta ca s–o mănânce începând de la tălpi în sus. Avea să termine luându–i scalpul şi apoi mâncându–i creierii din craniu cu un linguroi mare din lemn.

Numai că nimic din povestea asta nu era cum trebuia să fie, pentru că Micuţa Scufiţă Roşie era în visul asta un băieţel, iar casa din turtă dulce era un duplex din St. Louis, unde băieţelul locuise cu maică–sa după moartea tatălui, iar în coşul acoperit nu era nici un pic de mâncare. În coş era o carte, *Săgeata neagră* de Robert Louis Stevenson, iar el o citise, cuvânt cu cuvânt şi nu se îndrepta spre casa bunicuţei, ci spre Filiala Briggs Avenue a Bibliotecii Publice din St. Louis şi trebuia să se grăbească fiindcă întârziase deja patru zile cu returnarea acelei cărţi.

Ăsta era un vis de urmărire.

Privi cum Micul Pieton Alb Sam aştepta la intersecţia dintre Dunbar Street şi Johnstown Avenue să se schimbe culoarea semaforului. Îl urmări cum trecea repejor strada ţinând cartea în mână… între timp, coşul dispăruse. Îl urmări pe Micul Pieton Alb Sam pătrunzând în chioşcul de presă de pe Dunbar Street şi apoi pătrunse şi el înăuntru, mirosind vechiul melanj de arome de camfor, acadele şi tutun de pipă, urmărindu–l pe Micul Pieton Alb Sam apropiindu–se de tejghea cu un pacheţel de acadele roşii, din

lemn–dulce roşii Bull’s Eye — preferatele lui. Se uita la băieţel cum scoate cu grijă bancnota de un dolar pe care maică–sa o pusese în buzunarul pentru fişa de bibliotecă al cărţii *Săgeata neagră.* Apoi, vânzătorul luă bancnota şi–i dădu rest nouăzeci şi cinci de cenţi… mai mult decât suficient ca să–şi plătească amenda. Îl vedea pe Micul Pieton Alb Sam ieşind din prăvălie şi oprindu–se afară, pe stradă, doar atât cât să–şi pună restul în buzunar şi să desfacă pachetul de acadele cu dinţii. Îl urmări pe Micul Pieton Alb Sam pornind spre destinaţie — se afla acum la doar trei intersecţii de Bibliotecă — ronţăind din mers acadelele lungi şi roşii.

Încercă să ţipe la băiat.

Ai grijă! Ai grijă! Lupul te aşteaptă, băieţel! Fereşte–te de lup! Fereşte–te de lup!

Dar băiatul îşi vedea de drum, mâncându–şi acadelele, acum se afla pe Briggs Avenue, iar Biblioteca, un morman imens din cărămidă roşie, se profila în faţa lui.

În acest punct, Sam — Marele Alb Călător cu Avionul Sam[22] — încercă să se

[22] Jocuri de cuvinte intraductibile, ce pornesc de la numele în limba engleză al Scufiţei Roşii: Little Red Riding Hood. Astfel, Micul Pieton Alb Sam este în limba engleză Little White Walking Sam, iar Marele Alb Călător cu Avionul Sam este Big White Plane–

smulgă din vis. Simţea că Naomi, Stan Soames şi *lumea lucrurilor reale* erau chiar dincolo de coaja acestui infernal ou coşmaresc în care se găsea. Auzea zumzetul motorului de avion pe fundalul sunetelor din visul său: traficul de pe Briggs Avenue, ţârâitul strident al clopoţelului de pe bicicleta vreunui puştan, păsările care scurmau în frunzele de ulmi căzute in toiul verii. Închise ochii visători şi *tânji* după lumea de dincolo de coajă, lumea lucrurilor adevărate. Mai mult: simţea că poate s–o atingă, că ar putea să spargă coaja.

Nu, zise Dave. *Nu, Sam, nu face asta. Nu* trebuie *să faci asta. Dacă vrei s–o salvezi pe Sarah de Ardelia, nu–ncerca să ieşi din visul ăsta. În treaba asta, nu există decât o singură coincidenţă, dar e mortală: cândva şi TU ai avut un Poliţist al Bibliotecii. Şi trebuie să–ţi recapeţi acea amintire.*

Nu vreau să văd. Nu vreau să ştiu. O dată mi–a fost de–ajuns.

Nimic nu–i la fel de rău precum ceea ce te–aşteaptă, Sam. Nimic.

Deschise ochii — nu ochii către exterior, ci cei interiori; ochii visători.

Acum Micul Pieton Alb Sam e pe aleea betonată care merge spre partea estică a Bibliotecii Publice, aleea betonată care duce către Aripa pentru Copii. Parcă s–ar mişca

---

Riding Sam.

într–un fel solemn, cu încetinitorul, fiecare pas fiind ca balansul pendulului din tubul de sticlă al ornicului bunicului şi totul este clar: micile scânteieri ale cristalelor de mică şi cuarţ din asfaltul aleii; trandafirii voioşi care mărginesc aleea; pâlcurile dense de tufişuri verzi care se întind pe lângă peretele clădirii; iedera cățărătoare de pe zidul din cărămidă roşie; strania şi cumva înspăimântătoarea inscripţie latinească *Fuimus, non sumus,* cioplită într–un arc de cerc scurt, deasupra uşilor verzi cu geamuri verzi, groase, întărite cu sârmă.

Iar Poliţistul Bibliotecii, care aşteaptă lângă trepte, se vede şi el limpede.

Nu e palid. E chiar roşu la faţă. Pe frunte are nişte bubuliţe roşii, gata să plesnească. Nu e înalt, e mijlociu de statură şi are umerii foarte laţi. Nu poartă trenci, ci un palton, iar asta–i foarte ciudat pentru că e o zi de vară, o zi de vară fierbinte în St. Louis. Ochii lui ar putea fi argintii; Micul Pieton Alb Sam nu poate să vadă ce culoare au ochii, pentru că Poliţistul Bibliotecii poartă nişte ochelari cu lentile rotunde, mici, de culoare neagră — ochelari de orb.

Nu e Poliţistul Bibliotecii! E lupul! Ai grijă! E lupul! E LUPUL *Bibliotecii!*

Dar Micul Pieton Alb Sam nu aude. Micul Pieton Alb Sam nu se teme. În definitiv, e miezul zilei, iar oraşul e plin de oameni ciudaţi şi, uneori, amuzanţi. Toată viaţa şi–a

trăit–o la St. Louis şi nu se teme de el. Dar asta e pe cale să se schimbe.

Se apropie de individ şi, când ajunge lângă el, observa cicatricea: o tăietură subţire şi albă care începe pe partea de sus a obrazului stâng, coboară pe sub ochiul stâng şi dispare treptat pe rădăcina nasului.

Ssalut, băiete, zice bărbatul cu ochelari rotunzi şi negri.

Bună ziua, spune Micul Pieton Alb Sam.

Vrei ssă–mi sspui ceva desspre cartea pe care–o ai la tine, înainte ssă intri? Întreabă tipul. Are o voce plăcută şi politicoasă, nicidecum ameninţătoare. Vorbeşte sâsâit, uşor peltic, ceea ce–i denaturează s–urile. *Ştii, lucrez la Bibliotecă.*

Se numeşte „Săgeata neagră”, răspunde politicos Micul Pieton Alb Sam, *e scrisă de domnul Robert Louis Stevenson. E mort. A murit de tuber–clu–roză. A fost foarte bună Unele bătălii au fost grozave.*

Băiatul aşteaptă ca bărbatul cu ochelari rotunzi şi negri să se dea la o parte şi să–l lase să intre, dar bărbatul cu ochelari rotunzi şi negri nu se dă la o parte. Bărbatul se apleacă de mijloc ca să se uite la el mai de aproape. Bunicule, ce ochi mici, rotunzi şi negri ai.

Încă o întrebare, zise bărbatul. *Ai depăşit termenul de returnare?*

Acum, Micul Pieton Alb Sam e şi mai înspăimântat.

Da... dar numai puţin. Doar patru zile. A fost foarte lungă, înţelegeţi şi am avut şi un antrenament la Little League, am fost şi–ntr–o tabără şi...

Vino cu mine, băiete... ssunt poliţissst.

Individul cu ochelari negri şi palton întinde mâna. Pentru o clipă, Sam aproape că reuşeşte să fugă. Dar e un copil, iar omul ăsta e adult. Omul ăsta lucrează la Bibliotecă. Omul ăsta e poliţist. Deodată, omul ăsta — acest om înspăimântător cu cicatrice şi ochelari rotunzi şi negri — întruchipează întreaga Autoritate. Nu poţi sa fugi de Autoritate; e peste tot.

Sam se apropie sfios de bărbat. Dă să ridice mâna — cea care ţine pachetul cu acadele roşii, care între timp aproape se golise — şi apoi încearcă s–o tragă înapoi in ultima secundă. Dar e prea târziu. Omul o înşfacă. Pachetul cu acadele roşii din lemn–dulce cade pe trotuar. Micul Pieton Alb Sam nu va mai mânca niciodată acadele roşii din lemn–dulce.

Bărbatul îl trage pe Sam spre el, îl aduce aşa cum procedează un pescar care a prins la mulinetă un păstrăv. Mâna cu care a prins ca o menghină mâna lui Sam e foarte puternică. Doare. Sam începe să plângă. Soarele e încă pe cer, iarba e încă verde, dar dintr–o dată întreaga lume pare depărtată, nimic mai mult decât un miraj crud în care i s–a îngăduit, pentru scurtă vreme, să creadă.

Simte în respiraţia lui mirosul de Sen–Sen[23]. *Am dat de belea, domnule?* Întreabă el, sperând cu fiecare fibră a făpturii sale că omul ăla o să răspundă că nu.

Da, zice bărbatul. *Da, ai dat... de o belea MARE de tot. Şi dacă vrei ssă ieşi din belea, băiete, trebuie ssă faci exssact cum îţi sspun. Ai înţelesss?*

Sam nu poate să răspundă. Niciodată nu i–a fost atât de frică. Nu poate decât să se uite în sus la individ cu nişte ochi mari, din care şiroiesc lacrimile.

Omul îl zgâlţâie.

M–ai înţeless ssau nu?

D... da! Suspină Sam. Simte o presiune aproape de nesuportat în vezică.

Hai ssă–ţi sspun exssact cine ssunt, zice omul, trimiţându–i în faţă pufăituri de Sen–Sen. *Sunt Poliţistul Bibliotecii de pe Briggss Avenue şi am misiunea ssă–i pedepssessc pe băieţii şi fetele care întârzie ssă înapoieze cărţile împrumutate.*

Micul Pieton Alb Sam începe să plângă mai tare.

Am banii! Reuşeşte să îngaime printre sughiţuri. *Am nouă’ş’cinci de cenţi. Poţi să–i iei! Poţi să–i iei pe toţi!*

Încearcă să scoată mărunţişul din buzunar. În acelaşi moment, Poliţaiul

---

[23] Bomboane aromate folosite pentru împrospătarea respiraţiei.

Bibliotecii se uită–n jur şi faţa lui lată pare dintr–o dată ascuţită, luând pe neaşteptate aspectul unui chip de vulpe sau de lup, care a reuşit să pătrundă în coteţul găinilor, dar acum simte mirosul pericolui.

Haide, zice el şi–l smuceşte pe Micul Pieton Alb Sam de pe alee, trăgându–l în tufişurile dese care cresc pe lângă zidul Bibliotecii. *Când un poliţisst îţi zice ssă vii, atunci VII!*

E întuneric aici; întuneric şi misterios. Aerul miroase înţepător, a fructe de ienupăr. Compostul face ca solul să fie negru. Sam plânge în hohote acum.

Linişşşte! Mârâie Poliţistul Bibliotecii şi–l scutură zdravăn pe Sam. Oasele mâinii lui Sam se freacă dureros între ele. Capul i se bălăbăneşte pe gât. Între timp, au ajuns la un mic luminiş din jungla de tufişuri, un locşor adăpostit în care plantele de ienupăr au fost culcate la pământ, laolaltă cu ferigile, iar Sam înţelege că ăsta e mai mult decât un loc pe care Poliţaiul Bibliotecii îl cunoaşte; e un loc pe care el l–*a făcut.*

Linişşte, că dacă nu taci, amenda o ssă fie doar începutul! Va trebui ss–o ssun pe maică–ta şi ssă–i sspun ce copil rău ai fosst! Vrei assta?

Nu! Răspunde sughiţând Sam. *O să plătesc amenda! O plătesc, domnu' poliţist, dar vă rog să nu–mi faceţi rău!*

Poliţistul Bibliotecii îl răsuceşte pe

Micul Pieton Alb Sam.

Pune–ţi palmele pe perete! Dessfă picioarele! Acum! Repede!

Continuând să suspine, dar îngrozit că maică–sa ar putea afla că făcuse un lucru îndeajuns de rău ca să merite acest soi de tratament, Micul Pieton Alb Sam face aşa cum îi spune Poliţistul Bibliotecii. Cărămizile roşii sunt răcoroase, răcoroase în umbra tufişurilor care se sprijină de această parte a clădirii într–o claie încâlcită, dezordonată. Vede o fereastră îngustă la nivelul solului. Aceasta dă la demisol, în sala cazanelor. Becuri simple, cu abajururi improvizate asemenea unor pălării de hamali chinezi, atârnă deasupra boilerului uriaş; conductele aruncă pe podea umbre încâlcite. Îl vede pe îngrijitor stând lângă peretele îndepărtat, cu spatele la fereastră, citind cadranele manometrelor şi făcând însemnări în blocnotes.

Poliţaiul Bibliotecii apucă pantalonii lui Sam şi îi trage în jos. O dată cu aceştia, cad şi chiloţii. Băiatul se cutremură când aerul rece îi atinge fundul.

Sstai aşşa, gâfâie Poliţistul Bibliotecii. *Nu te mişşca. De cum o să plăteşşti amenda, băiete, ss–a terminat... şşi nimeni nu trebuie ssă şştie.*

Ceva tare şi fierbinte îi apasă posteriorul, aşa că Micul Pieton Alb Sam se cutremură din nou.

Sstai aşşa, zice Poliţistul Bibliotecii, care acum geme mai apăsat. Sam îi simte pe umărul stâng răsuflarea fierbinte, mirosind a Sen–Sen. De–acum teroarea a pus stăpânire pe el, dar teroarea nu e singurul lucru pe care–l simte: mai e şi ruşinea. A fost târât în acest loc umbros şi e supus cu forţa acestei pedepse groteşti, necunoscute, pentru că întârziase să returneze *Săgeata neagră.* Dac–ar fi ştiut că amenzile pot să fie atât de usturătoare...!

Chestia aia tare i se înfige în popou, desfăcându–i fesele. O durere oribilă, sfâşietoare se înalţă cu repeziciune din măruntaiele Micului Pieton Alb Sam. Niciodată n–a mai fost o durere ca asta, niciodată pe lumea asta.

Săgeata neagră îi scapă din mână şi–şi duce la gură încheietura, ca să–şi înăbuşe ţipetele.

Sstai aşşa, zice printre gâfâieli Lupul Bibliotecii, iar acum mâinile îi coboară pe umerii lui Sam şi se leagănă inainte şi înapoi, înăuntru şi–n afară, înainte şi–napoi, înăuntru şi–n afară. *Sstai... sstaaai... oooh! Ssstaaaaiiii...*

Gâfâind şi legănându–se, Poliţaiul Bibliotecii ia cu asalt dosul lui Sam cu ceva pe care acesta–l simte ca un drug uriaş din oţel fierbinte; Sam se zgâieşte cu ochii măriţi în demisolul Bibliotecii, care se află într–un alt univers, un univers *ordonat* în care lucruri

oripilante ca acesta nu se întâmplă nicicând. Îl vede pe îngrijitor dând aprobativ din cap, punând blocnotesul la subsuoară şi pornind spre uşa aflată la celălalt capăt al sălii. Dacă îngrijitorul şi–ar întoarce capul doar un pic şi şi–ar ridica ochii doar atâtica, ar vedea un chip privind prin fereastră spre el, faţa palidă şi cu ochii măriţi a unui băieţel cu buzele mânjite de lemn–dulce roşu. O parte din Sam vrea ca îngrijitorul să facă exact acest lucru — să–l salveze aşa cum pădurarul a salvat–o pe Scufiţa Roşie —, dar cea mai mare parte a lui ştie că îngrijitorul n–ar face decât să–şi întoarcă într–o parte capul, dezgustat, la vederea unui alt băieţel rău supus la o pedeapsă meritată de către mâinile Poliţaiului Bibliotecii de pe Briggs Avenue.

Ssstaaaiii aşşşaaa! Şopteşte ţipând Lupul Bibliotecii în timp ce îngrijitorul iese pe uşă şi pleacă în restul universului său ordonat fără să arunce nici o privire în jur. Lupul îi dă mai departe şi, preţ de o chinuitoare clipă, durerea devine atât de rea, încât Micul Pieton Alb Sam e sigur că burta o să–i explodeze, că obiectul ăla pe care Poliţaiul Bibliotecii i l–a înfipt în dos o să iasă cu violenţă în faţă, împingându–i în afară maţele.

Poliţaiul Bibliotecii se prăbuşeşte asupra lui într–o mânjeală râncedă, gâfâind şuierat, iar Sam alunecă în genunchi sub greutatea acestuia. Când face asta, obiectul

masiv — care parcă nu mai e aşa de masiv — iese din el dar Sam simte ceva umed peste tot fundul. I–e teama să–şi ducă mâinile acolo, în spate. I–e teamă că, atunci când se vor întoarce, el o să descopere că devenise Micul Roşu–Sângerând Sam.

Poliţaiul Bibliotecii îl înşfacă deodată pe Sam de braţ şi–l suceşte cu faţa spre el. Chipul lui e mai roşu ca oricând, brăzdat de fâşii buhăite şi roşcate, care–i acoperă obrajii şi fruntea ca o vopsea de război.

Uită–te la tine! Zice Poliţaiul Bibliotecii. Faţa lui se crispează într–un ghem de dispreţ amestecat cu dezgust. *Uită–te la tine cu nădragii în vine şi cu puţulica afară! Ţi–a plăcut, aşa–i? Ţ*I–A PLĂCUT*!*

Sam nu poate să–i răspundă. Nu poate decât să plângă. Îşi ridică chiloţii şi pantalonii deodată, la fel cum fuseseră traşi în jos. Simte compost înăuntrul lor, urzicându–i posteriorul violat, dar nu–i pasă. Se trage înapoi din faţa Poliţaiului Bibliotecii până când spatele i se lipeşte de zidul din cărămidă al clădirii. Simte cum crengile tari de iederă, asemenea oaselor unei mâini mari, descărnate, i se înfig în spinare. Dar nici de asta nu–i pasă. Singurul lucru de care–i pasă e ruşinea, teroarea şi simţământul de nimicnicie care i se cuibăriseră în suflet, iar dintre toate trei, ruşinea e cea mai apăsătoare. Ruşinea este de necuprins.

Sscârboşşenie de copil! Aruncă spre el cu invective Poliţaiul Bibliotecii. *Sscârboşşenie de copilaşş!*

Acum chiar că trebuie să mă duc acasă, zice Micul Pieton Alb Sam, iar cuvintele se auzeau întretăiate cu suspinele sale răguşite. *Mi–am plătit amenda?*

Poliţaiul Bibliotecii se târăşte către Sam în patru labe, cu ochii lui mici, rotunzi şi negri privind spre faţa lui Sam precum ochii lipsiţi de vedere ai unei cârtiţe, iar asta, cumva, e caraghioslâcul suprem. Sam se gândeşte: *O să mă pedepsească din nou* şi la acest gând ceva în mintea lui, o traversă sau o armătură suprasolicitată, cedează cu un plesnet înfundat, pe care aproape că–l aude. Nu plânge şi nici nu protestează; a depăşit etapele alea. Acum se uită doar la Poliţaiul Bibliotecii cu o apatie tăcută.

Nu, zice Poliţaiul Bibliotecii. *Te lass ssă pleci, atâta tot. Mi ss–a făcut milă de tine, dar dacă sspui vreo dată cuiva vreodată... o ssă mă–ntorc şşi–o ss–o fac din nou. Şşi–am ss–o fac până când amenda o ssă fie plătită. Şşi ssă nu care cumva ssă te mai prind vreodată pe–aci, băiete. Ai înţeless?*

Da, răspunde Sam. Fireşte c–o să se–ntoarcă şi–o s–o facă din nou, dacă Sam vorbeşte. Noaptea târziu o să fie–n şifonier, sub pat, cocoţat în copac ca o cioară uriaşă şi hidoasă. Când o să ridice privirea spre cerul tulbure, o să vadă printre nori chipul

strâmbat de dispreţ al Poliţistului Bibliotecii. O să fie oriunde; va fi pretutindeni.

Gândul ăsta îl osteni pe Sam, care închise ochii să nu mai vadă faţa de cârtiţă nebună, să nu mai vadă nimic.

Poliţaiul Bibliotecii îl înşfăcă şi–l scutură din nou.

Da — ce? Şuieră el. *Da ce, băiete?*

Da, am înţeles, îi spune Sam fără să deschidă ochii.

Poliţistul Bibliotecii îşi retrage mâna. *Bun,* zice el. *Fă bine şi nu uita. Când băieţii şi fetele rele uită, le omor.*

Micul Pieton Alb Sam stă lipit de perete cu ochii închişi vreme îndelungată, aşteptând ca Poliţaiul Bibliotecii să înceapă din nou să–l pedepsească sau, pur şi simplu, să–l omoare. Ar vrea să plângă, dar nu mai are lacrimi. Vor trece ani buni până când o să plângă din nou, indiferent de pricină. În cele din urmă deschide ochii şi constată că a rămas singur în bârlogul din tufişuri al Poliţistului Bibliotecii. Acesta a dispărut. N–a rămas decât Sam şi exemplarul din *Săgeata neagră,* deschisă larg, cu cotorul în jos.

Sam începe să se târască de–a buşilea spre lumina zilei. Frunzele–i gâdilă faţa asudată, brăzdată de lacrimi, crengile–i zgârie spinarea şi–l lovesc peste fundul rănit. Îşi ia cu el Săgeata neagră, dar n–o s–o ducă la Bibliotecă. N–o să se mai ducă niciodată la Bibliotecă, la nici o Bibliotecă, niciodată în

viaţa lui: asta e promisiunea pe care şi–o face sieşi în timp ce se–ndepărtează de locul pedepsirii sale. Îşi mai face o promisiune: nimeni n–o să afle vreodată despre acest lucru îngrozitor, pentru că el are de gând să uite că s–a întâmplat. Simte că poate să facă asta. O poate face dacă se străduieşte foarte, foarte mult şi are de gând să înceapă să se străduiască foarte, foarte mult chiar acum.

Când ajunge la marginea tufişurilor, se uită în jur ca un mic animal hăituit. Vede copii care traversează peluza. Nu–l vede pe Poliţaiul Bibliotecii, dar bineînţeles că nu contează, căci Poliţaiul Bibliotecii îl vede pe el. De azi înainte, Poliţaiul Bibliotecii va fi mereu aproape.

În cele din urmă, peluza se goleşte. Un băieţel ciufulit, Micul Târâtor Alb Sam, iese pe furiş din tufişuri, cu frunze în păr şi cu ţărână pe faţă. Cămaşa scoasă din pantaloni flutură pe lângă el. Privirea din ochii mari şi holbaţi pare să nu mai fie complet sănătoasă. Cu paşi sfioşi, ajunge la treptele din beton, aruncă o privire temătoare şi îngrozită către enigmaticul motto latin inscripţionat deasupra uşii şi apoi lasă cartea jos, pe una dintre trepte, cu aceeaşi grijă şi groază cu care o fată orfană îşi lasă pruncul nebotezat în pragul cine ştie cărui străin. Apoi, Micul Pieton Alb Sam devine Micul Alergător Alb Sam: străbate–n goană peluza, lasă în spate Filiala de pe Briggs Avenue a Bibliotecii

Publice din St. Louis şi o rupe la fugă, dar nu contează cât de repede aleargă, pentru că nu poate fi mai rapid decât gustul acadelelor din lemn–dulce roşu de pe limbă şi din gât, dulceag şi lipicios şi oricât de repede ar fugi, bineînţeles că Lupul Bibliotecii aleargă cu el, Lupul Bibliotecii e chiar în spate, lângă umărul lui acolo unde nu–l poate vedea şi Lupul Bibliotecii îi şopteşte: *Vino cu mine, băiete... ssunt poliţissst* şi va rosti mereu şoapta aceea, o va rosti de–a lungul anilor, o va rosti în acele vise sumbre, de care Sam nu–ndrăzneşte să–şi amintească, iar Sam o să fugă mereu de vocea aceea, ţipând: *Mi–am plătit–o? Mi–am plătit amenda? O, te rog, Doamne Dumnezeule, MI–AM PLĂTIT AMENDA?* Iar răspunsul care se aude e întotdeauna acelaşi: *N–o să fie plătită niciodată, băiete; n–o să fie plătită niciodată. Niciodată. Nici...*

Capitolul 14
BIBLIOTECA (III)

1

Ultimul contact cu pista din pământ bătătorit, pe care Stan o numea Aeroportul Proverbia, a fost hurducăit şi înspăimântător. Aparatul Navajo a coborât strecurându–se pe pipăite printre masele de aer mânios şi a

aterizat cu o ultimă bufnitură dătătoare de emoţii. Când se–ntâmplă asta, Sam scoase un ţipăt ascuţit, iar ochii i se deschiseră brusc.

Naomi aşteptase răbdătoare o astfel de reacţie. Se aplecă imediat, ignorând centura de siguranţă care–i tăia mijlocul şi–şi puse braţele în jurul lui. Nu–i băgă în seamă braţele ridicate şi nici prima mişcare instinctivă de tragere înapoi, la fel cum nu luă în seamă nici prima răsuflare vijelioasă cu iz neplăcut. Liniştise o grămadă de beţivi cuprinşi de accese de *delirium tremens,* iar ceea ce întâmpla acum nu era foarte diferit. Îi simţea bătăile inimii în timp ce se lipea de el. Aveai impresia că ţopăie si se zbate imediat sub cămaşă.

— Linişteşte–te, Sam. Totul e în regulă — sunt doar eu aici, iar tu te–ai întors. A fost un vis. Ai revenit.

Pentru o clipă, el continuă să caute să se retragă în scaun. Apoi se prăbuşi fără vlagă. Ridică mâinile şi o îmbrăţişa cu o crispare panicată.

— Naomi, zise el cu o voce aspră, gâtuită. Naomi, oh, Naomi, o Dumnezeule, ce coşmar am avut, ce vis îngrozitor!

Stan îşi anunţase dinainte sosirea prin radio şi cineva venise şi aprinsese luminile de ghidaj. Acum, călăuziţi de ele, se îndreptau spre capătul pistei. Până la urmă, nu reuşiseră să întreacă ploaia; aceasta

răpăia surd pe fuzelajul avionului. În partea din faţă, Stan Soames scotea nişte urlete ce–ar fi vrut să reproducă, probabil, melodia „Camptown Races[24]“.

— A fost un coşmar? Întrebă Naomi, dându–se un pic înapoi ca să se poată uita în ochii înroşiţi ai lui Sam.

— Da. Dar a fost totodată şi adevărat. Cât se poate de adevărat.

— A fost Poliţistul Bibliotecii, Sam? Poliţistul *tău?*

— Da, şopti el şi–şi ascunse faţa în părul ei.

— Ştii cine este? Stii cine e acum, Sam?

După un lung, lung moment, Sam răspunse în şoaptă:

— Da, ştiu.

2

Stan Soames se uită la faţa lui Sam, pe când acesta însoţit de Naomi, cobora din avion şi de îndată începu să–şi exprime căinţa:

— Îmi pare rău c–a fost aşa de dur drumul. Chiar am crezut c–o să întrecem ploaia. Numai că ne–a bătut vântul în faţă…

---

[24] Vechi cântecel comic compus şi publicat în 1850 de Stephen Forster, supranumit şi „părintele muzicii americane”.

— Las’ c–o să–mi revin, zise Sam. De fapt, chiar arăta deja mai bine.

— Da, confirmă Naomi. O să–şi revină. Îţi mulţumim, Sam. Îţi mulţumim tare mult. Şi Dave îţi mulţumeşte.

— Păi, aţi obţinut acum ce–aveaţi nevoie?

— Da, îl asigură Sam. Chiar c–am obţinut.

— Hai să ocolim capătul pistei, le zise Stan. Dac–o luăm pe scurtătură, riscăm să intrăm pân’ la mijloc în locul ăla mlăştinos. Haideţi în casă. Bem o cafea. Cred că mi–a mai rămas şi nişte plăcintă de mere.

Sam se uită la ceas. Se făcuse şapte şi un sfert.

— Va trebui s–o lăsăm pe altădată, Stan, zise el. Trebuie să ducem imediat în oraş cărţile astea.

— Dar trebuie să intraţi măcar să vă uscaţi hainele. Pân–ajungeţi la maşină, o să vă ude pân’ la piele.

Naomi clătină din cap.

— E foarte important.

— Mda, zise Stan. După feţele pe care le–aveţi, aş zice că e. Doar să ţineţi minte că mi–aţi promis să–mi spuneţi povestea.

— O să ţi–o spunem, zise Sam. Se uită la Naomi şi văzu în privirea ei reflectat gândul care–i trecea prin cap: Dac–o să mai trăim pân–atunci.

3

Sam conducea maşina, rezistând cu greu impulsului de a apăsa până la podea pedala de acceleraţie. Îşi făcea griji din pricina lui Dave. Totuşi, să iasă de pe drum şi să răstoarne maşina lui Naomi în şanţ, nu era o modalitate foarte eficientă de a–şi arăta preocuparea, iar ploaia care–i întâmpinase la aterizare devenise între timp un potop mânat de un vânt înviorător. Ştergătoarele nu puteau să ţină pasul, nici la viteza maximă, iar farurile abia dacă băteau până la şase metri. Sam nu îndrăznea să meargă cu mai mult de patruzeci la oră. Se uită la ceas, apoi aruncă o privire către Naomi, care stătea cu punga de la librărie în poală.

— Sper s–ajungem până la opt, zise el, dar nu ştiu.

— Fă ce poţi, Sam.

În faţă, apărură ameninţător nişte faruri şovăielnice ca luminile unui batiscaf scufundat sub apa oceanului. Sam încetini până sub douăzeci la oră şi trase spre stânga în momentul când un camion imens trecu huruind pe lângă ei — o matahală abia întrezărită în întunericul ploios.

— Poţi să vorbeşti despre el? Despre visul pe care l–ai avut?

— Aş putea, dar n–am s–o fac, zise el. Nu acum. Nu e momentul potrivit.

Naomi reflectă la spusele lui, apoi

încuviinţă din cap.

— În regulă.

— Îţi spun doar atât — Dave avea dreptate când zicea că hrana cea mai bună erau copiii şi a mai avut dreptate când a zis că frica era lucrul din care se hrănea şi trăia ea.

Ajunseseră la periferia oraşului. Câteva sute de metri mai încolo, ajunseră la prima intersecţie semaforizată. Prin parbrizul Datsunului, semnalul se vedea doar ca o pată verde–strălucitor care se bălăbănea în aer, deasupra lor. O pată corespunzătoare dansa pe pavajul neted şi ud al şoselei.

— Trebuie să fac o oprire înainte s–ajungem la Bibliotecă, zise Sam. Piggly Wiggly e–n drumul nostru, nu?

— Da, dar dacă vrem să ne–ntâlnim cu Dave în spatele Bibliotecii la opt, nu prea avem mult timp de irosit. Ne place sau nu, vremea asta nu ne lasă să mergem mai repede.

— Ştiu… dar n–o să dureze mult.

— De ce ai nevoie?

— Nu–s sigur, zise el, dar cred c–o să ştiu când o să–l văd.

Ea se uită la el şi, pentru a doua oară, Sam se pomeni uimit de frumuseţea ei, fragilă şi atrăgătoare totodată, fiind incapabil să priceapă cum de n–o remarcase până–n acea zi.

Ei bine, aţi fost prieteni o vreme, nu?

Trebuie să fi văzut CEVA.

Numai că nu văzuse. Fusese prieten cu ea pentru ca era drăguţă, prezentabilă, fără alte legături şi cam de vârsta lui. Fusese prieten cu ea pentru că celibatarii din oraşele, care de fapt nu–s decât nişte târguri supradezvoltate, *trebuiau* să fie prieteni… asta dacă erau nişte celibatari interesaţi să–şi creeze un loc în comunitatea locală a oamenilor de afaceri. Dacă nu luai parte la astfel de ritualuri, oamenii… unii oameni… îşi puteau închipui că eşti

(*un poliţisst*)

Puţin cam ciudat.

„Am fost puţin cam ciudat”, îşi zise el. „Dacă mă gândesc mai bine, am fost ceva MAI MULT ciudat. Dar, indiferent cum am fost, cred că acum sunt puţin altfel. Şi o văd. Trebuie spus asta. O VĂD cu adevărat.”

Cât despre Naomi, ea era şocată de paloarea tensionată a feţei lui şi de aspectul încordat al ochilor şi al gurii sale. Arăta straniu… dar nu mai arăta îngrozit. Naomi îşi zise: „Arată ca un om căruia i s–a oferit şansa să se–ntoarcă din cel mai urât coşmar al său… având în mâini o armă puternică.”

Se gândi că era o faţă de care s–ar putea îndrăgosti, iar asta o nelinişti profund.

— Oprirea asta… e importantă, nu–i aşa?

— Da, aşa cred.

După cinci minute se opreau în

parcarea băcăniei Piggly Wiggly. Sam coborî de îndată şi o rupse la fugă prin ploaie către uşă.

La jumătatea drumului, se opri. O cabină telefonică se afla într–o parte a parcării — fără doar şi poate, aceeaşi cabină din care Dave dăduse acel telefon la Biroul Şerifului din Junction City cu mulţi ani în urmă. Apelul dat din acea cabină telefonică n–o ucisese pe Ardelia… dar o gonise pentru o bună bucată de vreme.

Sam intră în ea şi o lumină se aprinse. Nu era nimic de văzut; era doar o cabină telefonică cu numere şi graffiti mâzgălite pe pereţii din tablă. Cartea de telefon dispăruse, iar Sam îşi aminti că Dave spusese: *Era o vreme când uneori, dacă aveai noroc, încă mai puteai să găseşti o carte de telefon într–o cabină telefonică.*

Apoi se uită la podea şi văzu lucrul pe care–l căuta. Era un ambalaj. Îl luă de jos, îl netezi şi citi ce scria pe el în lumina slabă din cabină: Acadele Bull’s Eye din lemn–dulce roşu.

În spatele lui, Naomi apăsă nerăbdătoare pe claxonul Datsunului. Sam ieşi din cabină cu ambalajul în mână îi făcu semn cu mâna şi alergă spre intrare prin ploaia torenţială.

4

Vânzătorul de la Piggly Wiggly arăta ca un tânăr care fusese congelat prin metode criogenice în 1969 şi decongelat chiar săptămâna aceea. Ochii lui aveau roşeaţa şi aspectul acela uşor sticlos al unui fumător de haşiş înveterat. Părul lung şi–l ţinea strâns cu o cureluşă din piele netăbăcită. Pe unul dintre degetele mici purta un inel de argint care avea forma semnului păcii. Sub tunica firmei Piggly Wiggly, se vedea o cămaşă largă cu un imprimeu floral extravagant. De guler, era prins un nasture pe care se putea citi:

FAŢA MEA PLEACĂ ÎN 5 MINUTE
FIŢI PE FAZĂ!

Sam se îndoia că ăsta era un sentiment pe care managerul magazinului l–ar fi aprobat… dar era o noapte ploioasă, iar managerul nu se vedea pe nicăieri. Sam era singurul client al prăvăliei, iar vânzătorul îl cerceta cu un ochi nedumerit şi neimplicat în timp ce se ducea la raftul cu dulciuri ca să ia de–acolo acadelele Bull’s Eye. Sam luă tot stocul — vreo douăzeci de pachete.

— Eşti sigur că ţi–ai luat destule, amice? Îl întrebă vânzătorul când Sam se apropie de tejghea şi–şi puse acolo comoara. Cred că mai am prin magazie o cutie sau două. Ştiu cum e când te–apucă pofta să ronţăi ceva.

— Cred că–mi ajung. Fă–mi calculul, te rog. Mă grăbesc.

— Mda, e o lume tare grăbită, zise vânzătorul. Degetele lui răpăiră pe tastele casei de marcat NCR cu lentoarea visătoare a celui care e ameţit de droguri mai tot timpul.

Pe tejghea, lângă un suport pentru cartoane de base–ball, era o bandă elastică, pe care Sam o luă întrebându–l pe tip:

— Pot să iau ăsta?

— Chiar te rog, amice — primeşte–l ca pe–un cadou din partea mea, Prinţul din Piggly Wiggly, către tine, Lordul Lemnului–Dulce, într–o seară ploioasă de luni.

În momentul când Sam îşi punea la încheietura mâinii banda elastică (atârna ca o brăţară largă), clădirea fu zgâlţâită de o pală de vânt îndeajuns de puternică încât să zăngăne ferestrele. Luminile din tavan pâlpâiră.

— Hooo, nenişorule, zise Prinţul din Piggly Wiggly uitându–se în sus. Asta nu era în prognoza meteo. Doar nişte averse, ziceau. Se uită din nou la casa de marcat. Cin’şpe dolari şi patru’ş’unu de cenţi.

Sam îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari cu un surâs sfios şi amar.

— Când eram eu mic, chestiile astea erau mult mai ieftine.

— Într–adevăr, inflaţia a umflat potu’ăl mare, admise vânzătorul. Acesta se întorcea

încet–încet în acea zonă mai fragilă a stratului de ozon în care se aflase la venirea lui Sam. Cred că–ţi plac tare mult drăciile alea, nene. Eu rămân la vechile şi vrednicele batoane Mars.

— Să–mi placă? Râse Sam în timp ce băga restul în buzunar. Nu pot să le sufăr. Astea–s pentru altcineva. Râse din nou. Poţi să zici că–i un cadou.

În clipa aceea, vânzătorul văzu ceva în ochii lui Sam, care–l făcu deodată să se dea iute la o parte de lângă el, gata să răstoarne un etalaj de tutun de mestecat Skoal Bandits.

Sam îi aruncă vânzătorului o privire plină de curiozitate şi hotărî să nu ceară şi–o sacoşă. Îşi adună pachetele, le repartiză aleatoriu în buzunarele sacoului sport pe care–l îmbrăcase cu o mie de ani în urmă şi ieşi din magazin. La fiecare pas pe care–l făcea, celofanul foşnea cu promptitudine.

5

Naomi se aşezase la volan şi conduse restul drumului până la Bibliotecă. În timp ce ieşeau din parcarea magazinului, Sam luă cele două cărţi cumpărate de la Pell’s şi, preţ de o clipă, se uită la ele cu regret. „Toată nebunia asta”, îşi zise el. „Toată nebunia asta din pricina unei cărţi de poezii demodate şi a unui manual de *self–help* pentru oratorii lipsiţi de experienţă.” Atât

doar că nu despre asta era vorba. Niciodată nu fusese vorba despre cărţi.

Îşi scoase elasticul de la mână şi–l puse în jurul cărţilor. Apoi îşi scoase portmoneul, luă din el o bancnotă de cinci dolari, diminuând şi mai mult rezerva de numerar şi o strecură pe sub elastic.

— Aia pentru ce e?

— Amenda. Atât datorez pentru astea două şi pentru de demult — *Săgeata neagră,* de Robert Louis Stevenson. Cu asta, punem capat poveştii.

Puse cărţile pe consola dintre cele două scaune ergonomice şi scoase din buzunar un pachet de acadele. Îl desfăcu şi mirosul acela de demult, dulceag, îi izbi dintr–o dată nările, cu forţa unei palme trase cu sete. Din nas păru să se ducă direct în cap, iar din cap se rostogoli în stomac, care imediat se contractă într–un ghem dur. Timp de o clipă îngrozitoare, se temu c–o să vomite în poală. După toate aparenţele, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Cu toate acestea, continuă să desfacă pacheţelele de acadele din lemn–dulce, alcătuind un mănunchi de fâşii mlădioase, cu o textură ceroasă. Naomi încetini căci lumina următorului semafor se făcuse roşie, apoi se opri, cu toate că Sam nu vedea nici o maşină mişcându–se în oricare dintre direcţii. Ploaia şi vântul se năpustiseră asupra micii maşini. Până la Bibliotecă, mai aveau de parcurs

patru intersecţii.

— Sam, ce mama naibii faci?

Şi, întrucât nu prea *ştia* ce mama naibii face, el îi spuse:

— Dacă frica este hrana Ardeliei, Naomi, trebuie să găsim celălalt lucru — acela care e opusul fricii. Pentru că, indiferent ce e, asta va fi otrava ei. Deci… ce crezi c–ar putea să fie acel lucru?

— Păi, mă–ndoiesc că e lemnul–dulce roşu.

El gesticulă nerăbdător.

— De ce eşti aşa de sigură? Se zice că poţi să omori vampirii — din ăia care sug sânge — cu crucea, dar o cruce nu înseamnă decât două beţe din lemn sau metal prinse în unghi drept. Poate că o căpăţână de salată ar funcţiona la fel de bine… dacă ar fi întoarsă cu josul în sus.

Semaforul îşi schimbă culoarea în verde.

— Asta dac–ar fi o căpăţână de salată organizată, spuse Naomi pe un ton meditativ, continuând conducă.

— Exact! Sam ridică o jumătate de duzină de fâşii lungi şi roşii. Tot ce ştiu e că asta e ceea ce am. Poate că–i o chestie ridicolă. Probabil c–aşa e. Dar nu–mi pasă. Este un simbol al *tuturor* lucrurilor pe care Poliţistul Bibliotecii mi le–a luat: iubirea, prietenia, sentimentul de apartenenţă. M–am simţit ca un outsider *toată viaţa mea,* Naomi

şi n–am ştiut niciodată de ce. Acum ştiu. Ăsta e încă un lucru pe care mi l–a luat. Înainte, îmi plăceau tare mult acadelele astea. Acum, abia dacă suport mirosul lor. Nu–i nimic, pot să mă împac cu chestia asta. Dar trebuie să ştiu cum s–o declanşez.

Sam începu să ruleze în palme spiralele de lemn–dulce, transformându–le treptat într–un gogoloi lipicios. Crezuse că mirosul e cel mai rău lucru cu care lemnul–dulce l–ar putea pune la încercare, dar se înşelase. Textura era şi mai rea… iar vopseaua se lua pe palme şi pe degete, transformându–le într–un roşu închis sinistru. A continuat totuşi să frământe gogoloiul, oprindu–se doar ca să mai adauge câte–un pachet nou de acadele, la fiecare jumătate de minut.

— Poate că mă străduiesc prea mult să caut, zise el. Poate că opusul fricii e ceva simplu, precum vitejia. Sau curajul, dacă vrei un cuvânt mai de soi. Ăsta să fie? Astal e tot? E cumva vitejia diferenţa dintre Naomi şi Sarah?

Ea păru surprinsă.

— Adică mă–ntrebi dacă faptul că m–am lăsat de băut a fost un act de vitejie?

— Nu ştiu ce te–ntreb, zise el, dar cred că, cel puţin, te afli într–o zonă potrivită. Nu trebuie să te întreb despre frică; *ştiu* ce e frica. Frica e o emoţie care îngrădeşte şi împiedică schimbarea. Ai comis un act de vitejie atunci când te–ai lăsat de băut?

— Nu m–am lăsat niciodată cu adevărat, zise ea. Nu aşa procedează alcoolicii. Ei nu pot să procedeze astfel. În schimb, te foloseşti din plin de tot felul de gânduri piezişe. Fiecare lucru la timpul lui, întinde–te cât te ţine plapuma, trăieşte, dar lasă–i şi pe alţii să trăiască şi altele asemenea. Dar miezul problemei e ăsta: renunţi să mai crezi că poţi să *controlezi* problema băuturii. Ideea aceea era un mit cu care te–ai amăgit singur şi *ăsta* e lucrul la care renunţi. Mitul. Acum, spune–mi, e ăsta un act de vitejie?

— Bineînţeles. Dar în mod cert nu e vitejie de bârlog.

— Vitejie de bârlog, repetă ea şi râse. Îmi place cum sună. Dar ai dreptate. Ce fac eu — ce facem *noi* — ca să ne ţinem departe de prima… nu e genul ăla de vitejie, în pofida unor filme precum *The Lost Weekend,* cred că ceea ce facem noi nu e deloc spectaculos.

Sam îşi aminti de îngrozitoarea apatie care pusese stăpânire pe el după ce fusese violat în tufişurile de pe lângă clădirea Filialei de pe Briggs Avenue a Bibliotecii Publice din St. Louis. Violat de un bărbat care–şi zicea poliţist. Şi asta fusese destul de nespectaculos. Doar un şiretlic perfid, asta fusese toată povestea — un şiretlic perfid, dement, cu care un individ cu grave probleme mintale păcălise un puşti. Sam se gândea că, dacă ar fi calculat scorul general,

ar fi trebuit să se considere norocos; Poliţistul Bibliotecii ar fi putut să–l omoare.

În faţa lor, globurile albe şi rotunde care marcau Biblioteca Publică din Junction City licăreau în ploaie. Naomi spuse cu glas şovăielnic:

— Cred că adevăratul opus al fricii ar putea fi sinceritatea. Sinceritatea şi credinţa. Cum ţi se pare asta?

— Sinceritate şi credinţă, zise el tăcut, încercând să simtă gustul cuvintelor. Strânse în mâna dreaptă gogoloiul lipicios de lemn–dulce roşu. Nu–i rău, cred. În tot cazul, trebuie să ne mulţumim cu ce–avem. Am ajuns.

6

Cifrele licăritoare verzi de pe ceasul de la bordul maşinii arătau 7:57. Până la urmă, ajunseseră înainte de opt.

— Poate–ar fi mai bine s–aşteptăm şi să ne asigurăm că toată lumea a plecat înainte să ne ducem în spate, zise ea.

— Cred că e o idee foarte bună.

Traseră maşina într–un spaţiu de parcare liber, situat vizavi de intrarea în Bibliotecă. Globurile licăreau cu delicateţe în ploaie. Foşnetul copacilor nu era la fel de delicat, pentru că vântul se înteţea întruna. Stejarii se foiau de parcă visau şi toate visele lor erau urâte.

La opt şi două minute, un microbuz care avea la fereastra din spate un motan Garfield împăiat şi un abţibild cu MOM'S TAXI parcă vizavi de ei. Se auzi claxonul microbuzului, moment în care uşa Bibliotecii — care arăta mai puţin sumbră în lumina de–acum decât păruse la prima vizită făcută de Sam la Bibliotecă şi nu mai semăna cu gura din ţeasta unui uriaş robot din granit— se deschise de îndată. Trei copii, elevi în primii ani de liceu, după cum arătau, ieşiră şi coborâră grăbiţi treptele. În timp ce alergau pe aleea care ducea la microbul doi dintre ei îşi traseră hainele în sus ca să–şi protejeze capetele de ploaie. Uşa laterală a microbuzului se deschise huruind pe şina de ghidaj, iar copiii se îngrămădiră înăuntru. Sam le auzi râsetele înăbuşite şi simţi o uşoară invidie. Se gândi la cât de bine trebuie să fie să ieşi râzând dintr–o bibliotecă. El nu avusese parte de experienţa asta, din pricina individului cu ochelari rotunzi si negri.

„Sinceritate", îşi zise el. „Sinceritate şi credinţă." Apoi se gândi din nou: „Amenda e plătită. Amenda e plătită, fir–ar să fie." Desfăcu ultimele două pachete de acadele şi începu să le frământe conţinutul în ghemotocul roşu lipicios, urât mirositor. În timp ce făcea asta, se uita la spatele microbuzului pentru copii. Vedea gazul alb de eşapament înălţându–se şi împrăştiindu–

se în vânt. Deodată, începu să conştientizeze ce se pregătea să facă el acolo.

— Odată, când eram în liceu, zise el, am privit cum o gaşcă de puşti i–au făcut o farsă unui alt băiat, pe care nu–l sufereau. În zilele alea, la privit mă pricepeam cel mai bine. Au luat o bucată de lut de modelaj de la Atelierul de Artă şi l–au vârât în ţeava de eşapament a Pontiacului puştiului. Ştii ce s–a–ntâmplat?

Ea îi aruncă o privire dubitativă.

— Nu, ce?

— Toba de eşapament s–a spart în două, zise el. Câte–o parte în fiecare latură a maşinii. Au zburat ca nişte schije. Vezi tu, toba era punctul slab. Cred că dacă gazele ar fi făcut cale–ntoarsă spre motor, ar fi putut să smulgă cilindrii din blocul motor.

— Sam, ce tot spui acolo?

— Speranţă, zise el. Vorbesc despre speranţă. Cred că sinceritatea şi credinţa vor trebui să vină ceva mai târziu.

Microbuzul se îndepărtă de bordură, fasciculele farurilor intersectându–se cu liniile argintii ale ploii.

Cifrele verzi de pe ceasul de la bordul maşinii arătau 8:06 când uşa din faţă a Bibliotecii se deschise din nou, lăsând să iasă din clădire un bărbat şi o femeie. Bărbatul, care–şi încheia stângaci pardesiul, ţinând la subsuoară o umbrelă, era, inconfundabil, Richard Price; Sam îl recunoscu de îndată,

deşi nu văzuse decât o singură fotografie a omului într–un ziar mai vechi. Fata era Cynthy Berrigan, asistenta de bibliotecar cu care vorbise sâmbătă seara.

Price îi spuse ceva fetei. Lui Sam i se păru că fata râdea. Dintr–o dată îşi dădu seama că stătea drept' aţă în scaunul Datsunului lui Naomi, cu fiecare muşchi gata să plesnească de atâta încordare. Încercă să–şi impună să se relaxeze, dar constată cu nu poate.

„Acum, de ce nu mă surprinde chestia asta?" se gândi el.

Price îşi ridică umbrela. La adăpostul ei, cei doi grăbiră pasul pe alee, domnişoara Berrigan legându–şi din mers pe cap un fel de batic din plastic. La capătul aleii se despărţiră, Price îndreptându–se spre un vechi Chevrolet Impala, mare cât o şalupă, iar domnişoara Berrigan către un Yugo parcat ceva mai încolo. Price execută o întoarcere de 180 de grade pe stradă (Naomi se lăsă în jos un pic, surprinsă, când farurile le luminară scurt timp maşina) şi claxonă când trecu de Yugo. Cynthia Berrigan răspunse tot printr–un claxon, după care porni maşina în direcţie opusă.

Acum rămăseseră doar ei, Biblioteca şi, probabil Ardelia, aşteptându–i undeva, înăuntru.

Împreună cu vechiul prieten al lui Sam, Poliţistul Bibliotecii.

7

Naomi conduse maşina cu viteză mică pe după cvartal, pe Wegman Street. Cam pe la jumătatea drumului, pe stânga, un indicator discret semnala o mică întrerupere a gardului. Pe indicator scria:

REZERVAT LIVRĂRI BIBLIOTECĂ.

Se pomeniră izbiţi de o pală de vânt îndeajuns de puternică încât să zgâlţâie Datsunul şi care făcu ploaia să mitralieze cu atâta forţă geamurile, încât ai fi zis că e o rafală de nisip. Undeva, prin apropiere, se auzi un zgomot de lemn crăpat, semn că ori o creangă mare, ori un arbore mic, cedase. Un bufnet final anunţă căderea în stradă a obiectului cu pricina.

— Dumnezeule! Zise Naomi cu o voce firavă şi chinuită. Nu–mi place asta!

— Nici eu nu mă–nnebunesc, admise Sam, dar abia dac–o auzise. Se gândea la cum arătase lutul ăla de modelaj. Cum arătase umflătura aia la capătul ţevii de eşapament a maşinii puştiului. Arătase ca o pustulă.

Naomi coti în dreptul indicatorului. Parcurseră o alee scurtă până la o mică arie pavată destinată operaţiunilor de încărcare/descărcare. Deasupra micului

pătrat pavat, atârna o singură lampă cu vapori de sodiu. Răspândea o lumină oranj puternică, pătrunzătoare, iar crengile în mişcare ale stejarilor, care împrejmuiau zona pavate, aruncau umbre care dansau nebuneşte în acea lumină. Pentru o clipă, două dintre acele umbre părură să se unească la baza platformei, alcătuind o formă aproape umană: arăta ca şi cum cineva ar fi aşteptat acolo, jos, iar acum ieşea târâş în întâmpinarea lor.

„În doar o secundă sau două”, îşi zise Sam, „lumina” portocalie a lămpii o să se reflecte în ochelarii lui — ochelarii lui mici, negri şi rotunzi — iar el o să se uite prin parbriz la mine. Nu la Naomi, ci doar la mine. O să se uite la mine şi–o să spună: *Ssalut, băiete; te–am aşteptat Toţi anii ăşştia, te–am aşşteptat. Acum, vino cu mine. Vino cu mine, pentru că ssunt poliţisst.”*

Se auzi un nou trosnet asurzitor şi o creangă de copac căzu pe asfalt, la nici un metru de portbagajul maşinii, aruncând în toate direcţiile bucăţi de scoarţă şi aşchii putrede de lemn. Dacă ar fi căzut pe acoperişul Datsunului, l–ar fi stâlcit ca pe o conservă de bulion.

Naomi ţipă.

Vântul, care continua să se înteţească, îi răspunse tot printr–un ţipăt.

Sam întinse mâna spre ea, vrând să o cuprindă cu braţul ca s–o liniştească,

moment în care uşa din spatele rampei de încărcare se întredeschise şi Dave Duncan păşi în interval. Se ţinea straşnic de uşă ca să împiedice vântul să i–o smulgă din strânsoare. Lui Sam, faţa bătrânului i se părea exagerat de palidă şi aproape grotesc de înspăimântată. Cu mâna liberă, acesta le făcea semne disperate de chemare.

— Naomi, uite–l pe Dave.

— Unde?... A, da, îl văd. Ochii ei se măriră. Dumnezeule, arată *groaznic!*

Începu să deschidă portiera. Vântul suflă cu putere, i–o smulse din mână şi formă în maşină o mică tornada, ridicând ambalajele de acadele şi învolburându–le cercuri năuce.

Naomi reuşi să–şi lase mâna jos, la timp ca să nu fie lovită — şi probabil rănită — de reculul portierei. Apoi se dădu jos din maşină, furtuna răvăşindu–i într–o clipită părul, udându–i totodată fusta şi lipindu–i–o de coapse.

Sam deschise cu greutate portiera din dreptul lui — pentru el, vântul sufla potrivnic — şi reuşi să se dea jos. Avu vreme să se întrebe de unde naiba apăruse furtuna aia; Prinţul de Piggly Wiggly spusese că nu se prognoze o răbufnire de vânt şi ploaie atât de spectaculoasă. Doar nişte averse, zisese acesta.

Ardelia. Poate că furtuna fusese provocată de Ardelia.

Ca pentru a–i confirma supoziţia, vocea lui Dave se făcu auzită într–un moment trecător de acalmie.

— Mai repede! *Îi simt peste tot nenorocitul ăla de parfum!*

Lui Sam, ideea că mirosul parfumului acelei femei i–ar putea cumva precede materializarea, i se păru înfiorătoare într–o manieră obscură.

Urcase jumătate din treptele spre rampă când îşi dădu seama că, deşi mai avea la el gogoloiul de acadele din lemn–dulce cu consistenţă de muci, uitase cărţile în maşină. Se întoarse, se luptă cu portiera şi le luă. În timp ce făcea asta, calitatea luminii se modifică, trecând de la portocaliul strălucitor şi pătrunzător la alb. Sam observa schimbarea pe pielea mâinilor şi, preţ de o clipă, ochii parcă–i îngheţară în orbite. Se îndepărtă grăbit de maşina, cu cărţile în mână şi se întoarse spre clădire.

Lampa portocalie cu arc şi vapori de sodiu dispăruse. Fusese înlocuită cu o lampă cu vapori de mercur, din cele folosite pe vremuri la iluminatul stradal. Arborii care dansau şi gemeau în jurul rampei de încărcare în bătaia vântului erau mai groşi acum; predominau ulmii impunători, ceva mai înalţi decât stejarii. Forma rampei de încărcare se schimbase, iar acum ramuri încâlcite de iederă se căţărau pe zidul din spate al Bibliotecii — un zid care, cu doar o

clipă mai devreme, fusese gol.

„Bine aţi venit în 1960”, îşi zise Sam. „Bine aţi venit la ediţia Ardeliei Lortz a Bibliotecii Publice din Junction City.”

Naomi se urcase pe platformă şi îi spunea ceva lui Dave. Dave îi răspunse, după care se uită în spate, peste umăr. Trupul i se cutremură. În aceeaşi clipă, Naomi ţipă. Sam alergă spre treptele rampei, poalele sacoului fluturând în urma lui. În timp ce urca treptele, văzu cum o mână albă ieşi plutind din întuneric şi se aşeză pe umărul lui Dave. Îl trase înapoi în Bibliotecă.

— Apucă uşa! Ţipă Sam. Naomi, apucă uşa! N–o lăsa să se închidă!

Vântul le veni în ajutor: deschise uşa larg, lovind–o pe Naomi în umăr şi împingând–o înapoi. Sam ajunse la timp ca s–o prindă în cursa de revenire.

Naomi întoarse spre el nişte ochi negri şi îngroziţi.

— Era individul care a venit la tine acasă, Sam. Bărbatul înalt cu ochi argintii. L–am văzut. El l–a înşfăcat pe Dave!

Nu mai era timp să se gândească la asta.

— Haide!

O cuprinse pe Naomi de mijloc şi o conduse înainte, în Bibliotecă. În spatele lor, vântul scăzu în intensitate şi uşa se închise cu un bufnet.

8

Se aflau în sala de catalogare a cărţilor, care era întunecoasă, fără să fie complet beznă. Pe biroul bibliotecarului se afla o mică veioză, cu abajur roşu, cu ciucuri. Dincolo de această zonă, care era înţesată de cutii şi ambalaje (acestea din urmă constând, după cum remarcă Şam din ziare mototolite; era anul 1960 şi încă nu fuseseră inventate ambalajele din polietilenă cu bule de aer), începeau rafturile. Pe unul dintre culoare, mărginit pe ambele laturi cu cărţi, stătea Poliţistul Bibliotecii. Îl prinsese pe Dave Duncan într–o strânsoare semi–nelson şi îl ţinea cu o uşurinţă aproape absentă la câţiva centimetri de podea.

Se uită la Sam şi la Naomi. Ochii lui argintii scânteiară şi, pe faţa–i albă, înflori un rânjet ca o semilună. Arăta ca o lună din crom.

— Nici un pass în pluss, zise el, dacă nu vreţi ssă–i frâng gâtul ca la pui. O ssă–l auziţi cum plessneşte.

Sam se gândi la asta, dar numai pentru o clipă. Simţea mirosul de levănţică, dens şi greţos. Afară, vântul bubuia şi se văita. Umbra Poliţistului Bibliotecii dansa pe perete, slabă ca o schelă. „N–a avut umbră pân–acum”, îşi dădu seama Sam. „Ce–o fi însemnând asta?”

Poate că–nsemna că Poliţistul

Bibliotecii era mai real acum, mai *aici...* pentru că Ardelia, Poliţistul Bibliotecii şi omul în negru din automobilul vechi erau, de fapt, aceeaşi persoană. Exista unul singur, iar aceştia nu erau decât chipurile pe care le purta, punându–le pe faţă şi scoţându–le cu uşurinţa unui copil care încearcă mai multe măşti de Halloween.

— Adică, vrei să cred c–o să–l laşi în viaţă dacă nu ne apropiem de tine? Întrebă el. Aiurea!

Începu să se apropie de Poliţistul Bibliotecii.

O expresie care arăta straniu pe faţa bărbatului înalt apăru acum. Era surprinderea. Făcu un pas înapoi. Trenciul lui fâlfâi pe lângă gambe şi se prinse de volumele in folio, care formau pereţii culoarului îngust în care se afla.

— Te previn!

— Ei, mă previi şi să fii blestemat, zise Sam. Tu nu ai nimic de împărţit cu el. Tu ai de reglat nişte conturi cu mine, nu? În regulă — hai să le reglăm.

— *Bibliotecara* are de reglat nişşte conturi cu bătrânul ăssta! Spuse Poliţistul şi făcu încă un pas înapoi.

Ceva ciudat se întâmpla cu faţa lui şi Sam avu nevoie de un moment ca să vadă despre ce era vorba. Lumina argintie din ochii Poliţistului pălea.

— Atunci, las–o să şi le regleze, zise

Sam. Eu cu tine am ce am, băiete şi e o socoteală veche de treizeci de ani.

Trecu dincolo de conul de lumină aruncat de veioza de birou.

— În regulă! Se răsti Poliţaiul Bibliotecii. Se întoarse pe jumătate şi–l împinse pe Dave Duncan cât colo, pe culoar. Dave zbură ca un sac cu rufe murdare, lăsând să–i scape doar un cârâit de spaimă şi surprindere. Încercă să ridice un braţ pe când se apropia de perete, dar nu fu decât un reflex confuz, lipsit de convingere. Se ciocni de extinctorul prins în apropierea scării, iar Sam auzi scrâşnetul surd al oaselor rupte. Dave căzu, iar extinctorul greu se desprinse şi căzu peste el.

— *Dave!* Ţipă Naomi şi alergă spre el.

— *Naomi, nu!*

Dar ea nu–i dădu nici o atenţie. Rânjetul Poliţistului Bibliotecii îşi făcu din nou apariţia; o înşfăcă pe Naomi de braţ când încerca să treacă de el şi–o trase aproape. Faţa lui coborî şi, pentru o clipă, rămase ascunsă de părul castaniu de la ceafa femeii. Omul scoase o tuse stranie, înfundată, spre pielea ei, după care începu s–o sărute — sau cel puţin aşa lăsa impresia. Mâna lui lunga ş albă se înfipse în braţul ei. Naomi ţipă din nou, apoi păru să se–nmoaie în strânsoarea lui.

Între timp, Sam ajunsese la intrarea dintre rafturi. Înşfăcă prima carte pe care

mâna lui o atinse, o luă din raft, trase braţul în spate şi o aruncă. Cartea se rostogoli în aer, cu copertele şi paginile desfăcute şi–l lovi pe Poliţistul Bibliotecii în cap, într–o parte. Acesta scoase un ţipăt de furie şi surprindere şi se uită în sus. Naomi se smulse din strânsoarea lui şi se clătină într–o parte, într–unul dintre rafturile înalte, fluturând braţele ca să–şi păstreze echilibrul. Raftul se balansă în spate în timp ce ea revenea la verticală şi apoi căzu cu un bubuit răsunător. Cărţile zburară de pe rafturile pe care ar fi putut să rămână nederanjate ani de–a rândul şi loviră podeaua într–o rafală de plesnituri care sunară ciudat, ca un ropot de aplauze.

Naomi nu băgă în seamă nici asta. Se duse la Dave şi căzu în genunchi lângă el, strigându–i numele iarăşi şi iarăşi. Poliţistul Bibliotecii se întoarse în acea direcţie.

— Tu nu ai nimic de împărţit nici cu ea, zise Sam.

Poliţistul Bibliotecii se întoarse din nou către el. Ochii lui argintii fuseseră înlocuiţi de nişte ochelari mici şi negri, care dădeau feţei sale o înfăţişare de orb, ca de cârtiţă.

— Trebuia ssă te fi omorât de prima dată, zise el şi începu să se apropie de Sam. Mersul îi era însoţit de un hârşâit bizar. Sam se uită în jos şi văzu că tivul trenciului cu care era îmbrăcat Poliţistul mătura acum podeaua. Acesta scădea în înălţime.

— Amenda e plătită, zise Sam pe un ton calm. Poliţistul Bibliotecii se opri. Sam ridică cele două cărţi cu bancnota de cinci dolari prinsă sub elastic. Amenda e plătită, iar cărţile sunt returnate. Totul s–a terminat, nenorocito… sau ticălosule… sau ce–oi fi.

Afară, vântul se înteţise şi se auzea ca un vaiet lung, cavernos, care trecea pe sub streaşină ca o bucată de geam. Limba Poliţistului Bibliotecii se strecură afară şi–şi linse buzele. Era foarte roşie şi foarte ascuţită. Pe obraji şi pe frunte începură să–i apară nişte pete. O peliculă unsuroasă de sudoare se aşternu pe pielea sa.

Iar mirosul de levănţică era mult mai puternic.

— Nu–i adevărat! Ţipă Poliţistul Bibliotecii. *Nu–i adevărat!* Alea nu ssunt cărţile pe care le–ai împrumutat! Şştiu! Nenorocitul ăla beţiv a luat cărţile pe care le–ai împrumutat! Alea au fosst…

— … distruse, termină Sam fraza. Începu din nou să păşească, apropiindu–se de Poliţistul Bibliotecii, cu fiecare pas mirosul de levănţică înteţindu–se. Inima îi bătea nebuneşte în piept. Ştiu şi a cui a fost ideea. Dar astea sunt înlocuiri perfect acceptabile. Ia–le. Vocea lui se ridică până la tonalitatea unui strigăt sever. *Ia–le, lua–te–ar naiba.*

Întinse cărţile, iar Poliţistul Bibliotecii, cu o privire confuză şi temătoare, întinse mâna după ele.

— Nu, nu aşa, spuse Sam, ridicând cărţile deasupra mâinii albe, pregătite să apuce. *Aşa!*

Lăsă cărţile în jos în faţa Poliţistului — le lăsă cu putere. Nu–şi amintea să mai fi simţit în viaţa lui o asemenea satisfacţie sublimă precum cea simţită în clipa când *Cele mai îndrăgite poeme ale poporului american* şi *Prietenul oratorului* loviră şi rupseră nasul Poliţistului. Ochelarii rotunzi şi negri îi zburară de pe faţă şi căzură pe podea. Sub ei rămaseră nişte găvane negre având pe fund un strat de fluid albicios. Din acea materie moloasă se ridicau firişoare subţiri, iar Sam se gândi la povestea lui Dave — arătau *de parcă începea să–i crească o piele proprie,* spusese acesta.

Poliţistul Bibliotecii ţipă.

— *Nu poţi!* Ţipă el. *Nu poţi să–mi faci rău. Ţi–e frică de mine! Şi–apoi, ţi–a plăcut.* ŢI–A PLĂCUT! SCÂRBOŞENIE DE COPIL, ŢI–A PLĂCUT!

— Nici vorbă, replică Sam. Dimpotrivă, mi–a fost *silă.* Acum, ia cărţile astea. Ia–le şi pleacă de–aci. Pentru că amenda e plătită.

Trânti cărţile în pieptul Poliţistului Bibliotecii. Şi, în timp ce mâinile acestuia le apucau, Sam ridică iute un genunchi drept în vintrele individului.

— Asta e pentru toţi ceilalţi copii, zise el. Cei pe care tu i–ai futut şi cei pe care ea i–a mâncat.

Creatura se văită de durere. Mâinile

sale scăpară cărţile în momentul în care individul se aplecă să se ţină de boaşe. Părul negru şi unsuros îi căzu pe faţă, ascunzându–i, din fericire, orbitele alea goale, înţesate de firişoare.

„Bine’nţeles că sunt goale”, avu Sam timp să se gândească. „N–am văzut niciodată ochii din spatele ochelarilor pe care–i purta în acea zi… aşa că nici EA n–a putut să–i vadă.”

— Asta nu achită amenda *ta,* spuse Sam, dar e un pas în direcţia corectă, nu?

Trenciul Poliţistului Bibliotecii începu să tremure şi să se unduiască, de parcă dedesubt începuse o transformare inimaginabilă. Iar când acesta… *creatura…* ridică privirea, Sam văzu ceva care îl făcu să se dea înapoi un pas, de oroare şi repulsie.

Bărbatul, care apăruse pe jumătate din afişul lui Dave şi pe jumătate din mintea lui Sam, devenise un pitic diform. Apoi piticania devenea altceva, o înfiorătoare creatură hermafrodită. O furtună sexuală avea loc pe faţa sa şi pe sub trenciul care se umfla şi palpita. Jumătate din păr rămăsese negru, dar cealaltă jumătate era blond–cenuşiu. O orbită era încă goală, în vreme ce din cealaltă orbită ura scânteia dintr–un ochi de un albastru sălbatic.

— *Te vreau,* şuieră creatura pitică. *Te vreau şi–o să te am.*

— Să vedem care pe care, Ardelia, răspunse Sam. Hai să ne înfr…

Întinse mâna către arătarea din faţa lui, dar ţipă şi şi–o retrase repede în clipa în care se afundă în trenci. Căci nu era nicidecum o haină, ci un fel înfiorător de piele lăsată şi era ca şi cum ai fi încercat să strângi în palmă o masă de pliculeţe de ceai proaspăt folosite.

Creatura urcă rapid pe cantul raftului de cărţi prăbuşit şi se repezi în umbrele din cealaltă parte. Mirosul de levănţică deveni dintr–o dată mult mai puternic.

Din negură se înălţă un râs brutal.

Un râs de femeie.

— Prea târziu, Sam, zise ea. E deja prea târziu. Fapta a fost săvârşită.

„Ardelia s–a întors”, îşi zise Sam şi, de afară, se auzi zgomotul cutremurător al unei prăbuşiri. Clădirea se zdruncină în momentul în care un copac căzu peste ea, iar lumina se stinse.

9

Rămaseră în întuneric deplin doar o secundă, dar intervalul păru mult mai lung. Ardelia râse din nou, iar de data asta râsul ei se auzi straniu, ca un vuiet, ca un râset transmis prin megafon.

Deodată, un singur bec de urgenţă se aprinse sus pe tavan, aruncând un con firav de lumină peste zona cu rafturi, împrăştiind umbre peste tot ca pe nişte mănunchiuri

încâlcite de fire negre. Sam auzi bateria becului bâzâind zgomotos. Îşi croi drum către locul unde Naomi continua să stea îngenuncheată lângă Dave, de două ori fiind gata să cadă, când tălpile–i alunecară pe grămezile de cărţi picate din rafturile răsturnate.

Naomi ridică privirea spre el. Avea faţa albă, şocată şi brăzdată de lacrimi.

— Sam, cred că moare.

Sam îngenunche lângă Dave. Ochii bătrânului erau închişi, iar el respira cu suspine şuierătoare, ce se succedau aproape aleatoriu. Firicele de sânge se prelingeau din ambele nări şi dintr–o ureche. Chiar deasupra sprâncenei drepte se vedea o adâncitură produsă de un obiect contondent. Doar cât se uită la ea şi lui Sam i se strânse stomacul. Unul dintre pometii lui Dave era fără doar şi poate zdrobit, iar mânerul extinctorului era imprimat pe acea parte a feţei sale în dâre viu colorate de sânge şi vânătăi. Arăta ca un tatuaj.

— Trebuie să–l ducem la spital, Sam!

— Crezi c–o să ne lase să ieşim de–aici, acum? Întrebă el şi, ca un răspuns, o carte uriaşă — volumul dedicat literei T din *Oxford English Dictionary* — veni în zbor către ei de undeva, de dincolo de cercul aproximativ de lumină aruncat de lampa de urgenţă din tavan. Sam o trase pe Naomi înapoi şi amândoi se rostogoliră pe culoarul plin de

praf. Peste trei kilograme de *tabasco, tapet, trupă* şi *trepan* trecură vâjâind exact prin locul în care capul lui Naomi se aflase doar cu o clipă în urmă, lovi peretele şi se prăbuşiră pe podea într–o grămadă dezordonată.

Din ungherele umbroase se auzi un râset strident. Sam se ridică în genunchi, la timp ca să vadă o siluetă cocoşată furişându–se în josul culoarului, dincolo de raftul căzut la podea. „Continuă să se transforme”, îşi zise Sam. „În ce, numai Dumnezeu ştie.” Coti brusc la stânga şi dispăru.

— Prinde–o, Sam, spuse Naomi cu glas răguşit şi luându–l de mână. Prinde–o, te rog, prinde–o!

— O să–ncerc, zise el.

Păşi peste picioarele desfăcute ale lui Dave şi intră în umbrele adânci de dincolo de raftul răsturnat.

10

Mirosul îl scotea din minţi — mirosul de levănţică amestecat cu aroma prăfoasă a cărţilor din toţi aceşti ultimi ani. Mirosul acela, combinat cu şuieratul de mărfar al vântului de afară, îl făceau să se simtă asemenea Călătorului în Timp al lui H.G. Wells... iar Biblioteca însăşi, care–l înconjura din toate părţile, era pentru el o maşină a

timpului.

Păşi încet de–a lungul culoarului, frământând în palma stângă gogoloiul roşu din acadele de lemn–dulce. Cărţile îl înconjurau, părând să–l privească încruntate. Ele se ridicau până la o înălţime dublă faţă de înălţimea lui. Putea să audă clicăitul şi scârţâitul pantofilor pe linoleumul vechi.

— Unde eşti? Strigă el. Dacă mă vrei, Ardelia, de ce nu vii să mă iei? Sunt aici!

Nici un răspuns. Dar va trebui să apară curând, nu? Dacă Dave avea dreptate, cu ea se petrecea o schimbare şi nu avea prea mult timp la dispoziţie.

„Miezul nopţii”, gândi el. „Poliţistul Bibliotecii mi–a dat răgaz până la miezul nopţii, aşa că poate atât are ea la dispoziţie. Numai că până atunci mai sunt trei şi jumătate... Dave nu mai poate aştepta atât de mult.”

Apoi, în minte îi apăru un alt gând şi mai puţin plăcut: dacă în timp ce el se mocăia pe–aci, prin culoarele astea întunecoase, Ardelia se ducea pe ocolite la Naomi şi Dave?

Ajunse la capătul culoarului, ascultă, nu auzi nimic şi trecu la următorul. Era pustiu. Auzi un sunet slab, ca o şoaptă, de undeva de deasupra şi ridică privirea la timp ca să vadă o duzină de cărţi grele alunecând de pe unul dintre rafturile de sus. Se aruncă urlând înapoi, în timp ce cărţile căzură,

lovindu–i coapsele şi auzi râsul descreierat al Ardeliei din cealaltă parte a raftului.

Şi–o imagina stând acolo, agăţată de rafturi ca un păianjen umflat de otravă, iar corpul lui păru să acţioneze înainte ca propriul său creier să poată gândi. Se răsuci pe călcâie asemenea unui soldat beat, care încearcă să execute o întoarcere la stânga şi se aruncă cu spatele în raft. Râsul se preschimbă într–un ţipăt de frică şi surprindere în clipa în care raftul se clătină sub apăsarea lui Sam. Auzi un bufnet puternic când creatura sări de pe locul unde stătea cocoţată. O secundă mai târziu raftul se răsturnă.

Ceea ce se întâmplă în continuare a fost ceva pe care Sam nu–l prevăzuse: raftul pe care–l împinsese se răsturnă peste culoar, aruncându–şi cărţile într–o cascadă şi se lovi de următorul. Al doilea se prăbuşi peste al treilea, al treilea peste al patrulea şi continuară să cadă ca nişte piese de domino, în toată acea zonă imensă şi umbroasă de depozitare, trosnind şi bubuind şi împrăştiind cărţi de tot felul, de la operele lui Marryat[25] la ediţia completa a *Poveştilor Fraţilor Grimm.* O auzi pe Ardelia ţipând din nou şi apoi Sam se repezi la raftul înclinat pe care tocmai îl

[25] Frederick Marryat (1792–1848), romancier englez, contemporan cu Charles Dickens.

împinsese. Se căţără pe el ca pe o scară, dând la o parte cărţile cu piciorul în căutarea unor puncte de sprijin, săltându–se în sus cu o mână.

Se aruncă în cealaltă parte şi văzu o creatură albă diformă, încercând să iasă de sub o grămadă dezordonată de atlase şi volume de călătorie. Avea părul blond şi ochii albaştri, dar orice asemănare cu o fiinţă omenească înceta aici. Iluziile pe care le crease dispăruseră. Era o creatură grasă, nudă, cu braţe şi picioare care păreau să se termine cu nişte gheare articulate. Un sac de piele îi atârna sub gât ca o guşă dezumflată. Fibre albe subţiri se învolburau pe tot trupul ei. Făptura avea ceva oribil, ca de insectă, iar Sam începu deodată să ţipe în sinea lui — nişte ţipete tăcute, atavice, ce păreau să radieze de–a lungul oaselor sale. Asta e. *Doamne–ajută, asta e.* Simţi o repulsie, dar dintr–o dată teroarea lui dispăru; acum, că putea efectiv să vadă creatura, nu mai era aşa de rău.

Apoi, creatura începu din nou să se modifice, iar senzaţia de uşurare a lui Sam se domoli. Nu avea o faţă, propriu–zis, dar sub ochii albaştri bulbucaţi începu să iasă în afară o formă ca de cornet, împingându–se în pielea feţei îngrozitoare ca o trompă de elefant butucănoasă. Ochii se întinseră şi se deplasară spre laterale, devenind mai întâi ca de chinezi, apoi ca de insectă. Sam o

auzea adulmecând în timp ce se întindea spre el.

Era acoperită cu firişoare unduitoare şi prăfuite.

O parte din el voia să se retragă — ţipa către el sa se dea înapoi — dar cea mai mare parte a lui voia să rămână pe poziţie. Şi, în clipa în care acea proboscidă cărnoasă îl atinse, Sam îi simţi puterea profundă. O senzaţie de letargie îl invadă, o senzaţie care–i sugera că ar fi fost mai bine dacă stătea nemişcat şi lăsa lucrurile în voia lor. Vântul devenise un vuiet îndepărtat, ca din vis. Intr–un fel era liniştitor, aşa cum, în fragedă pruncie, i se păruse liniştitor sunetul aspiratorului de praf.

— Sam? Strigă Naomi, dar vocea ei era îndepărtată, lipsită de importanţă. Sam, eşti bine?

Crezuse că o iubeşte? Asta era caraghios. De–a dreptul ridicol, dacă te gândeai mai bine... dacă ajungeai la esenţa problemei, asta era mult mai bine.

Această creatură avea... poveşti de spus.

Poveşti foarte interesante.

Întregul trup de plastic al creaturii albe se întindea acum spre proboscidă; se alimenta pe sine întru sine, iar proboscida se alungea. Creatura deveni un obiect tubular unic, restul trupului său atârnând la fel de inutil şi de uitat precum atârnase înainte

sacul de sub gât. Toată vitalitatea ei fusese investită în pâlnia de carne, conducta prin care avea să–i absoarbă lui Sam vitalitatea şi esenţa.

Şi era o senzaţie plăcută.

Proboscida alunecă cu blândeţe în susul picioarelor lui Sam, apăsă scurt pe vintre, după care se ridică mai sus, mângâindu–i pântecele.

Sam căzu în genunchi ca să–i înlesnească accesul la faţă. Simţi cum ochii îl ustură pentru puţin timp şi într–un mod plăcut, în momentul în care un fluid — nu lacrimi, era ceva mai vâscos decât lacrimile — începu să se prelingă afară din ei.

Trompa se fixă pe ochii lui; putu să vadă o petală roz de carne deschizându–se şi închizându–se înfometată acolo, înăuntru. De fiecare dată când se oprea, dezvăluia un întuneric şi mai profund dincolo de ea. Apoi se strânse, formând o gaură în petală, un tub în interiorul tubului, alunecă cu o lentoare senzuală peste buzele şi obrajii spre revărsarea aceea lipicioasă. Nişte ochi diformi, de culoare albastru–închis, se uitau la el înfometaţi.

Dar amenda fusese plătită.

Adunându–şi ultimii stropi de energie, Sam îşi strânse palma dreaptă pe proboscidă. Era fierbinte şi vătămătoare. Firişoarele de carne care–o acopereau îl înţepau în palmă.

Se contractă şi încercă să se retragă. Pentru o clipă, Sam aproape că o pierdu, dar apoi îşi strânse mâna într–un pumn, înfigându–şi unghiile în carnea creaturii.

— *Uite!* Strigă el. *Uite, am ceva pentru tine, japiţă! Ţi l–am adus tocmai din St. Louis!*

Cu o mişcare amplă a mâinii stângi, propti gogoloiul lipicios de acadele din lemn–dulce în capătul proboscidei, astupându–l, aşa cum, demult, copiii din acea parcare astupaseră ţeava de eşapament a Pontiacului lui Tommy Reed. Arătarea încercă să ţipe, dar nu reuşi să scoată decât un mârâit înfundat. Apoi încercă din nou să scape din strânsoarea lui Sam. Gogoloiul roşu de lemn–dulce se iţea la capătul botului cuprins de convulsii ca o pustulă umplută cu sânge.

Sam se ridică cu greutate în genunchi, continuând să ţină în mână carnea agitată şi zgomotoasă, apoi se aruncă cu toată greutatea peste creatura–Ardelia. Aceasta se răsuci şi pulsă sub el, încercând să–l arunce cât colo. Se rostogoliră de mai multe ori peste grămada de cărţi. Făptura era îngrozitor de puternică. La un moment dat, Sam ajunse s–o privească în ochi şi nu lipsi mult ca ura şi panica din acea privire să–l îngheţe.

Deodată simţi că începe să se umfle.

Îi dădu drumul şi se dădu înapoi, respirând convulsiv. Făptura de pe culoarul înţesat cu cărţi arăta acum ca o grotescă

minge de plajă cu trompă, o minge acoperită cu perişori fini, care se unduiau precum lujerii de alge marine agitaţi de maree. Se rostogolea pe culoar, cu proboscida umflându–se ca un furtun de pompieri legat cu nod. Sam se uită, încremenit de oroare şi fascinaţie, cum creatura care–şi zisese Ardelia Lortz se sufoca strangulată de propriile măruntaie.

Nişte linii roşii, aprinse, de sânge apărură subit pe pielea–i întinsă. Ochii i se bulbucau, privindu–l acum pe Sam cu o expresie de surprindere năucă. Făcu un ultim efort să ejecteze gogoloiul roşu şi moale de lemn–dulce, dar proboscida se deschisese complet în aşteptarea hranei, aşa că gogoloiul rămase bine înfipt.

Sam văzu ce avea să se întâmple şi–şi protejă faţa cu braţul cu o clipă înainte ca făptura să explodeze.

Hălci de carne de făptură neomenească zburară în toate direcţiile. Şuvoaie de sânge gros îl stropiră pe Sam pe braţe, pe piept şi pe picioare. Ţipă cuprins de o senzaţie amestecată de repulsie şi de uşurare.

O clipă mai târziu, lumina de urgenţă se stinse, aruncându–i iar în întuneric.

11

Încă o dată intervalul de întuneric se

arătă a fi foarte scurt, dar suficient ca Sam să sesizeze schimbarea. O simţi în mintea sa — o senzaţie limpede dată de revenirea la normal a lucrurilor care se fracturaseră. Când luminile de urgenţă se aprinseră, erau acum patru. În locul bâzâitului strident de dinainte, bateriile scoteau un zumzet scăzut, mulţumit de sine, iar luminile erau foarte puternice, alungând umbrele în cele mai îndepărtate unghere ale încăperii. Nu ştia dacă lumea anului 1960, în care pătrunseseră atunci când lampa cu arc şi vapori de sodiu devenise o lampă cu vapori de mercur, fusese reală sau doar o iluzie, dar ştia că aceasta dispăruse.

Rafturile răsturnate erau iar în picioare. Pe culoarul pe care se afla erau câteva cărţi căzute pe jos — nu mai mult de o duzină — dar se poate să le fi răsturnat chiar el când se chinuise să se ridice în picioare. Iar afară, sunetul furtunii se diminuase de la forţa unui urlet, la un murmur slab. Sam auzea răpăind pe acoperiş ceva care suna ca o ploaie foarte molcomă.

Creatura–Ardelia dispăruse. Nu mai rămăseseră pete de sânge sau hălci de carne pe podea, pe cărţi sau pe el.

Un singur lucru rămăsese de pe urma ei: un cercel din aur care scânteia.

Sam se ridică, clătinându–se şi–i dădu un şut. Apoi vederea i se făcu cenuşie şi se legănă pe picioare, cu ochii închişi, aşteptând

să vadă dacă o să leşine sau nu.

— Sam! Era Naomi, care se auzea de parcă ar fi plâns. Sam, *unde eşti?*

— Aici! Ridică mâna, îşi înşfăcă un smoc de păr şi trase cu putere. O prostie, probabil, dar avu efect. Perdeaua unduitoare cenuşie nu dispăru în întregime, dar se retrase. Începu să se întoarcă spre zona de catalogare, cu paşi mari şi grijulii.

Acelaşi birou, acelaşi bloc de lemn lipsit de eleganţă, cu picioare boante, se ridica în zona de catalogare, dar veioza cu abajurul ei demodat, cu ciucuri, fusese înlocuită cu un tub fluorescent. Maşina de scris uzată şi Rolodex–ul fuseseră înlocuite cu un computer Apple. Şi, dacă încă nu era sigur de data la care se afla acum, o privire aruncata spre cutiile de carton de pe podea l–ar fi convins: erau pline de săculeţi din polietilenă cu bule de aer.

Naomi stătea şi acum îngenuncheată lângă Dave, la capătul culoarului, iar când Sam ajunse lângă ea observă că extinctorul (chiar dacă trecuseră treizeci de ani, părea să fie acelaşi) era ferm montat la locul lui din nou… dar forma mânerului rămăsese imprimată pe obrajii şi pe fruntea lui Dave.

Avea ochii deschişi şi, când îl zări pe Sam, zâmbi.

— Nu–i rău, şopti el. Pariez că… nu ştiai c–o ai… în tine.

Sam se simţi inundat de o imensă şi

înălţătoare senzaţie de uşurare.

— Nu, spuse el. N–am ştiut. Se aplecă şi ţinu trei degete în faţa ochilor lui Dave. Câte degete vezi?

— Vreo… şapte’ş’patru, şopti Dave.

— Mă duc să chem ambulanţa, zise Naomi şi dădu să se ridice, dar nu apucă, pentru că Dave o strânse cu mâna stângă de încheietură.

— Nu. Nu încă. Ochii lui se îndreptară către Sam. Apleacă–te. Nu pot să vorbesc decât în şoaptă.

Sam se aplecă deasupra bătrânului. Dave îşi puse o mână tremurătoare pe ceafa lui. Buzele lui Dave îi gâdilară lobul urechii şi Sam trebui să se forţeze să stea nemişcat — îl gâdilau.

— Sam, şopti el. Ea aşteaptă. Ţine minte… *ea aşteaptă.*

— Cum? Întrebă Sam. Se simţea aproape complet destins. Dave, ce vrei să spui?

Dar mâna lui Dave căzuse. Privea în sus la Sam, prin Sam, pieptul ridicându–se şi coborând cu mişcări scurte şi repezi.

— Mă duc, zise Naomi, în mod vădit tulburată. E un telefon acolo, în zona de catalogare.

— Nu, zise Sam.

Ea se întoarse către el, cu o privire fioroasă, buzele–i lăsând să se vadă dinţii într–o expresie de furie.

— Cum adică, nu? Ai înnebunit? Omul ăsta are ţeasta crăpată, cel puţin. Se…

— Se duce, Sarah, zise Sam cu blândeţe. Foarte curând. Rămâi cu el. Fii prietena lui.

Ea se uită în jos şi, de data asta, văzu ceea ce văzu şi Sam. Pupila ochiului stâng al lui Dave se făcuse cât vârf de ac; pupila ochiului drept era mărită şi fixă.

— Dave? Şopti ea, înspăimântată. *Dave?*

Dar Dave se uită din nou la Sam.

— Ţine minte, rosti el în şoaptă. Ea aş…

Ochii lui rămaseră nemişcaţi şi cu o privire fixă Pieptul i se mai ridică o dată… se lăsă… şi nu se mai ridică.

Naomi începu să suspine. Îşi duse palmele la obraji şi închise ochii. Sam îngenunche, cu mişcări care–i provocau durere şi o cuprinse cu braţul pe după mijloc.

Capitolul 15

ANGLE STREET (III)

1

Pentru Sam Peebles, în noaptea aceea şi în cele care–i urmară, somnul refuză să vina. Stătea treaz în pat, cu toate luminile de la etaj aprinse şi se gândea la ultimele

cuvinte ale lui Dave Duncan: *Ea aşteaptă.*

Către zorii celei de–a doua nopţi, începu să creada că înţelege ce încercase să spună bătrânul.

2

Sam crezuse că Dave va fi înmormântat în curtea Bisericii Baptiste din Proverbia, dar află cu o oarecare surprindere că se convertise la catolicism la un moment dat, între anii 1960 şi 1990. Serviciul funerar s–a ţinut la Biserica St Martins's pe 11 aprilie, o zi agitată, alternând între cer înnorat şi soarele rece de început de primăvară.

După slujba de la cimitir, a urmat o recepţie la Angle Street. Se adunaseră acolo aproape şaptezeci de oameni, plimbându–se prin încăperile de la parter sau adunându–se în grupuri mici, la sosirea lui Sam. Cu toţii îl cunoscuseră pe Dave şi vorbeau despre el cu umor, respect şi neîncetată dragoste. Beau *ginger ale*[26] din pahare de plastic şi mâncau sandviciuri mici. Sam se mişca de la un grup la altul, schimbând câte o vorbă cu vreun cunoscut, fără să se oprească să stea la taclale. Rareori scotea mâna din buzunarul hainei sale negre. Când venise de la biserică,

[26] *Ginger ale* sau *ginger beer* este denumirea unei băuturi nealcoolice carbogazoase, cu aromă de ghimber.

se oprise la magazinul Piggly Wiggly şi acum ţinea în buzunar şase pachete din celofan, patru dintre ele erau lungi şi subţiri, celelalte două, dreptunghiulare.

Sarah nu se afla acolo.

Tocmai se pregătea să plece, când îi zări pe Lukey şi pe Rudolph stând împreună într–un colţ. Între ei se afla o masă de *cribbage,* dar cei doi nu păreau să joace cărţi.

— Salut, băieţi, zise Sam, apropiindu–se de ei. Cred că nu vă mai amintiţi de mine…

— Ba cum să nu, zise Rudolph. Ce–oi fi crezând matale că suntem? Nişte ramoliţi? Eşti pretenu' lu' Dave. Ai venit pe la noi în ziua când desenam afişe.

— Exact! Confirmă Lukey.

— Ai găsit cărţile–alea pe care le căutai? Întrebă Rudolph.

— Da, zise Sam, zâmbind. Până la urmă, le–am găsit.

— Exact! Exclamă Lukey.

Sam scoase la iveală cele patru pachete celofanate.

— V–am adus ceva, băieţi, spuse el.

Lukey se uită în jos şi privirea i se învioră.

— Slim Jims, Dolph! Zise el rânjind încântat. Uită–te! Pretenu' lu' Sarah ne–a adus la toţi Slim Jims, dar–ar dracii! Minunat!

— Ia, dă–le–ncoa', bătrâne, zise

Rudolph şi–nşfăcă pacheţelele. Tolomacu–o să le halească pe toate deodată şi p–ormă o să se cace–n pat la noapte, îi explică el lui Sam. Desfăcu unul dintre pacheţele şi i–l dădu lui Lukey. Ţine una, prostănacule. Ţi le păstrez io pe celelalte.

— Poţi să haleşti şi tu una, Dolph. Dă–i bice.

— Tu ştii mai bine, Lukey. Chestiile alea mă ard la amândouă capetele.

Sam ignoră acest schimb de replici. Se uita stăruitor la Lukey.

— Prietenul lui Sarah? Unde–ai auzit asta?

Lukey înfulecă jumătate din batonul de Slim Jim dintr–o muşcătură, apoi se uită în sus. Expresia lui era o combinaţie de bună dispoziţie şi şiretenie. Puse un deget pe o parte a nasului şi zise:

— Când eşti în Program, vorbele circulă repede, Sunny Jim. O, da, aşa se–ntâmplă.

— Nu ştie nimic, dom'le, zise Rudolph, golindu–şi paharul de *ginger ale.* Nu face decât să–şi răcorească gingiile trăncănind, fiindcă–i place cum sună.

— Asta–i o tâmpenie, strigă Lukey, luând încă o muşcătură uriaşă de Slim Jim. Ştiu fiin'că aşa mi–a spus Dave! Astă–noapte! Am avut un vis, în care mi–a apărut Dave şi el mi–a spus că nenişorul ăsta e drăguţul lui Sarah!

— Unde–i Sarah? Întrebă Sam.

Credeam c–o găsesc aici.

— Am vorbit cu ea după împărtăşanie, zise Rudolph. Mi–a zis c–o să ştii unde s–o găseşti mai târziu, dac–o să vrei s–o vezi. A zis c–ai văzut–o deja acolo, o dată.

— Teribil ce–l mai îndrăgea pe Dave, zise Lukey. O lacrimă neaşteptată se ivi pe pleoapa de jos a unui ochi şi se rostogoli pe obraz. O şterse cu dosul palmei. Cu toţii l–am îndrăgit. Dave se străduia mereu atât de tare. E păcat, să ştii. E chiar păcat.

Şi Lukey izbucni brusc în lacrimi.

— Ei bine, daţi–mi voie să vă spun ceva, zise Sam. Se lăsă pe vine lângă Lukey şi–i întinse batista. Şi pe el îl podidea plânsul şi era îngrozit de ceea ce trebuia să facă… sau să încerce să facă. Până la urmă, a reuşit. A murit treaz. Orice–o să auziţi, să rămâneţi convinşi de asta, pentru că eu ştiu că–i adevărat. A murit treaz.

— Amin, spuse Rudolph cu smerenie.

— Amin, îşi exprimă şi Lukey acordul. Îi înapoie lui Sam batista. Mulţumesc.

— N–ai pentru ce, Lukey.

— Ia zi — mai ai vreuna din nenorocitele alea de Slim Jims?

— Nu, spuse Sam şi zâmbi. Ştii cum se spune, Lukey — una e prea mult şi o mie nu–s destule.

Rudolph râse. Lukey zâmbi… după care–şi puse din nou vârful degetului pe partea nasului.

— Ce–ai zice de două’ş’cinci de cenţi… n–ai cumva la tine un sfert de dolar în plus, ai?

3

Întâi şi–ntâi, Sam se gândi că Naomi s–o fi dus din no la Bibliotecă, dar asta nu se potrivea cu ceea ce–i spusese Dolph — se dusese o dată cu Sarah la Bibliotecă, în acea noapte îngrozitoare, de la care părea deja să fi trecut un deceniu, dar acolo fuseseră împreună; nu o „văzuse” acolo, aşa cum vezi pe cineva printr–o fereastră, sau…

Apoi îşi aminti unde o *văzuse* pe Sarah printr–o fereastră, chiar aici, la Angle Street. Făcuse parte dintr–un grup pe peluza din spate, făcând ceea ce făceau ca să se menţină în stare de trezie. Acum trecea prin bucătărie aşa cum făcuse în ziua aceea, salutând în treacăt alţi câţiva. Burt Iverson şi Elmer Baskin stăteau într–unui dintre grupurile mai mici, bând punci cu îngheţată în timp ce ascultau cu gravitate spusele unei femei în vârstă pe care Sam nu o cunoştea.

Ieşi pe uşa bucătăriei şi păşi pe veranda din spate. Cerul se făcuse cenuşiu şi vântul începuse din nou să bată. Curtea din spate era părăsită, dar lui Sam i se păru că vede o străfulgerare de culoare pastelată în spatele tufişurilor care marcau graniţa din spate a curţii.

Coborî treptele şi străbătu peluza, conştient că inima începuse să–i bată din nou foarte puternic. Mâna i se furişă înapoi în buzunar şi de data asta scoase de acolo cele două pacheţele celofanate rămase. Acestea conţineau acadele roşii din lemn–dulce marca Bull’s Eye. Le desfăcu şi începu să le frământe într–un gogoloi, mult mai mic decât cel pe care–l plămădise luni noaptea, în Datsun. Mirosul dulceag era la fel de îngreţoşător ca oricând. În depărtare, auzea cum se apropie un tren, ceea ce–l făcu să se gândească la visul lui — cel în care Naomi se preschimbase în Ardelia.

Prea târziu, Sam. E deja prea târziu. Fapta a fost săvârşită.

Ea aşteaptă. Ţine minte, Sam — ea aşteaptă.

Uneori, în vise afli mult adevăr.

Cum supravieţuise ea în anii scurşi între timp? Toţi anii scurşi între timp? Niciodată nu–şi puseseră întrebarea asta, nu? Cum făcea tranziţia de la o persoană la alta? Nici asta nu se întrebaseră vreodată. Probabil că făptura, care arăta asemenea femeii care se numea Ardelia Lortz, era, dedesubtul splendorii şi a iluziilor create, precum una dintre larvele care–şi ţes coconii în bifurcaţia unui arbore, îi acoperă cu o ţesătură protectoare şi apoi îsi iau zborul înspre locul în care le e menit să moară. Larvele din coconi stau în tăcere, aşteptând…

transformându–se…

Ea aşteaptă…

Sam merse mai departe, continuând să frământe gogoloiul mirositor făcut din materia primă pe care Poliţistul Bibliotecii — Poliţistul *lui* — o furase şi o transformase în materia primă pentru coşmaruri. Materie pe care el reuşise s–o schimbe din nou, ajutat de Naomi şi Dave, în materia primă a mântuirii.

Poliţistul Bibliotecii, strângând–o pe Naomi lângă el. Lipindu–şi buzele de ceafa ei, ca şi cum ar fi vrut s–o sărute. Şi, în loc de asta, tuşind.

Punga atârnând sub gâtul creaturii– Ardelia. Moale. Consumată. Goală.

Te rog, nu lăsa să fie prea târziu.

Intră în micul pâlc de tufişuri. Naomi Sarah Higgins stătea dincolo de tufişuri, cu palmele prinse peste sâni. Se uită scurt la Sam şocându–l pe acesta cu paloarea obrajilor şi privirea rătăcită din ochi. Apoi, ea se uită din nou la liniile de cale ferată. Trenul era mai aproape acum. Curând, aveau să–l vadă.

— Bună, Sam.

— Bună, Sarah.

Sam îşi puse braţul pe după mijlocul ei. Ea nu–l respinse, dar rămase ţeapănă, inflexibilă, nedarnică. *Te rog, nu lăsa să fie prea târziu,* îşi zise el din nou şi se pomeni gândindu–se la Dave.

Îl lăsaseră acolo, la Bibliotecă, după ce forţaseră uşa să rămână deschisă cu o pană de cauciuc. Apoi, Sam a anunţat despre uşa deschisă de la un telefon situat la două intersecţii distanţă. A închis telefonul când dispecerul i–a cerut numele. Aşa că Dave a fost găsit şi bineînţeles că verdictul a fost moarte în urma unui accident, iar locuitorii oraşului care s–au sinchisit să presupună ceva au emis o ipoteză aşteptată: încă un beţivan bătrân s–a dus la marea cârciumă din ceruri. Şi–au zis că omul se dusese pe alee având asupra lui o sticlă, văzuse uşa deschisă, intrase şi căzuse peste extinctor, pe întuneric. Sfârşitul poveştii. Analizele post–mortem, care au arătat zero la sută alcool în sângele lui Dave, n–aveau să schimbe câtuşi de puţin aceste supoziţii — probabil că nici măcar pentru cei de la poliţie. „Oamenii se aşteaptă ca un beţiv să moară ca un beţiv”, îşi zise Sam, „chiar şi atunci când nu se întâmplă aşa.”

— Cum ţi–a fost, Sarah? Întrebă el.

— Nu prea bine, Sam. Nu prea bine deloc. Nu pot sa dorm… nu pot să mănânc… mintea mi se umple de cele mai oribile gânduri… parcă nici n–ar mai fi gândurile mele… şi am poftă să beau. Ăsta–i lucrul cel mai rău. Îmi vine să beau… să beau… şi să beau. Şedinţele terapeutice nu mai ajută. Pentru prima oară în viaţa mea, şedinţele nu ajută.

Închise ochii şi începu să plângă. Sunetul era lipsit de vlagă şi îngrozitor de pierdut.

— Nu, admise el încetişor. N–au cum. Nu mai pot să ajute. Şi–mi închipui că i–ar plăcea ca tu să te apuci din nou de băut. Ea aşteaptă… dar asta nu–nseamnă că nu e–nfometată.

Ea deschise ochii şi se uită la el.

— Ce… Sam, ce tot vorbeşti acolo?

— Despre persistenţă, cred, zise el. Persistenţa răului. Cum aşteaptă. Cum poate fi atât de viclean, de înşelător si de puternic.

El ridică încet mâna şi o deschise:

— Recunoşti asta, Sarah?

Ea se încrâncenă când văzu bulgărele roşu de lemn–dulce din palma lui. Pentru o clipă, ochii ei se măriră şi fură pe deplin treji, scânteind de ură şi teamă.

Iar scânteierile erau argintii.

— Aruncă chestia aia! Şopti ea. Aruncă blestemăţia aia!

Mâna ei se duse iute cu un gest proteguitor la ceafă, unde părul ei castaniu–roşcat atârna peste umeri.

— Vorbesc cu tine, zise el neabătut. Nu cu ea, ci cu tine. Te iubesc, Sarah.

Ea se uită din nou la el şi acea expresie de oboseală teribilă se aşternu din nou pe faţa ei.

— Da, zise ea. Poate c–aşa e. Şi poate c–ar trebui să înveţi să nu mă mai iubeşti.

— Vreau ca tu să faci ceva pentru mine, Sarah. Vreau să te întorci cu spatele la mine. Uite că vine un tren. Vreau să te uiţi la trenul ăla şi să nu te uiţi în spate până nu–ţi zic eu. Poţi să faci asta?

Buza ei de sus se ridică. Amestecul de ură şi de frică îi animă din nou faţa rătăcită.

— Nu! Lasă–mă în pace! Pleacă!

— Asta vrei? Întrebă el. Eşti sigură? I–ai spus lui Dolph unde te–aş putea găsi, Sarah. Chiar vrei ca eu să plec?

Ochii ei se închiseră din nou. Gura i se curbă în jos, într–o arcuire de suferinţă. Când deschise din nou ochii, aceştia erau plini de teroare şi înecaţi de lacrimi.

— Oh, Sam, ajută–mă! Ceva e aiurea şi nu ştiu despre ce e vorba şi nici ce să fac!

— Ştiu ce e de făcut, îi spuse el. Ai încredere în mine Sarah şi ai încredere în ceea ce ai spus luni seara, când ne îndreptam spre Bibliotecă. Sinceritate şi credinţă. Lucrurile astea sunt opusul fricii. Sinceritate şi credinţă.

— E greu, totuşi, şopti ea. E greu să ai încredere. E greu să crezi.

El se uită la ea stăruitor.

Buza de sus a lui Naomi se ridică subit, iar buza de jos se curbă în afară, transformându–i momentan gura într–o formă apropiată de cea a unei pâlnii.

— Du–te–n mă–ta! Zise ea. Hai, pleacă de–aci şi du–te–n mă–ta, Sam Peebles!

El continuă s–o privească neîncetat.

Ea ridică palmele şi şi le apăsă de tâmple.

— N–am vrut. Nu ştiu ce mi–a venit să–ţi vorbesc aşa. Eu… capul meu… Sam, bietul meu *cap!* Simt că–mi plesneşte.

Trenul care se apropia şuieră când traversă râul Proverbia şi intră în perimetrul oraşului Junction City. Era mărfarul de la jumătatea după–amiezii, cel care trecea fără să se oprească în drumul său către oboarele de vite din Omaha. Sam putea acum să–l vadă.

— Nu mai avem mult timp, Sarah. Trebuie s–o facem acum. Întoarce–te şi uită–te la tren. Uită–te la el cum se apropie.

— Da, zise ea pe neaşteptate. În regulă. Fă ceea ce vrei să faci Sam. Şi dacă vezi… dacă vezi că n–o să meargă… atunci împinge–mă. Împinge–mă în faţa trenului ăluia. Pe urmă, poţi să le spui celorlalţi că am sărit… că m–am sinucis.

Se uită la el rugător — nişte ochi obosiţi de moarte, uitându–se într–ai lui de pe faţa ei istovită.

— Ei ştiu că nu mă simţeam în apele mele — oamenii din Program. Nu poţi să ţii ascuns faţă de ei felul cum te simţi. După o vreme, nu mai e posibil. Or să te creadă dac–o să le spui că am sărit şi–or să aibă dreptate, pentru că nu vreau să continui să trăiesc aşa. Dar adevărul e, Sam, adevărul e

că mi se pare că n–o să treacă mult timp până să vreau să continui.

— Taci, zise el. N–o să vorbim despre sinucidere. Uită–te la tren, Sarah şi ţine minte că te iubesc.

Ea se întoarse spre tren, care ajunsese la un kilometru şi ceva şi se apropia repede. Mâinile ei se ridicară la ceafă şi ridicară părul. Sam se aplecă în faţă... şi lucrul pe care–l căuta se afla acolo, ghemuit sus pe albul curat al pielii de pe ceafă. Ştia că trunchiul ei cerebral începea cu un centimetru mai jos de locul acela şi simţi cum stomacul i se strânge de repulsie.

Se aplecă în faţă spre excrescenţa veziculară. Era acoperită cu un păienjeniş alcătuit din firişoare albe încâlcite, dar putea să vadă dedesubt o umflătură gelatinoasă rozalie care palpita şi pulsa în ritmul unor bătăi de inimă.

— *Lasă–mă–n pace!* Ţipă deodată Ardelia Lortz prin gura femeii pe care Sam ajunsese s–o iubească. *Lasă–mă–n pace, nemernicule!*

Dar mâinile lui Sarah rămaseră neclintite, ţinând ridicat părul şi oferindu–i astfel acces.

— Poţi să vezi numerele de pe locomotivă, Sarah? Murmură el.

Ea gemu.

El înfipse degetul mare în gogoloiul moale de lemn–dulce pe care–l avea în

mână, făcând un orificiu ceva mai mare decât parazitul de pe ceafa lui Sarah.

— Citeşte–mi–le, Sarah. Citeşte–mi numerele.

— Doi… şase… oh, Sam, mă doare capul… simt cum două mâini mari îmi crapă creierul în două…

— Citeşte numerele, Sarah, murmură el şi lipi bulgărele de lemn–dulce deasupra excrescenţei obscene, care palpita.

— Cinci… nouă… cinci…

Cu un gest blând, acoperi excrescenţa cu gogoloiul din lemn–dulce. Îl simţi imediat, zvârcolindu–se şi agitându–se sub pătura zaharoasă. „Şi dacă se sparge? Dacă se sparge pur şi simplu înainte să o pot desprinde de pe pielea ei? E toată otrava concentrată a Ardeliei… dacă se sparge înainte s–o smulg?”

Trenul care se apropia şuieră din nou. Sunetul acoperi ţipătul de durere al lui Sarah.

— Uşor!

Simultan, trase înapoi gogoloiul de lemn–dulce şi–l frământă repede. O prinsese; era prinsă în masa zaharoasă, pulsând şi palpitând ca o inimă minusculă şi bolnavă. Pe ceafa lui Sarah se vedeau trei găurele minuscule de culoare închisă, nu mai mari ca nişte înţepătufl de ac.

— A plecat! Ţipă ea. Sam, a plecat!

— Nu încă, zise Sam pe un ton sumbru. Gogoloiul de lemn–dulce se afla din nou în

palma lui, iar o băşică încerca să–i împingă suprafaţa, chinuindu–se să răzbata la suprafaţă.

Trenul trecea cu un huruit năprasnic pe lângă depozitul din Junction City, acelaşi depou în care un tip numit numit Brian Kelly îi aruncase cândva lui Dave Duncan patru bănuţi şi–i spusese să–şi ia tălpăşiţa. Trenul era la mai puţin de trei sute de metri şi se apropia cu repeziciune.

Sam o dădu la o parte pe Sarah şi îngenunche lângă şine.

— Sam, *ce faci?*

— Ia de–aici, Ardelia, murmură el. Să vezi cum e.

Trânti gogoloiul roşu pulsatil din lemn–dulce pe una dintre şinele strălucitoare din oţel.

În mintea lui auzi un zbieret de furie şi groază inexprimabile. El se dădu înapoi, uitându–se cum creatura prinsă în gemotocul de lemn–dulce se zvârcolea şi împingea spre exterior. Gogoloiul se despică… văzu ceva de culoare roşu–închis în interior încercând să iasă de–acolo… şi atunci trenul de 2:20 spre Omaha trecu pe deasupra sa într–o furtună organizată de osii şi roţi abrazive.

Gogoloiul dispăru şi, în interiorul minţii lui Sam Peebles, zbieretul acela sfredelitor se întrerupse, de parc–ar fi fost retezat cu cuţitul.

Păşi înapoi şi se întoarse spre Sarah.

Aceasta se clătina pe picioare, cu ochii măriţi şi plini de fericire năucă. El îşi strecură braţul pe după mijlocul ei şi o ţinu, în timp ce vagoanele cu containere şi cisternele treceau duduind Pr’n faţa lor, fluturându–le părul în spate.

Au rămas aşa până când ultimul vagon destinat personalului trecu, purtându–şi către vest luminile mici şi Apoi ea se îndepărtă de el un pic — dar fără să iasă din cercul braţelor sale — şi se uită la el.

— Sunt liberă, Sam? Sunt liberă cu adevărat? Aşa am *senzaţia,* dar nu–mi vine să cred!

— Eşti liberă, admise Sam. Şi amenda ta e plătită, Sarah. Pentru totdeauna de–acum încolo, amenda ţi–e plătită.

Ea îşi apropie faţa de a lui şi începu să–l acopere cu săruturi mici buzele, obrajii şi ochii. Ochii ei nu se închiseră pe când făcea asta; se uita la el cu gravitate tot timpul.

În cele din urmă, el îi luă mâinile şi spuse:

— Ce–ar fi să ne–ntoarcem înăuntru şi să terminăm de exprimat condoleanţele? Prietenii tăi or să se–ntrebe unde eşti.

— Pot să fie şi prietenii tăi, Sam… dacă tu o să vrei să–ţi fie.

El încuviinţă din cap.

— Vreau. Vreau mult lucrul ăsta.

— Sinceritate şi credinţă, zise ea şi–i atinse obrazul.

— Astea sunt cuvintele. El o sărută din nou, apoi îi oferi braţul. Vreţi să mergeţi alături de mine, domnişoară?

Ea îşi petrecu braţul de după al lui.

— Oriunde doriţi, domnule. Oriunde.

Fără grabă, făcură cale întoarsă peste peluza care ducea la Angle Street, braţ la braţ.

Câinele Polaroid

ÎN MEMORIA LUI JOHN D. MACDONALD.
ÎMI LIPSEŞTI BĂTRÂNE — ŞI AI AVUT DREPTATE ÎN PRIVINŢA TIGRILOR.

Patru după miezul nopţii

NOTĂ DESPRE „CÂINELE POLAROID”

Când şi când, se găseşte câte cineva să mă în trebe: „Când o să te saturi de chestiile astea horror, Steve şi–o să scrii şi tu ceva serios?” La început, credeam că insulta implicită din această întrebare era întâmplătoare, dar, o dată cu trecerea anilor, am devenit tot mai convins că nu–i aşa. Privesc feţele celor care fac aluzia asta şi majoritatea arată ca nişte piloţi de bombardiere, aşteptând să vadă dacă ultimul lot de bombe va cădea pe o arie largă sau va lovi cu precizie fabrica sau depozitul de

muniţie ţintite.

Adevărul e că aproape toate chestiile pe care le–am scris — şi asta include o grămadă de chestii amuzante — au fost scrise cu seriozitate. Îmi amintesc foarte puţine ocazii în care stăteam la maşina de scris râzând nestăpânit din cauza cine ştie cărui fragment amuzant pe care tocmai îl născocisem. N–o să fiu niciodată un Reynold Price sau Larry Woiwode — nu am în mine calităţile necesare — dar asta nu înseamnă că nu–mi pasă la fel de mult de ceea ce fac. Trebuie să fac ceea ce *pot* să fac, totuşi — aşa cum a spus odată Nils Lofgren, „Trebuie să fiu eul meu murdar... n–o să mai trag în piept pe nimeni.”

Dacă „real” — însemnând!! CEVA CARE SE POATE ÎNTÂMPLA CU ADEVĂRAT!! — Este definiţia voastră pentru „serios”, vă aflaţi într–un loc nepotrivit şi chiar c–ar trebui să părăsiţi incinta. Dar vă rog să vă amintiţi la plecare că nu sunt singurul care face afaceri în locul ăsta. Frank Kafka are un birou aici, la fel ca George Orwell, Shirley Jackson, Jorge Louis Borges, Jonathan Swift şi Lewis Carroll. O privire aruncată pe lista chiriaşilor din hol a arăta că astăzi, printre aceştia, se numără Thomas Berger, Ray Bradbury, Jonathan Carroll, Thomas Pynchon, Thomas Disch, Kurt Vonnegut Jr., Peter Straub, Joyce Carol Oates, Isaac Bashevis Singer, Katherine Dunn şi Mark Halpern.

Fac ceea ce fac din cele mai serioase motive: dragoste, bani şi obsesie. Poveştile despre lumea iraţionalului sunt calea cea mai sănătoasă pe care o ştiu de exprimare a lumii în care trăiesc. Aceste poveşti mi–au servit ca instrumente atât metaforice, cât şi moralizatoare; ele continuă să ofere cea mai bună fereastră pe care–o cunosc asupra întrebării despre „cum percepem lucrurile” şi asupra corolarului acestei întrebări, „cum ne comportăm sau nu pe baza percepţiilor noastre”. Am explorat aceste întrebări cât de bine am putut, în limitele talentului şi inteligenţei mele. Nu mă număr printre câştigătorii unor premii precum National Book Award sau Pulitzer, dar sunt cât se poate de serios. Dacă nu credeţi altceva, să credeţi asta: când vă iau de mână şi încep să vorbesc, prieteni, cred fiecare cuvinţel pe care–l spun.

O bună parte dintre lucrurile pe care le am de spus — acele Lucruri cu Adevărat Serioase — sunt legate de lumea micilor oraşe, în care am fost crescut şi unde continui să trăiesc. Povestirile şi romanele sunt modele la scară a ceea ce denumim în derâdere „viaţă adevărată” şi eu cred că vieţile, aşa cum sunt trăite în oraşele mici, sunt modele la scară a ceea ce numim în derâdere „societate”. Această idee este cu siguranţă deschisă controverselor, iar controversele sunt cât se poate de bine–

venite (fară ele o mare parte dintre profesorii de literatură şi critici ar rămâne fără slujbă). Eu spun doar că un scriitor are nevoie de un fel de rampă de lansare şi, pe lângă convingerea fermă că o povestire poate să existe în mod onorabil pentru sine, ideea de orăşel ca microcosmos social şi psihologic este a mea. Am început să experimentez cu acest gen de lucruri în *Carrie* şi am continuat la un nivel mai ambiţios cu *Salem's Lot.* Totuşi, mi–am intrat în ritm abia o dată cu *The Dead Zone.*

Asta a fost, cred, prima dintre poveştile mele legate de Castle Rock (iar Castle Rock este de fapt oraşul din Jerusalem's Lot fără vampiri). În anii de când a fost scrisă, Castle Rock a devenit tot mai mult „oraşul meu", în acelaşi sens în care oraşul mitic Isola este oraşul lui Ed McBain, iar satul Glory din Virginia de Vest este oraşul lui Davis Grubb. Am fost rechemat acolo iarăşi şi iarăşi ca să cercetez vieţile rezidenţilor săi şi elementele geografice ce par să le guverneze existenţa — Castle Hill şi Castle View, Castle Lake şi Town Roads, care se întind în jurul său într–o încâlceală situată la capătul vestic al oraşului.

Cu trecerea anilor, am devenit tot mai interesat — aproape fascinat — de viaţa secretă a acestui oraş, de relaţiile tainice care păreau să–mi devină tot mai clare. O bună parte din această istorie rămâne

nescrisă sau nepublicată — cum răposatul şerif George Bannerman şi–a pierdut virginitatea pe bancheta din spate a maşinii tatălui său mort, cum soţul Opheliei Todd a fost omorât de o moară de vânt umblătoare, cum ajutorul de şerif Andy Clutterbuck şi–a pierdut degetul arătător al mâinii stângi (i–a fost retezat de un ventilator, iar câinele familiei i l–a mâncat).

După *The Dead Zone,* care e în parte povestea lui Frank Dodd cel psihotic, am scris o nuvelă intitulată „The Body” („Cadavrul”), romanul *Cujo,* în care bătrânul şerif cumsecade Bannerman a dat colţul, precum şi un număr de povestiri şi istorioare despre oraş (cele mai bune dintre ele, cel puţin în mintea mea, sunt „Mrs Todd’s Shortcut” şi „Uncie Otto’s Truck”). Toate acestea sunt lăudabile, dar o stare de extaziere faţă de un decor ficţional s–ar putea să nu fie cel mai bun lucru din lume pentru un scriitor. A fost pentru Faulkner şi pentru J.R.R. Tolkien, dar uneori două excepţii nu fac decât să confirme regula şi–apoi eu nu joc în aceeaşi ligă cu ei.

Aşa că, la un moment dat, am decis — mai întâi, cred, în mintea mea subconştientă, acolo unde are loc Munca într–adevăr Serioasă — că a sosit momentul să închei cartea despre Castle Rock, Maine, locul unde atât de multe dintre personajele mele preferate au trăit şi au murit. În definitiv, ce–i

de ajuns e de ajuns. E timpul să merg mai departe (poate tocmai până la uşa apartamentului vecin cu Harlow, ha–ha). Dar nu m–am mulţumit să plec; am vrut să *pun capăt* lucrurilor şi s–o fac într–un mod spectaculos.

Puţin câte puţin, am început să înţeleg cum s–ar putea face asta şi, în ultimii patru ani şi ceva, am fost angrenat în scrierea unei Trilogii Castle Rock, dacă vreţi — *ultimele* poveşti despre Castle Rock. Ele n–au fost scrise în ordine (uneori mă gândesc că „în dezordine" este povestea vieţii mele), dar acum *sunt* scrise şi sunt îndeajuns de serioase… dar sper că asta nu înseamnă că sunt înclinate spre sobrietate sau plictisitoare.

Prima dintre aceste poveşti, *The Dark Half (Jumătatea Întunecată),* a fost publicată în 1989. Chiar dacă este în principal povestea lui Thad Beaumont şi se desfăşoară în mare parte într–un oraş numit Ludlow (oraşul unde locuia familia Creeds din *Pet Sematary (Cimitirul animalelor),* oraşul Castle Rock figurează în această povestire, iar cartea slujeşte şi drept pretext pentru a–l prezenta pe înlocuitorul şerifului Bannerman, un tip pe care–l cheamă Alan Pangborn. Şeriful Pangborn se află în centrul ultimei povestiri din această serie, un roman mai lung intitulat *Needful Things (Lucruri folositoare),* care e programată pentru

publicare anul viitor şi va pune capăt eforturilor mele legate de ceea ce localnicii numesc Stânca.

Urzeala care leagă aceste lucrări mai ample o constituie povestirea care urmează. În „Câinele Polaroid” veţi întâlni puţine, poate chiar nici unul dintre personajele importante din Castle Rock, dar prin intermediul ei veţi face cunoştinţă cu Pop Merrill, al cărui nepot este băiatul rău al oraşului (şi un adevărat *bete noire* pentru Gordie LaChance din „The Body”), Ace Merrill. De asemenea, „Câinele Polaroid” pregăteşte scena pentru jocul de artificii final… şi, sper, există ca o poveste satisfăcătoare, de sine stătătoare, una care poate fi citită cu plăcere, chiar dacă nu daţi doi bani pe *The Dark Half* sau *Needful Things.*

Mai trebuie spus un lucru: fiecare poveste are propria viaţă tainică, bine delimitată faţă de decorul în care are loc, iar „Câinele Polaroid” este o poveste despre aparate foto şi fotografii. Cam cu cinci ani în urmă, Tabitha, soţia mea, a devenit interesată de fotografie, a descoperit că are aptitudini pentru această îndeletnicire şi a început să se ocupe în mod serios de ea, studiind, experimentâ şi făcând multă, multă practică. Eu fac fotografii proaste (sunt unul dintre ăia care mereu reuşesc să reteze capetele subiecţilor, să le facă poze tocmai

când stau cu gurile căscate, sau şi una şi alta), dar am un mare repect pentru cei care fac poze bune... şi întregul proces mă fascinează.

În cursul experimentelor sale, soţia mea a primit un aparat foto de tip Polaroid, unul simplu, accesibil până şi unui incompetent ca mine. Am devenit fascinat de acest aparat. Văzusem şi mai folosisem aparate Polaroid şi înainte, fireşte, dar niciodată nu mă gândisem la ele prea mult şi nici nu mă uitasem vreodată cu atenţie la imaginile produse de camera foto. Cu cât mă gândeam mai mult la ele, cu atât mai ciudate mi se păreau. În definitiv, ele sunt nu doar nişte imagini, ci nişte momente de timp... şi există ceva *foarte ciudat* în legătură cu ele.

Această povestire s–a născut aproape dintr–o dată, într–o noapte de vară a anului 1987, dar procesul de gândire care a făcut–o posibilă a durat aproape un an. Şi asta–i destul din partea mea, cred. M–am simţit grozav să fiu iar cu voi din nou, dar asta nu înseamnă că vă las să plecaţi acasă.

Cred că mai avem de mers la o aniversare în orăşelul Castle Rock.

Capitolul 1

Pe 15 septembrie, de ziua sa de naştere, Kevin a primit exact ce îşi dorise: un aparat de fotografiat Sun.

Acest Kevin era Kevin Delevan, împlinea cincisprezece ani, iar aparatul de fotografiat era un aparat Polaroid marca Sun 660, din acelea care fac totul pentru fotograful începător, în afară de sandviciuri cu salam.

Au mai fost şi alte cadouri, bineînţeles: sora lui, Meg, i–a dat o pereche de mănuşi cu un deget, pe care le tricotase singură, au mai fost zece dolari primiţi de la bunica lui din Des Moines, iar mătuşa Hilda i–a trimis — ca întotdeauna — o cravată–şnur cu o cataramă oribilă. Pe primele le–a trimis atunci când Kevin avea trei ani, ceea ce însemna că el mai avea deja douăsprezece cravate nefolosite, cu catarame oribile, într–un sertar al biroului său, la care s–ar fi adăugat aceasta — a treisprezecea, cu noroc. Nu purtase niciodată vreuna dintre ele, dar nici nu i se dăduse voie să le arunce. Mătuşa Hilda locuia în Portland. Nu venise niciodată la ziua lui Kevin sau a lui Meg, dar era posibil să se hotărască s–o facă la un moment dat. Dumnezeu ştie că ar fi putut; Portland era la doar optzeci de kilometri de Castle Rock. Si presupunând că ar fi venit… şi ar fi vrut să–l vadă pe Kevin purtând una dintre cravate (sau, de ce nu, pe Meg cu una dintre eşarfele ei)? Cu unele dintre rude, o scuză ar fi de de–ajuns. Mătuşa Hilda totuşi era diferită. Mătuşa Hilda reprezenta o anumită posibilitate favorabilă, în punctul în care se

întreţăiau două elemente esenţiale legate de ea: era Bogată şi era Bătrână.

Într–o zi, era convinsă mama lui Kevin, s–ar putea să FACĂ CEVA pentru Kevin şi pentru Meg. Se înţelegea că acel CEVA ar fi venit probabil sub forma unei clauze testamentare, după ce mătuşa Hilda ar fi murit. Până atunci, se considera a fi înţelept să se păstreze cravatele oribile şi eşarfele la fel de oribile. Aşa că această a treisprezecea cravată (pe catarama căreia se afla o pasăre, despre care Kevin credea că e o ciocănitoare) se va alătura celorlalte, iar Kevin îi va scrie mătuşii Hilda o scrisoare de mulţumire, nu pentru că mama lui ar insista să facă acest lucru şi nu pentru că se gândea sau îi păsa că Mătuşa Hilda ar putea să facă ceva într–o bună zi pentru el şi pentru sora lui mai mică, ci pentru că era un băiat atent în general, cu obiceiuri bune şi fără defecte serioase.

A mulţumit familiei pentru toate cadourile (mama şi tatăl lui îi mai dăduseră, bineînţeles, câteva cadouri mai mici, deşi Polaroidul era în mod clar piesa de rezistenţa şi au fost bucuroşi de încântarea lui), fără să uite să o sărute şi pe Meg (a chicotit şi s–a prefăcut că se şterge, dar încântarea ei era, evident, la fel de mare) şi să îi spună că era sigur că mănuşile îi vor fi de folos la echipa de schi în iarna aceasta — dar cea mai mare parte a atenţiei sale era rezervată cutiei cu

aparatul Polaroid, precum şi filmelor de rezervă ce se aflau lângă el.

A mâncat porţiile de tort şi de îngheţată, deşi era clar că ardea de nerăbdare să ajungă la aparatul de fotografiat şi să–l încerce. Şi, de îndată ce a putut, asta a şi făcut.

Şi atunci au început necazurile.

A citit instrucţiunile pe cât de amănunţit i–a permis nerăbdarea de a începe, apoi a încărcat aparatul, în timp ce familia privea cu nerăbdare şi cu teamă grijuliu mascată (dintr–un motiv sau altul, cadourile care par cele mai dorite sunt acelea care deseori nu funcţionează). S–a auzit un mic oftat colectiv — mai mult un pufăit decât un oftat adevărat — atunci când aparatul ejectă ascultător pătratul de carton de deasupra pachetului de filme, exact aşa cum promisese broşura de instrucţiuni că va face.

Pe carcasa aparatului erau două puncte mici, unul roşu şi unul verde, separate de un fulger în zigzag. Când Kevin încărcă aparatul, se aprinse luminiţa roşie. A rămas aprinsă două secunde. Familia privea cu o fascinaţie mută cum Sun 660 adulmeca lumina. Apoi, luminiţa roşie se stinse, iar cea verde începu să clipească rapid.

— E gata, spuse Kevin, cu acel ton de om care se străduieşte să pară detaşat, fără să reuşească, tonul cu care Neil Armstrong

şi–a anunţat primul pas pe suprafaţa Lunii. Ce–ar fi să vă ridicaţi şi să staţi aproape unul de altul?

— Nu–mi place să stau la poză! Plânse Meg, aşternându–şi pe faţă acea nelinişte şi plăcere teatrală pe care le reuşesc doar preadolescentele şi actriţele foarte proaste.

— Haide, Meg, spuse domnul Delevan.

— Nu fi prostuţă, zise doamna Delevan.

Meg lăsă mâinile în jos, renunţând şi la obiecţii şi toţi trei se aşezară la capătul mesei, având în prim–plan ce mai rămăsese din tort.

Kevin privi prin vizor.

— Apropie–te puţin de Meg, mamă, spuse el făcând semn cu mâna stângă. Şi tu, tată.

De data aceasta, făcu semn cu mâna dreaptă.

— Mă *striviţi!* Îi atenţionă Meg pe părinţii ei.

Kevin puse degetul de butonul de pornire, apoi îşi aminti avertismentul citit în fugă despre cât de uşor era să „tai” capul persoanelor într–o fotografie. „Harşt şi au rămas fără capete!”, se gândi el şi ar fi trebuit să fie amuzant, dar, dintr–un motiv oarecare, simţi o furnicătură la baza coloanei, care dispăru şi fu uitată aproape înainte să fie observată. Ridică aparatul puţin. Gata. Erau toţi în cadru. Bun.

— Bine! Zise el pe un ton melodios.

Zâmbiţi şi spuneţi Sex!

— *Kevin!* Ţipă mama lui.

Tatăl lui izbucni în râs, iar Meg scoase acel fel de râs nebun, pe care nici măcar actriţele proaste nu îl încearcă des; fetele între zece şi doisprezece ani deţin singurul drept de proprietate pentru acel râs special.

Kevin apăsă butonul.

Bliţul, acţionat de bateria din pachetul de filme, scaldă încăperea într–un val de lumină albă divină.

„E al meu”, se gândi Kevin şi ar fi trebuit să fie momentul fără egal al celei de–a cincisprezecea aniversări, în schimb, în gând îi reveni acea furnicătură ciudată. Era mai perceptibilă de această dată.

Aparatul scoase un zgomot, ceva între un ţipăt şi un zumzet, un sunet care aproape că nu poate fi descris, dar cu toate acestea, e destul de familiar pentru majoritatea oamenilor: sunetul unui aparat Polaroid care dă afară ceva ce poate nu e artă, dar este adesea folositor şi asigură aproape întotdeauna satisfacţie imediată.

— Dă–mi să văd! Ţipă Meg.

— Ai răbdare, puişor, spuse domnul Delevan. Durează puţin până se developează.

Meg se holba la suprafaţa tare, gri, a ceea ce încă nu era o fotografie, cu atenţia fascinată a unei femei care se uită într–un glob de cristal.

Restul familiei se strânse în jur şi, iată, acelaşi sentiment de nelinişte, care fusese prezent şi la ceremonia încărcării Aparatului: natură moartă cu Familia Americană ţinându–şi respiraţia.

Kevin simţi cum în muşchi se instalează o încordare teribilă şi, de data asta, nu se punea problema să o ignore. Nu şi–o putea explica… dar era acolo. Părea că nu îşi putea lua ochii de la acel pătrat compact, gri, din cadrul alb care forma marginile fotografiei.

— Cred că mă văd! Ţipă Meg cu voioşie.

Apoi, o clipă mai târziu:

— Nu, cred că nu. Cred că văd…

Se uitau într–o tăcere desăvârşită cum griul dispărea, aşa cum se spune că dispare ceaţa în globul de cristal al unui clarvăzător atunci când vibraţiile sau sentimentele sau orice ar fi ele sunt potrivite şi fotografia devenea vizibilă.

Domnul Delevan sparse primul tăcerea.

— Ce–i asta? Întrebă el fără să se adreseze cuiva anume. Un fel de glumă?

Kevin pusese absent aparatul de fotografiat cam aproape de marginea mesei, pentru a urmări fotografia developându–se. Meg văzu ce era în fotografie şi făcu un singur pas înapoi. Faţa ei nu exprima nici teamă, nici uimire, doar o surprindere obişnuită. Dădu să se întoarcă spre tatăl ei şi

ridică o mână, cu care lovi aparatul, iar acesta cazu pe podea. Doamna Delevan se uitase într–un fel de transă la poza ce apărea, expresia de pe faţa ei fiind una de femeie complet confuză, sau care simte că o paşte o migrenă. Sunetul aparatului căzut pe podea o sperie. Scoase un mic ţipăt şi se dădu înapoi. Făcând asta, se împiedică de piciorul lui Meg şi îşi pierdu echilibrul. Domnul Delevan se întinse după ea, împingand–o din nou în faţă, destul de puternic, pe Meg, care încă era între ei. Domnul Delevan nu numai că o prinse pe soţia lui, dar făcu asta cu graţie; pentru un moment, ar fi făcut o imagine frumoasă, într–adevăr: mama şi tata arătând că încă ştiu cum să danseze, prinşi la sfârşitul unui tango energic, ea cu o mână în sus şi cu spatele arcuit puternic, el aplecat peste ea în acea postură masculină ambiguă, care poate fi interpretată, când eşti detaşat de situaţie, fie ca grijă, fie ca dorinţă.

La unsprezece ani ai ei, Meg nu era la fel de graţioasă. Zbură înapoi spre masă şi se lovi de ea cu abdomenul. Lovitura a fost destul de tare ca să o fi rănit, dar, în ultimul an şi jumătate luase lecţii de balet la YWCA[27],

---

[27] *Young Women's Christian Association* — Asociaţia Tinerelor Femei Creştine – este cea mai veche şi cea mai mare organizaţie multiculturală a femeilor din lume.

de trei ori pe săptămână. Nu dansa cu prea multă graţie, dar îi plăcea baletul, iar dansul, din fericire, i–a întărit muşchii abdomenului îndeajuns de mult pentru a absorbi şocul loviturii la fel de eficient ca amortizoarele bune ale unei maşini, care atenuează hurducăielile provocate de un drum plin de gropi. Totuşi, a doua zi avea deasupra şoldurilor o vânătaie zdravănă, căreia i–a trebuit aproape două săptămâni ca să–şi schimbe nuanţa mai întâi în violet, apoi în galben şi apoi să dispară… invers de cum se întâmplă cu o poză Polaroid.

În momentul în care a avut loc acest accident în lanţ, Meg nici măcar nu a simţit; doar s–a lovit de masă şi a ţipat. Masa s–a înclinat. Tortul, care ar fi trebuit să fie în prim planul primei poze a lui Kevin, făcută cu noul lui aparat, a alunecat de pe masă. Doamna Delevan nici măcar nu a avut timp să înceapă să spună „Meg, ai păţit ceva?” înainte ca jumătatea rămasă din tort să cadă pe aparatul Sun 660 cu un plescăit suculent, care le–a împroşcat cu glazură pantofii, ajungând şi pe perete.

Vizorul, mânjit din belşug cu ciocolată olandeză, se iţea ca un periscop. Asta a fost tot.

La mulţi ani, Kevin!

În seara aceea, Kevin şi domnul Delevan stăteau pe canapeaua din camera

de zi, când doamna Delevan intră fluturând două foi de hârtie, cu colţurile îndoite, capsate împreună. Kevin şi domnul Delevan aveau amândoi cărţi deschise în poală (*The Best and the Brightest*[28] pentru tată; *Shoot–Out at Laredo*[29] pentru fiu), dar ceea ce făceau ei de fapt era să se holbeze la aparatul de fotografiat Sun, care stătea în dizgraţie pe măsuţa de cafea, în mijlocul unei grămezi de fotografii Polaroid. Toate fotografiile păreau să arate exact acelaşi lucru.

Meg şedea pe podea în faţa lor, uitându–se la video, la un film închiriat. Kevin nu era sigur ce film era, dar erau o grămadă de oameni care alergau de colo–colo, zbierând, aşa că presupuse că era un film de groază. Megan se dădea în vânt după ele. Amândoi părinţii considerau asta ca fiind de prost gust (mai ales domnul Delevan era adeseori scandalizat de ceea ce el numea „porcărie nefolositoare”), dar în seara aceasta, nici unul intre ei nu a zis nimic. Kevin bănuia că erau bucuroşi că renunţase să se mai plângă de abdomenul învineţit şi să se întrebe cu voce tare care ar putea fi simptomele exacte ale unei spline rupte.

— Iată–le, spuse doamna Delevan. Le–

---

[28] Descriere făcută de jurnalistul David Halberstam războiului din Vietnam.

[29] Probabil, un roman–western.

am găsit pe fundul genţii, a doua oară când le–am căutat.

Întinse hârtiile soţului ei — un bon de la J.C. Penny[30] şi o chitanţă MasterCard.

— Nu pot găsi niciodată nimic de genul ăsta de prima dată. Nu cred că poate cineva. Parcă e o lege a naturii.

Cu mâinile în şolduri, îşi cercetă cu privirea soţul şi fiul.

— Arătaţi de parcă cineva tocmai a omorât pisica familiei.

— *Nu avem* pisică, mamă, spuse Kevin.

— Mă rog, ştii ce vreau să spun. E păcat că s–a–ntâmplat aşa, fireşte, dar o să rezolvăm problema imediat. Cei de la Penney vor fi bucuroşi să îl schimbe…

— N–aş băga mâna–n foc, spuse John Delevan.

Ridică aparatul, se uită la el cu dezgust (aproape că zâmbi batjocoritor, de fapt) şi–l aşeză la loc.

— S–a ciobit când s–a lovit de podea. Vezi?

Doamna Delevan se uită doar în treacăt.

— Ei bine, dacă cei de la Penney n–or să vrea, sunt sigură că cei de la compania Polaroid o vor face. Adică, e evident că nu căzătura a cauzat orice–ar fi în neregulă la el. Prima fotografie arăta exact ca toate

---

[30] Lanţ de supermagazine.

celelalte şi Kevin a făcut–o pe aceea înainte ca Meg să îl dea jos de pe masă.

— N–am vrut, spuse Meg, fără să se întoarcă.

Pe ecran, o siluetă minusculă — o păpuşă rea pe nume Chucky, dacă ţinea minte bine Kevin — alerga după un băieţel. Chucky era îmbrăcat într–o salopetă albastră şi flutura un cuţit prin aer.

— Ştiu, draga mea. Ce–ţi mai face burta?

— Mă doare, spuse Meg. Niţică îngheţată cred că mi–ar face bine. A mai rămas ceva?

— Cred ca da.

Meg îi dărui mamei ei cel mai cuceritor zâmbet.

— Vrei să–mi aduci şi mie?

— Nici să nu te gândeşti, spuse cu un glas plăcut doamna Delevan. Ia–ţi singură. Şi ce e chestia aia oribila la care te uiţi?

— *Child's Play*[31], spuse Megan. E cu păpuşa asta, pe care o cheamă Chucky şi care prinde viaţă. E grozav.

Doamna Delevan strâmbă din nas.

— Păpuşile nu prind viaţă, Meg, spuse tatăl ei.

Rosti cuvintele cu năduf, de parcă ar fi ştiut că era o cauză pierdută.

---

[31] Film realizat în 1988, cunoscut în România sub titlul „Chucky, papuşa ucigaşă”

— Chuckie aşa a făcut, spuse Megan. În filme, orice este posibil.

Opri derularea casetei cu ajutorul telecomenzii şi se duse să îşi ia îngheţată.

— De ce i–o fi plăcând să se uite la porcăria aia? Îşi întrebă domnul Delevan soţia, aproape cu jale în voce.

— Nu ştiu, dragă.

Kevin luă aparatul de fotografiat într–o mână şi câteva dintre fotografii în cealaltă — în total, făcuseră aproape o duzină.

— Nu sunt sigur că *vreau* banii înapoi, spuse el.

Tatăl lui se uită fix la el.

— *Ce?* Ietete la el!

— Păi, spuse Kevin, bătând uşor în retragere vreau să spun că poate ar trebui să ne mai gândim. Adică, nu e chiar un defect obişnuit, nu–i aşa? Adică, dacă fotografiile ieşeau supraexpuse… sau subexpuse… sau albe… asta ar fi ceva. Dar cum obţii o chestie ca asta? Aceeaşi fotografie, iarăşi şi iarăşi? Adică, uită–te la ele! Şi parcă ar fi făcute afară, deşi noi am făcut fiecare poză în casa!

— Ne–a jucat cineva o farsă, spuse tatăl lui. Asta trebuie să fie. Cel mai bun lucru pe care trebuie să–l facem este să schimbăm porcăria asta şi să uităm de ea.

— Nu cred că e o farsă, spuse Kevin. În primul rând e prea *complicată* ca să fie o farsă. Cum poţi să aranjezi un aparat de fotografiat să facă aceeaşi poză de fiecare

dată? În plus, psihologic vorbind, e total aiurea.

— Auzi la el, psihologic, ce să spun, pufni domnul Delevan, întorcându–şi privirea spre soţia lui.

— Da, psihologic! Răspunse Kevin cu fermitate. Când un tip îţi face ţigara să explodeze sau îţi dă o lamă de gumă iute, rămâne prin preajmă, ca să nu piardă distracţia, nu–i aşa? Dar doar dacă tu şi mama nu v–aţi bătut joc de mine…

— Tatăl tău nu prea îşi bate joc de oameni, dragul meu, spuse doamna Delevan, remarcând cu blândeţe ceea ce era evident.

Domnul Delevan se uita la Kevin cu buzele strânse. Era privirea pe care o avea întotdeauna atunci când simţea că fiul său se lasă purtat spre acea zonă a terenului de joc în care se simţea cel mai în largul său: partea stangă. Cât mai spre stânga. Această trăsătură instinctiva, intuitivă a lui Kevin îl nedumerise şi îl zăpăcise dintotdeauna. Nu ştia de unde o moştenise, dar era sigur că nu dinspre partea lui de familie.

Oftă şi se uită din nou la aparatul de fotografiat. O bucată de plastic negru era ciobită în partea stângă a carcasei, iar lentila vizorului avea pe mijloc o fisură, cu siguranţă nu mai groasă decât un fir de păr. Crăpătura era atât subţire, încât dispărea complet când ridicai aparatul la ochi pentru a fixa cadrul a cărui imagine n–ai fi obţinut–o — ceea ce ai fi

obţinut se afla pe măsuţa de cafea şi mai erau aproape o duzină de alte exemple în sufragerie.

Obţineai ceva ce semăna cu un refugiat din adăpostul de animale local.

— Bun şi ce naiba o să faci cu el? Întrebă tatăl. Adică, hai să gândim raţional, Kevin. La ce e bun un aparat de fotografiat care face aceeaşi poză mereu?

Dar nu la ce era bun aparatul se gândea Kevin. De fapt, nu se gândea deloc. Simţea… şi îşi amintea. În clipa când apăsase declanşatorul, o singură idee clară

(„e al meu”)

pusese pe de–a–ntregul stăpânire pe mintea lui, la fel cum lumina fulgerătoare a bliţului îi umpluse complet câmpul vizual. Acea idee, desăvârşită, dar totuşi inexplicabilă într–un fel, fusese însoţită de un amestec covârşitor de emoţii, pe care încă nu le putea identifica complet… dar el credea că frica şi exaltarea predominau.

Şi pe lângă asta — tatăl lui voia *întotdeauna* să analizeze lucrurile în mod raţional. Nu va putea niciodată să înţeleagă intuiţiile lui Kevin sau interesul lui Meg pentru păpuşile criminale numite Chucky.

Meg se întoarse cu o porţie uriaşă de îngheţată şi porni filmul din nou. Cineva încerca acum să–l prăjească pe Chucky cu o lampă cu benzină, dar el continua să fluţure

cuţitul prin aer.

— Voi doi încă vă mai certaţi?

— Discutăm, replică domnul Delevan.

Buzele îi erau mai strâns lipite ca niciodată.

— Da, mie–mi spui, zise Meg, aşezându–se din pe podea cu picioarele încrucişate. Aşa zici mereu.

— Meg? Spuse Kevin cu blândeţe.

— Ce?

— Dacă bagi atâta îngheţată peste o splină ruptă, o să mori în chinuri la noapte. Bineînţeles, splina ta s–a'r putea să nu fie ruptă de fapt, dar…

Meg scoase limba la el şi se întoarse la filmul ei.

Domnul Delevan se uita la fiul lui cu un amestec de afecţiune şi exasperare.

— Uite, Kev… e aparatul tău. Nu încape nici o îndoială. Poţi să faci ce vrei cu el. Dar…

— Tată, chiar nu te interesează deloc de ce face ceea ce face?

— Nu, răspunse John Delevan.

Era rândul lui Kevin să ridice ochii în tavan a exasperare. Între timp, doamna Delevan se uita de la unul la celălalt, asemenea cuiva care urmăreşte încântat un meci bun de tenis. Ceea ce nici nu era prea departe de adevăr. Ani de–a rândul îi urmărise pe fiul şi pe soţul ei împungându–se unul pe altul şi încă nu se plictisise de asta Uneori se întreba dacă vor descoperi

vreodată cât de mult semănau.

— Ei bine, eu vreau să mă gândesc mai mult.

— Bine. Vreau doar să ştii că pot să trec mâine pe la Penney şi să–l schimb — asta, dacă vrei şi dacă ei or să accepte să schimbe un produs ciobit. Dacă vrei să–l păstrezi, e bine şi aşa. Eu mă spăl pe mâini de el.

Îşi frecă iute palmele, ca pentru a exemplifica.

— Bănuiesc că nu vreţi să auziţi şi părerea mea, spuse Meg.

— Bănuieşti bine, zise Kevin.

— Bineînţeles că vrem, Meg, spuse doamna Delevan.

— Eu cred că–i un aparat supranatural, spuse Meg, lingând îngheţata de pe lingură. Cred că–i o Manifestare.

— E de–a dreptul ridicol, spuse imediat domnul Delevan.

— Ba nu e, spuse Meg. Dacă vrei să ştii, e singura explicaţie care se potriveşte. Ai ajuns să gândeşti aşa pentru ca tu nu crezi în chestiile astea. Dacă vreodată s–ar apropia de tine o fantomă, tată, nici măcar n–ai vedea–o. Tu ce crezi, Kev?

Pentru un moment, Kevin nu răspunse — pentru că nu era în stare. Se simţea de parcă s–ar fi declanşat un alt bliţ, de data asta undeva în spatele ochilor, nu în faţa lor.

— Kev? Pământul către Kevin!

— Cred că s–ar putea să ai dreptate aici, surioară, spuse el încet.

— O, Doamne Dumnezeule, spuse John Delevan, ridicându–se. Asta–i răzbunarea lui Freddy şi Jason[32] — băiatul meu crede că aparatul de fotografiat primit de ziua lui este bântuit. Mă duc la culcare, dar, înainte de asta, vreau să mai spun doar un lucru. Un aparat de fotografiat, care fotografiază acelaşi lucru mereu — mai ales ceva atât de obişnuit, precum ceea ce apare în pozele *astea* — este o manifestare *neinspirată* a supranaturalului.

— Totuşi…, spuse Kevin.

Ţinea fotografiile ca pe o etalare de pocher dubioasă.

— Cred că e timpul să mergem cu toţii la culcare, spuse brusc doamna Delevan. Meg, dacă trebuie neapărat să termini de văzut acea capodoperă cinematografică poţi să o faci dimineaţă.

— Dar e aproape de sfârşit! Ţipă Meg.

— Vin eu sus cu ea, mamă, spuse Kevin şi, un sfert de oră mai târziu, odată scăpat de maleficul Chuckv (cel puţin până la viitoarea serie a filmului), aşa făcu. Dar somnul nu îl luă prea uşor pe Kevin în acea noapte. Stătea întins în dormitorul lui, ascultând un vânt puternic, de vară târzie,

---

[32] Personaje supranaturale din filmele „Coşmar pe Strada Ulmilor” şi „Vineri 13”

care agita frunzele de afară într–o conversaţie şoptită, gândindu–se ce ar putea să determine un aparat de fotografiat să facă întruna aceeaşi poză şi ce semnificaţie ar putea să aibă un asemenea lucru. Abia începuse să alunece spre somn, când îşi dădu seama că hotărârea fusese luată; va păstra Polaroidul Sun, cel puţin încă o perioadă.

„E al meu”, se gândi iar. Se întoarse pe o parte, închise ochii şi, patruzeci de secunde mai târziu, dormea profund.

Capitolul 2

Printre ticăiturile a ceea ce păreau a fi pe puţin cincizeci de mii de ceasuri şi complet nederanjat de ele, Reginald „Pop” Merrill proiectă un fascicul de lumină dintr–un dispozitiv mai subţire chiar şi decât un oftalmoscop, asupra Polaroidului 660, în timp ce Kevin stătea lângă el. Ochelarii lui Pop, de care nu avea nevoie pentru lucrul de aproape, erau sprijiniţi de bolta cheală a capului său.

— Aha, spuse el şi opri fasciculul de lumină.

— Asta înseamnă că ştiţi ce problemă are? Întrebă Kevin.

— Nu, spuse Pop Merrill şi închise compartimentul pentru film, acum gol, al aparatului Sun. N–am nici cea mai mică idee.

Şi, înainte de a mai putea spune ceva Kevin, ceasurile au început să bată ora 4, iar pentru câteva momente, conversaţia, deşi posibilă, păru absurdă.

„Vreau să mă mai gândesc”, îi spusese tatălui său în seara în care a împlinit 15 ani — trecuseră deja trei zile — şi era o declaraţie care îi surprinsese pe amândoi. Copil fiind, îşi făcuse o carieră din a nu cugeta asupra lucrurilor, iar domnul Delevan ajunsese să creadă, în adâncul sufletului, că băiatul lui nu va cugeta niciodată asupra lucrurilor, indiferent dacă ar fi trebuit sau nu să o facă. Fuseseră seduşi, aşa cum se întâmplă deseori cu taţii şi fiii, de ideea că modurile lor de a gândi, foarte diferite şi comportamentele lor nu se vor schimba niciodată, aceasta consolidându–le relaţia pentru totdeauna… şi astfel copilăria va continua pentru totdeauna. „Vreau să mă mai gândesc” — în aceea propoziţie era subînţeleasă o lume a schimbării potenţiale.

În plus, ca o fiinţă umană care, până în acel moment, trecuse prin viaţă luând decizii bazate mai mult pe instinct decât pe raţiune (şi era unul dintre acei norocoşi, ale căror instincte erau aproape întotdeauna bune — genul de persoană, care, cu alte cuvinte, îi aduce la disperare pe oamenii chibzuiţi), Kevin afla surprins şi intrigat că se află între ciocan şi nicovală.

Ciocanul: îşi dorise un aparat de

fotografiat Polaroid şi primise unul de ziua lui, dar, la naiba, îşi dorise un aparat Polaroid care *să funcţioneze.*

Nicovala: era foarte intrigat că Meg folosise cuvântul „supranatural”.

Sora lui mai mică era săritură bine de pe fix, dar nu era proastă şi Kevin nu credea că folosise acest cuvânt din neseriozitate sau fără să se gândească. Tatăl lui, care făcea parte mai degrabă din tribul Chibzuiţilor, decât din cel al Instinctivilor, luase intervenţia ei în zeflemea, dar Kevin descoperi că nu era pregătit să facă la fel… cel puţin, nu încă. Acel cuvânt. Acel cuvânt fascinant, exotic. Devenise un fel de soclu căruia mintea lui îi tot dădea ocol, fără să se poată împotrivi acestei porniri.

„Cred că e o Manifestare.”

Kevin era amuzat (şi puţin dezamăgit) că doar Meg fusese suficient de deşteaptă — sau curajoasă — să spună ceea ce ar fi trebuit să îşi dea cu toţii seama, dată fiind ciudăţenia fotografiilor pe care le scosese aparatul Sun, dar, de fapt, nu era chiar atât de uimitor. Nu erau o familie religioasă; mergeau la biserică de Crăciun, o dată la trei ani, când mătuşa Hilda venea să–şi petreacă sărbătorile cu ei şi nu cu celelalte rude rămase în viata, dar, cu excepţia nunţilor şi înmormântărilor ocazionale, cam atât. Dacă vreunul dintre ei credea în lumea invizibilă, aceea era Megan, care nu se mai sătura de

cadavre ambulante, păpuşi vii şi maşini care prindeau viaţa şi călcau oamenii pe care nu–i plăceau.

Nici unul dintre părinţii lui Kevin nu se înnebunea după bizar. Nu citeau horoscopul din ziar, nu confundau niciodată cometele sau stelele căzătoare cu semnele date de Cel de Sus; acolo unde un alt cuplu ar fi văzut faţa lui Iisus pe fundul unei *enchilada*[33], John şi Mary Delevan n–ar fi văzut decât o enchilada prea rumenă. Nu era surprinzător că băiatul lor, care nu văzuse niciodată omul din lună pentru că nici mama, nici tatăl lui nu se deranjaseră să i–l arate, nu putuse nici el să intrevadă posibilitatea unei Manifestări supranaturale într–un aparat de fotografiat care făcea mereu aceeaşi poză în casă sau afară, chiar şi în întunericul dulapului din dormitorul lui, până când i–a fost sugerat acest lucru de către sora lui, care îi scrisese mai demult o scrisoare lui Jason şi primise înapoi o fotografie lucioasă cu autograf, înfăţişând un bărbat care purta o mască de hochei însângerată.

Odată întrevăzută posibilitatea, a devenit dificil pentru el să nu se gândească la asta; aşa cum Dostoievski, rusul acela

---

[33] Un fel de lipie (tortilla) rulată şi umplută de regulă cu un amestec constând din carne sau brânză, la care se adaugă un sos condimentat

deştept, i–a spus fratelui său, pe vremea când erau doi *tineri* ruşi isteţi: „Încearcă în următoarele 30 de secunde să *nu* te gândeşti la un urs polar cu ochi albaştri”.

Era greu de făcut.

Aşa că petrecuse două zile învârtindu–se în jurul soclului acela din mintea lui, încercând să descifreze hieroglife, care nici măcar nu existau, fir–ar să fie! Încercând să–şi dea seama ce–şi doreşte mai mult: aparatul sau posibilitatea unei Manifestări. Sau, altfel spus, dacă voia aparatul Sun sau… pe omul din lună.

La sfârşitul celei de–a doua zile (chiar şi în cazul tinerelor de cincsprezece ani, care sunt destinaţi să facă parte din tribul Chibzuiţilor, dilemele rareori durează mai mult de o săptămână), s–a hotărât să aleagă omul din lună… măcar aşa, de încercare.

A ajuns la această concluzie în a şaptea perioadă de studiu a zilei şi când a sunat clopoţelul, semnalând încheierea orelor de şcoală din acea zi, s–a dus la profesorul pe care–l respecta cel mai mult, domnul Baker ca să–l întrebe dacă ştie pe cineva care repară aparate foto.

— Nu un reparator obişnuit de aparate foto, explic el. Un tip mai… profund, ca să zic aşa.

— Un filosof al distanţelor focale? Întrebă domnul Baker.

Expresiile acestea erau unul din

motivele pentru care Kevin îl respecta aşa de mult. Era grozav să vorbeşti aşa.

— Un înţelept al obturatorului? Un alchimist al aparturii? Un…

— Cineva care să fi văzut multe, spuse Kevin evaziv.

— Pop Merril, spuse domnul Baker.

— Cine?

— Proprietarul de la Emporium Galorium.

— Aaaa, locul *ăla.*

— Da, spuse domnul Baker, cu un zâmbet larg. Asta dacă tu cauţi un fel de Domnul Repară–Tot fără prea multe pretenţii.

— Cred că asta caut.

— Are aproape de toate acolo, spuse domnul Baker şi Kevin era întru totul de acord.

Cu toate că nu fusese niciodată înăuntru, Kevin trecea pe lângă Emporium Galorium de cinci, zece sau chiar de cincisprezece ori pe săptămână (într–un oraş de dimensiunea lui Castle Rock treceai de multe ori pe lângă toate locurile şi acest lucru devenea uimitor de plictisitor, după umila opinie a lui Kevin Delevan) şi avusese ocazia să se uite în vitrine. Părea efectiv burduşit cu obiecte, aproape până în tavan, cele mai multe dintre ele mecanice. Însă mama lui îl numea cu dispreţ un magazin cu „ştifturi”, iar tatăl lui spunea că domnul Merril îşi câştiga existenţa trăgându–i pe

sfoară pe *văratici,* aşa încât Kevin nu intrase niciodată în magazinul lui. Dacă ar fi fost doar un magazin de „ştifturi”, poate că ar fi intrat; de fapt, ar fi intrat cu siguranţă. Dar să facă ceea ce făceau văraticii sau sa cumpere dintr–un loc in care aceştia erau traşi pe sfoară era de neconceput. Văraticii n–aveau decât să facă ce voiau (şi asta şi făceau). Erau toţi într–o ureche şi îşi făceau treburile în aceeaşi maniera nebunească. Să trăiască alături de ei putea accepta. Dar să fie *confundat* cu ei? Nu, nu şi iarăşi nu.

— Aproape orice, repetă domnul Baker şi aproape toate obiectele pe care le deţine sunt reparate de el însuşi. Îşi închipuie că poate păcăli pe cineva cu imaginea asta de filosof rural, cu ochelarii ridicaţi pe creştetul capului, mostrele de înţelepciune pe care le serveşte la tot pasul. Nici unul dintre cunoscuţii săi nu încearcă să–i deschidă ochii. Nici nu sunt sigur că ar îndrăzni cineva să facă asta.

— De ce? Ce vreţi să spuneţi?

Domnul Baker ridică din umeri şi un mic zâmbet crispat îi înflori pe buze.

— Pop — domnul Merril, am vrut să spun — are degetele vârâte în multe plăcinte de prin partea locului. Ai fi surprins, Kevin.

Pe Kevin nu–l interesa în câte plăcinte avea vârâte degetele Pop Merill în acel moment şi nici ce umplutură ar putut să aibă respectivele plăcinte. Mai avea doar o

singură întrebare de pus, din moment ce văraticii erau plecaţi şi probabil s–ar putea strecura în Emporium Galorium fără să fie văzut în după–amiaza următoare, dacă ar profita de regula ce le permitea tuturor elevilor, în afară de boboci, să–şi scurteze de două ori pe lună orele de studiu.

— Cum să–i zic, „Pop” sau „domnul Merril”?

Solemn, domnul Baker replică:

— Cred că omul ăsta ar omorî pe oricine i–ar zice „Pop”, fără să aibă măcar şaizeci de ani.

Şi, la drept vorbind, Kevin simţi că domnul Baker prea glumea.

— Chiar nu ştiţi, nu? Întrebă Kevin când ceasurile au început să se domolească.

Nu se întâmplase ca în filme, când toate încep şi termină să bată în acelaşi timp; astea erau ceasuri reale — şi bănuia că majoritatea — împreună cu toate celelalte aparate din Emporium Galorium — nu funcţionau propriu–zis, ci mai degrabă mergeau împleticindu–se. Începuseră să bată în momentul când ceasul său Seiko cu cuarţ arăta 3:58. Au crescut treptat în volum şi viteză (ca un camion vechi care ajunge în viteza a doua cu o smucitură şi cu un mârâit obosit). A fost un interval de vreo patru secunde în care toate au bătut, sunat, boncănit, zăngănit, clinchetit în acelaşi timp,

dar sincronicitatea s–a manifestat doar în acele patru secunde. Şi nu se putea spune că „se domoliseră”. A fost mai degrabă un soi de renunţare, ca apa care în cele din urmă consimte sa gâlgâie prin scurgerea unei chiuvete, la care dopul nu e tocmai etanş fixat.

Habar n–avea de ce era atât de dezamăgit. Chiar se aşteptase la altceva? Ca Pop Merrill, pe care domnul Baker îl descrisese ca pe un „filosof rural” şi un Domn Repară–Tot fără pretenţii, să scoată un arc şi să spună: „Uite–l — ăsta–i nemernicul care făcea să–ţi apară câinele ori de câte ori apăsai butonul obturatorului. E un arc–de–câine, din cele care se folosesc la căţeii–jucărie pe care–i întorci cu cheiţa ca să meargă şi să latre de câteva ori, e vrun glumeţ pe linia de asamblare a aparatelor Polaroid Sun 660 care le pune mereu în aparatele astea nenorocite.”

Chiar se aşteptase la aşa ceva?

Mu. Dar se aşteptase la… *ceva.*

— N–am nici cea mai mică idee, repetă voios Pop. Întinse mâna în spatele lui şi luă o pipă din cocean de porumb, model Douglas MacArthur, de pe un suport în formă de fotoliu ergonomie de automobil. Începu să îndese în ea tabac dintr–o pungă din imitaţie de piele, ce avea ştanţate cuvintele IARBA DIAVOLULUI.

— Ştii, nici măcar nu pot să desfac

drăciile astea.

— Nu puteţi?

— Nu prea, zise Pop.

Era vioi ca o vrăbiuţă. Se opri cât să–şi petreacă degetul mare pe după puntea din sârmă ce unea lentilele ochelarilor săi fără rame. Aceştia căzură de pe capul său chel cu un mic zgomot sec şi ajunseră la locul lor, ascunzându–i petele roşii de pe nas.

— Pe–alea vechi poţi să le dezmembrezi, continuă el in timp ce scotea un chibrit Diamond Blue Tip dintr–un buzunar ale vestei (bineînţeles că purta vestă), apăsându–i gămălia cu unghia groasă şi îngălbenită. Da, ăsta era un om care putea să–i tragă în piept pe văratici cu o mână legată la spate (asta presupunând că nu era mâna cu care scotea chibriturile şi le aprindea) —, chiar şi la cincisprezece ani, Kevin putea să îşi dea seama de asta. Pop Merril avea *stil.*

— Vorbesc de aparatele Polaroid Land. Ai mai văzut vrun aparat din ăsta?

— Nu, răspunse Kevin.

Pop îşi aprinse chibritul din prima încercare, asa cum, bineînţeles, reuşea de fiecare dată şi îl apropie de pipă, fiecare cuvânt rostit generând mici semnale de fum care arătau simpatic, dar miroseau absolut scârbos.

— Ei da, spuse el. Arată ca aparatele vechi pe care le foloseau persoane ca

Mathew Brady[34] în secolul trecut — sau înainte ca cei de la Kodak să inventeze aparatul *Brownie Box.* Vreau să spun (iar Kevin învăţa repede că asta era expresia preferată a lui Pop Merrill; o folosea aşa cum unii copii de la şcoală folosesc expresia „ştii” ca să accentueze, să determine, să caracterizeze şi mai ales să–şi ofere un răgaz de gândire), că au îmbunătăţit puţin modelul, au pus pereţi laterali din crom şi piele veritabilă, dar arată tot demodat, cam cum arătau aparatele alea cu care se făceau dagherotipuri. Când desfăceai un Polaroid Land de demult, se deschidea un burduf de tip armonică, pentru că lentilele aveau nevoie de cincisprezece până la douăzeci de centimetri ca să focalizeze imaginea. Arăta demodat ca naiba faţă de Kodak–urile de la sfârşitul anilor ’40 sau începutul anilor ’50 şi semănau cu dagherotipurile şi din alt punct de vedere: făceau doar poze alb–negru.

— Chiar aşa? Întrebă Kevin, interesat împotriva propriei voinţe.

— Ei, mdeah! Spuse Pop, voios ca o păsărică, cu ochii albaştri, scânteind către Kevin din spatele ochelarilor fără rame şi printre rotocoalele de fum scoase de pipa ca un furnal. Era genul de scânteiere ce putea indica bună dispoziţie, fie avariţie. Vreau să

---

[34] Celebru fotograf american din secolul al XIX–lea.

spun că oamenii râdeau de aparatele alea cum râdeau de broscuţele Volkswagen, când au apărut prima oară... dar au cumpărat aparatele Polaroid, aşa cum au cumparat şi Volswagen–urile. Asta pentru că Volkswagen–urile consumau mai puţin şi nici nu se stricau aşa de des ca maşinile americane, iar polaroidul avea în plus ceva ce nici aparatele Kodak, Nikon, Minolta sau Leica nu aveau.

— Făcea poze instant.

Pop zâmbi.

— Ei bine... nu tocmai. Vreau să spun că făceai poza, iar apoi trăgeai de clapa asta ca să o scoţi. Nu avea motoraş, nu scotea nici zumzăitul ăla molciu, ca Polaroidele moderne.

Aşadar, până la urmă exista un mod perfect de a descrie sunetul, trebuia doar să găseşti un Pop Merrill să ţi–l explice: sunetul pe care îl scoteau aparatele Polaroid atunci când ejectau fotografia era un *zumzăit molciu.*

— După aia, trebuia să–l cronometrezi, spuse Pop.

— Să–l cronometrezi?

— Ei mdeah! Zise Pop cu o mare încântare, voios ca pasărea care, trezită de dimineaţă, a găsit legendarul vierme. Vreau să spun că, pe–atunci, n–aveau nici unul din răhăţişurile astea automate. Scoteai din aparat banda asta lungă, pe care–o puneai pe masă sau pe un alt suport şi te uitai la

ceas până treceau şaizeci de secunde. În orice caz, trebuia să treacă în jur de şaizeci de secunde. Dacă te grăbeai, obţineai o poză slab expusă. Dacă aşteptai prea mult, ieşea supraexpusă.

— Mamă! Spuse Kevin respectuos.

Şi nu era un respect mimat, menit să–l ducă de nas pe bătrân în speranţa c–o să revină asupra problemei, care nu era o adunătură de aparate foto vechi de când lumea, adevărate minuni ale tehnicii la vremea lor, ci propriul său aparat, afurisitul şi nărăvaşul de Sun 660, ce stătea pe masa de lucru a lui Pop, având în partea dreaptă măruntaiele unui vechi ceas cu cadranul împărţit în zilele săptămânii şi ceva ce semăna suspect de mult cu dildo, în stânga. Nu era un respect prefăcut, iar Pop ştia asta şi îi trecu prin minte (lui Kevin nu i–ar fi venit niciodată ideea) cât de efemer era acel mare zeu alb numit „de ultimă oră”; îşi zise că, peste zece ani, chiar expresia ar putea să dispară. Judecând după fascinaţia întipărită pe chipul lui Kevin, ai fi zis că asculta descrierea unui obiect la fel de vechi ca protezele dentare din lemn ale lui George Washington şi nu a unui aparat foto pe care, cu doar treizeci şi cinci de ani în urmă, toată lumea îl considera ultimul răcnet în materie. Dar, bineînţeles în urmă cu treizeci şi cinci de ani, băiatul ăsta încă se învârtea în vidul de dinainte de concepţie, făcând parte dintr–o

femeie care nici măcar nu–l întâlnise pe bărbatul care avea să–i furnizeze cealaltă jumătate.

— Vreau să spun că era o cameră obscură micuţă şi normală acolo, înăuntru, între poză şi suport, reluă Pop, la început încet, dar vorbind din ce în ce mai repede pe măsură ce propriul său interes sincer faţă de subiect reieşi la suprafaţă (dar gândurile despre cine era tatăl puştiului şi cât ar putea să valoreze băiatul pentru el, ca şi lucrul ciudat pe care îl făcea aparatul de fotografiat nu dispăruseră cu totul din mintea lui). Şi, după ce se termina minutul, desfăceai poza de pe suport — trebuia sa fii atent când făceai asta, pentru că pe suport era întins un clei moale ca jeleul şi, dacă pielea ta era câtuşi de puţin sensibilă, puteai să te alegi cu o arsură zdravăna.

— Nemaipomenit! Spuse Kevin.

Ochii îi erau larg deschişi şi acum arăta ca un puşti ce asculta poveşti despre acele private de demult, pe care Pop şi colegii lui din copilărie (aproape toţi fuseseră colegi: în copilărie, avusese puţini prieteni în Castle Rock, probabil pregătindu–se încă de pe atunci pentru activitatea sa de bază, trasul pe sfoară al văraticilor, iar ceilalţi copii au simţit asta cumva, ca pe un iz slab de sconcs) le folosiseră ca pe ceva de la sine înţeles; acolo îţi făceai treaba cât mai rapid în toiul verii, pentru că una dintre vespile

care dădeau târcoale în permanenţă acolo jos, în spaţiul dintre mană şi cele două găuri reprezentând cerul de unde cădea mana, putea dintr–o clipă–n alta să se hotărască să–şi înfigă acul într–una din bucuşoarele tale gingaşe şi tot atât de rapid îţi făceai treaba şi în toiul iernii, pentru că bucuşoarele tale gingaşe riscau să–ţi îngheţe bocnă dacă nu te grăbeai. „Ei bine”, îşi zise Pop, „uite cât valorează Aparatul Foto al Viitorului. Doar treizeci si cinci de ani au trecut şi pentru puştiul ăsta e la fel de interesant ca o căcăstoare din fundul curţii.”

— Negativul era pe suport, zise Pop. Iar pozitivul… era alb–negru, dar era un alb–negru *excelent.* Imaginea era clară şi cu o definiţie foarte bună chiar şi pentru exigenţele de azi. Şi mai avea şi o chestie mică şi roz, lungă cam cât o gumă de şters, din câte–mi amintesc, din care curgea o substanţă chimică, cu miros de eter şi trebuia s–o întinzi pe poză cât de repede puteai, altfel fotografia se rula imediat, se făcea ca tubul din centrul unui rulou de hârtie igienică.

Kevin izbucni în râs, teribil de amuzat de descrierea acelor antichităţi.

Pop îl lăsă singur, cât să–şi aprindă din nou pipa, apoi se întoarse şi–şi reluă expunerea.

— Un aparat ca ăla, nimeni în afară de cei de la Polaroid nu ştia ce face — vreau să

spun că oamenii ăia erau capabili s–o facă — dar era mecanic. Chiar si tu puteai să–l demontezi.

Se uită la aparatul adus de Kevin cu oarecare dezgust.

— Şi, de multe ori când se strica unul din ăla, doar de atât era nevoie. Venea careva cu unul din alea şi zicea că nu mai merge, plângându–se c–o să trebuiască sa–l trimită la ăia de la Polaroid să i–l repare şi că asta o să dureze probabil câteva luni şi dacă nu voiam să arunc un ochi. „Ei bine”, ziceam io, „probabil că n–o să pot să fac nimic, vreau să spun că nimeni nu cunoaşte cu adevărat aparatele astea în afară de cei de la Polaroid şi sunt al naibii de aproape, dar o să mă uit.” Tot timpul ştiind că probabil nu era decât vreun şurubel slăbit în carcasa obturatorului sau poate vreun arculeţ stricat, sau, la naiba poate că juniorul familiei vărsase nişte unt de arahide în compartimentul pentru film.

Unul dintre ochii lui vioi, ca de pasăre, clipi atât de repede şi cu o mişcare atât de şmecherească încât, îşi zise Kevin, dacă n–ai fi ştiut că vorbeşte despre văratici, ai fi zis că imaginaţia ta paranoică ţi–a jucat o festă sau, mai probabil, nici n–ai fi remarcat–o.

— Ce vreau să spun e că aveai o situaţie perfectă, zise Pop. Dacă puteai s–o rezolvi, erai un meseriaş–minune al naibii de priceput. Păi, fiule, am băgat în buzunar opt dolari şi cincizeci de cenţi numai pentru că

am scos două bucăţele mici de chipsuri de cartofi dintre declanşator şi arcul obturatorului, iar femeia care a venit cu aparatul ăla m–a sărutat pe buze. Direct… pe… buze.

Kevin observă că ochiul lui Pop se închise din nou vremelnic îndărătul unei perdele semitransparente de fum.

— Şi, bine'nţeles, dacă erau şi unele pe care nu le puteai repara, nu se supărau pe tine, vreau să spun, din capul locului ei nici nu se aşteptau ca tu să fii în stare să faci ceva. Erai doar ultima încercare înainte să pună drăcovenia într–o cutie, să–l ambaleze bine cu hârtie de ziar, ca să nu se strice şi mai rău în timpul transportului şi să–l expedieze la Schenectady. Dar… ăsta.

Vorbea cu tonul ritual de dezgust pe care toţi filosofii de ocazie, fie ei din Atena epocii de aur, fie din magazinul de vechituri al unui orăşel din epoca actuală, de bronz îşi exprimă opinia despre entropie, fără să fie nevoiţi să iasă la scenă deschisă şi s–o formuleze explicit.

— Ăsta n–a fost asamblat, băiete. Vreau să spun că a fost *turnat.* Poate c–aş putea să–i desfac lentilele şi–am s–o fac dacă vrei şi m–aş uita în compartimentul pentru film, deşi aş şti că n–aş găsi nimic nelalocul lui — pe care să–l recunosc, cel puţin. Dar mai mult de–atât nu pot să fac. Sigur, pot să iau un ciocan şi să dau în el până–l sparg,

vreau să spun, dar să–l repar? Îşi desfăcu braţele, învăluit în fum. Nici pomeneală.

— Atunci, cred c–o să trebuiască să… *îl trimit înapoi,* voise să spună, dar Pop interveni.

— În tot cazul, băiete, eu cred că tu ştiai asta. Vreau să spun că eşti un băiat deştept, poţi să–ţi dai seama când un lucru e făcut tot dintr–o bucată. Nu cred c–ai adus aparatul ca să–l *repari.* Cred că tu pricepi că şi dacă n–ar fi fost dintr–o bucată, nimeni nu poate să repare ceea ce face chestia aia, cel puţin, nu cu o şurubelniţă. Cred că l–ai adus aici ca să mă–ntrebi dacă ştiu ce întâmplă cu el.

— Şi ştiţi? Întrebă Kevin. Dintr–o dată, încordarea puse stăpânire pe el.

— S–ar putea, zise calm Pop Merrill. Se aplecă peste teancul de fotografii, care ajunseseră între timp la douăzeci şi opt, socotind–o şi pe cea pe care Kevin o făcuse ca să i–o arate lui Pop, ca şi pe cea pe care Pop o făcuse ca să–şi demonstreze sieşi. Astea–s în ordine?

— Nu tocmai. Dar aproximativ. Are vreo importanţă?

— Cred că da, zise Pop. Sunt uşor diferite, nu? Nu mult, dar puţin.

— Mda, zise Kevin. Pot să văd diferenţe la *unele* dintre ele, dar…

— Stii care–i prima? Probabil că aş putea să–mi dau seama şi singur, dar timpul

înseamnă bani, băiete.

— Păi, e simplu, zise Kevin şi scoase una din mica grămadă dezordonată. Vedeţi glazura? Arătă spre o mica pată maro de pe marginea albă a pozei.

— Mdeah. Pop nu aruncă petei de glazură decât o privire fugară. Se uită cu atenţie la fotografie şi, după o clipă, deschise sertarul mesei de lucru. Înăuntru, sculele erau împrăştiate la întâmplare. Într–o parte, într–un spaţiu rezervat, se afla un obiect învelit în catifea de bijutier. Pop luă obiectul, desfăcu învelişul şi scoase la iveală o lupă mare, cu un întrerupător la bază. Se aplecă deasupra Polaroidului şi apăsă întrerupătorul. Un cerc de lumină intensă căzu pe suprafaţa fotografiei.

— Ce mişto! Zise Kevin.

— Mdeah, zise din nou Pop.

Kevin îşi dădea seama că, pentru Pop, el nu se mai afla acolo. Pop cerceta cu mare atenţie fotografia.

Dacă n–ai fi ştiut împrejurările stranii ale realizării sale, imaginea n–ar fi justificat câtuşi de puţin o examinare atât de minuţioasă. Ca majoritatea fotografiilor făcute cu un aparat acceptabil, un film bun şi de către un fotograf care posedă minima inteligenţă să nu acopere lentila cu degetele, era clară, uşor de înţeles şi... ca multe fotografii Polaroid, ciudat de lipsită de spectaculozitate. Era o imagine în care

puteai să identifici şi sa numeşti fiecare obiect, dar conţinutul ei era la fel de plat ca şi suprafaţa. Nu era bine compusă, dar nu compoziţia era cea *în neregulă* — despre acea platitudine lipsită de dramatism nici măcar nu puteai să spui că e în neregulă, aşa cum nu poţi să spui despre o zi adevărată din viaţa adevărată că e *în neregulă* doar pentru că nimic demn măcar de un filmuleţ de televiziune nu s–a întâmplat în cursul ei. Ca în mai toate fotografiile Polaroid, obiectele dîn imagine doar erau *acolo,* ca un fotoliu gol pe o verandă sau un leagăn de copil în curtea din spatele casei ori o maşină fără pasageri parcată lângă un trotuar neinteresant, fără măcar o pană de cauciuc care s–o facă interesantă sau unică.

Ceea ce era în neregulă cu fotografia era *senzaţia* că e în neregulă. Kevin îşi amintise simţământul de nelinişte pe care–l avusese când îşi compunea subiectele pentru fotografia pe care *intenţionase* s–o facă şi fiorii de pe şiră pe care–i simţise când, cu strălucirea bliţului încă luminând încăperea, se gândise: „E al meu!” Asta era în neregulă şi, la fel ca în cazul omului din lună, pe care nu poţi să–l *nevezi* din momentul în care l–ai văzut, descoperea acum că nu poţi să *nesimţi* anumite simţăminte… iar când era vorba despre aceste imagini, simţămintele alea erau rele.

Kevin îşi zise: „E ca şi cum un vânt —

foarte molcom, foarte rece — ar sufla dinspre poza aia.”

Pentru prima oară, ideea că ar putea fi vorba de ceva *supranatural* — că asta era o parte a unei Manifestări — făcu ceva mai mult decât să–l intrige. Pentru prima oară se pomeni că–şi dorea să fi lăsat chestia asta–n plata Domnului. „E al meu” — asta gândise când degetul său apăsase butonul obturatorului întâia dată. Acum se pomeni că se întreabă dacă nu cumva înţelesese greşit gândul acela.

“Sunt speriat de el. De ceea ce face.”

Asta îl înfurie şi se aplecă peste umărul lui Pop Merill, căutând cu încrâncenarea unuia care a pierdut un diamant într–o grămadă de nisip, hotărât ca, indiferent ce–ar fi văzut (presupunând mereu că *ar trebui* să vadă ceva nou şi nu credea c–o sa vada; studiase toate aceste fotografii de îndeajuns de multe ori ca să creadă că văzuse tot ce era de văzut la ele), avea să se uite la acel ceva, să–l studieze şi, sub nici o formă, să nu–şi îngăduie să–l nevadă. Chiar dacă ar putea… şi un glas îndurerat dinăuntrul său îi sugera foarte insistent că vremea nevăzutului trecuse de–acum, posibil pentru totdeauna.

Ceea ce arăta fotografia era un câine mare şi negru în faţa unui gard alb din uluci. Gardul nu avea să rămână alb pentru multă

vreme, decât dacă cineva în acea lume Polaroid plată l–ar fi vopsit sau măcar l–ar fi văruit. Dar asta nu părea probabil; gardul arăta neîngrijit, uitat. Unele uluci aveau vârfurile rupte. Altele atârnau în afară, ieşite din cuie.

Câinele se afla pe trotuar, în faţa gardului. Partea din spate a animalului era îndreptată spre privitor. Coada, lungă şi stufoasă, era lăsată în jos. Părea să adulmece una dintre uluci — probabil, îşi zise Kevin, pentru că gardul cu pricina era ceea ce tatăl lui numea „o cutie poştală, un loc în care mulţi câini îşi ridicau piciorul din spate şi lăsau mesaje mistice sub forma unor jeturi galbene, dupa care–şi vedeau de drum.

Lui Kevin, câinele i se părea a fi un câine vagabond. Avea o blană lungă şi încâlcită, înţesată de scaieţi. Una dintre urechi avea aspectul crâmpoţit al unei vechi răni de luptă. Umbra animalului era îndeajuns de lunga să se termine în afara cadrului, pe gazonul neuniform şi plin de buruieni de dincolo de gard. Umbra îl făcea pe Kevin să creadă că imaginea fusese obţinută la puţin după zori sau nu cu mult timp înainte de apus; fără să aibă habar în ce direcţie fusese îndreptat fotograful (*ce* fotograf, ha–ha), era imposibil să decizi între una şi alta, decât că el (sau ea) trebuie să fi stat la doar câteva grade de direcţia estică sau vestică.

În partea din stânga–spate a imaginii, pe iarbă, se vedea ceva ce semăna cu o minge din cauciuc. Era dincolo de gard şi ascunsă îndărătul unui smoc răzleţ de iarbă, aşa că era greu să–ţi dai seama.

Şi asta era tot.

— Recunoşti ceva? Întrebă Pop, plimbând lupa cu încetineală încoace şi–ncolo pe suprafaţa pozei.

Acum partea din spate a câinelui se umfla până la dimensiunile unor movile acoperite de încâlceala unei vegetaţii sălbatice şi ameninţătoare; apoi trei sau patru dintre ulucile scorojite căpătau dimensiunile stâlpilor de telegraf de altădată; pe urmă, dintr–o dată, obiectul din spatele smocului de iarbă devenea în mod clar o minge de copii (chiar dacă, sub lupa lui Pop, era mare cât o minge de fotbal): Kevin putea chiar să vadă stelele care–i înconjurau circumferinţa în rizuri supraînălţate din cauciuc. Aşadar, lupa lui Pop scosese la iveală ceva nou, iar în câteva momente Kevin avea să vadă el însuşi ceva nou fără lupă. Dar asta s–a întâmplat mai târziu.

— Dumnezeule, nu, zise Kevin. Cum aş putea, domnule Merrill?

— Pentru că aici sunt nişte lucruri, zise răbdător Pop. Lupa lui continua să patruleze. Kevin se gândi la un film pe care–l văzuse cândva, în care poliţiştii au trimis un elicopter echipat cu reflectoare ca să caute

nişte deţinuţi evadaţi. Un câine, un trotuar, un gard de uluci, care trebuie ori vopsit, ori dat jos, un gazon care trebuie îngrijit. Trotuarul nu e cine ştie ce — nici măcar nu poţi să–l vezi în întregime — iar casa, nici măcar fundaţia nu e în cadru, dar ce vreau să spun e că avem câinele ăsta. Pe *el,* îl recunoşti?

— Nu.

— Gardul?

— Nu.

— Dar mingea aia roşie din cauciuc? Pe ea o recunoşti, băiete?

— Nu… dar îmi vorbiţi de parc–aţi crede că ar trebui.

— Îţi vorbesc ca şi cum aş crede că *ai putea,* preciza Pop. N–ai avut niciodată o minge ca aia, nici când erai ţânc?

— Nu, nu–mi amintesc să fi avut.

— Parcă ziceai că ai o soră.

— Megan.

— Nici ea n–a avut niciodată o minge ca asta?

— Nu cred. Nu prea m–au interesat aşa de mult jucăriile lui Megan. A avut odată o jucărie cu elastic, cu o minge roşie, dar avea altă nuanţă. Mai închisă.

— Mdeah. Ştiu cum arată o minge ca aia. Nu e ca asta din poză. Şi gazonul ăla, n–ar putea fi al vostru?

— Dum… adică, ferit–a Sfântul, nu. Kevin se simţi un pic jignit. El şi tatăl lui

aveau mare grijă de gazonul din jurul casei. Era de un verde–închis şi–aşa avea să rămână chiar după ce începeau să cadă frunzele, cel puţin până la jumătatea lui octombrie. Şi oricum n–avem gard de uluci.

„Iar dac–am avea”, îşi zise, „n–ar arăta ca mizeria aia.”

Pop dădu drumul întrerupătorului de la baza lupei, o aşeză pe pătratul din catifea şi, cu o grijă vecina cu veneraţia, împături laturile peste ea. O aşeză la locul ei din sertar şi închise sertarul. Se uită la Kevin cu atenţie. Îşi lăsase pipa deoparte şi acum nu mai era nici o perdea de fum care să–i ascundă ochii; aceştia rămăseseră ageri, dar nu mai scânteiau.

— Vreau să spun, n–ar putea fi casa voastră înainte ca voi s–o fi cumpărat, ce crezi? Cu zece ani în urmă…

— Păi, era a noastra acum zece am, răspunse năucit Kevin.

— Atunci, douăzeci de ani? Treizeci? Vreau să spun, recunoşti cum e aşezat terenul? Parc–ar fi uşor în pantă.

— Gazonul din faţa casei noastre… Se gândi intens, apoi clătină din cap. Nu, al nostru e întins ca–n palmă. Dacă e să fie înclinat, parcă e înclinat în jos, spre casă. Poate de–aia se–adună apă–n pivniţă când plouă primăvara.

— Mdeah, mdeah, se poate. Dar gazonul din spate?

— Acolo oricum nu avem trotuar, zise Kevin. Iar pe laterale... Se întrerupse brusc. Încerci să afli dacă nu cumva aparatul meu face poze din trecut! Zise el şi, pentru prima oară, îşi dădu seama că e cu adevărat înspăimântat. Îşi plimbă vârful limbii pe vălul palatin şi i se păru că simte un gust metalic.

— Întrebam şi eu. Pop bătea darabana cu degetele, lângă fotografii şi, când vorbi, păru s–o facă mai mult pentru sine decât pentru Kevin. Ştii, zise el, unele lucruri al naibii de ciudate par să se întâmple când şi când cu două jucărele pe care–am ajuns să le considerăm ca făcând parte din viaţa noastră. Nu spun că se–ntâmplă cu adevărat; atât doar că, dacă nu se–ntâmplă, atunci pe lumea asta sunt o grămadă de mincinoşi şi de şarlatani.

— Ce jucărele?

— Magnetofoanele şi aparatele Polaroid, zise Pop, lăsând in continuare impresia că vorbeşte cu pozele, sau cu sine şi că în spaţiul prăfuit, în care ticăiau de zor ceasurile, din spatele prăvăliei Emporium Galorium, nu era nici urmă de Kevin. Să luăm magnetofoanele. Ştii câţi oameni susţin că au înregistrat pe bandă vocile unor morţi?

— Nu, zise Kevin. Nu ţinuse în mod deosebit ca vocea lui să se audă în surdină, dar aşa se întâmplă; din cine ştie ce motiv, nu părea să aibă prea mult aer în plămâni care să–l ajute să vorbească.

— Nici eu, spuse Pop, răscolind pozele cu degetul Era un deget bont şi noduros, ce părea făcut pentru mişcări şi operaţiuni grosolane şi neîndemânatice, cum ar fi pentru a–i împunge pe alţii în coaste, pentru răsturnarea vazelor de pe marginea meselor sau pentru a provoca o hemoragie nazală dacă încerca fie şi numai să extragă o umilă bucăţică de muci uscaţi din nara proprietarului. Şi totuşi, Kevin privise cu luare aminte mâinile omului şi ajunsese la părerea că, probabil, doar în acel deget era mai multă graţie decât în întreg corpul surorii sale Megan (şi poate şi într–al său; clanul Delevan nu era renumit pentru uşurinţa ori graţia cu care se folosea de mâini si de picioare, acesta fiind poate şi unul dintre motivele pentru care imaginea tatălui său, prinzând–o sprinten pe maică–sa şi salvând–o astfel de la cădere, îi rămăsese întipărită în memorie şi avea să rămână aşa pentru totdeauna). Degetul lui Pop Merrill arăta de parcă era gata–gata să răstoarne pe podea toate fotografiile — din greşeală; genul ăsta de deget stângaci era susceptibil tot timpul să împungă, să ciocnească şi să pişte din greşeală dar n–o făcea. Fotografiile abia dacă se mişcară ca răspuns mişcarea sa neobosită.

„Supranatural”, îşi zise iar Kevin şi se înfiora puţin. O înfiorare *adevărată,* surprinzătoare, descumpănitoare şi uşor

stânjenitoare, chiar dacă Pop n–o sesizase.

— Dar există chiar şi o modalitate prin care–o fac, zise Pop şi apoi, ca şi cum Kevin întrebase: Cine? Să fiu al naibii dacă ştiu. Cred că unii dintre ei sunt „investigatori ai paranormalului”, sau cel puţin aşa îşi zic ori ceva asemănător, dar mi se pare că e mult mai probabil ca majoritatea să o facă din amuzament, ca ăia care folosesc planşete Ouija pe la petreceri.

Se uită la Kevin cu o privire cruntă, de parcă atunci l–ar fi redescoperit.

— Ai o Ouija, băiete?

— Nu.

— Te–ai jucat vreodată cu vreuna?

— Nu.

— Nici să n–o faci, zise Pop mai sumbru ca oricând. Blestemăţiile alea sunt periculoase.

Kevin nu–ndrăzni să–i spună bătrânului că n–avea nici cea mai mică idee ce putea să fie o „planşetă uija”.

— În tot cazul, se lasă un magnetofon să înregistreze într–o încăpere pustie. Trebuie să fie o casă veche, vreau să spun, una cu Istorie, dacă pot să găsească aşa ceva. Ştii la ce mă refer când vorbesc despre o casă cu Istorie, băiete?

— Cred… cum ar fi o casă bântuită? Se aventură Kevin. Constată că asudase uşor, aşa cum i se întâmplase anul trecut de fiecare dată când doamna Whittaker le

dădea câte un test neanunţat la algebră.

— Ei, cam aşa ceva. Cel mai mult le place… oamenilor aştia… dacă e o casă cu o Istorie *Violentă,* dar până la urmă se mulţumesc cu ce au la dispoziţie. În tot cazul, instalează un magnetofon care să înregistreze în camera aia pustie. Pe urmă, a doua zi — întotdeauna o fac noaptea, vreau să spun, nu sunt mulţumiţi decât dacă o fac noaptea şi, dacă se poate, chiar la miezul nopţii —, a doua zi redau ce s–a înregistrat pe bandă.

— O cameră pustie?

— Uneori, continuă Pop cu o voce meditativă, care se putea sau nu să mascheze nu ştiu ce simţăminte mai profunde, se aud voci.

Kevin se înfioră din nou. Până la urmă, pe soclu erau nişte hieroglife. Nimic pe care să vrei să–l citeşti, dar… mda. Erau acolo.

— *Voci adevărate?*

— De regulă, imaginare, zise Pop în derâdere. Dar o dată sau de două ori, *eu* am auzit oameni în care am încredere zicând că au auzit voci adevărate.

— Dar dumneavoastră n–aţi auzit niciodată?

— O dată, răspuns scurt Pop şi nu mai zise nimic o vreme atât de îndelungată, încât Kevin începea să creadă că terminase ce–avusese de spus, când deodată adăugă: A fost un singur cuvânt. Clar precum cristalul.

S–a înregistrat în salonul unei case părăsite din Bath. Un individ îşi ucisese acolo nevasta în 1946.

— Şi care–a fost cuvântul? Întrebă Kevin, ştiind că n–o să i se spună, la fel de sigur cum a ştiut că nici o putere de pe pământ şi cu atât mai puţin propria sa voinţă, nu l–ar fi putut împiedica să întrebe.

Dar Pop *i–a spus.*

— Lighean.

Kevin clipi.

— Lighean?

— Mdeah.

— Păi, asta nu–nseamnă nimic.

— Ar putea, zise calm Pop, dacă ai şti că individul i–a tăiat beregata şi pe urmă i–a ţinut capul deasupra un lighean în care s–a scurs sângele.

— O, Doamne!

— Mdeah.

— O, Doamne, serios?

Pop nu catadicsi să răspundă la asta.

— N–ar fi putut să fie o făcătură?

Pop gesticulă cu tija pipei către fotografii:

— Dar alea sunt?

— O, Dumnezeule.

— Acum, fotografiile, zise Pop, ca un narator care trece cu vioiciune la un nou capitol al romanului şi citeşte cuvintele „Între timp, în altă parte a pădurii”. Am văzut poze cu oameni în ele, despre care ceilalţi oameni

din imagine jurau că nu fuseseră cu ei când fusese făcută poza. Şi e o poză — asta e una celebră — pe care o doamnă a făcut–o în Anglia. N–a făcut decât să fotografieze nişte vânători de vulpi care se–ntorceau seara acasă. Îi vezi, sunt cam douăzeci cu toţii, cum trec peste un podeţ de lemn. E un drum de ţară mărginit de copaci, de ambele părţi ale podeţului acela. Cei din faţă au trecut deja peste pod. Iar în dreapta fotografiei, pe marginea drumului, stă o doamnă într–o rochie lungă şi o pălărie cu văl, aşa că nu–i vezi faţa şi îşi ţine poşeta pe braţ. Zău, poţi să vezi şi că poartă un medalion la piept, sau poate că e un ceas. Ei bine, când doamna care–a făcut poza a văzut ce–a ieşit, s–a supărat foarte rău şi nimeni nu putea să–i reproşeze ceva, băiete, pentru că vreau să spun că femeia a vrut să facă o poză cu vânătorii ăia de vulpi care se întorceau acasă şi cu nimeni altcineva, fiindcă nu mai era nimeni *acolo.* Dar uite că–n poză a apărut. Şi, când te uiţi foarte atent, se pare că poţi să vezi copacii chiar prin corpul acelei doamne.

„Inventează toate poveştile astea, mă ia peste picior, iar când o să plec d–aci, o să se tăvălească pe jos de râs”, îşi zise Kevin, ştiind că Pop Merrill nu făcea nimic de genul ăsta.

— Doamna care–a făcut poza locuia într–una casele alea mari englezeşti, pe care le vezi în programele educative de la

televizor, iar când a arătat acea poză, am auzit că bărbatul care era stăpânul casei a leşinat a şi–a murit. Partea asta se poate să fie născocită. Probabil c–aşa e. *Pare* a fi născocită, nu? Dar am văzut poza aia intr–un articol alaturi de un portret pictat al străbunicii individului ăla şi mi s–a părut că putea sa fie ea. Nu poţi să fii sigur din pricina vălului. Dar *ar putea* să fie.

— Ar putea fi şi o înşelătorie, spuse fără vlagă Kevin.

— Ar putea, zise cu indiferenţă Pop. Oamenii se pretează la tot felul de maimuţăreli. Uită–te la nepotul meu, de exemplu, Ace. Nasul lui Pop se încreţi. L–au găbjit patru ani la Shawshank şi pentru ce? A spart barul Mellow Tiger. S–a ţinut de prostii, iar şeriful Pangborn l–a băgat la zdup. Mica puşlama a primit exact ce merita.

Kevin, dând dovadă de–o înţelepciune ce–i depăşea cu mult vârsta, nu spuse nimic.

— Dar când fantomele apar în fotografii, băiete – sau, cum zici tu, ceea ce oamenii *pretind* c–ar fi fantome — e vorba aproape întotdeauna de poze Polaroid. Şi–aproape întotdeauna pare să fie ceva întâmplător. Acum, pozele cu farfurii zburătoare şi cu Monstrul din Lock Nest[35], astea aproape întotdeauna apar în cealaltă

[35] De fapt, e vorba de monstrul din Loch Ness.

categorie. Şi–anume, poze pe care vreun şmecheraş nu poa' să le maimuţărească de unul singur într–o cameră obscură.

Îi făcu cu ochiul pentru a treia oară lui Kevin, exprimând astfel toate maimuţărelile (ce–or mai fi şi alea) la care s–ar putea preta un fotograf lipsit de scrupule într cameră obscură bine utilată.

Kevin se gândi să–l întrebe pe Pop dacă era posibil ca cineva să „maimuţărească" cu o uija şi decise să–şi ţină gura închisâ pe mai departe. Părea în continuare să fie, de departe, cea mai adecvată conduită.

— Prin asta n–am vrut să spun decât că m–am gândit să te–ntreb dacă ai văzut ceva cunoscut în pozele *astea* Polaroid.

— N–am văzut, pe bune, zise Kevin cu atâta convingere, încât se temea că Pop o să creadă că minte, aşa cum reacţiona întotdeauna maică–sa când făcea eroarea tacticică de a folosi un ton vehement, fie el şi temperat.

— Mdeah, mdeah, zise Pop, crezându–l cu atâta uşurinţă, încât Kevin se simţi chiar iritat.

— Ei bine, zise Kevin după un moment de linişte (dacă făceai abstracţie de ticăitul combinat al celor cincizeci de mii de ceasuri), cred că asta e, nu?

— Poate că nu, zise Pop. Vreau să spun că mi–a venit o mică idee. Ai ceva împotrivă să mai faci câteva poze cu aparatul ăla?

— La ce bun? Toate sunt la fel.

— Tocmai aia e, că nu sunt.

Kevin deschise gura, apoi o închise.

— Chiar o să contribui şi eu la film, zise Pop, iar când văzu faţa uluită a lui Kevin, preciză iute: Cu o sumă mică, in orice caz.

— Câte poze aţi vrea?

— Păi, acum ai… câte? Douăzeci şi opt, aşa–i?

— Da, aşa cred.

— Încă treizeci, zise Pop după o clipă de gândire.

— De ce?

— N–am să–ţi spun. Nu acum.

Scoase la iveală o gentuţă grea, care era prinsă cu o carabinieră de un lanţ din oţel. O deschise şi luă o bancnotă de zece dolari, şovăi, apoi adăugă alte două cu vădită silă.

— Mi se pare că asta acoperă cam jumătate din costuri.

„Păi, da”, îşi zise Kevin. „Dacă eşti aşa de interesat de trucul pe care–l face aparatul, cred că ai fi în stare să achiţi şi restul, nu?” Ochii lui Pop scânteiau către el precum ochii unei pisici bătrâne şi curioase.

Kevin înţelese că omul din faţa lui nu doar se aşteptase ca el să spună da; lui Pop i s–ar fi părut de neconceput ca băiatul să spună nu. Kevin îşi zise: „Dac–aş spune nu, nici n–ar auzi măcar. Ar spune: *bun, atunci ne–am înţeles* şi eu m–aş pomeni afară, pe

trotuar, având banii lui în buzunar, indiferent dacă aş dori–o sau nu.”

În plus, *avea* şi banii primiţi de ziua lui.

Cu toate acestea, mai trebuia să se gândească la vântul ăla rece. Vântul care părea să sufle nu de pe suprafaţa, ci chiar dinspre acele fotografii, în ciuda aspectului lor înşelător de plat, înşelător de lucios. Simţea cum vântul acela vine dinspre ele în pofida declaraţiei lor mute, care susţinea: *Noi suntem nişte poze Polaroid şi cu nici un chip noi nu putem să descriem sau chiar să înţelegem, noi arătăm doar suprafaţa nespectaculoasă a lucrurilor.* Vântul acela era acolo. Care era treaba cu el?

Kevin ezită o clipă în plus şi ochii scânteietori dindărătul ochelarilor fără rame îl măsurară. *N–am să te–ntreb dacă eşti bărbat sau şoarece,* spuneau ochii lui Pop Merrill. Ai cincisprezece ani şi ce vreau să spun e că la vârsta asta s–ar putea să nu fii încă bărbat, nu încă, dar eşti prea vârstnic ca să fii şoarece şi amândoi ştim asta. Şi–apoi, tu nu eşti din Altă Parte; eşti din oraş, ca şi mine.

— Sigur, zise Kevin cu o vioiciune găunoasa în voce care nu păcăli pe nici unul dintre ei. Cred c–o să pot cumpăra filmul în seara asta si s–aduc pozele mâine, după ore.

— Nu, zise Pop.

— A$_{v}$eţi închis mâine?

— Nu, zise Pop şi pentru că *era* din

oraş, Kevin aşteptă răbdător. Te gândeşti să faci treizeci de poze una după alta, nu–i aşa?

— Cred că da.

Dar Kevin nu se gândise la asta, ci pur şi simplu considerase că e ceva de la sine înţeles.

— Păi, nu aşa vreau să le faci, zise Pop. Nu contează *unde* le faci, dar *contează când* le faci. Uite. Stai să cuget.

Pop cugetă şi, pe urmă, chiar puse pe hârtie o listă de ore, pe care Kevin o băgă în buzunar.

— Deci! Zise Pop, frecându–şi palmele cu vioiciune în aşa fel încât scoaseră un sunet uscat, ca atunci când freci între ele două bucăţi de şmirghel. Ne vedem în… ăă, în jur de trei zile?

— Da… cred că da.

— Pun rămăşag că, oricum, o să aştepţi bucuros până luni după–amiază, după ore, zise Pop, făcându–i cu ochiul pentru a patra oară lui Kevin, cu încetineală şi ironie şi umilitor până la culme. În aşa fel încât prietenii să nu te vadă intrând aici şi să te taxeze din pricina asta, vreau să spun.

Kevin roşi şi lăsă privirea în jos, către masa de lucru, începând să adune pozele, ca să–si ocupe mâinile cu ceva. Când se simţea jenat şi mâinile nu aveau nimic de făcut, îşi trosnea încheieturile degetelor.

— Păi… dădu să formuleze un protest absurd, care n–ar fi convins pe nici unul

dintre ei, dar deodată se opri, privind ţintă la una dintre poze.

— Ce? Întrebă Pop. Pentru prima oară de când îl abordase, Pop părea a fi întru totul uman, dar Kevin abia dacă–i auzi cuvintele, cu atât mai puţin tonul de uşoară alamare. Acum arăţi de parc–ai fi văzut un strigoi, băiete.

— Nu, zise Kevin. Nu e un strigoi. Văd cine a făcut poza. Cine a făcut *cu adevărat* poza.

— Ce naiba vorbeşti acolo?

Kevin arătă spre o umbră. El, tatăl lui, maică–sa, Meg şi, după toate aparenţele, chiar şi domnul Merrill însuşi o luaseră drept umbra unui copac care nu se vedea în cadru. Dar nu era un copac. Kevin vedea asta acum, iar ceea ce ai văzut nu mai poate fi niciodată nevăzut.

Alte hieroglife pe soclu.

— Nu pricep încotro baţi, zise Pop. Dar Kevin ştia că bătrânul îşi dăduse seama că el bătea undeva, acesta fiind motivul pentru care părea aşa de iritat.

— Uitaţi–vă mai întâi la umbra câinelui, zise Kevin. Apoi, uitaţi–vă din nou la umbra ăstuia de–aci. Bătu cu degetul în marginea stângă a pozei. În fotografie, soarele apune sau răsare. Asta face ca toate umbrele să fie lungi şi e greu să–ţi dai seama cui aparţin. Dar uitându–mă la ea, în clipa asta, am înţeles dintr–o dată.

— Ce ai înţeles, băiete? Pop întinse mâna spre sertar, vrând probabil să scoată din nou la iveală lupa cu sistem de iluminare… dar deodată se opri. Brusc, nu mai avu nevoie de ea. Dintr–o dată, pricepuse şi el.

— E umbra unui bărbat, nu? Zise Pop. Să ma ia Aghiuţă dacă aia nu–i umbra unui bărbat.

— Sau a unei femei. N–ai cum să–ţi dai seama. Alea sunt picioarele, sunt sigur, dar ar putea să aparţină femei care poartă pantaloni. Sau chiar a unui copil. Dat fiind că umbrele sunt aşa de alungite…

— Mdeah, n–ai cum să–ţi dai seama.

Kevin zise:

— E umbra ăluia care–a făcut–o, nu?

— Mdeah.

— Dar n–am fost eu, spuse Kevin. Poza a ieşit din aparatul meu — ca toate celelalte —, dar nu eu am făcut–o. Atunci, cine le–a făcut, domnule Merrill? Cine?

— Spune–mi Pop, zise bătrânul pe un ton absent, uitându–se la umbra din imagine, iar Kevin simţi cum pieptul i se umple de încântare în momentul când cele câteva ceasuri capabile încă să o ia puţin înainte începură să le dea de ştire celorlalte că, oricât ar fi de ostenite, sosise timpul să anunţe jumătatea de oră.

Capitolul 3

Luni, după ore, când Kevin se întoarse cu fotografiile la Emporium Galorium, frunzele începuseră să–şi schimbe culoarea. Trecuseră deja aproape două săptămâni de când împlinise cincisprezece ani, iar senzaţia de noutate începea să se atenueze.

Noutatea acelui soclu, a *supranaturalului,* nu se atenuase, dar asta nu era ceva pe care s–o includă printre motivele sale de fericire. Terminase de făcut fotografiile după programarea dată de Pop, iar când a ajuns să le termine a înţeles clar — destul de clar, oricum — de ce Pop voise să fie făcute la anumite intervale: primele zece la câte o oră, după care aparatul era lăsat să se odihnească, următoarele zece, din două–n două ore, iar ultimele zece la intervale de câte trei ore. Ultimele din ziua aceea le făcuse la şcoală. Mai văzuse şi altceva, ceva pe care nici unul dintre ei n–ar fi putut să–l vadă de la început, nu s–a văzut clar până la ultimele trei poze. Acestea l–au speriat atât de tare, încât a luat hotărârea, chiar înainte să ducă fotografiile la Emporium Galorium, să se descotorosească de aparatul Sun 660. Nu să–l schimbe; ăsta era ultimul lucru pe care voia să–l facă, pentru că ar fi însemnat că aparatul avea să fie luat din mâinile sale şi, prin urmare, să–i scape de sub control. Aşa ceva nu putea să accepte.

„E al meu”, se gândise el şi gândul îi

tot revenea în minte, dar nu era un gând *adevărat.* Dacă ar fi fost — dacă aparatul Sun ar fi făcut poze cu maidanezul ăla negru de lângă gardul de uluci albe doar când el, Kevin, apăsa pe declanşator — atunci ar fi fost o chestie. Dar nu aşa stăteau lucrurile. Oricare–ar fi fost neplăcuta magie ce avea loc în interiorul aparatului, el nu era singurul ei iniţiator. Tatăl lui făcuse aceeaşi (mă rog, *aproape* aceeaşi) fotografie, la fel şi Pop Merrill, la fel şi Meg, când Kevin o lăsase să realizeze două din imaginile atât de minuţios programate de către Pop.

— Le–ai numerotat, cum ţi–am cerut? Îl întrebă Pop pe Kevin când îi aduse marfa.

— Da, de la unu la cincizeci şi opt, răspunse Kevin. Răsfiră teancul de poze, arătându–i lui Pop micile numere încercuite din colţul din stânga–jos al fiecăreia dintre ele. Dar nu ştiu dacă are vreo importanţă. Am hotărât să scap de aparatul ăsta.

— Să scapi de el? Nu cred că vrei asta.

— Nu. Cred că nu. Am de gând să–l fac zob cu un baros.

Pop se uită la el cu ochişorii lui vicleni.

— Serios?

— Da, zise Kevin, înfruntând cu fermitate privirea vicleană Săptămâna trecută aş fi râs de o asemenea idee, dar acum nu mai râd. Cred că obiectul ăsta e periculos.

— Ei bine, cred că ai dreptate şi mai

cred că ai putea să–i ataşezi o încărcătură de dinamită şi să–l transformi in praf şi pulbere dacă vrei. E al tău, asta vreau să spun. Dar ce–ar fi să te abţii un pic? Vreau să fac ceva cu pozele astea şi poate–o să te intereseze.

— Ce?

— Aş prefera să nu–ţi spun, răspunse Pop, în caz că nu apare. Dar pe la sfârşitul săptămânii s–ar putea să am ceva care să te ajute să iei o decizie mai bună, într–un sens sau altul.

— Dar *am decis,* zise Kevin şi bătu cu degetul în ceva care apăruse în ultimele două instantanee.

— Ce–i acolo? Întrebă Pop. M–am uitat la ele cu lupa mea şi am senzaţia că *ar trebui* să ştiu ce e — e ca un nume pe care nu ţi–l aminteşti propriu–zis, dar îţi stă pe vârful limbii, asta vreau să spun — dar nu prea–mi dau seama.

— Păi, cred că voi putea să mă abţin până pe vineri, zise Kevin, alegând să nu răspundă la întrebarea bătrânului. Dar zău că n–aş vrea să amân mai mult.

— Speriat?

— Da, răspunse cu simplitate Kevin. Sunt speriat.

— Le–ai spus alor tăi?

— Nu le–am spus chiar totul.

— Ei, s–ar putea să vrei. S–ar putea să vrei să–i spui lu’ taică–tu, asta vreau să spun. Ai timp să te gândeşti la asta câtă vreme eu

mă–ngrijesc de ceea ce vreau îngrijesc.

— Indiferent ce–aveţi de gând să faceţi, o să pun barosul lu’ tata pe el vineri, zise Kevin. Nici măcar *nu mai vreau* un aparat foto. Nici Polaroid, nici de alt fel.

— Unde e acum?

— În sertarul biroului meu. Şi acolo o să şi rămână.

— Treci pe la mine vineri, zise Pop. Adu şi aparatul cu tine. O să analizăm împreună ideea asta pe care–o am şi pe urmă, dacă vrei să zobeşti blestemăţia, îţi dau eu barosul meu. Pe gratis. Ba chiar am în spatele prăvăliei un tăietor, pe care să–l pui.

— S–a făcut, zise Kevin şi zâmbi.

— Şi ce le–ai spus, exact, alor tăi despre toată povestea asta?

— Că încă nu m–am hotărât. N–am vrut să–i îngrijorez. Pe mama, mai ales. Kevin se uită la el cu o privire curioasă. Ce ziceai că s–ar putea să vreau să–i spun lu’ taică–meu?

— Dacă distrugi aparatul ăla, taică–tu o să se–nfurie pe tine, zise Pop. Asta n–ar fi aşa de rău, dar poate–o să te creadă şi puţin cam nebun. Sau că te porţi ca o menajeră bătrână, care zbiară ca apucata c–au năvălit hoţii, doar pentru c–a auzit o scândură scârţâind, asta vreau să spun.

Kevin se înroşi puţin, amintindu–şi cât de tare se supărase tatăl său când ideea de supranatural fusese adusă în discuţie, apoi oftă. Nu se gândise la întâmplare din

perspectiva asta, dar acum, că o făcuse, îşi zise că, probabil, Pop avea dreptate. Nu–i plăcea ideea ca tatăl sau să se–nfurie pe el, dar putea să se obişnuiască cu ea. Pe de altă parte, gândul că tatăl său l–ar putea crede laş sau nebun, ori amândouă... asta era o cu totul altă mâncare de peşte.

Pop îl privea cu şiretenie, citind toate aceste gânduri, pe măsură ce traversau faţa lui Kevin, cu uşurinţa cu care altcineva ar fi citit titlurile de pe prima pagină a care a unui tabloid.

— Crezi că s–ar putea întâlni cu tine aici, în jur de patru, vineri după–amiaza?

— În nici un caz, zise Kevin. Lucrează în Portland. Rar se–ntâmplă s–ajungă acasă înainte de şase.

— Pot să–i dau un telefon, dacă vrei, zise Pop. O să vină, dacă–l sun.

Kevin se holbă la el cu ochii mari. Pop zâmbi subţire.

— Oh, îl cunosc, zise. ÎI cunosc de multă vreme. Nu–i place să se trădeze că m–ar cunoaşte aşa cum nici ţie nu–ţi place şi pot să–nţeleg asta, dar ce vreau să spun e că–l cunosc. Ştiu o mulţime de oameni în oraşul ăsta. Ai fi surprins, băiete.

— Cum?

— I–am făcut un hatâr odată, zise Pop. Aprinse un băţ de chibrit cu unghia degetului mare şi îşi ascunse ochii in spatele unei perdele de fum îndeajuns de groasă ca să nu

mai poţi să–ţi dai seama dacă în ei era amuzament, sentiment sau dispreţ.

— Ce fel de hatâr?

— Asta, zise Pop, rămâne între el şi mine. La fel cum treaba asta de–aci — şi arătă spre teancul de fotografii — rămâne între mine şi tine. *Asta* vreau să spun.

— Păi atunci… cred că… e–n regulă. Să–i zic ceva?

— Nu! Spuse Pop în felul lui voios. Lasă–mă pe mine să am grijă de toate.

Şi, pentru o clipă, în pofida vălului obscur de fum de pipă, Kevin Delevan zări în ochii lui Pop Merrill o sclipire care nu–i plăcu. Ieşi afară teribil de derutat, ştiind sigur un singur lucru: voia să se termine toată povestea.

După plecarea lui, Pop rămase tăcut şi nemişcat preţ de aproape cinci minute. Îşi lăsă pipa să se stingă, deşi continua s–o ţină în gură şi bătu darabana lângă fotografii cu nişte degete care erau aproape la fel de cunoscătoare şi de talentate precum cele ale unui violonist de concert, dar împrumutaseră înfăţişarea unui echipament care–ar fi fost mai potrivit să aparţină unui săpător de şanţuri sau unui turnător de betoane. Când fumul se împrăştie, ochii lui rămaseră limpezi şi erau reci ca gheaţa dintr–o băltoacă în decembrie.

Brusc, lăsă pipa în suport şi sună la un magazin de aparatură foto şi video din

Lewiston. Puse două întrebări şi la amândouă primi răspunsuri afirmative.

Pop aşeză receptorul în furcă şi reîncepu să răpăie cu degetele pe masă, lângă fotografii. Ceea ce punea el la cale nu prea era corect faţă de băiat, dar Kevin dezvelise un colţ din ceva pe care nu numai că nu–l înţelegea, dar nici nu voia să–l înţeleagă.

Corect sau nu, Pop nu credea că avea de gând să–l lase pe băiat să facă ceea ce dorea să facă. Nici el nu se hotărâse ce–avea să facă, nu încă şi nu întru totul, dar era înţelept să fii pregătit.

Asta era întotdeauna un lucru înţelept.

Stătea şi bătea darabana şi se întreba ce anume era lucrul pe care–l văzuse băiatul. Kevin simţise în mod evident că Pop va şti — sau s–ar putea să ştie —, dar acesta n–avea nici cea mai mică idee. S–ar putea ca băiatul să–i spună vineri. Sau nu. Dar dacă băiatul n–o făcea, tatăl, căruia Pop îi împrumutase cândva patru sute de dolari ca să–şi acopere un pariu făcut la un meci de baschet, pariu pe care–l pierduse şi despre care nevastă–sa nu ştia nimic, cu siguranţă o s–o facă. Mai exact, dacă o sa poată. Chiar şi cei mai buni taţi nu ştiu toate lucrurile despre băieţii lor din momentul în care acei fii împlineau cincisprezece ani, dar Pop se gândi că băiatul, Kevin, era foarte *tânăr* pentru cei cincisprezece ani ai săi şi că tatăl lui ştia

majoritatea lucrurilor… sau putea să le afle.

Zâmbi şi continuă să bată darabana, când toate ceasurile începură să vestească plictisite ora cinci.

Capitolul 4

Vineri după–amiază, pe la orele două, Pop Merrill întoarse semnul care atârna pe uşa prăvăliei de la DESCHIS la ÎNCHIS, se urcă la volanul Chevroletului său din 1959, care de ani de zile era reparat şi întreţinut la atelierul Texaco al lui Sonny absolut gratuit (consecinţa unui alt mic împrumut, iar Sonny Jackett era un alt tip din oraş care ar fi preferat să–l pui să calce desculţ pe nişte cărbuni încinşi decât să recunoască nu doar că–l cunoaşte, dar şi că–i este profund îndatorat lui Pop Merrill, care–l scosese dintr–o situaţie disperată în New Hampshire, în 1969) şi se deplasă la Lewiston, un oraş pe care–l detesta pentru că nu erau decât două (poate trei) străzi în toată urbea care să nu fie cu sens unic. Sosi aşa cum sosea întotdeauna atunci când Lewiston şi doar Lewiston era soluţia problemelor sale: nu intrând direct cu maşina în oraş, ci ajungând undeva aproape de el şi apoi parcurgând o traiectorie lentă şi spiralată pe acele nenorocite de străzi cu sens unic, până când socotea că ajunsese cât se putea de aproape de destinaţia lui şi străbătând pe jos restul

distanţei, un bărbat înalt, cu capul chel, ochelari fără rame, pantaloni kaki curaţi, cu pense şi manşete şi o cămaşă albastră de muncitor, încheiată la nasturi până aproape de guler.

În vitrina magazinului Twin City Camera and Video era un afiş cu un personaj caricatural care părea să se lupte cu o încâlceală de pelicule de cinema şi să fie învins. Individul lăsa impresia că e pe punctul să facă spume de furie. Deasupra şi dedesubtul imaginii erau scrise cuvintele: AI OBOSIT SĂ TE LUPŢI? NOI ÎŢI TRANSFERĂM FILMELE DE 8 MM (ŞI CELE FOTO) PE BANDĂ VIDEO!

„Altă şmecherie nenorocită", îşi zise Pop, deschizând uşa şi intrând. „Lumea se dă în vânt după ele."

Dar el se număra printre cei care alcătuiau acea lume, nedându–se în lături de la a folosi ceea ce desconsidera, dacă se dovedea a fi avantajos. Avu un scurt schimb de replici cu vânzătorul, care–l chemă pe proprietar. Se cunoşteau de mulţi ani (probabil de când Homer navigase pe marea de culoarea vinului, ar fi putut să spună unii oameni de spirit). Proprietarul îl invită pe Pop în camera din spate, unde băură câte–un păhărel de tărie.

— Pozele astea–s al naibii de ciudate, zise proprietarul.

— Mdeah.

— Iar caseta video pe care–am făcut–o

după ele e şi mai ciudată.

— Cred şi io.

— Asta–i tot ce ai de zis?

— Mdeah.

— Atunci, să ţi–o trag! Zise proprietarul, ceea ce–i făcu pe amândoi să chicotească strident. Îndărătul tejghelei, vânzătorul tresări.

Pop plecă după douăzeci de minute, cu două articole: o casetă video şi un aparat Polaroid Sun 660 nou–nouţ, încă nescos din cutie.

Întors la propriul magazin, sună acasă la Kevin. Nu se arătă surprins când îi răspunse John Delevan.

— Dacă ţi–ai pus în gând să–mi nenoroceşti băiatul, te omor cu mâna mea, şarpe hodorogit ce eşti, zise John Delevan fără vreun alt preambul şi, de undeva din depărtare, Pop auzi strigătul rănit al puştiului: *„Ta–ată!”*

Buzele lui Pop se retraseră de pe dinţi — strâmbi, roşi de carii, îngălbeniţi de fumul de pipă, dar ai lui, pe Iisus cel chel —, iar dacă băiatul l–ar fi văzut în clipa aia, nu s–ar fi mulţumit să se *întrebe* dacă Pop Merrill era altceva decât versiunea Castle Rock a înţeleptului Bătrân şi Blând De Pe Lângă Casă, ar fi *ştiut.*

— Ei, John, zise Pop. Am încercat să–l ajut pe băiatul tău cu aparatul foto. Asta–i tot

ce–am încercat să fac. Se opri. Vreau să spun, exact ca atunci când, pentru că ai fost un pic cam prea mândru de băieţii de la Seventy–Sixers, ţi–am întins o mână de ajutor.

O linişte asurzitoare veni de la celălalt capăt al firului, ceea ce însemna că John Delevan ar fi avut o grămadă de spus despre *acel* subiect, dar băiatul se afla în încăpere şi asta echivala cu un căluş.

— Acum, băiatul tău nu ştie nimic despre chestia *aia,* zise Pop, rânjetul lui hidos lăţindu–se în umbra ticăitoare ce domnea în Emporium Galorium, unde mirosurile dominante erau cele de reviste vechi şi de rahat de şoareci. I–am spus că nu e treaba lui, aşa cum i–am spus că treaba de aici e a lui. Nici măcar n–aş fi adus în discuţie pariul ăla dacă aş fi cunoscut altă cale de a te aduce aici, asta vreau să spun. Şi trebuie să vezi ce–am obţinut, John, pentru că numai aşa o să pricepi de ce băiatul vrea să facă zob aparatul pe care i l–ai cumpărat…

— Să–l facă zob!

— … şi de ce eu cred că e o idee al naibii de bună. Acum, zi, ai de gând să vii cu el aici sau nu?

— Nu sunt în Portland, fir–ar să fie!

— Nu luaţi în seamă semnul ÎNCHIS de pe uşă, zis Pop cu seninătatea omului care de mulţi ani s–a obişnuit să obţină ceea ce vrea şi care se aşteaptă ca şi de–acum încolo

să obţină ce–şi va dori.

— Cine naiba i–a dat numele tău băiatului meu, Merrill?

— Nu l–am întrebat, zise Pop cu acelaşi enervant ton senin şi închise telefonul. Apoi, către prăvălia pustie: Tot ce ştiu e că a venit. Aşa cum fac mereu.

În aşteptare, scoase din cutie aparatul pe care–l cumpărase la Lewiston şi vârî cutia adânc în coşul de gunoi de lângă masa de lucru. Se uită cu luare aminte la aparat, apoi încărcă setul de iniţializare cu patru cadre cu care se vindea aparatul. Acestea fiind făcute, deschise corpul aparatului, scoţând la vedere lentilele. Luminiţa roşie, din stânga micului desen în formă de fulger, se aprinse scurt, după care luminiţa verde începu să pâlpăie. Pop nu fu foarte surprins să constate că trepida de emoţie. „Ei bine”, îşi zise el, „Dumnezeu îi urăşte pe cei laşi” şi apăsă declanşatorul. Harababura din interiorul ca de şopron al prăvăliei Emporium Galorium fu scăldată într–un moment de lumină albă, nemiloasă şi improbabilă. Se auzi zumzăitul molciu specific şi aparatul scoase afară o fotografie Polaroid — perfect adecvată, dar cu ceva lipsă; o fotografie alcătuită doar din suprafeţe, ce descria o lume în care corăbiile ar fi navigat fără doar şi poate dincolo de marginea fumegândă şi bântuită de monştri a acestei planete, dacă s–ar fi deplasat

îndeajuns de mult înspre vest.

Pop o urmări cu aceeaşi expresie fascinată pe care Clanul Delevan o avusese pe feţe când aşteptase developarea primei fotografii realizate de Kevin. Chiar dacă îşi spunea că aparatul acesta n–avea cum să facă acelaşi lucru, asta nu–l împiedica să fie ţeapăn şi încordat şi, cu toată tăria lui de bătrân trecut prin ciur şi prin dârmon, dacă în clipa aia vreo scândură ar fi pârâit în încăpere, fără doar şi poate că ar fi ţipat.

Dar nici o scândură nu scârţâi, iar când poza se developă, se văzu că arată doar ceea ce ar fi trebuit să arate: ceasuri asamblate, ceasuri dezmembrate, prăjitoare de pâine, teancuri de reviste legate cu sfoară, veioze cu abajururi atât de oribile, încât doar femeile din înalta societate britanică ar fi putut cu adevărat să le adore, rafturi cu cărţi de buzunar ieftine (şase la un dolar), cu titluri precum *La noapte, scumpa mea, Văpaia din trup* şi *Prăjitura de alamă* şi, în fundalul îndepărtat, vitrina prăfuită. Se puteau citi pe dos literele EMPOR înainte ca silueta butucănoasă a unui birou să le acopere pe celelalte.

Nici o făptură mătăhăloasă de dincolo de mormânt; nici o păpuşă în salopetă albastră agitând ameninţător un pumnal, doar un aparat de fotografiat. Îşi zise că toana care–l făcuse să facă poza doar aşa, ca să vadă, demonstra cât de adânc îi

pătrunsese pe sub piele această chestie.

Pop oftă şi aruncă fotografia în coşul de gunoi. Deschise sertarul lat al mesei de lucru şi scoase de–acolo un ciocănel. Ţinu aparatul ferm cu mâna stângă, iar cu dreapta dirijă ciocanul într–un arc de cerc scurt, prin aerul prăfuit şi ticăitor. Nu aplică cine ştie ce forţă. Nu era nevoie. Nimeni nu se mai mândrea cu temeinicia lucrului bine făcut. Toată lumea vorbea despre minuniile ştiinţei moderne, despre materialele sintetice, despre aliaje noi, polimeri şi Dumnezeu mai ştie ce. N–avea importanţă. Muci. Asta era materia primă folosită pentru toate obiectele din ziua de azi şi nu trebuia să te chinui prea tare să spargi un aparat foto făcut din muci.

Lentilele se sfărâmară. Aşchii de plastic se împrăştiaseră în jur şi asta–i aminti lui Pop de altceva. Fusese pe stânga sau pe dreapta? Se încruntă. Stânga. Se gândi. Oricum n–ar fi observat, iar dacă ar fi observat, nu şi–ar fi amintit nici ei pe care parte fusese, aproape că puteai să bagi mâna–n foc pentru asta, dar Pop nu–şi tapetase cuibul cu „aproape că”–uri. Era înţelept să fii pregătit.

Întotdeauna era înţelept.

Puse ciocanul la loc, se folosi de o mică pensulă ca să mături de pe masă cioburile de sticlă şi de plastic, apoi puse la loc şi pensula şi scoase o cariocă cu vârf subţire şi un cuţit X–Act–O. Desenă ceea ce considera a fi, cu aproximaţie, bucăţica de plastic care

se desprinsese din aparatul lui Kevin Delevan când Meg îl răsturnase pe podea, apoi folosi cuţitul X–Act–O pentru a ciopli de–a lungul liniei trasate. Când consideră că cioplise destul, puse cuţitul la loc în sertar şi apoi răsturnă aparatul Polaroid de pe masa de lucru. Ce se întâmplase o dată trebuia să se întâmple din nou, mai ales cu linia de ruptură pe care o desenase în prealabil.

Totul decurse destul de lin. Examină camera foto, care acum avea o bucăţică de plastic lipsă într–o parte precum şi o lentilă spartă, încuviinţă din cap şi o plasă în umbra adâncă de sub masă. Apoi găsi bucăţica de plastic care se desprinsese din aparat şi o aruncă la gunoi, alături de cutie şi de singura poză pe care o făcuse.

Acum nu mai avea nimic de făcut decât să aştepte sosirea celor doi Delevan. Pop duse caseta video la etaj, în apartamentul mic şi înghesuit în care locuia. O puse pe videocasetofonul pe care–l cumpărase ca să se uite la filmele porno ce se găseau de vânzare în zilele astea, după care se aşeză ca să citească ziarul. Văzu că un avion se prăbuşise în Pakistan. O sută treizeci de oameni morţi. Blestemaţii de tembeli o mierleau mereu, dar asta era în regulă. Cu cât umblau prin lume mai puţini nemernici, cu atât era mai bine. După care dădu la pagina de ştiri din sport ca să vadă ce mai făcuseră cei de la Red Sox. Încă mai aveau

şansa să câştige Divizia de Est.

Capitolul 5

— Ce–a fost? Întrebă Kevin în timp ce se pregăteau să plece. Rămăseseră singuri în casă. Meg era la ora de balet şi era ziua în care doamna Delevan se ducea să joace bridge cu prietenele. Avea să se întoarcă acasă la cinci, cu o pizza mare şi gustoasă şi veşti despre cine mai divorţează sau măcar are de gând.

— Nu e treaba ta, răspunse domnul Delevan cu o voce aspră care trăda un amestec de supărare şi jenă.

Ziua era răcoroasă. Domnul Delevan îşi căutase geaca de vânt. Acum se oprise şi, întorcându–se, se uită la fiul său, care stătea în spatele lui, îmbrăcat cu propria–i geacă şi ţinând în mână aparatul Sun.

— Bun, zise el. Nu m–am purtat niciodată aşa cu tine şi cred ca n–am de gand sa încep acum. Ştii la ce mă refer.

— Da, zise Kevin şi gândi: „Ştiu exact la ce te referi, vreau să spun.”

— Maică–ta nu ştie nimic despre asta.

— N–o să–i spun.

— Să nu spui asta, i–o reteză cu asprime tatăl lui. Dac–ai apucat–o pe drumul ăsta, n–o să te mai poţi opri.

— Dar ai zis că nu…

— Aşa e, nu i–am spus niciodată, zise

tatăl său, găsindu–şi în sfârşit geaca şi îmbrăcând–o. Nu m–a întrebat niciodată, iar eu nu i–am spus. Dacă n–o să te–ntrebe niciodată, n–o să fii nevoit niciodată să–i spui. Ţi se pare că–i un criteriu de rahat?

— Mda, zise Kevin. Ca să fiu sincer, mi se cam pare.

— În regulă, zise domnul Delevan. Bine… dar aşa se procedează. Dacă subiectul e pus vreodată pe tapet, tu… noi *va trebui* să–i spunem. Dacă nu, nu–i spunem. Aşa procedăm noi în lumea adulţilor. Cred că sună aiurea şi uneori chiar e aiurea, dar aşa procedăm noi. Poţi să te–mpaci cu asta?

— Da, cred că da.

— Bun. Să mergem.

Porniră pe alee umăr lângă umăr, trăgându–şi fermoarele gecilor. Vântul se juca cu părul de la tâmplele lui John Delevan, iar Kevin remarcă pentru prima oară — cu o surprindere stingheritoare — că tatăl lui începea să încărunţească în acele locuri.

— În tot cazul, n–a fost cine ştie ce mare chestie, zise domnul Delevan, care ar fi putut foarte bine să vorbească cu sine însuşi. Niciodată nu e, când e vorba de Pop Merrill. Nu e un tip de mare angajament, dacă pricepi ce vreau să spun.

Kevin încuviinţă din cap.

— E un tip destul de înstărit, să ştii, dar motivul nu e prăvălia aia a lui de mărunţişuri. El e versiunea Castle Rock a lui Shylock.

— A cui?

— N–are–a face. Mai devreme sau mai târziu, o să citeşti piesa de teatru, asta dacă nu cumva s–a ales praful de educaţie. Împrumută bani cu o dobândă mai mare decât permite legea.

— Păi, de ce împrumută oamenii de la el? Întrebă Kevin în timp ce mergeau către centrul oraşului, pe sub copacii din care se cerneau frunze roşii, purpurii şi aurii.

— Pentru că, zise cu amărăciune domnul Delevan, nu pot să împrumute din altă parte.

— Adică, nu stau bine cu creditul?

— Ceva de genul ăsta.

— Dar noi… *tu…*

— Da, acum ne descurcăm binişor. Dar n–a fost *totdeauna* aşa. Când eu şi mama ta ne–am căsătorit, felul cum ne descurcam era taman în cealaltă parte a oraşului faţă de „binişor”.

Rămase tăcut o vreme, iar Kevin nu–l întrerupse.

— Ei bine, într–un an, era un tip teribil de mândru de cei de la Celtics, zise tatăl său. Se uita la picioare de parcă s–ar fi temut să nu calce în vreo crăpătură şi să–şi rupă dinţii. Urmau să joace meciul de baraj împotriva celor de la Philadelphia Seventy–Sixers. Ei — cei de la Celtics — erau consideraţi favoriţi, dar cu mult mai puţin decât de obicei. Am avut o presimţire că Seventy–Sixers o să–i

învingă, că era anul lor.

Se uită iute la fiul său, aproape „şterpelind” privirea, aşa cum ar proceda un hoţ într–un magazin, când să ia de pe raft un obiect mic, dar foarte valoros, ascunzânddu–l repede în haină, după care reîncepu să ia aminte la crăpăturile din trotuar. Acum coborau pe Castel Hill şi se îndreptau spre singura intersecţie semaforizată a orăşelului, la întretăierea dintre Lower Main Street şi Watermill Lane. Dincolo de intersecţie, ceea ce localnicii numeau Tin Bridge[36] traversa Castle Stream. Suprastructura sa tăia cerul albastru–închis de toamnă în forme geometrice bine conturate.

— Cred că această presimţire, această *siguranţă* deosebită, e cea care–i îmbolnăveşte pe amărâţii ce–şi pierd banii din conturi, casele, până şi hainele de pe ei prin cazinouri sau prin încăperile dosnice unde se joacă pocher. Senzaţia aia că ai primit o telegramă de la Dumnezeu. Am avut–o doar o dată şi mulţumesc Domnului pentru asta. În zilele alea, mai făceam câte–un pariu prietenesc cu cineva la vreun meci de fotbal sau de baseball, pe cel mult cinci dolari, cred şi de regulă era vorba de mult mai puţin, doar ceva simbolic, douăzeci şi cinci de cenţi sau poate un pachet de ţigări.

De data asta, Kevin îi aruncă o privire

---

[36] Podul de tinichea.

furişată, numai că domnul Delevan o surprinse, cu toată atenţia acordată crăpăturilor din trotuar.

— Ei da, în zilele alea mai şi fumam. Acum nu mai fumez şi nu mai pariez. Atunci a fost ultima oara şi m–am lecuit. Maică–ta şi cu mine eram căsătoriţi doar de doi ani. Tu încă nu te născuseşi. Eu lucram ca ajutor de topograf, aducând acasă ceva mai mult de două sute şaisprezece dolari pe săptămână. Sau cel puţin cu atât rămâneam după ce guvernul îşi lua partea. Tipul care era atât de mândru de Celtics era unul dintre ingineri. Chiar purta la muncă o geacă verde de antrenament de la Celtics, din acelea care au pe spate trifoiul alb[37]. Cu o săptămână înainte de jocurile de baraj, zicea întruna că i–ar plăcea să găsească pe cineva îndeajuns de curajos şi îndeajuns de fraier, încât să parieze pe Seventy–Sixers, pentru că pusese deoparte patru sute de dolari care aşteptau să–i aducă nişte dividende. Glasul ăla din mine devenea tot mai puternic şi, cu o zi înainte să înceapă meciurile de campionat, m–am dus aţă la el in pauza de masă. Eram atât de speriat, încât simţeam cum o să–mi sară inima din piept.

— Pentru că n–aveai patru sute de dolari, zise Kevin. Celălalt îi avea, dar tu nu.

Se uita acum la tatăl său fără să se

---

[37] Emblemă a Irlandei.

ferească, uitând complet de aparat pentru întâia oară de la prima lui vizită la Pop Merrill. Uimirea produsă de ceea ce făcea aparatul Sun 660 pălise — temporar, în orice caz — în faţa acestui mai nou şi mai strălucitor motiv de uimire: în tinereţe, tatăl lui făcuse ceva spectaculos de prostesc, exact aşa cum Kevin ştia că făcuseră şi alţi bărbaţi, exact aşa cum s–ar putea să facă şi el într–o zi, când o să fie pe cont propriu şi n–o să mai fie prin preajmă nici un membru adult al tribului Chibzuiţilor care să–l protejeze de cine ştie ce impuls îngrozitor sau de vreun instinct dubios. Se părea că tatăl lui făcuse parte şi el, pentru scurt timp, din tribul Instinctivilor. Era greu de crezut dar nu era asta dovada?

— Exact.

— Dar ai făcut pariu cu el.

— Nu pe loc, zise tatăl său. I–am spus că eram de părere că Seventy–Sixers or să câştige campionatul, dar că patru sute de dolari era o sumă mare de riscat pentru cineva care era doar ajutor de topograf.

— Dar nu i–ai spus direct că nu aveai banii ăia.

— Mă tem că am mers ceva mai departe de atât, Kevin. Am dat de înţeles chiar că i–aş avea. I–am spus că nu–mi pot permite să pierd patru sute de dolari, iar asta a fost o afirmaţie cel puţin nesinceră. I–am spus că n–aş putea risca atâţia bani pe un

pariu unu la unu — fără să mint, înţelegi, dar alunecând chiar până la limita minciunii. Înţelegi?

— Da.

— Nu ştiu ce s–ar fi întâmplat — probabil că nimic — dacă maistrul n–ar fi dat chiar atunci semnalul de terminare a pauzei. Dar a făcut–o, iar inginerul ăsta a ridicat mâinile şi a spus: „Băiete, o să–ţi dau doi la unu, dacă asta vrei. Pentru mine nu contează, că tot o să–mi rămână patru sute de dolari în buzunar.” Şi până să–mi dau seama ce se–ntâmplă, am bătut palma sub privirile a cinci–şase martori, aşa că intrasem în ciorbă, indiferent de consecinţe. Şi mergând spre casă în seara aia, m–am gândit la maică–ta, la ce–ar spune dacă ar afla, aşa ca am tras Fordul vechi pe care–l aveam atunci la marginea drumului, am deschis portiera şi–am vomitat.

O maşină de poliţie se apropia încet pe Harrington Street. Norris Ridgewick era la volan, iar Andy Cluttertbuck stătea în dreapta sa. Clut ridică mâna când maşina de patrulare coti la stânga pe Main Street. John şi Kevin Delevan ridicară şi ei mâinile drept răspuns, iar toamna moţăia paşnic în jurul lor, ca şi cum John Delevan n–ar fi stat niciodată în portiera deschisă a vechiului său Ford ca să borască între picioare, în ţărâna de la marginea drumului.

Traversară Main Street.

— Ei bine… se poate spune că mi–am primit contravaloarea banilor, oricum. Sixers au rezistat până în ultimele secunde ale celui de–al şaptelea joc şi pe urmă, unul din nenorociţii ăia de irlandezi — am uitat cum îl chema — a furat mingea de la Hal Greer şi s–a dus până–n groapă cu ea şi uite–aşa s–au dus pe copcă şi cei patru sute de dolari pe care nu–i aveam. A doua zi, când i–am plătit nemernicului ăluia de inginer, mi–a zis că „a fost puţin cam neliniştit aproape de sfârşitul meciului”. Asta a fost tot. Îmi venea să–i scot ochii din cap cu degetele.

— I–ai dat banii chiar a doua zi? Cum ai reuşit?

— Ţi–am spus, a fost ca o febră. Din clipa în care am bătut palma pentru pariu, febra a trecut. Speram din toată inima să câştig, dar ştiam că trebuie să *gândesc* ca şi cum urma să pierd. Miza pusă în joc era mult mai importantă decât cei patru sute de dolari. Se punea problema slujbei mele, fireşte şi ce s–ar fi putut întâmpla dacă nu reuşeam să mă achit faţă de tipul cu care pariasem. La urma urmelor, era inginer şi, tehnic vorbind, era şeful meu. Individul ăla era îndeajuns de ticălos ca să mă concedieze pe loc dacă nu–mi plăteam datoria. N–ar fi motivat cu pariul, ci ar fi găsit altceva, ceva care ar fi rămas scris în dosarul meu de angajare cu litere mari şi roşii. Dar asta nu era cea mai mare chestie. Câtuşi de puţin.

— Dar care era?

— Maică–ta. Căsnicia noastră. Când eşti tânăr şi n–ai nici măcar o oală în care să te pişi, nici o fereastră pe care să arunci oala aia, căsătoria e tot timpul supusă încercării. N–are a face cât de mult se iubesc cei doi, acea căsnicie e ca un căluţ de povară încărcat peste măsură şi ştii că poate să cadă în genunchi sau chiar să pice mort dacă numai lucruri rele se–ntâmplă în momentele cele mai nepotrivite. Nu cred c–ar fi divorţat de mine din pricina celor patru sute de dolari, dar mă bucur că n–am fost nevoit să aflu cu siguranţă. Aşa că, atunci când febra a trecut, mi–am dat seama că era posibil să fi pariat ceva mai mult decât patru sute de dolari. Era posibil să fi pariat întregul meu viitor.

Se apropiau de Emporium Galorium. La marginea parcului comunal acoperit cu iarbă se afla o bancă, iar domnul Delevan îi făcu semn lui Kevin să se aşeze.

— N–o să dureze mult, zise el şi apoi râse. Era un sunet strident, comprimat, ca acela scos de maneta de transmisie a unei maşini mânuită de un şofer neexperimentat. Doare prea mult să întinzi pelteaua, chiar şi după atâţia ani.

Aşa că şezură pe bancă şi domnul Delevan termină de povestit cum ajunsese el să–l cunoască pe Pop Merrill, în timp ce priveau către parcul ce avea în mijloc estrada pentru orchestră.

— M–am dus la el în seara zilei în care–am făcut pariul, spuse el. I–am spus mamei tale că mă duc după ţigări. M–am dus după ce s–a lăsat noaptea, ca să nu mă vadă nimeni. Din oraş, adică. Ar fi ştiut că am intrat în cine ştie ce belea şi nu voiam asta. Am intrat şi Pop mi–a spus: „Ce caută un om cu meseria dumitale într–un loc ca ăsta, domnule John Delevan?”, iar eu i–am spus ce făcusem, la care a zis: „Ai făcut un pariu şi deja ţi–a intrat în cap că l–ai pierdut.” „Dacă–ntr–adevăr o să–l pierd”, i–am zis, „vreau să fiu sigur că n–o să mai pierd şi altceva.” Asta l–a făcut să râdă. „Respect omul înţelept”, a zis. Cred că pot să am încredere în dumneata. Dacă Celtics învinge, vino la mine. O să am grijă de dumneata. Ai faţă de om cinstit.”

— Şi asta a fost tot? Întrebă Kevin. La cursul de mate din clasa a opta făcuseră un modul despre împrumuturi şi încă îşi mai amintea cea mai mare parte din el. Nu ţi–a cerut nici un fel de… ăă… garanţii?

— Oamenii care apelează la Pop nu au garanţii, răspunse tatăl său. Nu e unul dintre cămătarii pe care–i vezi prin filme. Nu–ţi rupe vreun picior dacă nu plăteşti. Dar are modalităţile lui de a–i aranja pe oameni.

— Ce modalităţi?

— N–are–a face, zise John Delevan. După ce s–a terminat acel ultim joc, m–am dus sus să–i spun maică–tii că merg să–mi

iau ţigări — din nou. Am găsit–o dormind, aşa că n–am mai fost nevoit să o mint. Era târziu, târziu pentru Castle Rock, în orice caz, bătea spre unsprezece noaptea, dar luminile erau aprinse la prăvălia lui. Ştiam că aşa o să le găsesc. Mi–a dat banii în bancnote de zece. I–a scos dintr–o cutie veche de Crisco. Numai bancnote de zece. Ţin minte şi–acum. Fuseseră mototoliţi, dar îi îndreptase. Patruzeci de bancnote de zece dolari, el numărându–i ca un casier de bancă, cu pipa aia a lui aprinsă şi ochelarii ridicaţi pe creştet şi, preţ de o clipă doar, am simţit că–mi vine să–l las fără dinţi în gură. În loc de asta, i–am mulţumit. Nu ştii cât de greu poate fi uneori să spui mulţumesc. Sper să nu afli niciodată. A spus: „Înţelegi care sunt termenii, acum, nu?” şi i–am spus că da, iar el a zis: „E bine. Nu–s îngrijorat în privinţa dumitale. Vreau să spun că ai faţă de om cinstit. Du–te şi rezolvă–ţi problema cu omul ăla de la serviciu şi pe urmă rezolvă–ţi şi problema cu mine. Şi să nu mai faci pariuri. E de–ajuns să se uite omul la tine ca să–şi dea seama că nu eşti croit pentru jocurile de noroc.” Aşa că am luat banii, m–am dus acasă şi i–am ascuns sub covoraşul vechiului Chevy, apoi m–am culcat lângă maică–ta şi n–am închis un ochi toată noaptea fiindcă m–am simţit murdar. A doua zi i–am dat banii inginerului cu care pariasem, i–a numărat şi el, după care i–a îndoit şi i–a băgat într–unui din

buzunarele cămăşii, încheind nasturele clapetei, ca şi cum banii ăia nu însemnau mai mult decât o chitanţă de benzină pe care urma să o predea contractantului şef la sfârşitul zilei Apoi m–a bătut pe umăr şi a spus: „Ei, eşti un om cumsecade, Johnny. Mai cumsecade decât credeam. Am câştigat patru sute, dar am pierdut douăzeci, pe un pariu făcut cu Bill Untermeyer. El a zis c–o să vii cu gologanii la prima oră, iar eu am spus că n–o să–i văd decât spre sfârşitul săptămânii, dac–o să–i văd vreodată.” „Îmi plătesc datoriile”, am spus. „Ei, stai blând”, a zis şi m–a bătut din nou pe umăr şi cred că în momentul ăla chiar că n–a lipsit mult să–i scot ochii din cap cu degetele.

— Cât ţi–a luat dobândă Pop, tată?

Tatăl lui l–a privit cu asprime.

— Ţi–a dat el voie să–i zici aşa?

— Da, de ce?

— Atunci, să te păzeşti de el, răspunse domnul Delevan. E un şarpe.

Apoi oftă, ca şi cum ar fi recunoscut faţă de amândoi că implorase întrebarea şi că ştia lucrul ăsta.

— Zece la sută. Atât a fost dobânda.

— Păi, nu–i aşa de m…

— Cumulată, săptămânal.

Pentru o clipă, Kevin rămase ca trăsnit. Apoi:

— Dar asta e ilegal!

— Cât e de adevărat! Replică sec

domnul Delevan. Se uită la expresia încordată de incredulitate de pe faţa fiului său şi propria sa înfăţişare încordată se destinse. Râse şi–l bătu pe umăr.

— Asta e lumea, Kev, zise el. În final, ne omoară pe toţi oricum.

— Dar…

— Dar nimic. Ştiam că asta era taxa, iar el ştia c–am s–o plătesc. Ştiam că se făceau angajări pentru schimbul doi la fabrica de hârtie din Oxford. Ţi–am spus că mă pregătisem să pierd şi să mă duc la Pop n–a fost singurul lucru pe care l–am făcut. Am discutat cu maică–ta, i–am zis că s–ar putea să mai iau un schimb acolo, pentru o vreme, in definitiv, ea îşi dorea o maşină nouă şi, de ce nu, să se mute într–un apartament nou, ba chiar să mai şi depunem ceva bănuţi la bancă, pentru eventualitatea în care am fi ajuns în cine ştie ce dificultate financiară.

Râse.

— Ei bine, dificultatea financiară venise, fără ca ea să ştie şi eram hotărât să fac orice ca s–o împiedic să afle. Nu ştiam dac–am să pot sau nu, dar eram hotărât să fac orice. S–a împotrivit cu străşnicie. A zis c–o să mă omor cu bună ştiinţă dac–o să muncesc şaisprezece ore pe zi. A zis că maşinile alea sunt periculoase, că mereu citeai pnn ziar despre cum a rămas câte cineva fără o mână sau un picior sau chiar şi–

a găsit moartea sub role. I–am spus să nu–şi facă griji, c–o să–mi iau o slujbă în secţia de sortare, cu salariul minim, dar o slujbă în care se stătea jos şi, dacă într–adevăr era prea mult, o să renunţ. Tot a fost împotrivă. A zis c–o să se ducă la muncă şi ea, dar am convins–o să n–o facă. Ăsta era ultimul lucru pe care doream, să ştii.

Kevin încuviinţă din cap.

— I–am spus că oricum o să demisionez în şase luni, opt în cel mai rău caz. Aşa că m–am dus şi m–au angajat, dar nu la sortare. Am primit un post la secţia de concasare, băgam materie primă într–o maşinărie care arăta ca storcătorul unei maşini de spălat uriaşe. Era o muncă periculoasă, fără doar şi poate; dacă alunecai sau dacă atenţia iţi rătăcea — şi era greu sa nu se–ntâmple una ca asta pentru că era al naibii de monoton — rămâneai fără parte din tine sau fără tot. Am văzut o dată cum un om şi–a pierdut mâna într–un cilindru şi am vrut să nu mai văd niciodată una ca asta. Era ca şi cum ai fi urmărit o încărcătură de dinamită explodând într–o mănuşă de cauciuc plină cu carne.

— *Dar–ar naiba!* Exclamă Kevin. Rar se–ntâmplase să spună asta în faţa tatălui său, dar acesta nu dădu semn c–ar fi auzit.

— În tot cazul, primeam doi dolari şi optzeci de cenţi pe oră, iar după două luni mi–au mărit plata la trei şi zece. Era iadul pe

pământ. Lucram la un proiect de şosea toată ziua — măcar era început de primăvară şi nu era arşiţă — după care dădeam fuga la laminor, forţând Chevy–ul ăla la maximum ca să nu întârzii. Îmi dădeam jos salopeta kaki şi abia dacă aveam răgaz să–mi pun o pereche de blugi şi un tricou, ca să lucrez la concasoare de la trei la unşpe. Ajungeam acasă pe la miezul nopţii şi cel mai rău era în nopţile când maică–ta aştepta trează — lucru care se întâmpla de două–trei ori pe săptămână — şi trebuia să fiu vesel şi plin de energie, când eu de–abia mai puteam să merg drept, atât eram de obosit. Dar dacă ea ar fi văzut asta…

— Te–ar fi făcut să încetezi.

— Da, asta ar fi făcut. Aşa că mă prefăceam voios şi vioi şi–i spuneam poveşti amuzante de la secţia de sortare, unde nu lucram şi uneori mă întrebam ce s–ar întâmpla dacă vreodată s–ar fi hotărât să vină cu maşina într–o seară ca să–mi aducă o cină caldă, sau ceva de genul ăsta Mă descurcam binişor, dar o parte din strădaniile astea trebuie că s–au văzut, fiindcă ea–mi spunea întruna că eram caraghios dacă–mi rupeam şalele pentru atât de puţin — şi–ntr–adevăr chiar că mai rămânea cât să nu zici că munceai pe degeaba după ce–şi băga nasul guvernul şi şi–l băga şi Pop pe–al lui. Părea să fie cam suma cu care–ar fi plecat acasă un muncitor de la sortare plătit cu

salariul minim. Plăţile se făceau miercuri după–amiaza şi aveam grijă mereu să–mi încasez cecul la birouri, până să plece fetele acasă. Maică–ta n–a văzut niciodată vreunul din cecurile alea.

În prima săptămână i–am dat lui Pop cincizeci de dolari — din care patruzeci era dobânda şi zece se scădeau din cei patru sute, rămânând astfel o datorie de trei sute nouăzeci de dolari. Eram ca un zombi ambulant. La slujba de la drumuri, stăteam în maşina mea la prânz, îmi mâneam sandviciul şi pe urmă dormeam până când maistrul suna soneria aia blestemată. *Uram* soneria aia.

I–am dat cincizeci de dolari şi a doua săptămână — treizeci şi nouă era dobânda, unsprezece se scădeau din datorie, care rămânea astfel de trei sute şaptezeci şi nouă de dolari. Mă simţeam ca o pasăre care se chinuie să mănânce un munte ciugulindu–l cioc după cioc.

A treia săptămână, n–a lipsit mult să intru eu însumi între rolele concasorului şi m–am speriat atât de tare, încât m–am trezit câteva minute — îndeajuns ca să capăt o idee, oricum, aşa că bănuiesc că a fost o binecuvântare camuflată. Trebuia să mă las de fumat. Nu înţelegeam de ce nu văzusem asta mai demult. Pe atunci, un pachet de ţigări costa patruzeci de cenţi, iar eu fumam două pachete pe zi. Asta însemna cinci dolari

şi şaizeci de cenţi pe săptămână.

Aveam pauza de fumat din două–n două ore şi mă uitam la pachetul meu de Tareytons şi vedeam că mai am zece, poate doişpe. Am făcut ca ţigările alea să mă ţină o săptămână şi jumătate şi, de atunci, nu mi–am mai cumpărat niciodată ţigări.

Am petrecut o lună fără să ştiu dac–o să reuşesc sa nu. Erau zile când ceasul suna la şase dimineaţa şi ştiam că n–o să pot, că va trebui să–i spun lui Mary şi să accept orice pedeapsă ar fi vrut să–mi aplice. Dar pe la începutul celei de–a doua luni, am ştiut că, probabil, o să mă descurc. Până–n ziua de azi cred că acei cinci dolari şi şaizeci de cenţi economisiţi pe săptămână — alături de toate sticlele returnabile de bere şi de suc pe care reuşeam să le adun de pe marginea drumului — au fost hotărâtoare. Am reuşit să scad datoria la trei sute, ceea ce însemna că puteam să mai scad săptămânal din ea douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de dolari, mai mult cu trecerea timpului.

Pe urmă, pe la sfârşitul lui aprilie, lucrul la şosea s–a încheiat şi am primit o săptămână liber, cu plată. I–am spus lui Mary că mă pregăteam să mă las de slujba de la fabrica de hârtie, iar ea a spus Slavă Domnului, aşa că mi–am petrecut săptămâna liberă de la serviciul meu permanent lucrând toate orele pe care le prindeam la fabrică, pentru că se plătea o dată şi jumătate faţă

de normal. N–am avut nici un accident. Le–am văzut, i–am văzut pe alţii mai odihniţi şi mai treji decât mine suferindu–le, dar mie nu mi s–a întâmplat. Nu ştiu de ce. La sfârşitul săptămânii i–am dat lui Pop Merrill o suta dolari şi am transmis preavizul la fabrica de hârtie. După acea ultimă săptămână micşorasem datoria îndeajuns cât să pot să ciupesc restul din salariul meu regulat, fără ca maică–ta să bage de seamă.

Scoase un oftat adânc.

— Acum ştii de unde–l cunosc pe Pop Merrill şi de ce n–am încredere în el. Am petrecut zece săptămâni în iad, iar el mi–a cules sudoarea de pe frunte şi de pe cur în bancnote de zece dolari pe care, nu–ncape îndoială că le–a scos din cutia aia de Crisco sau dintr–alta şi i–a dat mai departe vreunui alt amărăştean care a intrat în acelaşi gen de belea ca şi mine.

— Doamne, cât trebuie să–l urăşti.

— Nu, spuse domnul Delevan, ridicându–se. Nu–l urăsc şi nici pe mine nu mă urăsc. Am avut un acces de febră, atâta tot. Putea să fie mai rău. Din pricina asta, putea să–mi moară căsnicia, iar tu şi Meg nu v–aţi mai fi născut, Kevin. Sau chiar şi eu puteam să mor din pricina asta. Pop Merrill a fost tratamentul. A fost un tratament aspru, dar a avut efect. Ce e greu de iertat e felul cum a lucrat. Lua fiecare centuleţ şi–l trecea într–un registru pe care–l ţinea în sertar, sub

casa de marcat, apoi se uita la cearcănele de la ochi şi la felul cum începuseră să–mi atârne nădragii pe la şolduri, fără să zică nimic.

Porniră spre Emporium Galorium, care era vopsit în galbenul şters şi prăfuit al semnelor lăsate prea mult în vitrinele magazinelor rurale, faţada sa falsă fiind în acelaşi timp vădită şi lipsită de complexe. Alături, Polly Chalmers îşi mătura porţiunea de trotuar şi vorbea cu Alan Pangborn, şeriful comitatului. Avea o înfăţişare tinerească şi sănătoasă cu părul strâns la spate în coadă de cal; el arăta tânăr şi eroic în uniforma îngrijit călcată. Dar lucrurile nu erau întotdeauna aşa cum păreau; chiar şi Kevin, la cei cincisprezece ani ai săi, ştia asta. Şeriful Pangborn îşi pierduse nevasta şi băiatul cel mic într–un accident de maşină în primăvara aceea, iar Kevin auzise că domnişoara Chalmers, tânără sau nu, suferea de un caz grav de artrită şi risca să rămână invalidă din pricina asta nu după mulţi ani. Lucrurile nu era întotdeauna aşa cum păreau. Acest gând îl făcu să arunce din nou o privire către Emporium Galorium… şi apoi să se uite în jos la aparatul primit de ziua lui, pe care–l ducea în mână.

— Ba chiar mi–a făcut un favor, zise gânditor domnul Delevan. M–a făcut să mă las de fumat. Dar n–am încredere în el. Fii cu băgare de seamă în preajma lui, Kevin Şi

orice–o fi, să mă laşi pe mine să vorbesc. S–ar putea să–l cunosc mai bine acum.

Aşa că intrară în liniştea prăfoasă şi ticăitoare, unde Pop Merrill îi aştepta lângă uşă, cu ochelarii proptiţi pe bolta chelă a scăfârliei sale şi având ascunse în mânecă măcar câteva şiretlicuri.

Capitolul 6

— Ei, iată–vă, tatăl şi fiul, zise Pop, oferindu–le un zâmbet admirativ şi părintesc. Ochii îi scânteiau îndărătul unui nor de fum de pipă şi, pentru o clipă, deşi era bărbierit proaspăt, Kevin se gândi că Pop seamănă cu Moş Crăciun. Ai un băiat grozav, domnule Delevan. *Grozav.*

— Ştiu, răspunse domnul Delevan. M–am supărat când am auzit că are de–a face cu dumneata, pentru că vreau să rămana aşa.

— Asta e dur, spuse Pop cu o urmă slabă de reproş. Asta e dur când vine de la un om care, când nu mai avea unde să se ducă…

— Aia s–a terminat, zise domnul Delevan.

— Mdeah, mdeah, chiar asta voiam să şi spun.

— Dar chestia de–acum, nu.

— O să se termine, zise Pop. Întinse mâna către Kevin, care îi dădu aparatul Sun.

O să se termine azi. Ţinu camera, întorcând–o în mâini. Chestia asta e o lucrătură. Ce fel de lucrătură, nu ştiu, dar băiatul dumitale vrea s–o distrugă, deoarece crede că e periculoasă. Cred că are dreptate. Dar i–am spus: „Nu vrei ca tatăl tău să creadă că eşti un papă–lapte, nu?” Ăsta e singurul motiv pentru care l–am pus să te aducă aici, John…

— Îmi plăcea mai mult „domnule Delevan”.

— În regulă, zise Pop şi oftă. Văd că n–ai de gând să laşi răceala deoparte şi să laşi trecutul să–şi vadă de–ale lui.

— Nu.

Kevin se uita de la un bărbat la celălalt, cu o faţă mâhnită.

— Ei bine, n–are–a face, zise Pop; atât vocea, cât şi faţa lui se răciră cu o iuţeală remarcabilă şi nu mai avea deloc înfăţişarea lui Moş Crăciun. Când am spus să lăsăm trecutul să–şi vadă de–ale lui, ce–a fost a fost, am vorbit serios… afară de cazul în care afectează ceea ce oamenii fac aici şi acum. Dar o să–ţi spun atât, domnule Delevan: nu umblu cu cioara vopsită şi ştii asta.

Pop rosti această magnifică minciună cu o răceală atât de indiferentă, încât amândoi o crezură; domnul Delevan chiar se simţi un pic ruşinat, oricât ar părea de incredibil.

— Treaba noastră a fost treaba noastră. Mi–ai spus ce–ţi trebuie, eu ţi–am

spus ce vreau în schimb, dumneata mi–ai dat şi totul s–a sfârşit atunci. Acum, e altă poveste. Apoi, Pop trânti o minciună şi mai măreaţă, o minciună care pur şi simplu era prea impunătoare ca să nu fie crezută. N–am nici un interes în chestia asta, domnule Delevan. Nu vreau nimic altceva decât să–ţi ajut băiatul. Îmi place de el.

Zâmbi şi Moş Crăciun reveni atât de iute şi de puternic, încât Kevin uită că dispăruse vreo clipă. Şi totuşi mai mult de–atât: John Delevan, care vreme de câteva luni muncise până la limita epuizării şi poate chiar a morţii la fabrica de hârtie ca să achite preţul exorbitant pe care acest individ i–l impusese drept ispăşire pentru o rătăcire vremelnică pe tărâmul nebuniei — John Delevan uitase şi el cealaltă expresie.

Pop îi conduse pe coridoarele întortocheate, prin mirosul tipăriturilor moarte şi dincolo de ceasurile ticăitoare şi puse aparatul Sun 660 cu un gest neglijent pe masa de lucru un pic prea aproape de margine (exact la fel cum procedase Kevin la el acasă după ce făcuse prima poză), după care se duse la scara din spate care ducea către micul său apartament. Acolo, proptită de perete, era o veche oglindă prăfuită, iar Pop se uită în ea, ca sa vadă dacă băiatul sau tatăl lui ia camera de pe masă sau o mută mai departe de margine. Nu credea că avea sa se întâmple aşa ceva, dar era posibil.

Cei doi nu aruncară aparatului nici măcar o privire în trecere şi, în timp ce–i conducea pe scara îngustă cu trepte cauciucate străvechi, uzate de vreme, rânji într–un fel pe care nimeni n–ar fi fost fericit să–l vadă şi–şi zise: „Fir–aş al naibii, da' bun mai sunt!"

Deschise uşa şi intrară în apartament.

Nici John şi nici Kevin Delevan nu intraseră vreodată în bârlogul privat al lui Pop, iar John nu cunoştea pe nimeni care să fi fost acolo. Într–un fel, asta nu era ceva surprinzător; nimeni n–avea să–l numească vreodată pe Pop drept cetăţeanul numărul unu al urbei. John se gândi că nu era *imposibil* ca bătrânul ticălos să aibă un prieten sau doi — se pare că lumea nu–şi epuizează niciodată ciudăţeniile — dar dacă aşa stăteau lucrurile, nu ştia cine erau aceştia.

Iar Kevin se gândi în treacăt la domnul Baker, profesorul lui preferat. Se întrebă dacă, din întâmplare, domnul Baker intrase vreodată în genul de belea din care, ca să iasă, ar fi avut nevoie de un individ ca Pop. Lucrul ăsta i se părea la fel de improbabil pe cât i se părea tatălui său ideea ca Pop să aibă prieteni… dar, pe de altă parte, cu o oră în urmă, ideea că propriul său tată…

Ei bine, poate că cel mai bine era să lase lucrurile în voia sorţii.

Pop avea un prieten (sau cel puţin o

cunoştinţă) sau doi, dar nu–i aducea aici. Nu voia. Ăsta era locul lui şi reuşea să–i trădeze adevărata fire mai mult decât ar fi vrut el să vadă oricine altcineva. Locul se străduia să fie curat, fără să reuşească pe deplin. Tapetul era presărat cu pete de apă; nu erau bătătoare la ochi, ci ascunse şi maro, asemenea gândurilor fantomatice care tulbură minţile neliniştite. În chiuveta demodată, vasele prinseseră o crustă şi, cu toate că masa era curată, iar capacul de pe coşul de gunoi din plastic era închis, în aer plutea un damf de sardine şi de altceva — poate de picioare nespălate — care aproape că nu era acolo. Un damf la fel de ascuns ca şi petele de apă de pe tapet.

Livingul era minuscul. Aici mirosul nu era de sardine şi (poate) de picioare, ci de fum de pipă stătut. Două ferestre dădeau spre nimic altceva mai pitoresc decât aleea care mergea paralel cu Mulberry Street şi chiar dacă geamurile prezentau unele semne că fuseseră spălate — sau cel puţin şterse din când în când —, colţurile erau înceţoşate şi soioase în urma atâtor ani de fum condensat. Întreaga locuinţă avea un aer de lucruri neplăcute, strecurate sub preşurile din cârpe sau ascunse pe sub fotoliul şi canapeaua tapiţate, de modă veche. Amândouă aceste articole erau de culoare verde–deschis, iar ochiul ar fi vrut să–ţi spună că erau de aceeaşi culoare, dar nu

putea, pentru că nu erau. Nu întru totul.

Singurele obiecte noi din încăpere erau un televizor Mitsubishi mare, cu diagonala de şaizeci şi patru de centimetri şi un videocasetofon pe măsuţa de lângă acesta. La stânga măsuţei era un raft care–i atrase privirea lui Kevin, pentru că era complet gol. Pop se gândise că e mai bine să ascundă, cel puţin deocamdată, cele peste şaptezeci de filme deocheate în dulap.

O casetă video era aşezată pe televizor, într–o cutie nemarcată.

— Luaţi loc, zise Pop, arătând spre canapeaua cu gogoloaie. Se duse la televizor şi scoase caseta din cutie.

Domnul Delevan se uită la canapea cu o expresie trecătoare de îndoială, ca şi cum s–ar fi temut să nu aibă ploşniţe, după care se aşeză cu delicateţe. Kevin şezu lângă el. Teama revenise, mai puternică decât oricând.

Pop dădu drumul la videocasetofon, introduse caseta şi împinse suportul în jos.

— Cunosc un tip de la oraş, începu el (pentru rezidenţii din Castle Rock şi orăşelele învecinate, „de la oraş” însemna întotdeauna Lewiston), care are un magazin de aparatură foto de vreo douăzeci şi ceva de ani. A intrat în afacerea cu videocasetofoane de la început, zicând că o să fie valul viitorului. A vrut să mă ia asociat, pe din două, dar mi s–a părut că e–ntr–o ureche. Ei bine m–am

înşelat în privinţa asta, vreau să spun, dar…

— Treci la chestiune, zise tatăl lui Kevin.

— Încerc, zise Pop, cu ochii măriţi şi o expresie de om rănit. Dac–ai să mă laşi.

Kevin îl împunse uşor cu cotul pe tatăl lui, iar domnul Delevan nu mai spuse nimic.

— În tot cazul, în urmă cu vreo doi ani, a constatat că închirierea casetelor video pentru vizionarea acasă nu era singura cale prin care se puteau câştiga bani cu aceste drăcovenii. Dacă erai dispus să te lipseşti de opt sute de marafeţi, puteai să iei filmele şi fotografiile oamenilor şi să le copiezi pe casete pentru ei. Mult mai uşor de vizionat.

Kevin scoase fără să vrea un mic zgomot, iar Pop zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Mdeah. Ai făcut cincizeci şi opt de poze cu aparatul ăla al tău şi cu toţii am văzut că fiecare dintre ele era puţin diferită de cea de dinainte şi cred că ştiam ce înseamnă, dar am vrut să văd cu ochii mei. Nu trebuie să fii din Missouri ca să spui „arată–mi”[38], asta vreau să spun.

— Ai încercat să faci un film din instantaneele alea? Întrebă domnul Delevan.

— N–am încercat, replică Pop. *Am făcut–o.* Sau, mai exact, tipul de la oraş pe care–l cunosc a făcut–o. Dar a fost ideea

---

[38] *Show me!* (Arată–mi!) este mottoul statului Missouri.

mea.

— Şi a ieşit un film? Întrebă Kevin. Înţelesese ce făcuse Pop şi o parte din el chiar se întristase că nu–i trecuse lui prin minte aşa ceva, dar în cea mai mare parte ideea îl făcea să se simtă inundat de uimire (şi încântare).

— Puteţi să vedeţi şi singuri, zise Pop şi dădu drumul la televizor. Cincizeci şi opt de poze. Când tipul ăsta prelucrează pozele pentru clienţi, în general filmează fiecare instantaneu câte cinci secunde — destul de mult ca să poţi vedea ce e de văzut, zice el, dar nu într–atât de mult încât să te plictiseşti înainte să treci la următoarea. I–am spus că vreau ca pe astea să le filmeze doar câte o secundă şi să se succeadă direct, fără tranziţii.

Kevin îşi aminti de un joc pe care–l juca în şcoala elementară, când îşi termina vreo lecţie şi avea ceva timp liber înainte să înceapă următoarea. Avea un mic notes care se numea Rain–Bo Skool Pad[39], pentru că aveai treizeci de păginuţe galbene, după care urmau treizeci de păginuţe roz, urmate de treizeci verzi şi aşa mai departe. Ca să joci jocul, te duceai la ultima pagină şi, în partea de jos, desenai un omuleţ din beţe, cu pantaloni scurţi largi şi cu braţele desfăcute.

---

[39] *Rain–bo* face trimitere la *rainbow,* „curcubeu” în lb. engleză.

Pe pagina următoare, desenai acelaşi omuleţ, în acelaşi loc şi purtând aceiaşi pantaloni scurţi, doar că de data asta îi desenai braţele ceva mai sus… doar un pic. Făceai la fel pe fiecare pagină până când braţele omuleţului ajungeau să stea ridicate deasupra capului. Pe urmă, dacă mai aveai timp, continuai să desenezi omuleţul, de data asta însă braţele îi coborau. Iar când terminai, dacă dădeai paginile destul de rapid, obţineai un desen animat rudimentar care înfăţişa un boxer celebrând un KO: ridica mâinile deasupra capului, le prindea una de alta, după care le cobora.

Se înfioră. Tatăl său se uită la el. Kevin clătină din cap şi murmură:

— Nimic.

— Aşa că, vreau să spun, banda nu durează decât decât un minut, zise Pop. Trebuie să vă uitaţi cu atenţie. Gata?

„Nu”, gândi Kevin.

— Cred că da, zise domnul Delevan, care se străduia în continuare să pară morocănos şi supărat, dar Kevin îşi dădea seama că devenise interesat, împotriva propriei voinţe.

— În regulă, zise Pop Merrill şi apăsă butonul PLAY.

Kevin îşi repeta întruna că era o prostie să se simtă speriat. Îşi spunea asta, dar fără să–i facă nici un bine.

Ştia ce avea să vadă, pentru că el şi Meg observaseră că aparatul Sun făcea ceva pe lângă simpla reproducere a aceleiaşi imagini la nesfârşit, ca un fotocopiator; nu le–a luat mult ca să–şi dea seama că fotografiile surprindeau o mişcare de la un instantaneu la altul.

— Uite, spusese Meg. Câinele se mişcă!

În loc să–i dea una din replicile prieteneşti, dar usturătoare pe care le rezerva surorii sale mai mici, Kevin spusese:

— Într–adevăr, aşa s–ar părea… dar nu putem fi siguri, Meg.

— Ba da, putem, replicase ea. Se aflau în camera lui, unde Kevin se uita posomorât la aparat. Acesta stătea pe mijlocul biroului, lângă manualele noi, pe care intenţionase să le protejeze cu supracoperte, dar le împinsese într–o parte. Meg ajustase braţul flexibil al veiozei de birou ca să arunce un cerc de lumină chiar în mijlocul sugativei de birou. Mută aparatul într–o parte şi puse prima poză — cea mânjită cu tort — în centrul cercului luminos.

— Numără stâlpii de gard dintre spatele câinelui şi marginea din dreapta a fotografiei, zise ea.

— Alea–s uluci, nu stâlpi de gard[40], o

[40] Joc de cuvinte: „picket” în limba engleză înseamnă „ulucă”, dar şi „pichet de grevă”. (N. r.)

corectă el. Cam ceea ce faci tu când nasul îţi intră în grevă.

— Ha–ha. Numără–le.

Le numără. Putea să vadă patru şi o parte din a cinccea, cu toate că picioarele miţoase ale câinelui o acoperea aproape cu totul.

— Acum, uită–te la asta.

Puse cea de–a patra poză Polaroid în faţa lui. Acum putea să vadă în întregime a cincea ulucă şi, parţial pe a şasea.

Aşa încât ştia — sau credea — că o să vadă ceva ca o încrucişare între o caricatură foarte veche şi una din acele „cărticele–frunzărele” pe care şi le făcea în şcoala elementară, când avea timp de omorât.

Ultimele douăzeci şi cinci de secunde ale casetei au fost într–adevăr aşa, cu toate că, se gândi Kevin, frunzărelele pe care le desena el în clasa a doua erau mai reuşite… percepţia ridicării şi coborârii braţelor de către boxer era mai lină. În ultimele douăzeci şi cinci de secunde ale casetei video, acţiunea era redată ezitant şi spasmodic, făcând ca, prin comparaţie, vechile filme mute cu poliţiştii de la Keystone să pară nişte minuni ale cinematografiei moderne.

Totuşi, cuvântul–cheie era „acţiunea” şi a reuşit să–i ţină pe toţi — chiar şi pe Pop — fascinaţi. Au urmărit minutul de „reportaj” de trei ori, fără să scoată nici un cuvinţel. Nici un sunet nu se auzea, în afara respiraţiilor: a

lui Kevin rapidă şi lină, pe nas, a tatălui său, mai profundă, iar a lui Pop se auzea ca o hârâială flegmoasă în pieptu–i îngust.

Iar primele aproximativ treizeci de secunde…

Presupuse că se aşteptase la acţiune; era acţiune în „frunzărele”, aşa cum era acţiune şi în desenele animate de sâmbătă dimineaţa, care erau o versiune doar un pic mai sofisticată a frunzărelelor, dar nu se aşteptase ca primele treizeci de secunde ale casetei să nu semene deloc cu paginile cărticelei frunzărite cu repeziciune sau chiar cu un desen animat primitiv precum *Possible Possum* de la televizor. În primele treizeci de secunde (douăzeci şi opt, în orice caz), fotografiile lui Polaroid arătau în mod straniu ca un film adevărat. Nu ca un film de la Hollywood, fireşte, nici măcar ca un film horror cu buget mic din acelea pe care surioara lui Megan îl bătea la cap să le închirieze în serile când părinţii lor ieşeau în oraş. Era mai mult ca un fragment de film „de familie”, realizat de cineva care tocmai a primit o cameră de opt milimetri şi n–a prea ştiut cum s–o folosească.

În acele prime douăzeci şi opt de secunde, maidanezul negru mergea cu smucituri abia perceptibile de–a lungul gardului, lăsând să se vadă cinci, şase, şapte uluci; ba chiar s–a oprit să adulmece a doua oară una dintre ele, citind, se pare, încă una

din acele telegrame canine. Pe urmă şi–a continuat drumul, cu capul lăsat şi îndreptat spre gard, cu picioarele din spate către aparat. Şi pe la jumătatea acestei prime părţi, Kevin observă altceva, pe care nu–l văzuse până atunci: aparent, fotograful mişcase aparatul ca să menţină câinele în cadru. Dacă el (sau ea) n–ar fi procedat astfel, câinele ar fi ieşit pur şi simplu din imagine, în care n–ar mai fi rămas decât gardul. Ulucile din partea dreaptă a primelor două sau trei instantanee au dispărut dincolo de marginea din dreapta a cadrului, iar în stânga au apărut uluci noi. Puteai să–ţi dai seama de asta fiindcă vârful uneia din primele două uluci din dreapta fusese rupt. Acum, aceasta nu se mai afla în cadru.

Câinele începu din nou să adulmece… şi deodată capul animalului se ridică. Ciuli urechea teafără şi încercă să facă la fel şi cu urechea sfâşiată şi rămasă bleagă în urma vreunei lupte de demult. Nu se auzea nici un sunet, dar Kevin simţea cu o certitudine ce nu putea fi contrazisă că animalul începuse să mârâie. Câinele simţise ceva sau pe cineva. Ce sau pe cine?

Kevin se uită la umbra pe care la început o consideraseră a fi de la creanga unui copac sau de la un stâlp de telegraf şi ştiu.

Capul câinelui începu să se întoarcă… şi acela fu momentul în care începu a doua

jumătate a acestui „film” straniu, treizeci de secunde de acţiune smucită care–ţi provocau dureri de cap şi îţi înfierbântau ochii. Pop avusese o intuiţie, îşi zise Kevin, sau poate chiar citise mai demult despre astfel de chestii. Şi într–un caz şi–n celălalt, demonstraţia fusese făcută şi totul era prea evident ca să fie nevoie de un enunţ în acest sens. Când instantaneele erau făcute destul de aproape în timp unul de celălalt, acţiunea din acest „film” improvizat se derula aproape lin. Nu întru totul, dar aproape. Dar atunci când intervalul dintre instantanee creştea, imaginea obţinută ajungea să–ţi îngreţoşeze ochiul, pentru că acesta ar fi vrut să vadă ori o imagine mişcătoare ori o serie de fotografii fixe, iar în loc de asta le vedea pe amândouă sau pe nici una dintre ele.

Timpul curgea în acea lume Polaroid bidimensională. Nu cu aceeaşi viteză cu care curgea în această

(*reală?*)

lume, căci soarele ar fi răsărit (sau ar fi apus) acolo deja de trei ori şi indiferent ce urma să facă acel câine ar fi fost deja făcut (dacă urma să facă ceva), iar dacă n–ar fi fost făcut nimic, ar fi plecat pur şi simplu şi n–ar mai fi rămas decât gardul de uluci erodat, nemişcat şi aparent etern, păzind peticul anost de gazon, dar curgea.

Capul câinelui se întorcea ca să privească la fotograf, cel de la care venea

umbra, asemenea unui cap de câine aflat în ghearele unui acces de epilepsie: la un moment dat, faţa şi chiar forma capului era mascată de acea ureche bleaga; apoi, vedeai un ochi negru–maro înconjurat de un halo rotund şi oarecum slinos, care–l făcu pe Kevin să se gândească la un albuş de ou stricat; după care vedeai jumătate de bot cu buzele uşor încreţite, ca şi cum câinele se pregătea să latre sau să mârâie; iar în final vedeau trei sferturi dintr–o faţă care, cumva, arăta mai oribil decât avea dreptul să arate faţa unui câine obişnuit, chiar a unui câine rău. Petele albe situate de–a lungul botului sugerau că nu mai era tânăr. Chiar la finele casetei puteai să vezi cum buzele câinelui se trăgeau înapoi. S–a văzut o scânteiere de alb, care lui Kevin i se păru că e de la un dinte. Nu–l observă decât la a treia vizionare. Ochiul îi absorbise atenţia. Era ucigător. Corcitura asta aproape că urla: sunt un câine vagabond! Şi n–avea nici nume; ştia şi acest amănunt. Ştia fără nici o urmă de îndoială că nici un bărbat Polaroid sau femeie Polaroid sau copil Polaroid nu–i dăduse vreodată un nume acelui câine Polaroid. Era un câine vagabond, născut vagabond, crescut vagabond, îmbătrânit în rele, dar rămas vagabond, avatarul tuturor câinilor care rătăciseră vreodată prin lumea largă, fără nume şi fără adăpost, omorând găini, mâncând gunoaie din tomberoanele pe care

au învăţat de multă vreme să le răstoarne, dormind prin canale sau pe sub verandele caselor părăsite. Nu grozav de inteligent, dar cu nişte instincte agere. Era…

Când Pop Merrill vorbi, Kevin era atât de profund şi de fundamental cufundat în propriile–i gânduri, încât aproape că ţipă de surprindere.

— Omul care a făcut pozele alea, zise Pop. Dacă, într–adevăr, *a fost* o persoană, vreau să spun. Ce credeţi că s–a–ntâmplat cu *el?*

Pop blocase ultimul cadru cu telecomanda. O linie de „purici” electrostatici traversa imaginea. Kevin ar fi vrut ca ea să treacă prin ochiul câinelui, dar linia era mai jos. Ochiul acela se uita fix la ei, sinistru, cu o expresie stupid de ucigaşă — nu, nu stupid, nu întru totul şi tocmai asta îl făcea nu doar înspăimântător, ci îngrozitor — şi nimeni nu trebui să răspundă la întrebarea lui Pop. Nu mai era nevoie de alte imagini ca să înţelegi ce avea sa se întâmple în continuare. Câinele, probabil, auzise ceva, bineînţeles că auzise şi Kevin ştia ce anume. Auzise zumzăitul ăla molciu.

Următoarele imagini l–ar fi arătat continuându–şi întoarcerea şi apoi începând să umple tot mai mult fiecare cadru până când nu mai rămânea nimic altceva de văzut în afară de câine — nici gazonul peticit şi anost, nici gardul, nici trotuarul, nici umbra.

Doar câinele.

Care era hotărât să atace.

Care era hotărât să ucidă, dacă putea.

Glasul uscat al lui Kevin păru să provină de la altcineva.

— Nu cred că–i place să i se facă poze, zise el.

Râsul scurt al lui Pop se auzi ca un mănunchi de rămurele frânte cu genunchiul pentru aţâţarea focului.

— Dă–l de la început, spuse domnul Delevan.

— Vrei să vezi din nou toată chestia? Întrebă Pop.

— Nu… doar ultimele zece secunde sau pe–acolo.

Pop folosi telecomanda pentru a derula, apoi porni redarea normală. Câinele întoarse capul, cu smucituri ca ale unui robot, care e vechi şi pe cale să se strice, dar continuă să fie periculos, iar Kevin simţea nevoia să le spună: *Opriţi–vă imediat! Opriţi–vă! Ajunge! Să ne oprim şi să spargem aparatul!* Pentru că mai era şi altceva, nu–i aşa? Ceva la care nu voia sa se gandeasca, dar in curând urma s–o facă, cu sau fără voia lui. Simţea cum îi năvăleşte în minte ca spinarea lată a unei balene.

— Încă o dată, zise domnul Delevan. De data asta, cadru cu cadru. Poţi să faci asta?

— Mdeah, zise Pop. Afurisită maşinărie,

face tot în afară de spălatul rufelor.

De data asta, câte un cadru, câte o imagine, pe rând. Acum nu se mai vedea ca un robot, nu tocmai, ci ca un ceas ciudat, ceva care făcea parte din aceeaşi familie ca si celelalte specimene de la parter ale lui Pop. Zvâc. Zvâc. Zvâc. Capul se întorcea. Curând, aveau să se confrunte din nou cu acel ochi nemilos, nu–tocmai–idiot.

— Ce–i asta? Întrebă domnul Delevan.

— Ce anume? Întrebă şi Pop, ca şi cum n–ar fi ştiut că era vorba de lucrul despre care băiatul nu voise să vorbească zilele trecute, lucrul care, era convins, îl determinase pe băiat să dorească distrugerea o dată pentru totdeauna a aparatului.

— Sub gâtul lui, zise domnul Delevan şi arătă cu degetul. Nu poartă o zgardă sau o tăbliţă de identificare, dar are la gât ceva pe o aţă sau o sfoară subţire.

— Nu ştiu, zise imperturbabil Pop. Poate ştie băiatul. Ăştia mici au ochi mai ageri decât noi, bătrânii.

Domnul Delevan se întoarse către Kevin.

— Poţi să vezi ce–i acolo?

Băiatul rămase tăcut.

— E foarte mic.

Mintea lui se întoarse la ceea ce–i spusese tatăl său când plecaseră de acasă. *Dacă nu te întreabă, nu va trebui niciodată*

să–i spui... Aşa procedăm noi în lumea adulţilor. Chiar acum îl întrebase pe Kevin dacă putea să desluşească ce era obiectul de la gâtul câinelui. Kevin nu răspunsese la acea întrebare, ci spusese cu totul altceva. *E foarte mic.* Şi era. Faptul că el ştia ce era în pofida acestui aspect... ei bine...

Cum se exprimase tatăl său? Să aluneci până la limita minciunii?

Şi, de fapt, *nu putea* să–l vadă. Nu cu adevărat. Si cu toate acestea, ştia. Ochiul doar îl sugera; inima înţelegea. Exact la fel cum inima lui înţelegea că, dacă avea dreptate, aparatul trebuie distrus. *Trebuie.*

În acel moment, Pop Merrill fu lovit dintr–o dată de o inspiraţie agreabilă. Se ridică şi opri televizorul.

— Am pozele jos, zise el. Le–am adus înapoi cu caseta. Am văzut şi eu chestia aia, am cercetat–o cu lupa, dar tot n–am reuşit să–mi dau seama... dar mi se pare cunoscută. 'Mnezeii mă–sii de treabă, hai că mă duc s–aduc pozele şi lupa.

— Păi, mai bine venim şi noi cu dumneavoastră, zise Kevin, ăsta fiind ultimul lucru pe care şi l–ar fi dorit Pop, dar atunci interveni Delevan, Domnul să–l binecuvânteze şi spuse că s–ar putea să vrea să se mai uite o dată la casetă după ce vor fi cercetat cu lupa ultimele instantanee.

— Imediat mă–ntorc, zise Pop şi dispăru, sprinten ca o pasăre care ţopăie de

pe o creangă pe alta a unui măr, înainte ca vreunul din ei să poată protesta, daca a avut de gând aşa ceva.

Dar lui Kevin nu–i stătea gândul la aşa ceva. Ideea aceea ajunsese în sfârşit să–i invadeze mintea cu spinarea–i monstruoasă şi, cu sau fără voia lui, era silit s–o contemple.

Era simplă, aşa cum spinarea unei balene e simplă — cel puţin pentru ochii unuia care nu–şi câştigă existenţa din studierea balenelor — şi colosală în aceeaşi manieră.

Nu era o idee, ci o simplă certitudine. Avea de–a face acea ciudată platitudine pe care fotografiile Polaroid par s–o aibă întotdeauna, prin felul în care–ţi prezintă lucrurile doar în două dimensiuni, chiar dacă se întâmpla la fel cu toate fotografiile; dar celelalte fotografii păreau măcar să *sugereze* o a treia dimensiune, chiar şi cele făcute cu un Kodak 110 simplu.

Lucrurile din fotografiile *lui,* fotografii care prezentau lucruri pe care el nu le văzuse niciodată prin vizorul aparatului Sun şi nicăieri altundeva, la drept vorbind, erau la fel: categoric şi fără drept de apel bidimensionale.

Cu excepţia câinelui.

Câinele nu era *plat.* Câinele nu era *fără sens,* un lucru pe care–l puteai recunoaşte, dar lipsit de impact emoţional. Câinele nu

doar părea doar să sugereze cele trei dimensiuni, ci chiar părea *să le posede,* aşa cum o hologramă pare să le aibă cu adevărat, sau unul din filmele alea 3–D la care trebuie să–ţi pui nişte ochelari speciali ca să combini imaginile duble.

„Nu e un câine Polaroid”, îşi zise Kevin, „şi nu aparţine lumii în care aparatele Polaroid fac poze. E o nebunie, ştiu, dar mai ştiu că e adevărat. Şi–atunci, ce înseamnă asta? De ce aparatul meu îl fotografiază iar şi iar… şi ce bărbat sau femeie Polaroid face poze cu el? Oare el sau ea îl vede? Dacă e un câine tridimensional într–o lume bidimensională, s–ar putea ca el sau ea să nu–l vadă… să nu–l poată vedea. Se spune că pentru noi timpul este a patra dimensiune şi ştim că există, dar n–o putem vedea. Nici măcar nu putem să–i simţim trecerea, deşi uneori, mai ales când suntem plictisiţi, cred s–ar părea că putem.”

Dar când te concentrai asupra problemei, toate astea era posibil să nici nu mai conteze, iar întrebările erau oricum, mult prea dificile pentru el. Erau alte întrebări care lui i se păreau mai importante, întrebări vitale, poate chiar mortale.

Ca, de exemplu, de ce se afla câinele în aparatul *lui?*

Voia ceva de la *el* sau de la oricine? La început, crezuse că Răspunsul era „oricine”, oricine era potrivit, pentru că oricine putea

să–l fotografieze, iar mişcarea avansa mereu. Dar chestia de la gâtul animalului, acel obiect care nu era o zgardă… care avea de–a face cu el, Kevin Delevan şi cu nimeni altcineva. Voia oare să–i facă ceva *lui?* Dacă răspunsul la *această* întrebare era „da”, puteai să le şi uiţi pe toate celelalte, fiindcă era cât se poate de limpede ce voia să facă acel câine. Se citea în ochii lui sumbri, în mârâitul pe care–l vedeai doar cum începe. Kevin credea că animalul voia două lucruri.

Mai întâi, să scape.

Apoi, să ucidă.

„Acolo e un bărbat sau o femeie cu un aparat foto, care poate că nici măcar nu–l vede pe câine”, îşi zise Kevin, „iar dacă fotograful nu–l vede pe câine, poate că nici câinele nu–l vede pe fotograf, aşa încât fotograful nu e în pericol. Dar dacă acel câine este cu adevărat trimensional, poate că vede ce e în jurul lui — poate că–l vede pe cel care–mi foloseşte aparatul. Poate că totuşi nu sunt eu, sau nu neapărat eu; poate că cel care foloseşte aparatul este ţinta lui.”

Totuşi — obiectul pe care–l poartă în jurul gâtului. Ce e cu el?

Se gândi la ochii întunecaţi ai potăii, salvaţi de la stupiditate de o singură scânteie răuvoitoare. Dumnezeu ştie cum ajunsese mai întâi şi mai întâi câinele în acea lume Polaroid, dar când i–a fost făcută poza, animalul putea să vadă *în afară* şi voia *să*

iasă afară, iar Kevin credea, în adâncul sufletului său, că pe el voia să–l ucidă mai întâi, obiectul pe care–l purta la gât *spunea* că pe el voia să–l omoare mai întâi, *proclama* că pe el voia să–l omoare primul, dar după aceea?

Păi, după Kevin, oricine putea să urmeze la rând.

Absolut oricine.

Într–un fel, era ca într–un alt joc pe care–l jucai în copilărie, nu–i aşa? Se numea Pasul Uriaş. Câinele se plimba pe lângă gard. Câinele auzise zgomotul scos de Polaroid, acel zumzăit molciu. S–a întors şi a văzut… ce? Propria sa lume sau propriul univers? O lume sau un univers care semăna îndeajuns de mult cu al lui, aşa încât vedea sau simţea că ar putea sau măcar ar fi în stare să trăiască şi să vâneze aici? N–avea importanţă. Acum, ori de câte ori cineva îi făcea o poză, câinele se apropia tot mai mult. Se apropia din ce în ce mai mult până când… ei bine, până când ce? Până când năvălea, cumva, afară?

— Asta–i o prostie, mormăi el. Nu s–ar potrivi niciodată.

— Ce zici? Întrebă tatăl său, desprinzându–se de păienjenişul propriilor sale gânduri.

— Nimic, zise Kevin. Vorbeam cu mi…

Deodată, de la parter, îl auziră înăbuşit pe Pop Merrill ţipând într–un amestec de

consternare, iritare şi surprindere:

— ’Tu–i dumnecaţii şi anafura mă–sii! *Dar–ar draciiii!*

Kevin şi tatăl său se uitară unul la celălalt, surprinşi.

— Hai să vedem ce s–a–ntâmplat, zise tatăl şi se ridică. Sper că n–a căzut şi şi–a rupt vreo mână sau ceva. Adică, o parte din mine *speră,* într–adevăr, dar… ştii.

Kevin îşi zise: „Şi dacă a făcut fotografii? Dacă animalul ăla e acolo, jos?”

Nu fusese nici urmă de teamă în glasul bătrânului şi, bineînţeles, era exclus ca un câine, care părea a fi mare cât un ciobănesc german de mărime medie, să poată să iasă fie dintr–un aparat de dimensiunile unui Sun 660, fie dintr–una din pozele pe care le făcuse. La fel de bine puteai să încerci să tragi o maşină de spălat prin gaura cheii.

Şi totuşi, simţea destulă teamă pentru amândoi — pentru toţi trei — în timp cobora treptele în urma tatălui său spre bazarul mohorât de la parter.

Pe când cobora scara, Pop Merrill era fericit ca o scoică în timpul fluxului.

Fusese pregătit ca, la nevoie, să facă schimbul chiar sub ochii lor. Poate c–ar fi fost o problemă dacă ar fi fost doar băiatul, care mai avea un an sau doi până când ajungea să creadă că ştie totul, dar tatăl băiatului — ah, să–l păcălească pe omul ăla cumsecade

ar fi fost ca şi cum ar fi furat un biberon de la un prunc. Oare–i spusese băiatului de încurcătura în care intrase mai demult? După felul cum se uita băiatul la el — un fel nou, prudent — Pop credea că, probabil, Delevan îi spusese. Şi ce altceva îi mai spusese tatăl fiului său? Păi, să vedem. *Ţi–a dat voie să–i spui Pop? Asta–nseamnă că plănuieşte sa tragă pe sfoară rapid.* Ăsta a fost începutul. *E un şarpe jalnic care se târăşte prin iarbă, băiete.* A fost continuarea. *Lasă–mă pe mine să vorbesc, băiete. Îl cunosc mai bine decât tine. Lasă–mă pe mine să mă ocup de toate.* Oameni ca Delevan erau pentru Pop Merrill ceea ce o tavă frumoasă cu friptă de pui era pentru alţii: fraged, gustos, suculent şi gata să se desprindă de pe os. Cândva, Delevan fusese el însuşi doar cu puţin mai matur decât un puştan şi niciodată n–avea să înţeleagă că nu Pop îi vârâse degetele–n menghină, ci chiar el însuşi. Omul ar fi putut să se ducă la nevastă, iar aia ar fi tapat–o pe hoaşca de mătuşi–sa, care avea curul ăla mic şi strâmt căptuşit cu bancnote de o sută de dolari, iar Delevan ar fi căzut o vreme în dizgraţie, dar soţia l–ar fi iertat în timp. Dar el nu numai că nu văzuse lucrurile în felul ăsta, ci nu le văzuse în nici un fel. Iar acum, fără vreun alt motiv în afară de timpul ăsta idiot, care vine şi pleacă fără vreun ajutor din partea cuiva, îşi închipuia că ştie tot ce era de ştiut despre Reginald Marion Merrill.

Adică, exact aşa cum îi plăcea lui Pop.

Păi, ar fi putut să schimbe aparatele între ele chiar în faţa lui, iar Delevan n–ar fi observat nimicuţa — atât era de sigur că–l avea pe Pop la degetul mic.

Dar aşa era mai bine.

Niciodată nu–i ceri o întâlnire Doamnei Noroc; avea obiceiul să le tragă clapa oamenilor taman când aveau mai multă nevoie de ea. Dar când apărea de bunăvoie… ei bine, cel mai înţelept era să laşi baltă ceea ce făceai şi s–o scoţi în oraş, să–i dai să mănânce şi să bea şi să fii cât mai galanton cu ea. Dac–o tratai cum se cuvine, târfuliţa asta cădea mereu la aşternut.

Aşa că s–a dus iute la masa de lucru, s–a aplecat şi a extras Polaroidul 660 cu lentila spartă de dedesubt. Îl puse pe masă, scoase din buzunar un inel de chei (aruncând iute o privire peste umăr ca să se asigure că, până la urmă, nici unul dintre ei nu decisese să coboare) şi alese cheiţa de la sertarul încuiat care forma toată partea din stânga a mesei. În acest sertar adânc erau câteva monede Krugerrand din aur; un album filatelic, în care cel mai puţin preţios timbru valora şase sute de în ultimul număr al Catalogului Filatelic Scott; o colecţie numismatică valorând aproximativ nouăsprezece mii de dolari; două duzini de fotografii cu o femeie cu ochii împăienjeniţi care se împreuna cu un ponei Shetland; şi bani gheaţă totalizând ceva mai

mult de două mii de dolari.

Numerarul, pe care îl ţinea în diferite cutiuţe din tablă, era fondul de împrumuturi externe al lui Pop. John Delevan ar fi recunoscut bancnotele. Toate erau hârtii mototolite de câte zece dolari.

Pop depozită aparatul Sun 660 al lui Kevin în sertar, îl încuie şi puse la loc în buzunar inelul de chei. Apoi împinse aparatul cu lentila spartă dincolo de marginea mesei (din nou) şi strigă „‘Tu–i dumnecaţii şi anafura mă–sii! *Dar–ar draciiii!”* îndeajuns de tare ca să–l audă şi cei de la etaj.

Apoi îşi lipi pe faţă o mască potrivită de consternare şi tristeţe şi îi aşteptă să coboare în goană ca să vadă ce se întâmplase.

— Pop? Strigă Kevin. Domnu’ Merrill? Sunteţi bine?

— Mdeah, zise acesta. Nu mi–am rănit nimic altceva decât nenorocita de mândrie. Aparatul ăla e ghinion curat, cred. M–am aplecat să deschid sertarul cu scule, vreau să spun şi am răsturnat de pe masă blestemăţia aia direct pe podea. Doar că mă tem că, de data asta, n–a mai scăpat aşa de uşor. Nici nu ştiu dac–ar trebui să spun că–mi pare rău sau nu. Adică, tu aveai de gând…

Cu un gest jenat întinse aparatul spre Kevin, care–l luă şi se uită la lentila spartă şi la plasticul distrus al carcasei.

— Nu, e–n regulă, îi spuse Kevin,

răsucind aparatul în mâini — dar nu–l mai manevra cu aceleaşi gingăşie ezitantă de mai înainte: ca şi cum n–ar fi fost construit din material plastic şi sticlă, ci dintr–un soi de explozibil. Oricum, aveam de gând să–l fac zob.

— Cred că te–am scutit de efort.

— M–aş simţi mai bine… începu Kevin.

— Mdeah, mdeah. Şi eu simt la fel în privinţa şoarecilor. Poţi să râzi dacă vrei, dar când prind unul în cursă si e mort, îl bat bine cu mătura, ca să fiu sigur, asta vreau sâ spun.

Kevin zâmbi firav, apoi se uită la tatăl său.

— Mi–a zis că are un tăietor în spate, tată…

— Şi–am şi un baros sănătos în şopron, dacă nu l–o fi şterpelit careva.

— Te superi, tată?

— E aparatul tău, Kev, zise Delevan. Aruncă o privire neîncrezătoare spre Pop, dar era o privire care spunea că nu are încredere în Pop pe principii generale şi nu pentru un motiv anume. Dar dacă asta te face să te simţi mai bine, cred că e decizia potrivită.

— Bun, zise Kevin. Simţea cum o imensă greutate i se ia de pe umeri — nu, de pe *inimă* i se ridica acea greutate. Cu lentila spartă, camera era cu siguranţă inutilă… dar nu s–ar fi simţit cu adevărat în largul său până când n–o vedea făcută bucăţi pe lângă

tăietorul lui Pop. O răsuci în mâini, de la faţă spre spate şi de la spate spre faţă, amuzat şi uimit de cât de mult îi plăcea starea deteriorată în care se afla.

— Cred că–ţi datorez costul acelei camere, Delevan, zise Pop, ştiind exact ce–avea să răspundă celălalt.

— Nu, zise Delevan. Hai să–l facem praf şi să uităm că toată nebunia asta s–a întâmp… Se opri. Era să uit — urma să ne uităm la acele ultime fotografii cu lupa dumitale. Voiam să văd dacă pot să desluşesc lucrul pe care–l poartă câinele la gât. Mă tot gândesc că arată familiar.

— Putem să facem asta şi după ce ne descotorosim de aparat, nu? Întrebă Kevin. Eşti de–acord, tată?

— Sigur că da.

— Şi pe urmă, zise Pop, poate că n–ar fi o idee rea să ardem şi pozele. Puteţi s–o faceţi chiar în cuptorul meu.

— Cred că–i o idee nemaipomenită, zise Kevin. Ce părere ai, tată?

— Cred că doamna Merrill n–a crescut la casa ei copii tâmpiţi, zise tatăl.

— Ei bine, zise Pop, zâmbind enigmatic dindărătul vălătucilor albăstrii de fum, am fost cinci fraţi, să ştii.

Ziua fusese senină, iar cerul albastru când Kevin şi tatăl lui veniseră la Emporium Galorium; o zi de toamnă perfectă. Acum era

patru şi jumătate, cerul se înnorase în cea mai mare parte şi părea că, înainte să se întunece, avea să plouă. Primul fior cu adevărat rece al toamnei atinse mâinile lui Kevin. Dacă ar fi zăbovit mai mult afară, i le–ar fi înroşit, dar n–avea de gând să facă una ca asta. Mama avea să se întoarcă acasă într–o jumătate de oră şi deja se întreba ce–o să spună ea când o să vadă ca tata era cu el şi ce–o să spună tatăl lui.

Dar asta era pentru mai târziu.

Kevin puse aparatul Sun 660 pe tăietorul din spatele casei, iar Pop Merrill îi dădu un baros. Palmele tuturor celor care–l folosiseră îi lustruiseră coada. Capul era ruginit, ca şi cum cineva îl lăsase nepăsător în ploaie nu o dată sau de două ori, ci de multe ori. Cu toate astea, avea să–şi facă treaba, fără doar şi poate. Kevin nu avea nici o îndoială. Polaroidul, cu lentila spartă şi cu cea mai mare parte a carcasei distrusă şi ea, părea fragil şi lipsit de apărare pe suprafaţa neregulată, ciuntită şi plină de aşchii a tăietorului, unde te–ai fi aşteptat să vezi un butuc de frasin sau de arţar aşteptând să fie despicat.

Kevin îşi puse mâinile pe coada netedă a barosului şi le strânse.

— Eşti sigur, băiete? Întrebă domnul Delevan.

— •bullet Da.

— În regulă. Tatăl lui Kevin aruncă o

privire la ceasul de la mână. Atunci, fă–o!

Pop stătea într–o parte, cu pipa strânsă între dinţii jalnici, cu mâinile vârâte în buzunarele de la spate. Se uita cu şiretenie de la băiat la bărbat şi apoi din nou la băiat, fără să spună nimic.

Kevin ridică barosul şi, dintr–o dată surprins de o mânie faţă de aparat pe care nici nu ştia că o poate simţi, îl lăsă jos cu toată forţa pe care putu s–o adune.

„Prea tare”, îşi zise el. „N–ai să–l nimereşti, o să ai noroc dacă n–o să–ţi faci chisăliţă piciorul şi–o să–l vezi acolo, nimic mai mult decât o cutie goală din plastic pe care şi–un copil mic ar putea s–o stâlcească fără efort cu piciorul şi chiar dacă printr–un noroc orb n–o să–ţi nimereşti piciorul, Pop o să se uite la tine. N–o să spună nimic, căci n–o să fie nevoie. Totul o să se citească în felul cum o să să se uite la tine.”

Şi îşi continuă şirul gândurilor: „Nu contează dacă–l nimeresc sau nu. E ceva fermecat, un soi de aparat fermecat şi NU POŢI să–l spargi. Chiar dacă–l nimereşti în centru, barosul o să ricoşeze din el, ca gloanţele din pieptul lui Superman.”

Dar pe urmă nu mai avu timp să se gândească la nimic pentru că barosul intră în contact direct cu aparatul. Kevin într–adevăr lovise cu prea multă forţă ca să păstreze fie şi doar o urmă de control, dar avu noroc. Iar barosul nu ricoşă înapoi, poate lovindu–l pe

Kevin exact între ochi şi ucigându–l, ca o ultimă întorsătură a acţiunii dintr–o povestire horror.

Aparatul nu se făcu zob, ci explodă de–a dreptul. Fragmentele de plastic negru se împrăştiară pretutindeni. Un dreptunghi lung cu un pătrat negru şi lucios la un capăt — o poză care nu va mai fi făcută niciodată, presupuse Kevin — căzu fluturând pe solul gol, de lângă tăietor şi rămase acolo, cu faţa în jos.

Urmă un moment de linişte atât de deplină, încât auzeau nu doar maşinile de pe Lower Main Street, dar şi copiii care jucau prinselea la o jumătate de cvartal distanţă în parcarea din spatele Magazinului Sătesc al lui Wardell, care dăduse faliment în urmă cu doi ani şi rămăsese părăsit de atunci.

— Ei bine, cam asta a fost, zise Pop. Ai mânuit barosul ăla ca Paul Bunyan[41], Kevin! Să mor de n–a fost aşa! Nu–i nevoie să faci asta, continuă el, adresându–se acum domnului Delevan, care începuse să strângă bucăţelele de plastic cu meticulozitatea unuia care adună cioburile de sticlă ale unui pahar pe care tocmai l–a scăpat pe jos şi l–a spart. Am un băiat care vine şi–mi face curat prin curte la o săptămână sau două. Ştiu că nu arată ca şi cum aşa s–ar fi întâmplat, dar

---

[41] Personaj legendar american, de proporţii uriaşe.

dacă n–ar fi băiatul ăla… Dumnezeule mare!

— Atunci, poate că ar trebui să folosim lupa aia a dumitale şi să ne uităm la pozele alea, zise domnul Delevan, ridicându–se. Aruncă bucăţelele de plastic pe care le adunase într–un incinerator ruginit din apropiere, după care îşi scutură palmele.

— N–am nimic împotrivă, zise Pop.

— Iar după aia, le ardem, îi aminti Kevin. Să nu uităm.

— N–am uitat, zise Pop. Şi eu o să mă simt mai bine când or să dispară.

— Dumnezeule! Zise John Delevan. Stătea aplecat peste masa de lucru a lui Pop Merrill şi se uita prin lupa iluminată la penultima fotografie. Era cea în care obiectul de la gâtul câinelui era cel mai vizibil; în ultima poză, obiectul se deplasase din nou în cealaltă direcţie. Kevin, uită–te la asta şi spune–mi dacă este ceea ce cred eu că este.

Kevin luă lupa şi se uită. Ştiuse, desigur, dar cu toate astea nu era doar o privire de formă. Clyde Tombaugh trebuie să se fi uitat pentru prima oară la o fotografie reală a planetei Pluto cu aceeaşi fascinaţie. Tombaugh ştiuse că e acolo. Calculele, care demonstraseră deviaţii similare ale parcursurilor orbitale ale lui Neptun şi Uranus, făcuseră ca Pluto să nu fie doar o posibilitate, ci chiar o necesitate. Totuşi, să ştii că un lucru e acolo, chiar să ştii ce anume

era… asta nu te împiedica să fii fascinat atunci cand vedeai cu adevărat acel lucru pentru prima oară.

Dădu drumul întrerupătorului şi–i înapoie lupa lui Pop.

— Mda, zise el către tatăl său. E ceea ce crezi că este.

Vocea îi era plată ca… plată ca obiectele din lumea Polaroid, presupunea el şi simţi că–i vine să râdă. Ţinu sunetul înăuntrul său, nu pentru că ar fi fost nepotrivit să râdă (chiar dacă presupunea că ar fi fost), ci pentru că acel sunet s–ar fi auzit… mă rog… plat.

Pop aşteptă şi când îi deveni limpede că cei doi aveau nevoie de un imbold, spuse:

— Ei, nu mă mai lăsaţi să mă foiesc de pe un picior pe celălalt! Ce naiba e?

Kevin nu se simţise îmboldit să–i spună nici mai devreme, aşa cum nu se simţea îmboldit nici acum. Nu avea nici un motiv pentru asta, dar…

„Încetează să mai fii atât de tâmpit! Te–a ajutat când ai avut nevoie de ajutor, indiferent de cum îşi câştigă banii. Spune–i, distruge pozele şi hai să plecăm de–aci înainte să înceapă toate ceasurile să bată de cinci.”

Da. Dacă el era prin preajmă când s–a–ntâmplat asta, credea că va fi lovitura de graţie; ar fi înnebunit de–a binelea şi puteau foarte bine să–l expedieze la Juniper Hill,

delirând despre câini adevăraţi din lumi Polaroid şi aparate care fac la nesfârşit aceeaşi şi aceeaşi poză, atât doar că nu sunt întru totul identice.

— Aparatul Polaroid a fost un cadou de aniversare, se auzi rostind cu aceeaşi voce uscată. Ce avea animalul la gât era un altul.

Pop îşi împinse fără grabă ochelarii spre chelia din creştet şi se uită cu ochii mijiţi la Kevin:

— Nu cred că pricep ce vrei să spui, băiete.

— Am o mătuşă, zise Kevin. De fapt, e stră–mătuşa mea, dar nu avem voie să–i spunem aşa, pentru că zice că o face să se simtă bătrână. Mătuşa Hilda. În tot cazul, soţul mătuşii Hilda i–a lăsat o groază de bani — mama zice că ar fi vorba de peste un milion de dolari — dar e o zgârcioabă.

Se opri, ca să–i dea tatălui său răgazul să protesteze, dar domnul Delevan se mulţumi să zâmbească amar şi să încuviinţeze din cap. Pop Merrill, care ştia totul despre acea situaţie (adevărul e că nu prea erau multe lucruri în Castle Rock şi în zonele învecinate despre care Pop să nu ştie măcar câte ceva), îşi păstră calmul şi aşteptă ca băiatul să se hotărască să spună tot ce avea pe suflet.

— Vine şi petrece Crăciunul cu noi la fiecare trei ani şi atunci e cam singura dată când ne ducem la biserică pentru că ea se

duce la biserică. Când vine mătuşa Hilda, avem în casă broccoli din belşug. Nici unuia dintre noi nu–i place, iar pe soră–mea o face să vomite de–a dreptul, dar mătuşii Hilda îi place la nebunie broccoli, aşa că trebuie să ne aprovizionăm. Pe lista noastră de lecturi de vacanţă era o carte, *Marile speranţe,* în care era vorba despre o doamnă care semăna leit cu mătuşa Hilda. Îi făcea mare plăcere să–şi zornăie gologanii în faţa rudelor. O chema doamna Havisham, iar când doamna Havisham zicea „broască”, oamenii trebuiau să ţopăie. Noi ţopăim şi cred că şi restul familiei noastre ţopăie.

— Oh, unchiul Randy o face pe mama ta să pară că joacă la pitici, interveni pe neaşteptate domnul Delevan. Kevin se gândi că tatăl lui intenţionase ca replica să sune amuzantă într–o manieră cinică, dar ceea ce se auzi aducea mai degrabă cu o amărăciune profundă şi acidă. Când mătuşa Hilda spune „broască” în casa lui Randy, cu toţii sunt gata să facă roata mare peste grinzile acoperişului.

— În tot cazul, îi spuse Kevin lui Pop, mătuşa asta îmi trimite acelaşi cadou de ziua mea, în fiecare an. E drept, sunt diferite cumva, dar de fapt e vorba de acelaşi lucru.

— Şi ce anume îţi trimite, băiete?

— O cravată–şnur, zise Kevin. Ca alea pe care le purtau tipii din trupele de muzică country de altă dată. În fiecare an, are ceva

diferit pe cataramă, dar de fiecare dată e o cravată–şnur.

Pop luă lupa şi se aplecă asupra fotografiei.

— Fir–aş al naibii! Zise el, îndreptându–se de spate. O cravată–şnur! Exact asta e acolo! Ei, cum naiba de n–am văzut chestia asta?

— Pentru că nu e genul de lucruri pe care un câine să le poarte la gât, cred, zise Kevin cu acelaşi glas de lemn. Veniseră aici doar de vreo trei sferturi de oră, dar avea senzaţia că îmbătrânise cu încă cincisprezece ani. „Lucrul pe care trebuie să ţi–l aminteşti”, îi repeta întruna mintea sa, „e că aparatul a dispărut. N–au mai rămas decât nişte cioburi. Uită de toţi caii regelui şi de toţi oamenii regelui[42]; nici dacă s–ar aduna toţi lucrătorii de la fabrica Polaroid din Schenectady n–ar mai reuşi să reasambleze drăcovenia aia.”

Da şi slavă Domnului. Pentru că ăsta era capătul drumului. Din punctul de vedere al lui Kevin, dacă n–avea să se mai întâlnească cu *supranaturalul* niciodată până împlinea optzeci de ani, nici măcar în treacăt

---

[42] Aluzie la nişte versuri dintr–o poezioară scurtă pentru copii, referitoare la personajul numit Humpty Dumpty, care cade de pe un zid şi se face bucăţi, iar toţi oamenii şi toţi caii regelui nu sunt în stare să–l reconstituie.

şi tot ar fi fost prea devreme.

— De asemenea, e foarte mic, remarcă domnul Delevan. Eram acolo când Kevin a scos–o din cutie şi cu toţii ştiam ce are să fie. Singurul mister era legat de ce avea să fie pe cataramă anul ăsta. Am şi făcut glume pe tema asta.

— Şi ce e pe cataramă? Întrebă Pop, uitându–se din nou cu mare atenţie în poză… sau uitându–se *la ea,* în orice caz: Kevin era în stare să depună mărturie în orice tribunal din ţinut că era pur şi simplu imposibil să te uiţi *într–o* fotografie Polaroid.

— O pasăre, zise Kevin. Sunt aproape sigur că e o ciocănitoare. Şi chiar asta poartă câinele din fotografie la gât. O cravată şnur cu o ciocănitoare pe cataramă.

— Dumnezeule! Zise Pop. În felul său liniştit, era unul dintre cei mai talentaţi actori ai lumii, dar nu era deloc nevoie să simuleze surprinderea pe care o simţea acum.

Domnul Delevan strânse cu un gest brusc toate pozele într–un teanc.

— Hai să aruncăm blestemăţiile astea în cuptor, zise el.

Când Kevin şi tatăl său au ajuns acasă, se făcuse cinci şi zece minute şi începuse să burniţeze. Toyota veche de doi ani a doamnei Delevan nu era parcată în alee, dar se vedea că venise acasă şi plecase. Pe masa din bucătărie era un bilet de la ea, fixat cu o

solniţă şi o piperniţă. Când Kevin despături biletul, din el căzu o bancnotă de zece dolari.

Dragă Kevin,

La jocul de bridge, Jane Doyon m–a întrebat dacă eu şi Meg am putea să mergem să cinăm cu ea la Bonanza, dat fiind că soţul ei e plecat la Pittsburgh cu afaceri, iar ea a rămas singură în casă. I–am spus că am fi încântate. Mai ales Meg. Ştii cât de mult îi place să fie „una dintre fete”! Sper să nu te deranjeze c–o să mănânci într–o „splendoare solitară”. Ce–ar fi să–ţi comanzi o pizza şi un suc pentru tine, iar tatăl tău poate să–şi comande singur, când ajunge acasă. Nu–i place pizza încălzită şi ştii că o să vrea şi vreo două beri, pe lângă.

Pupici,

Mami

Se uitară unul la celălalt, amândoi zicând *Ei bine, avem măcar un lucru pentru care nu va trebui să ne facem griji,* fără să fie nevoie să rostească vorbele cu glas tare. După toate aparenţele, nici ea, nici Meg nu observaseră că maşina domnului Delevan era încă în garaj.

— Vrei să… începu Kevin, dar nu fu nevoie să termine pentru că tatăl său i–o reteză scurt:

— Da. Verifică. Imediat.

Kevin urcă treptele două câte două şi

dădu buzna în camera lui. Avea un birou şi o masă de lucru. Sertarul de jos al mesei era plin cu ceea ce Kevin considera la grămadă, „chestii”: obiecte a căror aruncare s–ar fi constituit, cumva, într–un gest criminal, deşi nu prea ii era de folos nici unul dintre ele. Aşa era ceasul de buzunar al bunicului, greu, cu capacul gravat, magnific... şi atât de ruginit încât bijutierul din Lewiston, la care el şi mama lui îl duseseră, i–a aruncat doar o privire, a clătinat din cap şi l–a împins înapoi pe tejghea. Erau două perechi de butoni de cămaşă asortaţi şi doi butoni orfani, două postere din *Penthouse,* o carte de buzunar cu titlul *Glume vulgare* şi un walkman Sony, care, din cine ştie ce motiv, căpătase prostul obicei de a hali benzile pe care ar fi trebuit să le citească. Erau doar nişte chestii, atâta tot. Nici un alt cuvânt n–ar fi fost mai nimerit.

O parte dintre chestii, fireşte, o constituiau cele treisprezece cravate–şnur pe care mătuşa Hilda i le trimisese cu ocazia ultimelor treisprezece aniversări.

Le scoase una câte una, le numără, îi ieşiră la socoteală douăsprezece în loc de treisprezece, scotoci din nou prin sertarul cu chestii şi numără din nou. Tot douăsprezece.

— Nu–i acolo?

Kevin, care stătuse pe vine, ţipă şi sări în picioare.

— Iartă–mă, zise din prag domnul Delevan. A fost o prostie din partea mea.

— Nu–i nimic, zise Kevin. Se întrebă în treacăt cât de repede ar putea să bată inima unei persoane înainte ca persoana în cauză să capoteze. Sunt cu nervii întinşi la maximum. O prostie.

— Ba nu e, zise tatăl său, privindu–l cu seriozitate. Când am văzut caseta aia, m–am speriat atât de tare, încât am simţit că poate voi fi nevoit să–mi bag pumnul în gură ca să–mi împing stomacul la locul lui cu degetele.

Kevin se uită la tatăl său cu recunoştinţă.

— Nu–i acolo, aşa–i? Zise domnul Delevan. Aia cu ciocănitoarea sau ce naiba pasăre o mai fi fost şi aia?

— Nu, nu e.

— Ai ţinut aparatul în sertarul ăla?

Kevin dădu din cap încet, a aprobare.

— Pop… domnul Merrill… mi–a zis să–l las să se odihnească din când în când. Asta făcea parte din orarul pe care l–a stabilit.

Ceva încercă să i se agaţe pentru scurtă vreme de minte, apoi dispăru.

— Aşa că l–am vârât aici.

— Mamă Doamne, zise încetişor domnul Delevan.

— Mda.

Se uitară unul la celălalt în semiîntuneric şi apoi, dedată, Kevin zâmbi. Era ca şi cum ai fi văzut soarele apărând brusc printr–o pătură de nori.

— Ce e?

— Îmi amintesc ce–am simţit, zise Kevin. Am lovit cu barosul atât de tare…

Domnul Delevan începu şi el să zâmbească.

— Am crezut c–o să decolezi când te–ai înălţat pe vârfuri, iar când ai dat lovitura a făcut ZDRANG! Şi au zburat toate bucăţelele…

— BUM! Încheie Kevin. S–a dus!

Începură să râdă împreună în camera lui Kevin, iar Kevin constata ca era aproape — aproape — *bucuros* că toate acestea se întâmplaseră. Simţământul de uşura era la fel de inexprimabil şi totuşi la fel de perfect ca senzaţia pe care o are cineva când, fie printr–o întâmplare fericită, fie prin nu ştiu ce călăuzire mediumnică, o altă persoană reuşeşte să–ţi scarpine acel unic loc care te mănâncă pe spinare şi în care nu te poţi scărpina singur, nimerind exact la ţintă, înrăutăţind situaţia într–un mod minunat pentru o singură secundă prin simpla atingere, apăsare, sosire a acelor degete… şi deodată, o, binecuvântată uşurare.

Aşa stăteau lucrurile cu aparatul şi cu faptul că tatăl său ştia.

— A dispărut, zise Kevin. Nu–i aşa?

— La fel cum a dispărut Hiroshima după ce *Enola Gay* a lansat asupra ei bomba atomică, replică domnul Delevan, apoi adăugă: Stâlcit ca un căcat, asta vreau să spun.

Kevin se holbă la tatăl său şi apoi

izbucni în hohote — ţipete, aproape — de râs. Tatăl lui i se alătură. Comandară o pizza cu de toate la puţin timp după aceea. Când Mary şi Meg Delevan se întoarseră acasă la şapte şi douăzeci, cei doi încă mai chicoteau.

— Voi doi arătaţi de parc–aţi fi făcut o trăsnaie, zise doamna Delevan, uşor nedumerită. Era ceva în ilaritatea lor care îi zgândări centrul feminin — acea parte profundă pe care sexul pare s–o valorifice pe deplin numai în momentele de procreare sau de dezastru — ca fiind uşor nesănătos. Arătau şi vorbeau ca doi oameni care tocmai au scăpat de un accident de maşină. Vreţi să le puneţi la curent şi pe doamne?

— Doar doi burlaci care s–au distrat frumos, zise domnul Delevan.

— *Nemaipomenit* de frumos, plusă Kevin, la care tatăl său adăugă:

— Asta vreau să spun şi, după ce se uitară unul la celălalt, cei doi izbucniră din nou în râs.

Meg, sincer descumpănită, se uită la maică–sa şi spuse:

— De ce fac asta, mami?

Doamna Delevan răspunse:

— Pentru că au penisuri, draga mea. Du–te şi–ţi agaţă haina în cuier.

Pop Merrill îi conduse pe cei doi Delevan, *père et fils,* până la ieşire, după care încuie uşa în urma lor. Stinse toate

luminile, în afară de cea de deasupra mesei de lucru, scoase la iveală cheile şi deschise propriul său sertar cu „chestii”. De acolo scoase Polaroidul Sun 660 al lui Kevin Delevan, uşor ciobit, dar altfel în perfectă stare şi se uită la el fix. Îi speriase atât pe tată, cat şi pe fiu. Asta fusese destul de evident pentru Pop; şi pe el îl speriase şi încă–l speria. Dar să pui un asemenea obiect pe tăietor şi să–l faci chisăliţă? Asta era o nebunie.

Exista o modalitate să câştigi ceva parale şi de pe urma acestei blestemăţii.

Întotdeauna exista.

Pop îl încuie din nou în sertar. Urma să doarmă, să asculte de sfetnicul bun care era noaptea, iar dimineaţă avea să ştie ce are de făcut. La drept vorbind, deja avea o idee destul de bună.

Se ridică, stinse lumina de lucru şi se strecură, prin întuneric, spre treptele care duceau la apartament. Se mişca absent, cu o graţie şi siguranţă dobândite în urma unei practici îndelungate.

La jumătatea drumului, se opri.

Simţea un imbold, un imbold uluitor de puternic, să întoarcă şi să se mai uite o dată la aparatul foto. Pentru ce mama naibii? Nici măcar nu avea vreun film pentru obiectul ăla fără nici un Dumnezeu… nu că ar fi avut vreo intenţie să facă vreo poză cu el. Dacă *alt* cineva voia să facă nişte fotografii, să

urmărească înaintarea câinelui, cumpărătorul era binevenit. *Caveet emperor*[43], cum îi plăcea să spună mereu. Nenorocitul de împărat n–are decât să rişte sau nu, după cum îl ţin balamalele. Cât despre el, mai degrabă s–ar fi băgat într–o cuşcă plină cu lei, fără bici şi fără scaun.

Totuşi…

— Las–o baltă, zise el cu asprime în întuneric, iar sunetul propriului său glas îl surprinse şi îl scoase din amorţeală, aşa că urcă scara fără să se mai uite înapoi.

Capitolul 7

A doua zi, foarte de dimineaţă, Kevin Delevan avu un coşmar atât de oribil, încât nu–şi mai amintea decât fragmente din el, ca nişte fraze muzicale izolate auzite la un aparat de radio cu un difuzor defect.

Mergea printr–un orăşel–colonie mizer. După toate aparenţele, hoinărea, pentru că avea un rucsac în spate. Oraşul se numea

---

[43] Citare inexactă a principiului comercial conform căruia, în absenţa garanţiei, cumpărătorul îşi asumă riscurile. În latină: *caveat emptor.* Personajul înlocuieşte *caveat* (avertisment, în latină) cu *caveet* (cuvânt inexistent în limba engleză), iar pe *emptor* (cumpărător, în latină) îl înlocuieşte cu *emperor* (împărat, în engleză).

Oatley, iar Kevin avea o bănuială că era fie în Vermont, fie în nordul statului New York. *Ştiţi pe cineva care face angajări aici, în Oatley?* Întrebă el un bătrân care împingea un cărucior de cumpărături pe un trotuar plin de crăpături. În cărucior nu era nici un articol de băcănie, era umplut cu deşeuri amestecate, iar Kevin îşi dădu seama că omul era un alcoolic. *Cară–te de aici!* Ţipă beţivul. *Hoţule! ‘Tie–n aripă de hoţ! ‘Tie–n aripă de HOŢ!*

Kevin o rupse la fugă, traversând iute strada, mai înspăimântat de nebunia omului decât de ideea că cineva şi–ar putea inchipui că el, Kevin, ar fi un hoţ. Beţivul striga după el: *Aici nu e Oatley! Aici e Hildasville! Cară–te din oraş, ‘tie–n gură de hoţ!*

Atunci şi–a dat seama că oraşul ăsta nu era nici Oatley, nici Hildasville, nici vreun alt oraş cu un nume normal. Cum să poţi crede că un oraş totalmente anormal ar putea avea un nume normal?

Totul — străzile, clădirile, maşinile, indicatoarele rutiere, cei câţiva pietoni — era bidimensional. Lucrurile aveau înălţime, aveau lăţime… dar nu aveau grosime. Trecu pe lângă o femeie care arăta aşa cum ar fi arătat profesoara de balet a lui Meg, dacă profesoara de balet s–ar fi îngrăşat cu vreo şaptezeci de kilograme. Purta nişte pantaloni largi, de culoarea gumei de mestecat Bazooka. Ca şi beţivul, împingea un cărucior de cumpărături. O rotilă scârţâia. Căruciorul

era plin cu aparate Polaroid Sun 660. Se uită la Kevin cu o privire îngustată şi bănuitoare, pe măsură ce se apropiau unul de celălalt. În clipa când se întâlniră pe trotuar, femeia dispăru. *Umbra* ei era tot acolo, iar el putea încă să–i audă scârţâitul ritmic, dar ea nu mai era acolo. Deodată, reapăru, uitându–se înapoi spre el cu faţa ei plată şi bănuitoare, iar Kevin înţelese motivul pentru care dispăruse pentru o clipă. Se întâmplase aşa deoarece conceptul „vederii laterale” nu exista, nu *putea* să existe, într–o lume în care totul era perfect plat.

„Ăsta e Polaroidsville”, îşi zise el cu un simţământ de uşurare combinat într–un mod straniu cu groaza. „Iar asta înseamnă că e vorba doar de un vis.”

Deodată văzu gardul alb din uluci, câinele şi fotograful, care stătea în rigolă. Nişte ochelari fără ramă erau proptiţi pe scăfârlia individului. Era Pop Merrill.

„Ei bine, băiete, l–ai găsit”, îi zise lui Kevin Pop din lumea Polaroid bidimensională, fără să–şi ia ochiul de la obturator. „Ăla e câinele, chiar acolo. Cel care l–a sfâşiat pe copilul ăla din Schenectady. Câinele TĂU, asta vreau să spun.”

Brusc, Kevin se trezi în patul său, temându–se că ţipase în somn, dar la început mai preocupat nu de vis, ci să se asigure că era *în întregime acolo,* cu toate cele trei dimensiuni ale sale.

Era. Dar ceva nu era în regulă.

„Un vis tâmpit”, îşi zise el. „De ce nu poţi să–l laşi să se ducă? S–a terminat. Pozele sunt arse, toate cele cincizeci si opt de fotografii. Iar aparatul e sfă…”

Gândul lui se sparse precum gheaţa în clipa în care ceva, acel ceva care nu era în regulă, îi iritä din nou mintea.

„Nu s–a terminat”, se gândi el. Nu s–…”

Dar până să–şi ducă gândul până la capăt, Kevin Delevan căzu într–un somn profund, fără vise. A doua zi de dimineaţă, abia dacă–şi mai aducea aminte de coşmar.

Capitolul 8

Cele două săptămâni de după achiziţionarea aparatului Polaroid Sun al lui Kevin Delevan au fost cele mai exasperante, mai enervante şi mai umilitoare două săptămâni din viaţa lui Pop Merill. În Castle Rock erau destui oameni care ar fi spus că aşa ceva n–ar fi putut să i se întâmple unui individ mai îndreptăţit. Nu că vreo persoană din Castle Rock ar fi ştiut… iar asta era cam toată consolarea de care putea să aibă parte Pop. Slabă consolare. Chiar firavă, mulţumesc frumos.

Dar cine–ar fi crezut vreo clipă că Pălărierii Nebuni ar fi fost în stare, ar fi putut să–l dezamăgească atât de tare?

Era aproape de ajuns să–l facă pe un om să se întrebe dacă nu cumva începea să cam dea greş.

Doamne fereşte!

Capitolul 9

Atunci, în septembrie, nici măcar nu se obosise să se întrebe dacă va vinde Polaroidul; singurele întrebări erau cât de repede şi cu cât. Cei doi Delevan folosiseră cuvântul *supranatural,* iar Pop nu–i corectase, deşi ştia că, la o adică, cercetătorii in domeniu ar fi considerat ceea ce făcea acel aparat un fenomen paranormal şi nu unul supranatural. Ar fi putut să le spună asta, dar, dacă ar fi făcut–o, exista riscul ca ei să se întrebe cum se face că proprietarul unei prăvălii de obiecte folosite (şi cămătar, în timpul liber) cunoştea atât de multe despre acest subiect. Lucrurile stăteau aşa: ştia o mulţime de lucruri pentru că era *profitabil* să ştii o mulţime de lucruri şi era profitabil să ştii multe datorită oamenilor pe care–i considera „Pălărierii mei Nebuni”

Pălărierii Nebuni erau acei oameni care făceau înregistrări în încăperi goale cu echipamente audio scumpe, nu din capriciu sau în urma vreunui pariu pus la o beţie, ci pentru că fie credeau cu pasiune într–o lume nevăzuta şi voiau să–i dovedească existenţa, fie voiau cu pasiune să intre în legătură cu

prietenii şi/sau rudele care „plecaseră dincolo” („plecaseră dincolo”: aşa se exprimau întotdeauna; Pălărierii Nebuni n–avuseseră niciodată rude care să moară, pur şi simplu).

Pălărierii Nebuni nu doar posedau şi foloseau planate Ouija, ei aveau conversaţii regulate cu „călăuzele spirituale” în „cealaltă lume” (niciodată „rai”, „iad”, sau măcar „locul unde se odihnesc morţii”, ci „cealaltă lume”) care–i puneau în legătură cu prieteni, rude, regine, cântăreţi de rock–and–roll morţi, chiar şi personaje negative celebre. Pop cunoştea un Pălărier Nebun din Vermont care purta conversaţii bisăptămânale cu Hitler. Hitler îi spusese că toate acuzaţiile care i se aduseseră erau nedrepte, că în ianuarie 1943 propusese un plan de pace, dar că nemernicul ăla de Churchill îl refuzase. Hitler îi mai spusese că Paul Newman era un extraterestru care se născuse într–o peşteră de pe Lună.

Pălărierii Nebuni participau la şedinţele de spiritism cu aceeaşi regularitate (şi cu aceeaşi patimă) cu care dependentul de droguri îşi vizitează furnizorul. Îşi cumpărau globuri de cristal şi amulete garantate să le aducă noroc; îşi organizau micile lor societăţi şi făceau investigaţii în case renumite a fi bântuite de stafii, în căutarea tuturor fenomenelor obişnuite: teleplasmă, răpăieli în masă, mese şi paturi plutitoare, zone reci

şi, fireşte, strigoi. Observau toate aceste lucruri, reale sau imaginare, cu entuziasmul unor ornitologi pasionaţi.

Cei mai mulţi dintre ei se distrau de minune. Alţii, nu. Cum a fost individul ăla din Wolfeboro, de exemplu. S–a spânzurat în celebra Tecumseh House, casa în care în anii 1880 şi 1890, un gentleman fermier îşi servea semenii pe timpul zilei, după care noaptea se servea din ei la masa din pivniţă. Masa stătea pe o podea de pământ bătătorit, care conţinea oasele şi corpurile descompuse a cel puţin doisprezece şi, mai probabil, vreo treizeci şi cinci de tineri, toţi vagabonzi. Tipul din Wolfeboro lăsase un bilet scurt pe un teanc de hârtii de lângă planşeta Ouija: *Nu pot să plec din casă. Toate uşile sunt încuiate. Îl aud cum mănâncă. Am încercat cu vată. Fără folos.*

„Iar bietul tăntălău credul şi–a închipuit, probabil, că exact aşa stăteau lucrurile”, reflectase Pop după ce auzise istorioara de la o sursă de încredere.

Pe urmă, a mai fost tipul din Dunwich, Massachusetts, căruia Pop îi vânduse cândva o aşa–zisă „trompetă spirituală” contra sumei de nouăzeci de dolari; omul se dusese cu trompeta în cimitirul din Dunwich şi de bună seamă că auzise ceva deosebit de neplăcut pentru că, iată, se făcuseră şase ani de când vorbea în dodii, complet nebun, într–o celulă capitonată din Arkham. Înainte să se ducă la

cimitir, avusese părul negru; când ţipetele lui i–au trezit pe cei câţiva vecini care locuiau îndeajuns de aproape de cimitir ca să–l audă, iar poliţia a fost chemată la faţa locului, părul i se făcuse la fel de alb ca şi faţa–i îngrozită.

Şi mai era şi femeia din Portland, care rămăsese fără un ochi atunci când o şedinţă la care fusese folosită o planşetă Ouija luase o turnură catastrofală… bărbatul din Kingston, Rhode Island, care şi–a pierdut trei degete de la mâna dreaptă când portiera din spate a unei maşini, în care doi adolescenţi se sinuciseseră, se închisese brusc şi i–o prinsese acolo… bătrâna care ajunsese la Spitalul Memorial din Massachusetts, rămasă fără cea mai mare parte dintr–o ureche atunci când pisica ei la fel de vârstnică, Claudette, o luase razna în timpul unei şedinţe de spiritism…

Pop credea unele dintre aceste lucruri, nu le credea pe altele şi în cele mai multe cazuri nu avea nici o părere — nu pentru că n–ar fi avut suficiente dovezi concrete într–o direcţie sau alta, ci pentru că nu dădea nici o para chioară pe strigoi, şedinţe de spiritism, globuri de cristal, trompete spirituale, pisici înfuriate sau pe legendara amuletă obţinută din Rădăcina lui John Cuceritorul[44]. În ceea

[44] Personaj legendar, prinţ african vândut ca sclav în America. Planta care–i poartă numele este *Ipomoea jalnpa,* despre a

ce–l privea pe Reginald Marion „Pop” Merrill, Pălărierii Nebuni n–aveau decât să se ducă la dracu’.

Atât timp, bineînţeles, cât unul dintre ei plătea nişte bilete foarte scumpe pentru aparatul lui Kevin Delevan înainte să plece cu următoarea cursă spre iad.

Pop nu–i numea pe aceşti entuziaşti Pălărierii Nebuni din cauza interesului lor pentru fenomenele spectrale; îi numea aşa pentru că marea lor majoritate — câteodată era tentat să spună că *toţi* — păreau să fie bogaţi, pensionaţi şi aproape implorând să fie jumuliţi. Dacă erai dipus să petreci un sfert de oră în compania lor încuvinţand din cap şi fiind de acord cu ei când te asigurau că puteau să distingă un medium adevărat de unul fals doar intrând în încăperea respectivă, darămite să se mai şi aşeze la masa de spiritism, sau dacă petreceai o perioadă echivalentă de timp ascultând zgomotele nedesluşite, care ar putea sau nu să fie cuvinte înregistrate pe un magnetofon, având pe faţă o expresie corespunzătoare de om fascinat, atunci puteai să le vinzi un prespapier de patru dolari cu o sută, doar spunându–le că un om şi–a văzut cândva mama moartă în luciul respectivului obiect. Dacă le mai şi zâmbeşti, îţi semnează un cec

---

cărei rădăcină se crede că ar avea proprietăţi magice.

de două sute de dolari. Dacă le mai spui şi nişte vorbe de încurajare, îţi scriu un cec de două *mii* de dolari. Dacă le oferi ambele gratificaţii în acelaşi timp, sunt în stare să–ţi dea carnetul de cecuri şi să te roage să completezi tu suma.

Întotdeauna fusese la fel de uşor ca atunci când îi iei acadeaua unui copilaş.

Până acum.

Pop nu ţinea în fişet un dosar etichetat PĂLĂRIERII NEBUNI, aşa cum nu avea unul pe care să scrie COLECŢIE NUMISMATICĂ sau COLECŢIE FILATELICĂ. Nici măcar nu avea un fişet. Cel mai apropiat obiect de aşa ceva era o agendă telefonică, veche şi uzată, pe care o purta în buzunarul de la spate (care, ca şi borseta sa, luase, de–a lungul anilor, forma curburii deloc generoase a fesei sale slăbănoage, peste care se întindea zi de zi). Pop îşi ţinea dosarele acolo unde orice om cu ocupaţia sa ar trebui să le ţină *mereu:* în cap. Erau opt Pălărieri Nebuni în toată regula cu care făcuse afaceri de–a lungul vremii, oameni care nu doar îşi înmuiaseră degetele în mlaştina ocultului, ci se aruncaseră cu totul şi se bălăciseră în ea. Cel mai bogat era un industriaş pensionat, McCarty, care traia pe propria sa insulă, la vreo douăzeci de kilometri de coastă. Nenişorul ăsta nutrea un dispreţ profund faţă de ambarcaţiuni, aşa că avea un pilot angajat permanent care–l

ducea cu avionul pe şi de pe continent, ori de câte ori avea nevoie.

Pop s–a dus la el pe 28 septembrie, a doua zi după ce a obţinut aparatul foto de la Kevin (nu se gândea, nu putea să se gândească la asta ca la un furt; în definitiv, băiatul oricum plănuise să facă zob drăcovenia, iar ceea ce nu ştia cu siguranţă nu putea să–i facă rău). S–a deplasat cu maşina lui veche, dar perfect întreţinută, până la un aerodrom particular la nord de Boothbay Harbor, apoi a scrâşnit din dinţi şi–a mijit ochii şi s–a agăţat ca de frica morţii de cutia din oţel în care se afla Polaroidul Sun 660, in vreme ce aparatul Beechcraft al Pălărierului Nebun s–a năpustit pe pista de pământ bătătorit ca un cal nărăvaş, s–a înălţat în aer tocmai când Pop era sigur c–or să se prăbuşească de pe faleză, ca să se transforme în chisâliţă în stâncile de mai jos şi au zburat către cerul de toamnă. Mai făcuse drumul ăsta de două ori şi, de fiecare dată, se jurase că n–are să se mai urce niciodată în sicriul ăla zburător.

Zborul se dovedi a fi plin de hurducăieli şi zdruncinături, cu Atlanticul cel înfometat la nici o sută cincizeci de metri mai jos, în vreme ce pilotul sporovăia voios şi neîncetat. Pop încuviinţa din cap şi mai strecura câte–un „mdeah” când i se părea că e cazul, deşi era mai preocupat de iminenta sa moarte decât de orice ar fi spus pilotul.

Şi deodată insula apăru în faţă, cu pista ei de aterizare oribil, deprimant şi suicidal de scurtă şi casa întinsă construită din lemn de sequoia şi piatră neprelucrată, iar pilotul coborî brusc, lăsând bietul şi bătrânul stomac chinuit de aciditate al lui Pop undeva în aer, deasupra lor, apoi atinseră solul cu un bufnet după care, în mod miraculos, rulau către oprire, vii şi teferi, iar Pop putu să revină în siguranţă la credinţa că Dumnezeu era doar o altă invenţie a Pălărierilor Nebuni... cel puţin până când trebuia să se urce din nou în blestematul ăla de avion, pentru drumul de întoarcere.

— O zi excelentă pentru zbor, nu–i aşa, domnule Merrill? Întrebă pilotul, desfăcându–i scara pliantă ca să poată coborî.

— Nici că se putea mai bună, mormăi Pop, după care porni pe aleea către casa în care curcanul de Ziua Recunoştinţei stătea în prag, având pe faţă un zâmbet larg, nerăbdător. Pop îi promisese că–i va arăta „cea mai a dracului blestemăţie pe care–am întâlnit–o vreodată”, iar Cedric McCarty lăsa impresia că arde de nerăbdare. O să arunce o privire rapidă, de formă, îşi zicea Pop şi pe urmă o să–i numere verzişorii. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, se întorcea pe continent, abia observând hurducăielile, zgâlţâielile şi căderile bruşte, răscolitoare de măruntaie, suferite atunci când aparatul dădea de câte–un gol de aer. Era un om

pedepsit, cufundat în gânduri.

Îndreptase Polaroidul către Pălărierul Nebun şi îi făcuse o poză. În timp ce aşteptau ca aceasta să se developeze, Pălărierul Nebun îi făcuse o poză lui Pop… iar când becul bliţului s–a stins, oare auzise ceva? Auzise mârâitul jos şi neplăcut al câinelui aceluia negru, sau îi jucase imaginaţia o festă? Imaginaţia, cel mai probabil. La viaţa lui, Pop încheiase câteva târguri magnifice şi nu puteai să faci asta fără imaginaţie.

Totuşi…

Cedric McCarty, industriaşul pensionat *par excellence* şi Pălărier Nebun *extraordinaire,* s–a uitat la pozele se developau cu aceeaşi nerăbdare copilărească, dar când paginile s–au limpezit, le–a privit amuzat şi poate chiar uşor dispreţuitor, iar Pop a înţeles, ajutat de intuiţia–i infailibilă, dezvoltată vreme de aproape cincizeci de ani, că argumentarea, linguşirea sau aluziile vagi că ar avea un alt client înnebunit să capete şansa să cumpere acest aparat — nici una dintre aceste tehnici pe care, în mod normal, te puteai bizui, n–avea să fie de folos. În mintea lui Cedric McCarty îşi făcuse loc un semn mare şi portocaliu pe care scria NU CUMPĂR.

Dar de ce?

Dar–ar dracii, *de ce?*

În poza făcută de Pop, sclipirea pe care Kevin o deslușise printre încreţiturile botului

câinelui negru devenise în mod clar un dinte — atât doar că *dinte* nu era cuvântul potrivit, oricât de mult ţi–ai fi forţat imaginaţia. Ăla era un *colţ.* În poza făcută de McCarty, puteai să vezi începuturile dinţilor învecinaţi.

„A dracului javră, are–o gură ca o capcană pentru urşi”, îşi zise Pop. Nechemată, imaginea braţului său prins în gura acelui câine îi veni în minte. Îl vedea pe câine nu *muşcându–l,* nici *mâncându–l,* ci *tocându–l,* aşa cum dinţii numeroşi ai mărunţitoarelor de lemn toacă scoarţe, frunze şi crengi subţiri. „Cât o să dureze?” se întrebă şi se uită la ochii ăia murdari care–l priveau fix pe faţa acoperită de păr şi ştiu că n–o să mai dureze mult. Sau dacă potaia îl apuca de boaşe, în schimb? Sau dac…

Dar McCarty spusese ceva şi aştepta un răspuns. Pop îşi îndreptă atenţia asupra individului şi, dacă mai avea vreo speranţă că ar putea să–şi vândă marfa, aceasta i se spulberă. Pălărierul Nebun *extraordinaire,* care şi–ar fi petrecut bucuros o după–amiază cu tine în încercarea de a invoca strigoiul dragului tău unchi Ned, plecat dintre noi, dispăruse. În locul său era acum cealaltă latură a lui McCarty: realistul pragmatic care, timp de doisprezece ani la rând, ajunsese pe lista revistei *Fortune* cu cei mai bogaţi oameni din America — nu pentru că era un aiurit care avusese bafta să moştenească un purcoi de bani şi un personal loial şi capabil

care să–i administreze şi să–i inmulţească respectivul bănet, ci pentru că fusese un geniu al proiectării şi dezvoltării aparatelor aerodinamice. Nu era la fel de bogat ca Howard Hughes, dar nici la fel de nebun, cum ajunsese în final Hughes, nu era. Când era vorba de fenomene paranormale, omul era un Pălărier Nebun. Totuşi, dincolo de limitele acelui domeniu, era un rechin care–i făcea pe cei de teapa lui Pop Merrill să arate ca nişte mormoloci fojgăind printr–o băltoacă de nămol.

— Scuze, zise Pop. Mi s–a dus mintea–n altă parte, domnule McCarty.

— Am spus că e fascinant, spuse McCarty. Mai ales la indiciile subtile privind trecerea timpului de la un cadru la celălalt. Cum funcţionează? Un aparat înăuntrul altui aparat?

— Nu pricep la ce vă referiţi.

— Nu, nu un aparat, zise McCarty, vorbind pentru sine. Luă aparatul şi–l scutură aproape de ureche. Mai degrabă un soi de dispozitiv de rulare.

Pop se holbă la celălalt fără să aibă habar despre ce vorbea… atât că, indiferent despre ce era vorba, concluzia era NU CUMPĂR. Şi mai făcuse şi călătoria aia blestemată în acel prăpădit de avion (experienţă pe care, în curând, avea s–o repete) şi totul de pomană. Dar de ce? De ce? Fusese atât de *sigur* de omul ăsta, care

era în stare să creadă că Podul Brooklyn era o iluzie spectrală din „cealaltă lume”, dacă îi *spuneai* că aşa stau lucrurile. Şi atunci de ce?

— Fante, bineînţeles! Spuse McCarty, încântat ca un copil. *Fante!* În carcasă ai o curea circulară pe scripeţi, care are câteva fante. Fiecare fantă conţine câte o imagine Polaroid expusă a acestui câine. Continuitatea sugerează — se uită cu atenţie din nou la poze — da, că e posibil ca acest câine să fi fost *filmat,* iar pozele Polaroid au fost făcute pe baza cadrelor individuale. Când e declanşat obturatorul, o imagine cade din fanta ei şi iese la iveală. Bateria învârteşte cureaua îndeajuns ca să poziţioneze următoarea fotografie şi… *voilà!*

Expresia plăcută îi dispăruse subit de pe faţă, iar Pop văzu un om care arăta ca şi cum şi–ar fi croit calea spre celebritate şi avere călcând peste trupurile frânte, sângerânde ale concurenţilor săi… lucru care i–a făcut chiar plăcere.

— Joe o să te ducă înapoi, zise el. Vocea i se răcise şi devenise impersonală. Eşti bun, domnule Merrill — omul ăsta, realiză posomorât Pop, n–o să–i mai zică Pop niciodată — trebuie să recunosc. Până la urmă, ai întrecut măsura, dar multă vreme m–ai cam păcălit. Ia zi, cu cât m–ai tras pe sfoară? Totul a fost vorbărie goală?

— Nu te–am tras pe sfoară nici măcar cu un cent, zise Pop, minţind cu tupeu. Nu ţi–

am vândut nici măcar un lucru despre care n–am fost convins că e ceva veritabil şi ce vreau să spun e că asta e valabil şi pentru aparatul foto.

— Îmi faci greaţă, replică MeCarty. Nu pentru că am avut încredere în dumneata; am avut eu încredere în alţii, care erau nişte şarlatani şi impostori. Nu pentru că mi–ai luat banii; erau prea puţini ca să conteze. Îmi faci greaţă pentru că, din pricina unor oameni ca dumneata, cercetările ştiinţifice privind fenomenele paranormale au rămas în Evul Mediu, ceva de care se râde, ceva pe care poţi să–l dai la o parte ca fiind o provincie rezervată exclusiv excentricilor şi idioţilor. Singura consolare e că, mai devreme sau mai târziu, oamenii ca dumneata întrec măsura. Lăcomia vă copleşeşte şi încercaţi să vindeţi ceva ridicol ca aparatul ăsta. Vreau să pleci imediat de–aici, domnule Merrill!

Pop îşi vârâse pipa în gură şi ţinea un chibrit Diamond Blue Tip în mâna tremurândă. McCarty arătă cu degetul spre el şi ochii glaciali de deasupra degetului îl făceau să arate ca o ţeavă de pistol.

— Şi dacă–ndrăzneşti să aprinzi porcăria aia împuţită aici, zise el, o să–l pun pe Joe să ţi–o smulgă din gura şi să–ţi arunce jăraticul în pantaloni. Aşa încât, dacă nu vrei să pleci din casa mea cu curul slăbănog în flăcări, îţi sugerez…

— Da’ ce–ai păţit, domnule McCarty?

Îndrăzni Pop să replice cu o voce slabă. Că doar pozele alea n–au ieşit din aparat gata developate! *Ai văzut cu ochii dumitale cum s–au developat!*

— O emulsie pe care orice puşti cu o trusă de chimie de doişpe dolari ar fi putut s–o prepare, zise cu răceală McCarty. Nu e ca fixativul de catalizator folosit de cei de la Polaroid, dar e pe–aproape. Îţi expui polaroidele — sau le creezi din cadre de film, dacă aşa ai procedat — şi le duci într–o cameră obscură standard, iar acolo le mânjeşti cu smacul dumitale. Când se usucă, le bagi în aparat. Când ies afară, arată ca orice poză Polaroid care n–a început încă să se developeze. Gri compact cu o bordură albă. Apoi lumina intră în contact cu emulsia preparată în casă, provocând o transformare chimică şi emulsia se evaporă, lăsând să se vadă imaginea pe care dumneata ai făcut–o cu câteva ore, zile sau săptămâni înainte. Joe?

Înainte ca Pop să mai poată spune ceva, se pomeni înşfăcat de braţe şi împins, practic, afară din sufrageria spaţioasă, cu pereţi din sticlă. Oricum, n–ar mai fi spus nimic. Printre multele lucruri pe care trebuie să le ştie un bun un om de afaceri se numără şi acela de a şti când să se recunoască înfrânt. Cu toate acestea, îi venea să strige peste umăr: *Vine câte–o pizdă cu părul vopsit şi cu un glob de cristal comandat prin poştă*

de la revista Fate *şi face să plutească o carte sau o veioză, ori vreo partitură într–o cameră întunecoasă şi mai–mai să te caci pe tine, dar când îţi arăt un aparat care face poze dintr–o altă lume, mă arunci pe scări afară! Eşti nebun de legat, fără doar şi poate. Ei, să te ia dracu' atunci! Are balta peşte!*

Şi, într–adevăr, avea.

Pe 5 octombrie, Pop s–a urcat în maşina lui perfect întreţinută şi s–a dus la Portland, ca să le facă o vizită surorilor Pus.

Surorile Pus erau surori gemene care locuiau în Portland. Aveau în jur de optzeci de ani, dar arătau mai bătrâne decât Stonehenge. Fumau Camel ţigară de la ţigară şi făceau asta de la vârsta de şaptesprezece ani, te informau ele bucuroase. În pofida celor şase pachete pe care le răsdeau împreună zilnic, nu tuşeau niciodată. În rarele ocazii când îşi părăseau vila colonială din cărămidă roşie, erau duse cu maşina, un Lincoln Continental din 1958, care avea luciul sumbru al unui dric. Vehiculul era pilotat de o negresă care era doar cu puţin ma tânără decât surorile Pus. Şoferiţa asta era probabil mută, dar era posibil să fie ceva mai deosebit: una dintre puţinele fiinţe cu adevărat taciturne pe care le–a creat vreodată Dumnezeu. Pop nu ştia şi nici nu întrebase vreodată. Făcuse afaceri cu cele două doamne vârstnice de aproape treizeci

de ani, negresa fusese cu ele în toată această perioadă, în cea mai mare parte a timpului şofând maşina, uneori spălând–o, alteori tunzând gazonul sau tufişurile din jurul casei, alteori ducându–se până la cutia poştală de la colţ cu scrisori adresate de surorile Pus Dumnezeu ştie cui (nu ştia nici dacă negresa intrase sau dacă i se permitea să intre în casă, doar că n–o văzuse niciodată înăuntru) şi în tot acest timp n–o auzise niciodată vorbind pe această minunată făptură.

Vila colonială se afla în districtul Bramhall din Portland, care e pentru Portland ceea ce zona Beacon Hill e pentru Boston. În acest din urmă oraş, în ţinutul fasolei şi al codului, se spune că cei din familia Cabot vorbesc doar cu cei din familia Lowell, iar aceştia din urmă vorbesc doar cu Dumnezeu, dar surorile Pus şi puţinele lor contemporane din Portland rămase în viaţă ar susţine cu calm că cei din familia Lowell[45] transformaseră o legătură privată într–una cu cuplaj, la câţiva ani după ce membrii familiei Deere şi contemporanii lor din Portland întinseseră primul cablu.

Şi, firește, nici un om întreg la minte nu le–ar fi numit Surorile Pus[46] în faţă, aşa cum nici un om întreg la minte nu şi–ar vârî nasul

---

[45] Familii „istorice” din Boston.

[46] Pus înseamnă puroi în lb. engleză.

într–un ferăstrău cu bandă ca să–şi rezolve o mâncărime în zona respectivă. Erau Surorile Pus când nu se aflau prin preajmă (şi când puteai să fii sigur că nu te afli în compania vreunui purtător ele vorbe), dar adevăratele lor nume erau domnişoara Eleusippus Deere şi doamna Meleusippus Verrill. Tatăl lor, hotărât să combine pioşenia de creştin devotat cu o etalare a propriei erudiţii, le–a dat numele a doi dintre tripleţii care au devenit cu toţii sfinţi[47]... dar care, din nefericire, fuseseră sfinţi *bărbaţi.*

Soţul lui Meleusippus murise cu foarte mulţi ani în urmă, de fapt, în timpul Bătăliei din Golful Leyte[48] din 1944, dar ea îi păstrase cu hotărâre numele de atunci, ceea ce te punea în imposibilitatea de a alege calea mai uşoară de a le numi, pur şi simplu, „domnişoarele Deere”. Nu, trebuia să exersezi blestematele alea de nume complicate până când ieşeau pe gură lin, ca rahatul dintr–un cur lubrifiat. Dac–o zbârceai o singură dată, îţi păstrau ranchiună şi puteai să le pierzi de cliente şase luni, poate chiar un an. Dac–o zbârceai de două ori, nu era cazul să te mai osteneşti să suni. Niciodată.

Având pe scaunul de alături cutia din

---

[47] Al treilea se numea Speusippus.

[48] Cea mai mare bătălie navală din istoria modernă, între navele Aliaţilor şi rămăşiţele flotei imperiale japoneze.

oţel ce conţinea aparatul Polaroid, Pop conducea maşina şi repeta numele iar şi iar, cu glas scăzut:

— Eleusippus. M*ele*usippus. Eleusippus şi Meleusippus. Mdeah. În regulă.

Dar, aşa cum s–a dovedit, pronunţarea celor două nume a fost singurul lucru în regulă. Cele două surori s–au arătat la fel de puţin interesate de achiziţionarea Polaroidului ca şi McCarty… deşi Pop fusese atât de şocat de *acea* întâlnire, încât s–a dus la ele pe deplin pregătit să accepte cu zece mii de dolari mai puţin, sau cincizeci la sută din cât estimase iniţial, foarte încrezător, că ar valora aparatul foto.

Bătrâna negresă grebla frunzele, lăsând vederii un gazon care, deşi se făcuse octombrie, era încă verde precum postavul de pe masa de biliard. Pop o salută cu o uşoară mişcare a capului. Ea se uită la el, privi *prin* el şi continuă să mânuiască grebla. Pop apăsă butonul şi, undeva în adâncurile clădirii, se auzi o sonerie. *Conac* părea a fi un termen cât se poate de potrivit pentru domiciliul Surorilor Pus. Deşi nu era nici pe departe la fel de mare ca unele case vechi din districtul Bramhall, întunericul perpetuu care domnea înăuntru o făcea să pară mult mai spaţioasă. Sunetul soneriei chiar părea să ajungă până la uşă după ce trecuse plutind printr–un labirint de încăperi şi coridoare, iar acel sunet făcea mereu să

apară în mintea lui Pop o anumită imagine: căruciorul cu morţi trecând pe străzile Londrei în anul ciumei, cel care–l împingea agitând mereu clopoţelul şi strigând: „Scoateţi–vă morţii afară! Scoateţi–vă morţii afară! Pentru numele lui Dumnezeu, scoateţi–vă morţii afară!”

Sora Pus care a deschis uşa cam după o jumătate de minut arăta nu doar moartă, ci şi îmbălsămată; o mumie între buzele căreia cineva vârâse, în batjocură, un chiştoc fumegând de ţigară.

— Merrill, rosti doamna. Avea o rochie de un albastru–închis, iar părul şi–l vopsise într–o nuanţă asortată, încerca să–i vorbească aşa cum o doamnă din înalta societate i s–ar adresa unui negustor ajuns din greşeală la uşa ei, dar Pop putea să–şi dea seama că, în felul ei, era la fel de incitată ca şi nemernicul acela de McCarty; diferenţa era că Surorile Pus se născuseră în Maine, fuseseră educate şi crescute în Maine şi aveau să moară in Maine, în vreme ce McCarty provenea de undeva din Midwest, un loc în care, după toate aparenţele, arta şi meşteşugul tăcerii nu erau considerate esenţiale pentru educaţia unui copil.

O umbră trecu iute pe undeva pe la capătul dinspre salon al holului, abia vizibilă peste umărul surorii care deschisese uşa. Era cealaltă. Oh, erau nerăbdătoare, fără doar şi poate. Pop începu să se întrebe daca n–ar

putea să stoarcă, până la urmă, douăşpe miare de la ele. Poate chiar paişpe.

Pop ştia că *putea* să zică: „Am onoarea să mă adresez domnişoarei Deere sau doamnei Verrill?”, fără să greşească deloc şi fiind totodată şi întru totul politicos, dar mai avusese de–a face cu perechea asta de coţofene excentrice şi ştia că, deşi Sora Pus care–i deschisese uşa n–ar fi ridicat din sprânceană, ci i–ar fi spus pur şi simplu cu cine are de a face, ar fi pierdut cel puţin un miar procedând astfel. Cele două surori se mândreau mult cu ciudatele lor nume masculine şi erau dispuse să–l trateze cu mai multă îngăduinţă pe unul care se străduia şi greşea decât pe cel care alegea calea mai uşoară de ieşire din încurcătură.

Aşa încât, rostind în gând la repezeală o rugăciune, să nu i se împleticească limba taman la momentul decisiv, îşi dădu întreaga silinţă şi ascultă încântat cum cele două nume îi ies din gură la fel de cursiv ca şi vorbele meşteşugite ale unui negustor de piei de cloşcă.

— Sunteţi Eleusippus sau Meleusippus? Întrebă el, cu o mină ce sugera că era la fel de preocupat să le pronunţe corect numele ca şi cum le–ar fi chemat Joan şi Kate.

— Meleusippus, domnule Merrill, spuse ea, aha, bun, acum era *domnul* Merrill şi pe cât de sigur devenise că totul va merge ca uns, pe atât de tare se înşela. Vă rog să

poftiţi înăuntru.

— Mulţumesc din suflet, spuse Pop şi intră în străzile întunecoase ale Conacului Deere.

— Oh, *Doamne!* Exclamă Eleusippus Deere când fotografia Polaroid începu să se developeze.

— Ce *sălbatic* pare! Observă Meleusippus Verrill tonalităţile glasului trădându–i consternarea şi teama.

Într–adevăr, câinele se făcea din ce în ce mai urât, Pop era nevoit s–o recunoască şi mai era ceva care–l îngrijora şi mai mult: succesiunea în timp a imaginilor părea să se accelereze.

Pentru fotografia demonstrativă le pozase pe Surorile Pus pe sofaua lor Queen Anne. Blitzul şi–a aprins lumina albă şi strălucitoare transformând pentru o clipită încăperea dintr–un purgatoriu care separa tărâmul celor vii de cel al morţilor, în care cele două relicve reuşeau cumva să subziste, în ceva plat şi strident totodată, ca o fotografie făcută de poliţie într–un muzeu în care s–a comis o crimă.

Numai că poza care a ieşit din aparat nu le arăta pe Surorile Pus şezând una lângă cealaltă pe canapeaua din salon, ca două cotoare de cărţi identice. În fotografie se vedea un câine negru, întors acum în aşa fel încât stătea cu faţa către cameră şi către fotograful care fusese într–atât de nebun

încât să stea acolo şi să facă întruna pozele alea. Acum, toţi colţii erau dezveliţi într–un rânjet dement, ucigaş, iar capul animalului se înclinase uşor spre stânga, într–un gest tipic animalelor de pradă. Pop îşi zise că acel cap va continua să se încline în timp ce fiara se repezea asupra victimei, îndeplinind două scopuri: să mascheze zona vulnerabilă a cefei faţă de un posibil atac şi să pună capul într–o poziţie în care, după ce colţii erau înfipţi temeinic în carne, să se poată roti din nou în sus, smulgând astfel o halcă de ţesut viu din trupul ţintei sale.

— Vai ce *îngrozitor* e! Spuse Eleusippus, aşezându–şi palma mumificată pe pielea solzoasă a cefei.

— Pe–a dreptul înfiorător! Aproape că gemu Meleusippus, aprinzându–şi încă un Camel de la chiştocul celei de dinainte cu o mână care–i tremura atât de rău, încât nu lipsi mult să–şi ardă colţul stâng crăpat şi fisurat al gurii.

— E ceva totalmente in–ex–PLIC–abil! Exclamă triumfător Pop, zicându–şi în gând: „Ce mi–ar fi plăcut să fii aici, McCarty, căcănar tembel! Ce mi–ar fi plăcut! Iată două doamne care–au văzut multe la viaţa lor şi care nu consideră că acest nenorocit de aparat foto e doar un fel de truc de magie de la vreun spectacol de bâlci.”

— Arată şi ceva care *s–a întâmplat?* Rosti în şoaptă Meleusippus.

— Sau ceva care se va întâmpla? Adăugă Eleusippus cu o voce la fel de impresionată.

— Habar n–am, zise Pop. Tot ce pot să vă spun sigur e că am văzut o groază de ciudăţenii de când trăiesc pe pământul ăsta, dar ceva mai tare decât pozele astea, nu.

— Nu sunt surprinsă! (Eleusippus).

— Nici eu! (Meleusippus).

Pop se pregătea să îndrepte conversaţia în direcţia preţului — o chestiune delicată când aveai de–a face cu oricine, darămite când la mijloc erau Surorile Pus: când se ajungea la negocieri dure, erau la fel de delicate ca două fecioare — ceea ce, din câte ştia Pop, măcar una dintre ele era. Tocmai se decisese asupra abordării care începea cu: „Vreau să vă spun de la bun început că nici o clipă nu mi–a trecut prin minte să vând aşa ceva, dar… “ (abordare mai veche chiar şi decât Surorile Pus — deşi după ce le–ai fi cercetat mai îndeaproape, ai fi ajuns la concluzia că nu cu mult mai veche; la drept vorbind, *le plăcea* sa audă acea frază, aşa cum copilaşilor le place să asculte aceeaşi poveste iarăşi şi iarăşi), când Eleusippus îl puse pur şi simplu cu botul pe labe zicându–i:

— Nu ştiu ce părere are sora mea, domnule Merrill, dar eu nu m–aş simţi prea în largul meu uitându–mă la ceea ce dumneata ai avea să — şi aici, o mică şi îndurerată

pauză — ne oferi pe linie de afaceri până nu duci acel… aparat fotografic, sau ce drăcovenie o mai fi şi aia… înapoi în maşină.

— Sunt întrutotul de acord, spuse Meleusippus, strivind Camelul pe jumătate fumat într–o scrumieră în formă de peşte care făcea orice, în afară de–un singur lucru: *să se cace* chiştoace de Camei.

— Fotografiile cu fantome, zise Eleusippus, sunt una. Au o anumită…

— *Demnitate,* sugeră Meleusippus.

— Da! Demnitate! Dar câinele ăla… Bătrâna chiar se înfioră. Ai impresia că se pregăteşte să sară din poza aia şi *să muşte* pe una dintre noi!

— Pe noi toţi! Generaliză Meleusippus.

Până la acest ultim schimb de replici, Pop fusese convins — poate şi pentru că *trebuia* să fie — că surorile nu făcuseră decât să–şi înceapă partea lor de târguială şi încă într–un stil admirabil. Dar tonurile vocilor lor, la fel de identic ca şi feţele şi siluetele lor (dacă se putea spune că *posedă* calităţi precum silueta), depăşea puterea lui de a nu crede. Nu aveau nici o îndoială că aparatul Sun 660 manifesta un soi de putere paranormală… *prea* paranormală, după gustul lor. Nu se târguiau; nu se prefăceau; nu se jucau cu el cu scopul de–a coborî preţul. Când au spus că nu vor să aibă de a face cu aparatul şi nici cu chestia ciudată pe care o făcea, chiar asta era ceea ce voiau să

spună — aşa cum nu comiseseră mojicia (şi chiar asta ar fi fost, în mintea lor) de a presupune sau chiar de a *visa* că vânzarea respectivului obiect fusese scopul venirii lui acolo.

Pop se uită în jur, prin salon. Era ca încăperea unei bătrâne dintr–un film horror pe care–l urmărise cândva pe videocasetofon — o porcărioară numită *Burnt Offerings,* în care o babă corpolentă încerca să–şi înece fiul în piscină, dar nici unul dintre personaje nu se dezbrăca măcar de haine. Camera acelei bătrâne era plină, până la refuz, de fapt *înţesată* cu fotografii vechi şi noi. Acestea erau aşezate pe mese şi pe poliţa şemineului în rame de tot felul; acopereau atât de bine pereţii încât nu puteai nici măcar să distingi modelul tapetului.

Salonul Surorilor Pus nu era chiar în halul ăla, dar tot erau o mulţime de fotografii; probabil, erau vreo sută si cincizeci, dar păreau de trei ori mai multe într–o încăpere mică şi întunecoasă ca asta. Pop venise îndeajuns de des aici ca să le observe pe fiecare dintre ele măcar in trecere, iar pe unele le cunoştea chiar mai bine, pentru că el fusese cel care le vânduse lui Eleusippus şi Meleusippus.

Surorile Pus aveau o mulţime de „fotografii cu fantome”, cum le numea Eleusippus Deere, cu totul poate că se adunau cam o mie, dar chiar şi ele îşi

dăduseră seama că o încăpere de mărimea salonului lor era limitată din perspectiva spaţiului de expunere, dacă nu şi din cea a bunului gust. Restul fotografiilor cu fantome erau împrăştiate în celelalte paisprezece camere ale conacului. Pop le văzuse pe toate. Se număra printre puţinii fericiţi cărora li se oferise ceea ce Surorile Pus numeau, cu grandoare simplă, Turul. Dar aici, în salon, îşi ţineau preţioasele „fotografiile cu fantome”, cea mai preţioasă dintre ele atrăgând privirile prin simplul fapt că stătea într–o splendoare solitară pe capacul pianinei Steinway, lângă bovindouri. În poza cu pricina, un cadavru levita din propriul sicriu sub ochii îngroziţi a circa cincizeci–şaizeci de participanţi la înmormântare. Era o făcătură, fireşte. Până şi–un copii de zece — la naiba, chiar unul de *opt* ani — şi–ar fi dat seama că–s false. Prin comparaţie, fotografiile cu spiriduşi dansând, care–l fermecaseră atât de mult pe bietul Arthur Conan Doyle spre sfârşitul vieţii sale, păreau desăvârşite. De fapt, în timp ce–şi plimba privirea prin încăpere, Pop nu văzu decât două fotografii care să nu fie falsuri vădite. Acelea ar fi necesitat o cercetare mai atentă ca să se desluşească şiretlicul folosit. Şi totuşi, aceste păsărici antice, care colecţionaseră toată viaţa lor „fotografii cu fantome” şi se dădeau mari experte în domeniu, se purtau ca două adolescente la vizionarea unui film horror

atunci când el le–a arătat nu doar o fotografie *paranormală,* dar şi nenorocitul de *aparat* paranormal care nu–şi făcea numărul doar o dată pentru a se lăsa apoi de meserie, precum cel care făcuse poza cu doamna–fantomatică, care privea întoarcerea acasă a celor plecaţi la vânătoare de vulpi, ci şi–l făcea *iarăşi* şi *iarăşi* şi *iarăşi* şi câţi bani cheltuiseră pe toate chestiile alea care nu erau decât *căcăţişuri?* Câteva mii? Câteva zeci de mii? Câteva *sute* de…

— … să ne arăţi? Îl întreba Meleusippus.

Pop Merrill îşi forţă buzele să se ridice în ceea ce trebuie să fi fost, de bună seamă, măcar o imitaţie rezonabilă de Zâmbet de Om Cumsecade, pentru că cele doua surori nu manifestară nici surprindere, nici neîncredere.

— Iertăciune, scumpă doamnă, zise Pop. Cred că mintea mea a început să rătăcească un minut–două. Cred că tuturor ni se mai întâmplă, o dată cu vârsta.

— Noi avem optzeci şi trei de ani, iar minţile *noastre* sunt limpezi ca o vitrină, spuse Eleusippus cu vădită dezaprobare.

— Ca o vitrină *proaspăt spălată,* preciză Meleusippus. Te întrebasem dacă ai mai avea să ne mai arăţi nişte fotografii noi… fireşte, după ce vei fi luat de–aici blestemăţia aia.

— A trecut o *veşnicie* de cand n–am

mai văzut nişte poze cu adevărat reuşite, spuse Eleusippus, aprinzându–şi încă un Camel.

— Luna trecută ne–am dus la Providence, unde s–a ţinut Convenţia de Spiritism şi Tarot din New England, spuse Meleusippus şi, în vreme ce conferinţele au fost deosebit de instructive…

— … şi de înălţătoare…

— … foarte multe dintre fotografii erau nişte falsuri *grosolane!* Până şi–un copil de zece…

— … de *şapte!…*

— … ani ar fi putut să vadă despre ce e vorba. Aşadar… Meleusippus făcu o pauză. Pe chipul ei se întipări o expresie de perplexitate care lăsa impresia că–i provoca o suferinţă (muşchii ei faciali se atrofiaseră de mult în expresii de plăcere moderată şi de cunoaştere senină). Sunt încurcată. Domnule Merrill, trebuie să recunosc că sunt puţin cam nedumerită.

— Tocmai mă pregăteam să spun acelaşi lucru, zise Eleusippus.

— De ce–ai adus chestia aia îngrozitoare? Întrebară Meleusippus şi Eleusippus într–o perfectă armonie pe două voci, viciată doar de răguşeala nicotinică a glasurilor lor.

Imboldul pe care Pop îl simţi ca să le răspundă „Findcă nu ştiam că sunteţi aşa nişte vaci bătrâne şi căcăcioase” fu atât de

puternic încât, preţ de o secundă îngrozitoare, chiar crezu că rostise acele cuvinte, aşa că se chirci temător, aşteptându–se să audă două ţipete revoltate înălţându–se între pereţii sacri ai salonului, ţipete care s–ar fi auzit ca scrâşnetul unor joagăre tăind nişte buşteni noduroşi de pin şi–ar fi crescut în intensitate până când sticla ramelor tuturor pozelor măsluite din încăpere s–ar fi sfărâmat într–o agonie vibratoare.

Ideea că ar fi putut să dea glas unui gând atât de oribil dură doar o fracţiune de secundă, dar când o retrăi ulterior în nopţile fără somn, în murmurul adormit a ceasurilor de la parter (şi în vreme ce Polaroidul lui Kevin Delevan stătea ghemuit, neadormit, în sertarul încuiat al bancului de lucru), păru mult mai lungă. În orele acelea de insomnie, uneori se pomenea dorindu–şi să o fi spus şi se întreba dacă nu cumva începea să–şi piardă minţile.

Ceea ce făcu, într–adevăr, fu să reacţioneze cu o iuţeală şi cu un abil instinct de conservare care erau aproape nobile. Să–şi verse năduful pe Surorile Pus i–ar fi oferit o imensă mulţumire, dar ar fi fost, din nefericire, o mulţumire de *scurtă durată.* Dacă le linguşea — lucru pe care–l şi aşteptau, căci toată viaţa lor se lăsaseră unse cu crema linguşirii (deşi respectiva cremă nu avusese nici un efect benefic asupra tenului lor) — poate că ar mai fi reuşit

să le vândă „fotografii cu fantome” măsluite în valoare de trei–patru mii de dolari, dacă surorile continuau să evite cancerul pulmonar, care fără doar şi poate ar fi trebuit să le vină de hac cu cel puţin zece ani în urmă.

Şi, în definitiv, mai erau şi alţi Pălărieri Nebuni în fişierul mintal al lui Pop, deşi nu atât de mulţi precum crezuse în ziua în care plecase să–l viziteze pe Cedric McCarty. O mică verificare scosese la iveală că doi dintre ei muriseră, iar unul învăţa în prezent cum se împletesc coşurile de nuiele într–un azil şic din nordul Californiei, care se îngrijea de cei incredibil de bogaţi dar ajunşi, din întâmplare, nebuni irecuperabili.

— La drept vorbind, zise el, am adus cu mine aparatul pentru ca dumneavoastră, doamnelor, să vă puteţi uita la el. Ce vreau să spun, se grăbi el să adauge, observându–le expresiile de consternare, e că ştiu cât de multă experienţă aveţi în acest domeniu.

Mulţumirea luă locul consternării; surorile schimbară priviri îngâmfate şi mulţumite de sine, iar Pop se pomeni că–şi doreşte să poată să ude cu benzină două dintre blestematele alea de pachete de Camel şi să le înfigă în cururile lor strâmte de fete bătrâne, după care să aprindă un chibrit. Atunci chiar c–ar fumega. Ar fumega ca nişte hornuri de sobă umplute până la refuz cu lemne, asta voia să spună.

— Mă gândeam că poate mă sfătuiţi ce să fac cu aparatul, asta voiam să spun, încheie el.

— Distruge–l! Zise fără întârziere Eleusippus.

— Eu aş folosi dinamita, spuse Meleusippus.

— Mai întâi acid, *pe urmă* dinamită, preciză Eleusippus.

— Exact, termină Meleusippus. E periculos. Nu trebuie să te uiţi la câinele ăla diabolic ca să–ţi dai seama de asta.

Se uită, totuşi; amândouă se uitară şi expresii identice de repulsie şi teamă trecură peste feţele lor.

— Simţi cum răsare *răuuul* din el, spuse Eleusippus cu un glas atât de rău–prevestitor, că ar fi putut să stârnească râsul, ca o adolescentă care–ar fi jucat una din vrăjitoarele din *Macbeth,* dar reuşi, nu se ştie cum, să nu stârnească ilaritate. Distruge–l, domnule Merrill. Înainte să se întâmple ceva groaznic. Înainte — poate, vei observa că am spus doar *poate,* să te distrugă pe dumneata.

— Ei, lăsaţi, zise Pop, iritat să constate că, fără voia lui, se simţea uşor stânjenit, asta ar însemna chiar să exagerăm un pic. E doar un aparat foto, asta vreau să spun.

Eleusippus Deere spuse pe un ton potolit:

— Şi planşeta care i–a scos un ochi bietei Colette Simineaux acum câţiva ani n–a

fost nimic altceva decât o scândură.

— Cel puţin până când oamenii ăia proşti, proşti, *proşti* şi–au pus degetele pe ea şi au trezit–o, completă Meleusippus, cu glas şi mai calm.

Părea să nu mai fi rămas nimic de spus. Pop luă aparatul — atent să–l apuce doar de curea, fără să atingă obiectul propriu–zis, deşi îşi spuse că făcea asta doar de hatârul celor două cotoroanţe — şi se ridică.

— Ei bine, voi sunteţi expertele, spuse el. Cele două bătrânici se uitară una la cealaltă, încântate de sine.

Da, retragere. Soluţia era retragerea… deocamdată, cel puţin. Dar încă nu terminase. După ploaie, vine şi vremea bună, iar pe asta te puteai bizui.

— Nu vreau să vă mai răpesc timpul şi, cu siguranţă, nu vreau să vă deranjez!

— Oh, dar nu ne deranjezi deloc! Spuse Eleusippus, ridicându–se şi ea.

— În ultimul timp primim aşa de puţin musafiri! Zise Meleusippus, ridicându–se la rândul ei.

— Du–l în maşină, domnule Merrill, spuse Eleusippus şi pe urmă…

— … vino să serveşti un ceai.

— Cu *gustări!*

Şi, cu toate că Pop nu voia nimic altceva decât sa se care de–acolo (şi să le spună chiar aşa: *Mulţumesc, dar trebuie să*

vă refuz. Vreau să plec dracului de–aci), făcu o mică plecăciune curtenitoare şi găsi şi un pretext oarecare.

— Ar fi o mare plăcere pentru mine, zise el, dar tem că mai am şi alte întâlniri. Nu ajung în oraş aşa des cum mi–ar plăcea.

Dacă ajungi să spui o minciună, poţi la fel de bine să minţi în cascadă, îi spunea adeseori tatăl lui Pop, iar ăsta fusese un sfat pe care–l respectase cu sfinţenie. Se uită la ceas cu exagerat de multă luare–aminte.

— Şi–aşa am zăbovit deja prea mult. Mă tem că m–aţi făcut să întârzii, dar presupun că nu sunt primul bărbat pe care l–aţi vrăjit astfel.

Bătrânicile chicotiră şi chiar se îmbujorară la fel, asemenea unor trandafiri tare vârstnici.

— Vai, domnule *Merrill!* Ciripi Eleusippus.

— Invitaţi–mă data viitoare, spuse el cu un zâmbet larg, care risca să–i taie faţa în două. Invitaţi–mă data viitoare, pe bunul Dumnezeu! Doar să–mi spuneţi şi să vedeţi de n–oi zice „da” mai iute ca goana calului!

Ieşi din casă şi, în timp ce una dintre ele se grăbea să închidă uşa în urma lui (or fi crezând că lumina soarelui le decolorează blestemăţiile alea de poze cu fantome false, îşi zise cu amărăciune Pop), se întoarse şi făcu o poză bătrânei negrese, care continua să grebleze frunzele. O făcu din impuls, aşa

cum sub imperiul unui impuls răutăcios cineva ar lua–o cu maşina pe câmp ca să omoare un sconcs sau un raton.

Buza de sus a negresei se încreţi ca într–un rânjet şi Pop văzu cu uimire cum femeia face către el semnul deochiului.

Se urcă în maşină şi dădu înapoi pe alee.

Spatele maşinii se afla pe jumătate în stradă şi tocmai se întorcea să se asigure că nu trece vreo maşină pe–acolo, când ochii îi căzură pe poza Polaroid pe care tocmai o făcuse. Încă nu era complet developată; avea aspectul încremenit şi lăptos al tuturor fotografiilor Polaroid aflate în curs de developare.

Şi totuşi, se făcuse îndeajuns de clară ca Pop să rămână cu ochii lipiţi de ea, mişcarea de inspiraţie, pe care tocmai o începuse inconştient, îngheţându–i dintr–o dată ca o adiere care se stinge inexplicabil, pentru o clipă. Chiar şi inima părea să–i fi încremenit între două bătăi.

Ceea ce Kevin îşi imaginase se întâmpla acum. Câinele tocmai îşi încheiase mişcarea de pivotare şi începuse să se apropie implacabil, parcă la comanda unei instanţe necruţătoare, de aparatul fotografic şi de persoana care–l ţinea… ah, dar de data asta *el* era cel care–l ţinea, nu? *El,* Reginald Marion „Pop” Merrill, îl ridicase şi apăsase pe butonul declanşatorul după ce–l îndreptase

spre bătrâna negresă, într–un moment de ciudă, ca un copil bătut de curând care trăgea cu puşcociul cu aer comprimat într–o sticlă aşezată pe un stâlp de gard, pentru că nu poate să–şi împuşte tatăl, cu toate că în acele momente umilitoare, în care poponeţul îl ustură de durere, ar fi mai mult decât fericit s–o poată face.

Câinele se apropia. Kevin ştiuse că asta o să se–ntâmple în continuare, iar Pop ar fi ştiut şi el dacă ar fi avut prilejul să se gândească la asta şi nu–l avusese — deşi, începând cu acea clipă, i se va părea foarte greu să se mai gândească la altceva atunci când îi venea în minte aparatul de fotografiat şi va constata că acele gânduri îi vor umple din ce în ce mai mult timpul, atât cel de veghe, cât şi cel petrecut în lumea viselor.

„Se apropie”, îşi zise Pop cuprins de acel gen de groază paralizantă pe care ar simţi–o cineva stând pe întuneric în vreme ce o Creatură, o Creatură de nedescris şi de nesuportat, se apropie cu ghearele şi colţii ei ascuţiţi ca nişte lame de brici. „O, Dumnezeule, se apropie, câinele ăla se apropie!”

Dar câinele nu doar se *apropia,* se şi *schimba.*

Era imposibil să spui în ce fel. Ochii îl dureau, prinşi între ceea ce ar fi trebuit să vadă şi ceea ce vedeau cu adevărat, iar în final, singurul punct de sprijin pe care–l putu

găsi fu unul mic: era ca şi cum cineva schimbase lentila obiectivului, de la una normală, la una pentru imagini panoramice, astfel încât fruntea câinelui, cu smocurile ei de păr încâlcit, părea cumva umflată şi teşită în acelaşi timp, iar ochii ucigaşi ai animalului păreau să fi căpătat nişte scânteieri impure de culoare roşie, asemenea petelor pe care bliţul Polaroidelor le pune în ochii oamenilor.

Trupul câinelui părea să se fi alungit, dar fără să slăbească; impresia era că, dimpotrivă, devenise mai corpolent — nu mai gras, ci mai musculos.

Iar colţii erau mai mari. Mai lungi. Mai ascuţiţi.

Pe neaşteptate, Pop îşi aminti de Cujo, Saint Bernardul lui Joe Camber — cel care–i ucisese pe Joe şi pe beţivanul ăla bătrân Gary Pervier, ca şi pe Big George Bannerman. Câinele turbase. Prinsese o femeie şi un băieţel în maşină acolo, la locuinţa lui Camber, iar după două sau trei zile puştiul murise. Iar acum Pop se întreba dacă la asta se uitaseră cei doi în acele zile şi nopţi lungi cât stătuseră ca–ntr–o capcană în cuptorul încins al maşinii lor; la asta sau la ceva asemănător, cu ochi roşii şi tulburi, cu colţi lungi şi ascuţiţi…

Un claxon sună nerăbdător.

Pop ţipă, simţind cum inima nu doar reîncepe să–i bată, ci cum o ia la goană, precum motorul unei maşini de Formula 1.

O dubă coti brusc pe după Sedan, care stătea pe jumătate pe alee, pe jumătate în îngusta stradă rezidenţială. Şoferul dubei scoase pumnul pe geamul deschis al maşinii şi–şi ridică sugestiv degetul mijlociu.

— Mânca–mi–ai ştoiu', pui de curvă ce eşti! Ţipă Pop. Continuă să dea înapoi maşina, dar cu atâta stângăcie încât dădu peste bordura de pe cealaltă parte a drumului. Răsuci cu furie de volan (apăsând fără să vrea pe claxon) şi apoi o luă din loc. Dar la trei intersecţii mai la sud, se văzu nevoit să tragă pe dreapta şi să stea liniştit timp de zece minute, aşteptând să i se domolească tremuratul, ca să poată conduce.

Nu făcuse nici o brânză nici cu Surorile Pus.

În următoarele cinci zile, Pop vizită pe rând numele rămase pe lista lui mentală. Preţul lui de pornire, care începuse de la douăzeci de mii cu McCarty şi scăzuse la zece cu Surorile Pus (nu că ar fi ajuns cu negocierile până la a menţiona preţul în vreunul dintre cazuri), se micşora constant pe măsură ce rămânea fără muşterii. În cele din urmă, rămase cu Emory Chaffee şi posibilitatea de a obţine, poate, două mii cinci sute de dolari.

Chaffee prezenta un paradox fascinant: în întreaga experienţă a lui Pop legată de

Pălărierii Nebuni — o experienţă îndelungată şi uluitor de variată — Emory Chaffee era singurul tip care, deşi *credea* în „cealaltă lume”, nu avea absolut nici un pic de imaginaţie. Faptul că un om cu mintea lui se gândise fie şi doar o singură dată la „lumea de dincolo” era surprinzător; că mai şi credea în ea era uluitor; iar faptul că plătea sume frumuşele ca să colecţioneze obiecte legate de acea lume era ceva care lui Pop i se părea absolut uimitor. Şi totuşi, aşa stăteau lucrurile, iar Pop l–ar fi plasat pe Chaffee mult mai sus pe lista lui dacă n–ar fi fost amănuntul că Chaffee era cel mai puţin avut dintre toţi Pălărieri Nebuni „bogaţi”. Se străduia, fără să reuşească, sa agaţe de firele destrămate ale unei averi de familie care cândva fusese impresionantă. În consecinţă, o scădere considerabilă a preţului pe care Pop avea să–l ceară pe Polaroidul lui Kevin.

„Dar”, îşi zise el, conducând maşina pe aleea năpădită de buruieni a ceea ce, în anii douăzeci, fusese una dintre cele mai faine locuinţe de vară din Sebago Lake, iar acum mai avea doar un pas sau doi până să coboare la stadiul de cea mai dărăpănată locuinţă permanentă din Sebago Lake (casa lui Chaffee din cartierul Bramhall al Portlandului fusese vândută pentru achitarea impozitelor cu cincisprezece ani în urmă), „dacă e să cumpere cineva blestemăţia asta,

cred că Emory va fi acela.”

Singurul lucru care–l mâhnea cu adevărat — iar asta se accentua pe măsură ce se apropia, fără succes, de capătul listei — era partea demonstrativă a afacerii. Putea să *descrie* ce făcea aparatul până făcea roşu în gât, dar nici măcar un papagal bătrân ca Emory Chaffee n–ar fi plătit o sumă importantă bazându–se doar pe descrieri.

Uneori Pop îşi reproşa că fusese o prostie să–l pună pe Kevin să facă toate acele poze ca el să poată realiza acea casetă video. Dar când ajungeai la esenţa lucrurilor, adică acolo unde ursul se cacă–n tufele de hrişcă, nu mai era sigur că ar fi avut vreo importanţă. Timpul trecea acolo, în acea lume (căci, ca şi Kevin, ajunsese să creadă că era vorba de o lume reală) şi trecea cu mult mai încet decât în asta… dar oare nu începea să curgă mai repede în timp ce câinele se apropia de aparat? Lui Pop aşa i se părea. La început, mişcarea câinelui de–a lungul gardului de uluci abia dacă putuse fi observată. Acum, trebuia să fii orb să nu vezi cum câinele se apropia de fiecare dată când apăsai pe butonul declanşatorului. Puteai să vezi diferenţa de distanţă, chiar şi atunci când instantaneele erau luate imediat unul după celălalt. Era aproape ca şi cum timpul de acolo încerca să… ei bine, încerca *să prindă din urmă* cumva şi să se sincronizeze cu cel de aici.

Dacă asta ar fi fost totul, ar fi fost şi–aşa îndeajuns de rău. Dar *nu* era totul.

Ăla nu era un câine, fir–ar să fie.

Pop nu ştia ce era, dar ştia, la fel de bine cum ştia că maică–sa era îngropată în Cimitirul Homeland, că ăla nu era un *câine.*

Crezuse că era un câine, pe când adulmeca pe lângă gardul de uluci, pe care între timp îl lăsase în spate la vreo trei metri; *arătase* ca un câine, chiar dacă unul nemaipomenit de rău, când îşi întorsese capul atât cât să–i vezi moaca.

Dar acum lui Pop i se părea că nu seamănă cu nici o făptură care trăise vreodată pe pământul lui Dumnezeu şi probabil că şi în iadul lui Lucifer. Ceea ce–l tulbura şi mai mult era asta: puţinii oameni, pentru care făcuse pozele demonstrative, nu păruseră să vadă acest lucru. În mod inevitabil aveau gesturi de repulsie, spuneau că e cea mai urâtă şi mai înfiorătoare javră maidaneză pe care o văzuseră vreodată, dar atât. Nici măcar unul dintre ei nu lăsa să se înţeleagă că acel câine, din aparatul foto Sun 660 al lui Kevin, se transforma într–un fel de monstru pe măsură ce se apropia de fotograf. Pe măsură ce se apropia de lentilele care puteau să fie un fel de portal între lumea de dincolo şi cea de aici.

Pop se gândi din nou (aşa cum făcuse şi Kevin): „Dar n–ar putea să treacă niciodată prin portal. Niciodata. Dac–o să se–ntâmple

ceva, o să vă spun ce–o să fie acel ceva, pentru că arătarea aia e un ANIMAL. O fi el unul al dracului de urât, chiar înspăimântător, ca una dintre chestiile despre care un copilaş îşi imaginează că s–ar afla în debara după ce maică–sa stinge lumina, dar rămâne un ANIMAL, iar dac–o să se întâmple ceva, o să fie aşa: o să fie o ultimă poză în care n–o să desluşeşti nimic pentru că diavolul–câine va fi sărit, se vede că asta vrea să facă, iar după asta aparatul fie n–o să mai funcţioneze, fie, dac–o să mai funcţioneze, o să facă nişte poze din care, după developare, n–o să se vadă decât nişte pătrăţele negre, fiindcă nu poţi să faci fotografii cu un aparat care are o lentilă spartă sau cu unul care s–a spart chiar în două, iar dacă posesorul acelei umbre o să scape aparatul când diavolul–câine o să ajungă la el şi la aparat şi–mi închipui c–aşa o să facă, e foarte probabil ca aparatul să cadă pe trotuar şi probabil SE VA sparge. Blestemăţia aia e numai din plastic, în definitiv, iar plasticul şi cimentul nu alcătuiesc deloc o tovărăşie prietenoasă”.

Dar Emory Chaffee ieşise între timp pe veranda lui scorojită, unde vopseaua se cojea de pe scânduri, iar scândurile însele se îndoiseră, desprinzându–se din poziţiile normale, iar plasele de sârmă căpătaseră culoarea ca de rugină a sângelui uscat, având şi găuri mari în ele. Emory Chaffee

purta un sacou care cândva fusese de un albastru elegant, dar fusese dus la curăţat de atâtea ori, încât rămăsese la cenuşiul banal al unei uniforme de liftier; Emory Chaffee cu fruntea lui înaltă, care se prelungea mult înapoi, până când dispărea în cele din urmă în puţinul păr care–i mai rămăsese şi cu rânjetul lui jovial care–i scotea la iveală incisivii uriaşi, ca de iepure, făcându–l să arate aşa cum îşi imagina Pop că ar arăta Bugs Bunny dacă Bugs ar fi suferit de o retardare mentală catastrofală.

Pop apucă aparatul de cureluşă — Doamne, cât ajunase să urască obiectul ăla! —, coborî din maşină şi făcu un efort să–i răspundă omului la rânjet şi la salutul făcut cu mâna.

La urma urmelor, afacerile sunt afaceri.

— Nu–i aşa că–i un căţel urâţel?

Chaffee studia Polaroidul care acum aproape că se developase complet. Pop îi explicase ce face aparatul foto şi se simţise încurajat de interesul şi curiozitatea sincere ale lui Chaffee. Apoi îi dăduse aparatul, îndemnându–l să pozeze orice voia.

Emory Chaffee, arătându–şi dinţii mari respingători, îndreptă aparatul Polaroid către Pop.

— În afară de mine, zise cu mare grabă Pop. Dac–ar fi s–aleg, mai bine–ai îndrepta spre mine o puşcă, decât aparatul ăla.

— Când vinzi un lucru, chiar îl vinzi, spuse pe un ton admirativ Chaffee, dar se conformă totuşi, îndreptând aparatul Sun 660 spre fereastra largă cu vedere către lac, o privelişte magnifică, ce rămăsese la fel de bogată precum fusese familia Chaffee însăşi în acei ani de după Primul Război Mondial, acei ani de aur care începuseră să se transforme în alamă pe la 1970.

Apăsă declanşatorul. Aparatul zumzăi.

Pop tresări. Constata acum că avea o tresărire ori de câte ori auzea acel sunet — zumzăitul ăla molciu. Încercase să–şi controleze reacţia, dar, spre marea sa uimire, realiza că nu poate.

— Da, dom’le, o fiară al naibii de urâtă! Repetă Chaffee după cercetarea pozei developate, iar Pop remarcă cu un amestec de încântare şi dezamăgire ca rânjetul acela jovial–lipicios dispăruse în sfârşit. Aparatul izbutise să facă măcar atâta lucru.

Şi totuşi, îi era la fel de limpede că omul nu vedea ceea ce el, Pop, vedea. Pop se pregătise într–o oarecare măsură pentru această eventualitate; cu toate acestea, sub masca lui de yankeu impasibil, era serios zdruncinat. Era încredinţat că dacă lui Chaffee i–ar fi fost dăruită puterea (căci asta părea să fie) să vadă ceea ce vedea Pop, cretinul ăla s–ar fi repezit în cea mai mare grabă către cea mai apropiată uşă.

Câinele — mă rog, nu mai era un câine, dar trebuia să–i zici *cumva* — nu–şi începuse încă saltul către fotograf, dar era pe punctul s–o facă; partea sa din spate se încordase şi, simultan, se lăsase mai aproape de trotuarul crăpat într–un fel care lui Pop îi amintea de maşinuţa tunată a unui puşti, tremurând din încheieturi, abia ţinută pe loc din ambreiaj la lumina roşie a semaforului; acul indicator al turometrului se ridicase la 60 x 10, motorul huruind prin ţevile cromate, pneurile late şi cu „carne” groasă fiind gata să facă macadamul să fumege cu un sărut lasciv.

Faţa câinelui nu mai era deloc recognoscibilă. Se strâmbase şi se contorsionase într–o arătare groaznică, de bâlci, care părea să aibă doar un singur ochi, negru şi duşmănos, nici rotund, nici oval, ci, cumva, *fluid,* ca albuşul unui ou în care fuseseră înfipţi dinţii unei furculiţe. Botul fiarei era ca un cioc negru, cu nişte găuri late şi adânci de–o parte şi de alta. Şi chestia aia care ieşea prin găuri să fi fost fum — ca aburii din răsuflătoarele unui vulcan? Poate — sau poate că partea asta era doar o închipuire.

„N–are–a face”, îşi zise Pop. „Apasă tu în continuare pe declanşatorul ăla sau lasă tâmpiţi ca ăsta de lângă tine s–o facă şi–o să afli, nu?”

Numai că *nu voia* să afle. Se uită la arătarea neagră, criminală, în blana căreia se

prinseseră vreo două duzini de ciulini, arătare care, practic, nu mai avea blană, ci nişte chestii ca nişte ţepi vii şi o coadă asemenea unei arme medievale. Observă umbra pentru care fusese nevoie de un mucos de liceu ca să–i înţeleagă semnificaţia — şi văzu că se schimbase. Unul dintre picioarele umbrei părea să fi făcut un pas înapoi — un pas foarte lung, chiar dacă luai în considerare efectul soarelui care apunea sau răsărea (apunea, de bună seamă; cumva, Pop devenise foarte sigur că soarele apunea, că noaptea avea să vină în lumea de dincolo, nu ziua).

Fotograful de „dincolo” descoperise în sfârşit că subiectul său nu avea de gând să şadă frumos „ca la fotograf”; asta nu făcuse parte niciodată din planurile sale. El intenţiona *să se hrănească,* nu să se–odihnească. *Ăsta* fusese planul.

Să se hrănească şi, poate, într–un fel pe care el, Pop, nu–l înţelegea, să evadeze.

„Află!” îşi zise el, ironic. „Dă–i bătaie! Fă în continuare poze! O să afli! O să afli CÂT N–AI SĂ POŢI DUCE!”

— Iar dumneata, domnule, spunea Emory Chaffee, căci nu se oprise decât pentru o clipă; făpturile înzestrate cu o imaginaţie săracă sunt arareori oprite în loc de chestii banale precum reflecţia — eşti un negustor al naibii de priceput!

Amintirea lui McCarty rămăsese foarte

aproape de suprafaţa minţii lui Pop şi încă–l mai durea.

— Dacă–ţi închipui că–i un fals… începu el.

— Un fals? Nici vorbă! Absolut… deloc! Zâmbetul dinţos al lui Chaffee se lăţi în toată splendoarea sa respingătoare. Îşi ridică braţele lateral, într–un gest care voia parcă să spună „desigur, glumeşti”. Dar, vedeţi, domnule Merrill, mă tem că nu putem să negociem asupra acestui obiect. Îmi pare rău că trebuie s–o spun, dar…

— De ce? Replică nerăbdător Pop. Dacă nu crezi că blestemăţia asta e un fals, de ce naiba n–o vrei? Şi fu uluit să–şi audă vocea înălţându–se într–un soi de furie plângăreaţă, plină de frustrare. Niciodată nu se mai întâmplase una ca asta, niciodată în istoria omenirii, Pop era sigur de asta şi nici n–avea să mai fie vreodată. Şi totuşi se părea că nu poa’ să se descotorosească de blestemăţia aia.

— Dar… Chaffee părea încurcat, ca şi cum n–ar fi fost sigur cum să formuleze, pentru că ceea ce avea de spus i se părea cât se poate de evident. În clipa aceea arăta ca un educator de grădiniţă cumsecade, dar nu foarte capabil, care încerca să înveţe un copil retardat cum să–şi lege şireturile. Dar, nu face nimic, nu–i aşa?

— Nu face nimic? Aproape că ţipă Pop. Nu–i venea să creadă că–şi pierdea controlul

într–o asemenea măsură şi şi–l pierdea tot mai mult cu trecerea timpului. Ce se întâmpla cu el? Sau, mai aproape de esenţă, ce–i făcea nemernicul ăla de aparat foto? Nu face nimic? Dar ce, eşti orb? Face poze din *lumea cealaltă!* Face poze care se mişcă în timp de la una la următoarea, indiferent *unde le faci* sau *când le faci* în lumea asta! Şi ăsta… arătarea asta… *monstrul* ăsta…

Oh! Oh, Doamne! În cele din urmă, o comisese. În cele din urmă, mersese prea departe. Putea s–o vadă din felul în care Chaffee se uita la el.

— Dar e doar un câine, nu–i aşa? Spuse Chaffee cu o voce joasă, liniştitoare. Era genul de voce pe care–ai folosi–o ca să linişteşti un nebun în timp ce infirmierele dau fuga până la dulăpiorul în care ţin seringile şi tranchilizantele.

— Mdeah, zise Pop încet şi cu oboseală în glas. E doar un câine, atâta tot. Dar ai spus–o cu gura dumitale că–i o fiară al naibii de urâtă.

— Aşa e, aşa e, am spus–o, zise Chaffee, recunoscând parcă prea repede. Pop îşi zise că dacă rânjetul individului se lăţea şi mai mult, putea să aibă şansa să vadă cu trei sferturi din ţeasta idiotului i se rostogoleau în poală. Dar… cu siguranţă că vă daţi seama, domnule Merrill… ce problemă prezintă asta pentru un colecţionar. Un colecţionar serios.

— Nu, cred că nu–mi dau seama, zise Pop, dar după ce trecuse prin toată lista de Pălărieri Nebuni, o listă ce părea atât de promiţătoare la început, începea să înţeleagă. De fapt, începea să vadă un întreg *noian* de probleme pe care aparatul Polaroid Sun le prezenta pentru un colecţionar serios. Cât despre Emory Chaffee… Dumnezeu ştia ce credea, exact, Emory.

— Fără doar şi poate că există lucruri precum fotografiile cu fantome, zise Chaffee cu o voce melodioasă şi pedantă, care–l făcu pe Pop să simtă că–i vine să–l strângă de gât. Dar astea nu–s fotografii cu fantome. Sunt…

— Dar în mod cert nu sunt nişte fotografii *normale!*

— Exact ce voiam să spun, zise Chaffee, încruntându–se uşor. Dar ce fel de fotografii *sunt* ele? Nu prea putem să ne dăm seama, nu? Nu poţi să arăţi decât un aparat perfect normal care fotografiază un câine care, după toate aparenţele, se pregăteşte să sară. Iar din momentul când o să sară, o să dispară din cadrul fotografiei. În acel moment, se poate întâmpla unul din mai multe lucruri. Aparatul ar putea începe să facă poze normale, cu alte cuvinte, poze ale obiectelor către care e îndreptat; se poate să nu mai facă deloc poze, fiindcă şi–a îndeplinit menirea unică, aceea de a fotografia — de *a imortaliza,* s–a putea spune — acel câine; sau ar putea să continue să fotografieze gardul

acela alb şi peluza prost îngrijită din spatele lui.

Se opri şi adăugă:

— Probabil că, la un moment dat, cineva ar putea să treacă pe–acolo, după vreo patruzeci de instantanee — sau după patru sute — dar, dacă fotograful nu schimbă unghiul, lucru pe care nu pare să–l fi făcut în vreuna din aceste imagini, trecătorul cu pricina n–ar putea fi văzut decât de la mijloc în jos. Mai mult sau mai puţin.

Şi, ca un ecou al tatălui lui Kevin, fără măcar să ştie cine era tatăl lui Kevin, adăugă:

— Iartă–mă că ţi–o spun, domnule Merrill, dar mi–ai arătat ceva pe care nu credeam c–am să–l văd vreodată: o întâmplare paranormală inexplicabilă şi aproape incontestabilă, care e de–a dreptul plictisitoare.

Această remarcă uluitoare dar aparent sinceră îl forţă pe Pop să nu ţină cont de ceea ce Chaffee ar fi putut să creadă despre sănătatea lui mintală şi să–l întrebe din nou:

— Din câte poţi dumneata să vezi, ţi se pare că–i doar un câine?

— Fireşte, zise Chaffee, arătându–se uşor surprins. Un câine vagabond care arată a fi excesiv de irascibil.

Oftă.

— Şi n–ar fi luat în serios, bineînţeles. Vreau să spun că n–ar fi luat în serios de

către oamenii care nu te cunosc personal, domnule Merrill. Oameni care nu sunt familiarizaţi cu onestitatea şi cinstea de care dai dovadă în astfel de chestiuni. Lasă impresia că–i un truc, înţelegi? Şi nici măcar unul ingenios. Ceva din categoria trucurilor magice pentru copii.

Cu două săptămâni în urmă, Pop ar fi combătut cu înverşunare o asemenea idee. Dar asta ar fi fost înainte de a pleca, mai exact de *a fi dat afară* din casa ticălosului de McCarty.

— Ei, dacă ăsta e ultimul dumitale cuvânt, zise Pop ridicându–se şi luând aparatul de curea.

— Regret că ai făcut atâta drum pentru un folos de mic, zise Chaffee… şi deodată, rânjetul lui oribil se arătă din nou, cu buzele lui elastice şi dinţii uriaşi, lucioşi de salivă. Tocmai mă pregăteam să–mi fac un sandvici Spam când ai apărut. N–ai vrea să–mi ţii companie, domnule Merrill? Chiar mă pricep la sandviciuri, fără falsă modestie. Secretul meu e că adaug puţin hrean şi ceapă de Bermuda, iar pe urmă…

— Sunt nevoit să vă refuz, rosti apăsat Pop. La fel ca în salonul Surorilor Pus, tot ce voia în acel moment era să plece de–acolo şi să se–ndepărteze cât mai rapid de idiotul ăla rânjitor. Pop avea o alergie acută faţă de locurile în care jucase şi pierduse. Iar în ultimul timp, locurile de acest fel se cam

înmulţiseră. Chiar excesiv de mult. Am mâncat deja de seară, asta voiam să spun. Trebuie să mă–ntorc acasă.

Chaffee râse cu o voce melodioasă.

— Chiar dacă muncitorul are mult de lucru în vie, recolta e bogată, zise el.

„Nu şi–n ultima vreme”, îşi zise Pop. „În ultima vreme, n–am mai cules nici o recoltă, fir–ar al dracului să fie!”

— E şi ăsta un mod de viaţă, în orice caz, replică Pop, reuşind în sfârşit să iasă din casă, care era umedă şi răcoroasă (cum era să trăieşti într–un asemenea loc în februarie, de exemplu, Pop nu–şi putea imagina) şi avea mirosul ăla amestecat, de şoricărime şi mucegai, care putea să vină de la draperiile şi husele de canapele care putrezeau… sau era doar mirosul pe care banii îl lasă în urmă atunci când au petrecut o lungă perioadă de timp într–un loc, după care l–au părăsit. Se gândi că aerul proaspăt de octombrie, înnobilat doar cu o adiere de mireasmă dinspre lac şi cu o aromă mai puternică de la acele de brad, nu mirosise niciodată atât de frumos.

Se urcă în maşină şi porni motorul. Spre deosebire de Sora Pus, care îl condusese până la uşă şi o închisese cu mare grabă în urma lui, parcă temându–se că vreo rază de soare ar putea s–o atingă şi s–o transforme în praf, ca pe–un vampir, Emory Chaffee stătea pe verandă, cu rânjetul lui

idiot pe faţă şi făcându–i cu mâna, de parcă l–ar fi condus pe Pop în port, la plecarea într–o croazieră pe ocean.

Şi, fără să se gândească, aşa cum o fotografiase pe (sau cel puţin îndreptase aparatul către) bătrâna negresă fără să se gândească, îl pozã pe Chaffee şi casa care tocmai începea să se descompună şi care era tot ce mai rămăsese din proprietăţile familiei Chaffee. Nu–şi amintea să fi ridicat aparatul de pe scaun, unde–l aruncase scârbit înainte să închidă portiera, nici măcar nu şi–a dat seama că aparatul era în mâinile sale sau că butonul declanşatorului a fost apăsat până când n–a auzit zumzetul mecanismului care împingea afară fotografia ca pe o limbă înmuiată într–un lichid cenuşiu insipid — lapte de magneziu, probabil. Sunetul acela făcea acum să–i vibreze terminaţiile nervoase, încordându–le la maximum; era ca atunci când ceva prea rece sau prea fierbinte atinge o plombă nouă.

A fost doar periferic conştient că Emory Chaffee râdea de parcă asta ar fi fost cea mai reuşită glumă din lume înainte să smulgă poza din fantă, cuprins de–un fel de groază furioasă, zicându–şi că doar îşi imaginase sunetul momentan şi neclar al unui mârâit, un sunet pe care l–ai putea auzi dacă o barcă cu motor s–ar apropia de tine în vreme ce tu stai cu capul sub apă; spunându–şi că doar îşi imaginase senzaţia

momentană că aparatul se *umflase* în mâinile sale, ca şi cum o imensă presiune interioară îi împinsese laturile înspre afară, momentan. Apăsă butonul torpedoului, aruncă pozele înăuntru şi apoi închise capacul atât de tare şi–atât de repede, încât îşi rupse unghia până la carne.

Dădu înapoi cu o mişcare smucită, aproape oprindu–se în loc, apoi nu lipsi mult să lovească unul dintre bătrânii brazi argintii care flancau capătul dinspre casă al lungii alei şi pe toată lungimea acelei alei i se păru că aude hohotele cretine de râs ale lui Emory Chaffee: *Ho! Ho! Ho! Ho!*

Inima îi bătea cu putere în piept, iar capul şi–l simţea de parcă acolo, înăuntru, cineva mânuia un baros. Micul mănunchi de vene cuibărite în adânciturile tâmplelor palpitau neîncetat.

Reuşi să–şi recapete cumpătul puţin câte puţin. După vreo opt kilometri, omuleţul dinăuntrul capului său încetase să mai mânuiască barosul. După şaisprezece kilometri (deja ajunsese aproape la jumătatea drumului de întoarcere în Castle Rock), pulsul îi revenea la normal. Şi atunci, îşi spuse: „N–ai să te uiţi la ea. N–AI SĂ TE UIŢI. Las–o naibii să putrezească acolo. N–ai de ce să te uiţi la ea, aşa cum n–ai de ce să mai faci altele. E timpul să treci chestia la capitolul pierderi. E timpul să faci ceea ce ar fi trebuit să–l laşi pe băiat să facă, din capul

locului.”

Aşa încât, bineînţeles, când ajunse la zona de servicii de la Castle View, un loc de unde puteai, se pare, să vezi toată partea de vest a statului Maine şi jumătate din New Hampshire, trase pe dreapta, opri motorul şi deschise torpedoul, de unde scoase la iveală fotografia pe care o făcuse cam cu tot atâta intenţie şi cunoştinţă de cauză cât ar avea un om care face ceva în timpul unui episod de somnambulism. Fotografia se developase înăuntru, fireşte; substanţele chimice depuse pe acel dreptunghi înşelător de plat se treziseră la viaţă şi–şi făcuseră treaba cu obişnuita lor eficienţă. Întuneric sau lumină, nu avea nici o importanţă pentru o fotografie Polaroid.

Creatura canină stătea acum complet ghemuită. Mai încordată de–atât nu putea să fie, ca un trăgaci perfect armat. Colţii îi ieşiseră din gură, aşa încât rânjetul arătării părea acum să fie nu doar expresia furiei, ci o simplă necesitate; cum era posibil ca buzele creaturii să fi acoperit vreodată acei colţi? Cum puteau maxilarele alea să mestece? Arăta acum mai mult ca o specie neobişnuită de mistreţ decât ca un câine, dar felul cum arăta cu adevărat nu semăna cu nimic din ceea ce Pop văzuse vreodată. Nu doar ochii îl dureau când se uita la el, îl durea şi mintea. Îl făcea să aibă senzaţia că o ia razna.

„Şi de ce să nu scap de aparatul ăsta chiar aici?” se gândi el deodată. „Poţi s–o faci. Dă–te jos din maşină, du–te până la balustrada de acolo şi aruncă–l peste ea. Şi totul dispare. Adio şi–un praz verde!”

Dar ăsta ar fi fost un gest impulsiv, iar Pop Merrill făcea parte din tribul Raţionalilor — aparţinea respectivei comunităţi cu trup şi suflet, asta vreau să spun. Nu voia să facă nimic sub imboldul clipei, pe care ulterior putea să–l regrete şi…

„Dacă *nu* faci asta, o să regreţi mai târziu.”

Dar nu. Şi nu şi nu şi nu! Nu se poate să acţionezi împotriva propriei tale firi. Nu e normal. Avea nevoie de un răgaz de gândire. Ca să fie sigur.

Făcu un compromis şi aruncă în schimb fotografia, după care porni la drum repede. Timp de un minut sau două, simţi că–i vine să vomite, dar senzaţia îi trecu. După aceea, se simţi mai stăpân pe sine. Întors în siguranţa prăvăliei sale, descuie cutia de oţel, scoase afară aparatul Sun, scotoci încă o dată prin chei şi o găsi cea de la sertarul unde–şi păstra articolele „speciale”. Dădu să pună aparatul înăuntru… şi se opri, încruntându–se. Imaginea tăietorului din curte îi pătrunse în minte cu atâta claritate, cu fiecare detaliu conturat cu precizie, încât ai fi zis că–i o fotografie.

Se gândi: „Şi să lăsăm toată povestea

aia despre omul care nu poate să acţioneze împotriva firii sale. Astea–s poveşti şi ştii bine asta. Nu e în firea omului să mănânce ţărână, dar, pe chelia lui Cristos, dacă cineva îţi lipeşte un pistol de tâmplă şi–ţi zice să mănânci, apoi mănânci şi–un castron întreg! Ştii că a sosit momentul, amice — momentul să faci ceea ce ar fi trebuit să–l laşi pe băiat să facă, din capul locului. În definitiv, nu e ca şi cum ai fi investit ceva în afacerea asta."

Dar la replica asta, o altă parte a minţii sale se ridică mânioasă, protestând cu pumnul ridicat: „Ba da! Am investit, fir–ar să fie! Băiatul ăla a făcut zob un aparat Polaroid în perfectă stare! E drept că n–o fi ştiut, dar asta nu schimbă realitatea că am un minus de o sută şi treizeci şi nouă de dolari!"

— Ei, rahat cu perje! Bombăni el cuprins de agitaţie. Nu e vorba de–asta. Nu e vorba de nenorociţii ăia de *bani!*

Nu — nu era vorba de nenorociţii ăia de bani. Putea să recunoască măcar că nu era vorba despre bani. Şi–i putea permite. Într–adevăr, Pop putea să–şi permită o groază de lucruri, inclusiv propria sa vilă din districtul Bramhall al Portlandului şi un Mercedes–Benz nou–nouţ pe care să–l ţină în şopron. N–ar fi cumpărat niciodată acele lucruri — era cât se poate de chibzuit şi prefera să considere că zgârcenia lui aproape patologică nu era altceva decât o foarte respectabilă cumpătare de yankeu get–beget

— dar asta nu însemna că nu putea să le aibă, dacă hotăra astfel.

Nu era vorba de bani; era vorba de ceva mult mai important decât ar putea banii să fie vreodată. Era vorba să nu se lase tras pe sfoară. Pop îşi făcuse un scop în viaţă din a nu se lăsa tras pe sfoară, iar în puţinele ocazii când i se întâmplase, se simţise ca un om în craniul căruia fojgăiesc nişte furnici roşii.

Să luăm, de exemplu, afacerea cu nenorocitul de pick–up Kraut. Când Pop aflase că negustorul ăla de antichităţi din Boston — Donahue îl chema — obţinuse cu cincizeci de dolari mai mult decât ar fi trebuit să obţină pentru un gramofon Victor–Graff din 1915 (şi care, de fapt, se dovedise a fi un model mult mai banal din 1919), Pop irosise multe ore de somn, în valoare de vreo trei sute de dolari, din pricina asta, uneori punând la cale diferite forme de răzbunare (fiecare fiind mai nebunească şi mai ridicolă decât precedenta), alteori ocărându–se singur pentru cât de prost fusese, zicându–şi că de bună seamă că începea să dea rateuri dacă un orăşean precum Donahue fusese în stare să–l tragă pe sfoară pe Pop Merrill. În fine, alteori şi–l imagina pe nenorocit povestindu–le partenerilor lui de pocher cât de simplu fusese, la naiba, toţi ăia de–acolo sunt nişte ţărănoi, era sigur că dacă încercai să–i vinzi Podul Brooklyn unui individ precum

şoarecele ăla de ţară, Merrill din Castle Rock, dobitocul te–ar întreba „Cât costă?” Pe urmă, el şi tovarăşii lui se lăsau pe spate în fotoliile lor din jurul mesei de pocher (de ce îi vedea mereu în jurul unei astfel de mese în acest morbid vis cu ochii deschişi, Pop n–ar fi putut să spună, dar aşa–i vedea), fumând trabucuri făcute din bancnote şi râzând ca o adunătură de idioţi.

Afacerea cu Polaroidul îl rodea ca un acid, dar încă nu era pregătit să renunţe la obiect.

Nu încă.

Eşti nebun! Strigă o voce către el. *Eşti nebun că nu laşi baltă totul!*

— Al dracului să fiu dac–o să mă dau bătut, bombăni el îmbufnat către glasul acela şi către prăvălia umbroasă şi pustie, care continua să ticăie în legea ei, ca o bombă cu ceas într–o valiză. *Al dracului* să fiu!

Dar asta nu însemna că urma să mai pornească în vreo călătorie prostească în încercarea de a vinde blestemăţia şi, cu siguranţă, nu însemna că va mai face vreo poză cu respectivul aparat. Socoti că mai rămăseseră cel puţin trei poze „sigure” în el şi că, în total, mai rămăseseră probabil vreo şapte, dar nu el era cel care avea să afle. Câtuşi de puţin.

Cu toate astea, era posibil să apară ceva. Nu se ştie niciodată. Şi, încuiat într–un sertar, nu mai putea să facă rău nici lui, nici

altcuiva, nu?

— Nu, admise cu vioiciune Pop ca pentru sine. Puse aparatul în sertar, îl încuie şi, vârându–şi cheile la loc, în buzunar, se duse la uşă şi întoarse semnul de ÎNCHIS pe cealaltă latură, pe care scria DESCHIS, cu aerul unuia care a scăpat pentru totdeauna de o problemă sâcâitoare.

Capitolul 10

Pop se trezi la trei dimineaţa, scăldat în sudoare şi holbându–se temător în întuneric. Ceasurile tocmai începuseră o nouă măsurătoare obosită a unei ore.

Nu acest sunet îl trezise, deşi ar fi fost posibil, dat fiind că nu se afla la etaj, în pat, ci la parter, chiar în prăvălie. Emporium Galorium era o peşteră întunecoasă, populată de umbre mătăhăloase create de stâlpii de iluminat de afară, care reuşeau să trimită prin vitrine exact atâta lumină cât să creeze senzaţia neplăcută a unor lucruri care stăteau ascunse dincolo de limitele vederii. Nu ceasurile îl treziseră, ci flash–ul. Constată îngrozit că se afla, îmbrăcat în pijamale, lângă bancul de lucru, ţinând în mâini aparatul Polaroid Sun 660. Sertarul „special” era deschis. Îşi dădu seama că, deşi făcuse doar o singură poză, degetul lui apăsase pe butonul declanşatorului iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. Ar fi făcut mult mai multe decât cea

care ieşise prin fanta de la baza aparatului, dacă n–ar fi avut un noroc chior. În pachetul de filme aflate la acel moment în aparat rămăsese o singură poziţie neexpusă.

Pop începu să–şi lase braţele în jos — ţinuse aparatul îndreptat către partea din faţă a prăvăliei, având în dreptul ochiului adormit vizorul cu fisura lui extrem de fină — iar când acestea ajunseră în dreptul cutiei toracice, începură să tremure, iar muşchii care ţineau articulaţia cotului cedară. Braţele îi căzură, degetele i se desfăcură, iar aparatul se rostogoli cu zgomot înapoi în sertarul „special”. Poza pe care o făcuse se desprinse din fantă şi flutură prin aer. Lovi o muchie a sertarului deschis, se balansă mai întâi într–o parte, ca şi cum ar fi vrut s–o ia pe urma aparatului, în sertar, dar până la urmă căzu pe podea.

„Un infarct”, gândi Pop incoerent. „Al dracului să fiu dacă n–o să fac un infarct.”

Încercă să ridice braţul drept, vrând să–şi maseze partea stângă a pieptului cu palma, dar braţul nu–i dădu ascultare. Mâna de la capătul lui atârna flască, aşa cum atârnă un mort de frânghia spânzurătorii. Lumea din jur îi oferi un amestec de imagini clare şi înceţoşate. Sunetul ceasurilor (cele întârziate tocmai terminaseră de sunat) se auzea sub forma unor ecouri îndepărtate. Apoi, durerea din piept se domoli, lumina păru să revină puţin câte puţin şi îşi dădu

seama că fusese pe cale să leşine.

Reuşi să se aşeze în scaunul cu rotile din spatele bancului de lucru, iar mişcarea de lăsare în jos în scaun, la fel ca şi mişcarea de coborâre a aparatului, începu fără probleme, dar înainte să ajungă măcar la jumătatea „drumului”, *acele* articulaţii şi anume cele care conectau coapsele cu gambele prin intermediul genunchilor, cedară şi ele, aşa că, în loc să se aşeze, se prăbuşi în scaunul cu pricina. Acesta rulă cam treizeci de centimetri înapoi, se lovi de o ladă plină cu reviste *Life* şi *Look* şi se opri.

Pop îşi lăsă capul în jos, aşa cum faci când te simţi uşor ameţit şi timpul trecu. Nici atunci, nici mai târziu, n–avea să ştie cât trecuse. E posibil chiar să fi aţipit niţel. Dar când îşi ridică din nou capul, de bine, de rău îşi revenise. Simţea o pulsaţie permanentă în tâmple şi în spatele frunţii, probabil pentru că îşi umpluse tigva cu sânge, ţinând–o aşa, atârnată, atât de mult timp, dar constată că poate să se ridice şi ştiu ce are de făcut. Când un lucru a pus în aşa măsură stăpânire pe el, încât să–l facă să umble în somn, după care să–l facă (mintea lui încercă să se revolte faţă de verbul acela, acel „să–l facă”, dar el nu–i dădu voie) să fotografieze cu respectivul obiect, însemna că se ajunsese prea departe. Habar n–avea ce era acel obiect, dar un lucru era limpede: nu puteai ajunge la un compromis cu el.

„E timpul să faci ceea ce ar fi trebuit să–l laşi pe băiat să facă din capul locului.”

Da. Dar nu în noaptea asta. Era epuizat, ud leoarcă de transpiraţie şi tremura. Se gândea că era bine dacă reuşea să urce la etaj, darămite să mai mânuiască şi barosul ăla. Sigur, putea să facă treaba aici, să–l scoată pur şi simplu din sertar şi să–l trântească de câteva ori de podea, dar exista un adevăr mai profund, pe care era mai bine să–l ia în serios: în noaptea aceea nu mai trebuia să aibă de–a face cu aparatul. De dimineaţă o să aibă timp berechet… iar până atunci aparatul nu mai putea să facă nimic rău, nu? Căci nu mai avea film în el.

Pop închise sertarul şi–l încuie. După care se ridică cu greutate, semănând cu un bătrân care se apropie mai degrabă de optzeci de ani decât de şaptezeci, îndreptându–se încet de trepte. Le urcă una câte una, odihnindu–se pe fiecare în parte, agăţat de balustradă (care nici ea nu era prea solidă) cu o mână, în vreme ce în cealaltă ţinea mănunchiul greu de chei înşirate pe–un inel de oţel. În sfârşit, ajunse la etaj. După ce închise uşa în urma lui, se simţi un pic mai întremat. Se duse în dormitor şi se urcă în pat, insensibil ca întotdeauna la mirosul puternic de transpiraţie şi de bătrân, care se înălţa în aer de câte ori se culca — schimba aşternuturile în prima zi a fiecărei luni şi cu asta basta.

„N–am să dorm acum”, îşi zise, după care: „Ba da, ai să dormi. Ai să dormi pentru că poţi şi poţi pentru că mâine dimineaţă o să iei barosul şi–o să faci zob blestemăţia aia, ca să pui capăt la tot balamucul.”

Gândul acesta sosi în acelaşi moment cu somnul, aşa că Pop dormi fără vise, aproape nemişcat, tot restul acelei nopţi. Când se trezi, remarcă uluit că, la parter, toate ceasurile păreau să fi bătut de opt, în loc de şapte. Abia după ce se uită la lumina care cădea uşor pieziş pe podea şi pe perete îşi dădu seama că era, într–adevăr, opt: pentru prima oară în ultimii zece ani, dormise peste ora obişnuită. Apoi îşi aminti de noaptea precedentă. Acum, la lumina zilei, întregul episod i se părea mai puţin ciudat; chiar fusese cât pe ce să leşine? Sau n–a fost decât acea firească slăbiciune care–l cuprinde pe somnambul atunci când e trezit pe neaşteptate.

Dar bineînţeles că asta fusese, nu? Câteva raze de soare dimineaţa n–aveau cum să schimbe un adevăr esenţial: *avusese* un episod de somnambulism, *făcuse* cel puţin o poză şi ar fi făcut un teanc dacă ar mai fi avut film în aparat.

Se ridică, se îmbrăcă şi coborî la parter, vrând să facă bucăţi obiectul ăla înainte chiar de a–şi bea cafeaua de dimineaţă.

Capitolul 11

Kevin şi–ar fi dorit ca *prima* lui vizită în oraşul bidimensional Polaroidsville să fie totodată şi *ultima,* dar nu aşa stăteau lucrurile. În cele treisprezece nopţi care trecuseră de la prima, avusese acel vis tot mai des. Dacă visul acela tembel se–ntâmpla să–şi ia o noapte liberă — *o mică vacanţă, Kev, dar ne vedem curând, OK?* — Era ca şi sigur că în noaptea următoare visul urma sa vină de două ori. Acum, el ştia întotdeauna că e un vis şi, de îndată ce începea, avea să–şi spună că tot ce avea de făcut era să se scoale din somn, *fir–ar să fie, scoală–te din somn!* Uneori chiar se trezea, iar alteori visul se pierdea într–un somn mai profund, dar n–a reuşit niciodată să se scoale din somn.

Acum era întotdeauna Polaroidsville — niciodată Oatley sau Hildasville, primele încercări febrile ale minţii sale de a identifica locul. Şi, la fel ca în cazul fotografiilor, fiecare vis ducea acţiunea cu puţin mai departe. Mai întâi, omul cu cărucior de supermarket, care acum nu mai era niciodată gol, nici măcar la început, ci era plin cu un talmeş–balmeş de obiecte… majoritatea ceasuri, dar toate luate de la Emporium Galorium şi toate cu un aspect straniu, nu de obiecte reale, ci de *fotografii* ale unor obiecte reale, care fuseseră decupate din reviste şi pe urmă, deşi părea ceva imposibil şi paradoxal, fuseseră îndesate în acel cărucior, care,

întrucât era bidimensional, ca şi obiectele, nu avea volum, în care acestea să poată fi vârâte. Cu toate acestea, obiectele se aflau acolo, iar bătrânul stătea aplecat proteguitor deasupra lor şi–i spunea lui Kevin să se care de–acolo, că era un nemernic de hoţoman… numai că acum îi mai spunea lui Kevin că *dacă nu pleca,* „O şă aşmut câinele lu' Pop pă tine! Şă veji dacă n–am ş–o fac!"

Venea la rând grăsana, care nu putea fi grasă pentru că era perfect plată, dar care era, totuşi, grasă. Ea apărea împingându–şi propriul cărucior de cumpărături plin cu aparate Polaroid Sun. Şi ea avea ceva să–i spună: „Ai grijă, băiete", zicea tare, dar cu glasul lipsit de tonalitate al cuiva care e complet surd. „Câinele lu' Pop şi–a rupt lesa şi e un câine rău de tot. Înainte s–ajungă aici, a sfâşiat vreo trei–patru oameni la Ferma Trenton din Camberville. E greu să–i faci o poză, dar, dacă n–ai nici aparat, nu poţi să i–o faci deloc."

Femeia se apleca să ia un aparat, uneori chiar ajungea să–l scoată din cărucior, iar el întindea mâna să–l ia, fără să ştie de ce femeia aceea credea că el ar trebui să–i facă o poză câinelui sau de ce şi–ar dori el aşa ceva… sau poate doar încerca să fie amabilă?

În oricare dintre cazuri, n–avea nici o importanţa. Amândoi se mişcau cu încetineala maiestuoasă a unor înotători

subacvatici, aşa cum se întâmplă adesea cu oamenii din vis şi niciodată nu reuşeau să intre în contact direct. Când Kevin se gândea la partea asta din vis, în minte îi venea adesea celebra pictură cu Dumnezeu şi Adam realizată de Michelangelo pe tavanul Capelei Sixtine: fiecare dintre ei cu braţul întins, fiecare cu degetele de asemenea întinse şi aproape — nu cu adevărat, ci *aproape* — atingându–se.

După care dispărea pentru un moment, pentru că nu avea grosime, iar când reapărea, nu mai putea fi atinsă. „Păi, atunci, întoarce–te la ea”, îşi zicea Kevin de fiecare dată când visul ajungea în acest punct, dar nu putea. Picioarele îl purtau neabătut şi senin înainte, către gardul din uluci albe, de pe care se cojea vopseaua şi către Pop şi câine… dar câinele nu mai era câine, ci o corcitură oribilă, care degaja căldură şi sufla fum pe nări ca un dragon şi avea colţii şi botul sucit şi plin de cicatrice al unui mistreţ. Pop şi câinele Polaroid se întorceau către el în acelaşi timp, iar Pop ridica aparatul foto — aparatul *lui,* Kevin ştia, pentru că era ciobit într–o parte — la ochiul drept. Ochiul stâng era închis, în lumina înceţoşată a soarelui, ochelarii lui fără rame scânteiau pe creştetul capului. Pop şi câinele Polaroid aveau toate cele trei dimensiuni. Erau singurele făpturi tridimensionale din acest orăşel părăginit şi înfiorător care–i apărea în vis.

— El e! Ţipa Pop cu o voce stridentă, temătoare. El e hoţul! Pe el, băiete! *Rupe–l, scoate–i maţele afară, asta vreau să spun!*

Şi, pe când urla aceste ultime vorbe, o lumină rece fulgeră în momentul în care Pop apăsă pe declanşator, iar Kevin se întorcea ca s–o rupă la fugă. Visul se oprise aici a doua oară când îl avusese. Acum, cu fiecare ocazie ulterioară, lucrurile mergeau un pic mai departe. Din nou se mişca cu încetineala apoasă a unui participant la un spectacol de balet subacvatic. Simţea că, dacă s–ar fi aflat în afara lui însuşi, chiar ar fi *arătat* ca un dansator, braţele rotindu–i–se ca paletele unei elice, care tocmai începea să se învârtească, cămaşa răsucindu–i–se o dată corpul, întinzându–i–se peste piept şi stomac în acelaşi moment în care auzea cum poalele îi ieşeau din pantaloni la şale, cu un hârjâit amplificat, ca de şmirghel.

După aceea, alerga înapoi, pe drumul pe care venise fiecare picior ridicându–se încet, apoi plutind ca–ntr–un vis (*fireşte* că plutea ca–n vis, cum altfel, prostănacule? Se gândea de fiecare dată când ajungea în acest punct) înapoi în jos până când lovea cimentul crăpat şi nepăsător al trotuarului, tălpile pantofilor lui de tenis aplatizându–se în timp ce–i preluau greutatea şi stârnind norişori de pietriş care se mişcau atât de lent, încât putea să vadă particulele individuale rotindu–se ca nişte atomi.

Alerga încet, da, bineînţeles, iar câinele Polaroid, un monstru fără nume întruchipat de o creatură care venea de niciunde, fără nici o semnificaţie şi avea raţiunea de a fi a unui ciclon, dar cu toate astea exista, îl urmărea lent… dar nu *chiar* aşa de lent.

În a treia noapte, visul se estompă şi trecu în somn normal exact în momentul în care Kevin începea să întoarcă privirea cu acea mişcare înnebunitor de înceată, ca să vadă cât avans mai avea faţă de câine. A sărit o noapte. În noaptea următoare, a revenit… de două ori. În primul vis, a apucat să întoarcă pe jumătate capul atât cât să vadă strada din stânga dispărând într–o direcţie incertă în spatele lui, în timp ce alerga de–a lungul ei; în al doilea (iar dintr–acesta, ceasul deşteptător îl trezi, surprinzându–l ghemuit şi transpirat, în cealaltă parte a patului) şi–a întors capul îndeajuns ca să vadă câinele chiar în momentul în care labele din faţă ale acestuia călcau în urmele lui şi văzu cum acele labe sapă mici cratere sfărâmicioase în ciment, pentru că aveau gheare ieşite in afară… iar spatele fiecărei articulaţii de jos a picioarelor se prelungea cu câte un ghimpe osos care arăta ca un pinten. Ochii înroşiţi şi înceţoşaţi ai arătării erau fixaţi asupra lui Kevin. Pe nările fiarei ieşeau flăcări întunecate „Iisuse, Iisuse Hristoase, îi ies flăcări pe nări”, îşi zise Kevin, iar când se trezi fu îngrozit să se audă

şoptind întruna şi foarte iute: „... flăcări pe nări, flăcări pe nări, flăcări pe nări”.

Noapte după noapte, câinele se apropia tot mai mult de el, în timp ce alerga pe trotuar. Chiar şi când nu se întorcea să se uite, îl auzea pe câinele Polaroid apropiindu–se. Era conştient de căldura care îi cuprinsese vintrele şi ştia că teama care pusese stăpânire pe el era destul de mare ca să–l facă să–şi dea drumul pe el, deşi emoţia venea spre el la fel de diluată şi de amorţită precum părea el să fie nevoit să se mişte în lumea aceasta. Auzea labele câinelui Polaroid lovind cimentul, auzea pârâitul sec şi scrâşnetul cimentului spart. Auzea cum fiara respira cu pufnituri fierbinţi, aerul absorbit trecând printre colţii aceia cumpliţi.

Iar în noaptea în care Pop s–a trezit ca să constate că nu doar mersese în somn, dar, tot în somn, mai făcuse şi cel puţin o poză, Kevin *a simţit,* dar a şi auzit pentru prima oară respiraţia câinelui Polaroid: un şuvoi călduţ de aer pe fesele sale, aşa cum se simte curentul de aer cald împins de metrou trecând prin staţia în care nu trebuie sa oprească. Ştia că acum, câinele ajunsese destul de aproape ca să–i sară în spinare, iar asta urma să se întâmple. Avea să mai simtă o respiraţie, de data asta nu doar caldă, ci *fierbinte,* la fel de fierbinte ca o indigestie acută în gât, după care acea gură diformă, ca o capcană vie pentru urşi, îşi va înfige colţii

în carnea spatelui său, între omoplaţi, smulgându–i pielea şi carnea de pe coloană şi cumva credea că ăsta–i doar un vis? *Aşa credea?*

Se trezi din ultimul vis tocmai când Pop ajungea în capul scării ce ducea la apartamentul său şi–şi trăgea sufletul pentru ultima oară înainte de a intra în dormitor, să se culce. De data asta, Kevin se trezi şezând în capul oaselor, cu pătura şi cearşaful înfăşurate în jurul şalelor, leoarcă de transpiraţie şi totuşi tremurând de frig, cu un milion de băşicuţe albe răsărite pe pielea care i se făcuse ca de găină, pe burtă, pe piept, pe spinare şi braţe, ca nişte stigmate. Chiar şi pe obraji păreau să fi apărut.

Iar lucrul la care se gândea nu era visul sau, cel puţin, nu în mod direct; în schimb, gândea: „E greşit, numărul e greşit, zice că e trei, dar nu se poate să…”

După care se prăbuşi la loc şi, aşa cum li se întâmplă copiilor (căci, chiar dacă avea cincisprezece ani, cea mai mare parte din el rămăsese copil şi avea să rămână până mai târziu, în acea zi), adormi din nou.

Ceasul îl trezi la şapte şi jumătate, aşa cum făcea in fiecare dimineaţă în care trebuia să plece la şcoală şi se pomeni stând în pat, în capul oaselor, cu ochii mari şi fiecare piesă a acelui puzzle aşezată la locul ei. Aparatul pe care–l zdrobise nu fusese aparatul *lui* şi de–aia continua să aibă visul

acela nebunesc iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. Pop Merrill, acel cumsecade filozof rural şi priceput reparator de camere foto, ceasuri şi alte aparate mici, îi trăsese pe sfoară pe el şi pe tatăl lui cu eleganţa şi competenţa cu care, în filmele western, jucătorul experimentat de pocher îl „face” pe novicele proaspăt sosit în oraş.

Tatăl lui…!

Auzi uşa de la parter închizându–se şi sări imediat din pat. Făcu doi paşi repezi către uşă, îmbrăcat doar în chiloţi, apoi se gândi mai bine, se întoarse, ridică geamul şi strigă „Tatăăă!” exact în clipa în care tatăl lui se urca în maşină ca să plece la serviciu.

Capitolul 12

Pop îşi extrase din buzunar inelul de chei, descuie sertarul „special” şi scoase din el aparatul, fiind atent şi de data asta să–l ţină doar de cureluşă. Se uită cu oarece speranţă la partea din faţă a Polaroidului, trăgând nădejde să vadă cum lentila se spărsese în cursul ultimei rostogoliri, sperând, cu alte cuvinte, că blestemăţia rămăsese fără ochi, dar una din vorbele preferate ale tatălui său era că diavolul are întotdeauna noroc şi aşa păreau să stea lucrurile cu nenorocita aia de cameră a lui Kevin Delevan. Ciobitura din lateralul camerei se făcuse ceva mai mare, dar asta

era totul.

Închise sertarul şi, în timp ce răsucea cheia în broască, zări singura poză pe care o făcuse în somn, căzută pe podea cu faţa în jos. Neputându–se împotrivi imboldului de a se uita la ea, la fel cum nici nevasta lui Lot nu se abţinuse să privească în urmă la distrugerea Sodomei, Pop o ridică cu degetele alea boante care–şi ascundeau atât de bine dexteritatea faţă de lumea din jur şi o întoarse.

Creatura–câine îşi începuse saltul. Labele din faţă abia părăsiseră solul, dar de–a lungul coloanei sale vertebrale diforme şi în muşchii încordaţi sub pielea plină de peri ca firele ţepene ale unei perii negre de sârmă, putea să vadă cum toată acea energie cinetică era pe cale să se elibereze. Faţa şi capul se vedeau cam neclar în această fotografie, în vreme ce gura se căsca şi mai larg, iar dinspre poză, ca un sunet auzit de dincolo de geam, i se păru că aude un mârâit jos şi răguşit, sporind în intensitate până ajungea un răget. Fotograful–umbră lăsa impresia că încearcă să facă un pas înapoi, dar ce mai conta? Din găurile care se căscau în botul arătării ieşea fum, chiar aşa, *fum* şi tot fum ieşea şi de la încheieturile fălcilor deschise, în acel spaţiu mic în care şirul de dinţi strâmbi şi urâţi ai fiarei se termina şi orice om s–ar fi dat înapoi în faţa unei arătări atât de oribile şi orice bărbat ar fi rupt–o la

sănătoasa, dar Pop nu trebuia decât să arunce o privire ca să–ţi spună că bărbatul (bineînţeles că era un bărbat, poate cândva fusese un băiat, sau un adolescent, dar cine avea acum aparatul foto?) care făcuse poza doar printr–un gest reflex, cu un fel de tresărire a degetului… bărbatul acela nu avea absolut nici o şansă. Bărbatul acela putea să rămână pe loc sau să se–mpiedice, singura diferenţă dintre cele două posibilităţi fiind legată de felul cum avea să moară: stând în picioare sau aşezat în fund.

Pop mototoli poza între degete şi apoi îşi vârî legătura de chei la loc în buzunar. Se întoarse, ţinând de curea ceea ce fusese Polaroidul Sun 660 al lui Kevin Delevan, iar acum era Polaroidul *lui* şi porni spre spatele prăvăliei; urma să se oprească din drum doar atat cât să ia barosul. Şi, pe când se apropia de uşa către şopronul din spate, un bliţ de aparat foto, uriaş, alb şi tăcut, se aprinse nu în faţa ochilor săi, ci în spatele lor, în creier.

Se întoarse, iar acum ochii lui erau la fel de goi ca ai unui om care fusese temporar orbit de o lumină strălucitoare. Trecu pe lângă bancul de lucru, ţinând acum aparatul ridicat la nivelul pieptului, aşa cum ar ţine cineva o urnă votivă sau cine ştie ce altă ofrandă sau relicvă religioasă. La jumătatea distanţei dintre bancul de lucru şi partea din faţă a prăvăliei, se afla un birou acoperit cu ceasuri. În stânga lui, se afla una dintre

grinzile care sprijineau construcţia asemănătoare cu un hambar, iar de un cârlig înfipt în ea atârna un alt ceas, o imitaţie de ceas nemţesc cu cuc. Pop îl înşfăcă de acoperiş şi–l desprinse din cârlig, fără să fie atent la contragreutăţi, ale căror lanţuri se încurcară imediat între ele şi la pendulă, care se desprinse în momentul în care unul din lanţurile deranjate încercă să se înfăşoare pe după ea. Uşiţa situată sub vârful acoperişului se deschise; păsăruica din lemn scoase afară ciocul şi un ochi surprins. Scoase un singur sunet gâtuit — cuc! — În semn de protest, parcă, faţă de acest tratament brutal, înainte de a se strecura înapoi, în căsuţă.

Pop atârnă aparatul de curea în cârligul de care fusese agăţat ceasul, apoi se întoarse şi porni pentru a doua oară către spatele prăvăliei, cu ochii în continuare goi şi orbi. Ţinea ceasul de acoperiş, legănându–l indiferent înainte şi–napoi, fără să audă păcăniturile şi clămpăniturile dinăuntru, sau sunetul strangulat, care ar fi putut să fie păsăruica, încercând să evadeze, fără să observe nici când una dintre greutăţi se lovi de tăblia unui pat vechi, se desprinse şi se rostogoli dedesubt, lăsând o urmă adâncă în praful nemăturat de ani. Se mişca cu hotărârea indiferentă şi lipsită de înţelegere a unui robot. În şopron, se opri doar atât cât să apuce barosul de coada netedă. Având ambele mâini ocupate, fu nevoit să se

folosească de cotul braţului stâng ca să ridice cârligul din ocheţ astfel încât să poată deschide uşa şopronului şi să iasă în curtea din spate.

Se duse la tăietor şi puse pe el imitaţia de ceas cu cuc Rămase o clipă cu capul înclinat în jos, către ceas, ţinând cu ambele mâini coada barosului. Faţa îi rămăsese lipsită de expresie, privirea goală şi orbită, dar exista o părticică a minţii lui care nu doar gândea limpede, dar credea că întreaga lui minte gândeşte — şi acţionează — cu claritate. Acea parte a lui vedea nu un ceas cu cuc, care nu valorase niciodată cine ştie ce, iar acum era şi stricat pe deasupra, ci Polaroidul lui Kevin. Acea parte a minţii lui credea cu adevărat că el coborâse la parter, luase Polaroidul din sertar şi îl dusese direct la tăietor, oprindu–se doar ca să ia barosul.

Şi tocmai aceasta era partea care avea să–şi amintească mai târziu… afară de cazul în care devenea convenabil pentru el să–şi amintească vreun alt adevăr. Sau, mai bine spus, oricare alt adevăr.

Pop Merrill ridică barosul deasupra umărului său drept şi–l lăsă în jos cu putere — nu la fel de puternic cum îl lăsase Kevin, dar îndeajuns cât să facă ce–şi propusese. Barosul lovi drept în acoperişul imitaţiei de ceas nemţesc cu cuc. Ceasul nu se sparse, nu se sfărâmă, ci mai degrabă se *împrăştie,* bucăţele de plastic, lemn şi rotiţe şi arculeţe

zburară în toate direcţiile. Iar ceea ce acea părticică din Pop care vedea avea să–şi amintească (fireşte, afară de cazul în care devenea convenabil să–şi amintească altceva) era cum zburau în toate direcţiile bucăţele din *camera foto.*

Trase barosul de pe tăietor şi rămase un moment cu ochii lui meditativi, nevăzători, asupra urmelor dezastrului. Pasărea, care lui Pop i se părea că seamănă perfect cu o casetă de film, mai exact, o casetă de film Polaroid, stătea întinsă pe spate, cu picioruşele–i de lemn ridicate drept în sus, arătând în acelaşi timp mai moartă decât a arătat vreodată vreo pasăre din afara unui desen animat şi totuşi, cumva, nevătămată, într–un mod miraculos. După ce se uită, se întoarse şi se îndreptă spre uşa şopronului.

— Iac–aşa! Murmură el în barbă. L–am aranjat.

Chiar dacă ai fi stat foarte aproape de el, n–ai fi putut să desluşeşti cuvintele propriu–zise, dar ar fi fost greu să nu remarci uşurarea cu care fuseseră rostite.

— *Asta* am făcut–o. Nu mai trebuie să ne facem griji în *această* privinţă. Şi–acum, ce urmează? Tutunul de pipă, nu?

Dar, când ajunse la drogheria din cealaltă parte a cvartalului, cincisprezece minute mai târziu, nu tutun de pipă ceru (cu toate că asta îşi va *aminti* că a cerut). Ceru

film.

Film Polaroid.

Capitolul 13

— Kevin, o să–ntârzii la serviciu dacă nu…

— Vrei, te rog, să te–nvoieşti? Poţi? Sună şi spune–le c–o să–ntârzii, sau că poate n–o să ajungi deloc astăzi? Dac–ar fi ceva foarte, foarte, foarte important?

Cu precauţie, domnul Delevan întrebă:

— Şi despre ce e vorba?

— Poţi?

Doamna Delevan stătea acum în pragul dormitorului lui Kevin. Meg stătea în spatele ei. Amândouă se uitau curioase la bărbatul în costum de serviciu şi la băiatul înalt, îmbrăcat încă în şort.

— Cred că… da, să zicem c–aş putea. Dar n–am s–o fac până nu–mi spui ce e.

Kevin îşi coborî vocea şi, furişând o privire către uşă, zise:

— E vorba de Pop Merrill. Şi de aparat.

Domnul Delevan, care iniţial observa doar nedumerit ce făcea Kevin cu ochii, se duse acum la uşă. Murmură ceva către soţia lui, care încuviinţă din cap. Apoi închise uşa, ignorând protestele lui Meg, aşa cum ar fi ignorat ciripitul unei păsări aşezate pe cablul de telefon, lângă fereastra dormitorului.

— Ce i–ai spus mamei? Întrebă Kevin.

— Că avem de discutat ca între bărbaţi. Domnul Delevan zâmbi uşor. Cred că–şi închipuie că vrei să vorbim despre masturbare.

Kevin roşi.

Domnul Delevan păru îngrijorat.

— N–o faci, nu–i aşa? Adică, ştii despre…

— Ştiu, ştiu, se grăbi să spună Kevin. N–avea chef să–i spună tatălui său (şi, chiar de–ar fi vrut, nu era sigur că ar fi fost în stare să găsească vorbele potrivite) că lucrul care–l dăduse momentan peste cap fusese să constate nu doar ca *tatăl* lui ştia despre masturbare — ceea ce bineînţeles că n–ar fi trebuit să–l surprindă câtuşi de puţin şi cu toate acestea îl surprinse, lăsându–l cu o senzaţie de surprindere faţă de propria surprindere —, dar că şi *mama* lui ştia, cumva.

N–avea importanţă. Treaba asta n–avea nici o legătură cu coşmarurile, nici cu noua certitudine care i se cuibărise în minte.

— E vorba de Pop, cum ţi–am spus. Şi despre unele vise urâte pe care le–am avut. Dar e vorba, mai ales, de cameră. Pentru că Pop a furat–o, cumva, tată.

— Kevin…

— Ştiu, am făcut–o bucăţele pe tăietorul lui. Dar n–a fost aparatul *meu.* A fost *alt* aparat. Şi ăsta nici măcar nu e lucrul cel mai rău. Cel mai rău e că *el continuă să*

facă poze cu aparatul meu! Iar câinele ăla o să iasă de–acolo! Iar când o să iasă, cred c–o să mă omoare. În cealaltă lume, a început deja să s…

Nu mai reuşi să termine. Kevin se surprinse din nou — de data asta, prin faptul că izbucni în lacrimi.

Până când John Delevan reuşi să–şi liniştească băiatul se făcu opt fără zece, iar el se resemnă cu gândul că are să întârzie la lucru, cel puţin. Îşi ţinea băiatul în braţe, căci indiferent despre ce era vorba, îl zdruncinase serios, iar dacă într–adevăr nu erau decât nişte vise urâte, domnul Delevan presupunea că va găsi cumva sexul la rădăcina problemelor.

Când Kevin tremura şi suspina cu sughiţuri, trăgând aer adânc în piept, domnul Delevan se duse la uşă şi–o deschise cu băgare de seamă, sperând că soţia lui o dusese pe Meg la parter. Aşa făcuse: nu era nimeni pe hol. „Asta e în favoarea noastră, în orice caz”, îşi zise şi se înapoie la Kevin.

— Poţi acum să vorbeşti? Întrebă el.

— Pop mi–a luat aparatul, zise Kevin cu glas răguşit. Ochii lui înroşiţi, încă plini de lacrimi, se uitau la tatăl lui aproape miopi. Nu ştiu cum, dar a pus mâna pe el şi acum îl foloseşte.

— Şi ăsta e un lucru pe care l–ai *visat?*

— Da… şi mi–am amintit ceva.

— Kevin… ăla *a fost* aparatul tău. Îmi pare rău, băiete, dar *a fost.* Chiar şi eu am văzut ciobitura.

— Se poate să–l fi *aranjat* cumva…

— Kevin, asta mi se pare cam ex…

— Ascultă–mă, zise Kevin cu insistenţă în glas. Vrei să mă *asculţi,* un pic?

— În regulă. Da. Te ascult.

— Ce mi–am amintit a fost că atunci când mi–a dat aparatul… când am ieşit în curte să–l facem zob, mai ţii minte?

— Da…

— M–am uitat în ferestruica unde aparatul îţi arată câte poze mai ai de tras. Şi acolo apărea cifra trei, tată! Aşa apărea, *trei!*

— Da şi ce–i cu asta?

— Avea şi film în el! *Film!* Ştiu, pentru că–mi amintesc de una dintre chestiile alea negre strălucitoare cum a sărit în sus când am zdrobit aparatul. A sărit în sus şi după aia a căzut fluturând pe pământ.

— Repet: şi ce dacă?

— *Aparatul nu avea film în el când i l–am dat lui Pop,* de–aia! Avusesem douăzeci şi opt de poze. El a vrut să–i mai fac treizeci, ca să se adune în total cincizeci şi opt. Poate c–aş mai fi cumpărat film dac–aş fi ştiut ce–are de gând, dar poate că nu. Între timp, obiectul ajunsese să mă sperie…

— Da şi pe mine, puţin.

Kevin se uită la el cu respect.

— Şi pe tine?

— Mda. Zi mai departe. Cred că pricep unde vrei sa ajungi.

— Tocmai voiam să spun că mi–a dat ceva bani pentru film, dar nu îndeajuns… nici măcar jumătate. E un zgârie–brânză nenorocit, tată.

John Delevan zâmbi subţire.

— Aşa e, băiatul meu. Unul dintre cei mai mari de pe pământ, asta vreau să spun. Zi pân' la capăt. *Tempus fugeşte* ca nebunul.

Kevin aruncă o privire către ceas. Se făcuse aproape opt. Deşi nici unul dintre ei nu ştia, Pop avea să se trezească în mai puţin de două minute ca să–şi înceapă activităţile matinale, din care îşi va aminti corect doar o foarte mică parte.

— Bun, zise Kevin. Ce vreau să spun e că n–aş fi putut să cumpăr mai multe filme nici dac–aş fi vrut. Mi–am cheltuit toţi banii pe care–i aveam pe trei pachete. Chiar am împrumutat un dolar de la Megan, aşa că am lăsat–o şi pe ea să facă vreo două poze.

— Iar voi doi, aţi consumat toate poziţiile? N–a mai rămas nici una?

— Da! *Da!* Chiar el a spus c–au fost cincizeci şi opt! Iar între momentul în care am terminat de făcut toate pozele pe care le–a cerut şi cel în care ne–am dus să vizionăm caseta video, n–am mai cumpărat nici un alt film. Era *gol–goluţ* când l–am adus, tată! Numărul din ferestruică era *zero!* L–am văzut, mi–aduc aminte! Aşa că, dacă era

aparatul meu, cum se face că în ferestruică a apărut cifra trei când ne–am dus din nou la parter?

— N–ar fi *putut* să… Deodată, tatăl lui se opri şi pe chip i se aşternu o expresie stranie de posomoreală necaracteristică, pe măsură ce–şi dădea seama că Pop *ar fi putut* şi că adevărul era ăsta: el, John Delevan, nu voia să creadă că Pop o *făcuse;* că nici măcar o experienţă duioasă nu constituise un vaccin suficient împotriva naivităţii şi că era posibil ca Pop să fi aşternut un văl întunecat peste ochii lui şi peste cei ai băiatului său.

— N–ar fi putut să *ce?* La ce te gândeşti, tată? Tocmai ţi s–a năzărit ceva!

Ceva i se năzărise, într–adevăr. Cât de dornic se arătase Pop să se ducă până jos şi să aducă pozele Polaroid originale, ca să se poate uita cu toţii mai îndeaproape la chestia de la gâtul câinelui, chestia care s–a dovedit a fi ultima cravată primită de Kevin de la mătuşa Hilda, cea care avea pe ea o pasăre, probabil o ciocănitoare.

Păi, mai bine venim şi noi cu dumneavoastră, spusese Kevin când Pop se oferise să aducă pozele, dar nu sărise repede, sprinten ca un cintezoi? *Mă–ntorc într–o secundă,* zisese Pop, sau ceva asemănător şi adevărul era că, îşi zise domnul Delevan, abia dacă am remarcat ce spune sau ce face omul ăla, fiindcă voiam să văd din nou blestemata aia de casetă. Iar un

alt adevăr era următorul: Pop nici măcar n–a trebuit să facă vechiul şmen în faţa lor — deşi, fără vălul acela peste ochi, domnul Delevan nu prea era dispus să creadă că bătrânul ticălos fusese probabil pregătit să facă până şi lucrul ăsta, dacă ar fi fost nevoit şi probabil că ar fi putut s–o facă, chiar dacă avea vârsta pe care–o avea. Cu ei sus şi el la parter, plecat, chipurile, doar să aducă pozele făcute de Kevin, *ar fi putut* să schimbe între ele *lejer* şi douăzeci de aparate.

— *Tată?*

— Presupun c–ar fi putut, zise domnul Delevan. Dar de ce?

Kevin nu putea decât să clatine din cap. Nu ştia de ce. Dar nu era nici o problemă; domnul Delevan credea că ştie şi simţi un fel de uşurare. Poate că oamenii cinstiţi *nu trebuie* să–nveţe la nesfârşit cele mai simple adevăruri ale lumii; poate că, până la urmă, unele dintre acele adevăruri se lipeau temeinic de ei. Nu trebuia decât să formuleze întrebarea ca să capete răspunsul. De ce se osteneau să facă ceva cei asemenea lui Pop Merrill din lumea largă? Ca să scoată un profit. Ăsta era motivul, întregul motiv şi nimic altceva decât motivul. Kevin voise să distrugă aparatul. După ce văzuse caseta lui Pop, domnul Delevan ajunsese de aceeaşi părere cu el. Care dintre ei fusese singurul capabil de o viziune mai largă?

Păi, Pop, firește. Reginald Marion „Pop” Merrill.

John Delevan şezuse pe marginea patului lui Kevin, cu un braţ petrecut peste umerii acestuia. Acum, se ridică în picioare.

— Îmbracă–te. Mă duc jos să dau un telefon. O să–i spun lui Brandon că, probabil, o să–ntârzii, dar să ia în calcul şi varianta în care n–aş veni deloc.

Era preocupat de acest lucru, deja vorbind cu Brandon Reed în mintea sa, dar nu într–atât de preocupat încât să nu observe recunoştinţa care lumina acum faţa îngrijorată a fiului său. Domnul Delevan zâmbi uşor şi simţi cum acea posomoreală necaracteristică mai întâi se atenuează, apoi dispare cu totul. Cel puţin un lucru era valabil: băiatul lui nu ajunsese încă la vârsta la care să refuze să se lase liniştit de el sau să–l accepte ca pe o putere superioară, către care puteau fi adresate uneori rugăminţi, în speranţa că se va acţiona în virtutea lor; aşa cum nici el nu era prea bătrân ca să găsească alinare în alinarea fiului său.

— Cred, zise el îndreptându–se către uşă, că trebuie să–i facem o vizită lui Pop Merrill. Se uită la ceasul de pe noptiera lui Kevin. Era opt şi zece şi în curtea din spatele magazinului Emporium Galorium un baros lovea cu forţă o imitaţie de ceas nemţesc cu cuc. De obicei, deschide pe la opt–jumate. Avem exact timpul necesar ca să ajungem

acolo, cred. Asta, dacă bagi un pic viteză.

Se opri în drum spre ieşire şi un zâmbet scurt şi rece se aşternu fugar pe gura lui. Nu era un zâmbet pentru fiul său.

— Cred că va avea nişte explicaţii de dat, asta vreau să spun.

Domnul Delevan ieşi din cameră, închizând uşa. Kevin începu să se îmbrace repede.

Capitolul 14

Super Drug Store–ul LaVerdiere din Castle Rock era cu mult mai mult decât un simplu drugstore. Sau, altfel spus, era un drugstore doar ca o idee tardivă. Era ca şi cum cineva ar fi observat abia în ultima clipă — să zicem, cu puţin înainte de marea inaugurare — că unul din cuvintele de pe firmă era totuşi „Drug”. Acel cineva a ţinut minte acest amănunt ca să–i spună ulterior altcuiva, o persoană din conducerea companiei, cum că, uite, deschideau încă un spaţiu comercial LaVerdiere şi, dintr–o neglijenţă, uitaseră din nou să corecteze firma, astfel încât să se citească mai simplu şi mai exact Super Store LaVerdiere… şi, după ce a reţinut acest amănunt, persoana însărcinată cu observarea unor asemenea lucruri a amânat inaugurarea cu o zi sau două ca să poată înghesui o tejghea pentru reţete cam de mărimea unei cabine

telefonice în cel mai îndepărtat, mai întunecos şi mai neglijat colţ al acelei clădiri lungi.

Super Drug Store–ul LaVerdiere semăna, de fapt, mai mult cu un magazin de mărunţişuri decât cu orice altceva. Ultimul magazin de mărunţişuri *adevărat* din oraş, o încăpere lungă şi întunecată, cu nişte globuri firave, pătate de muşte, atârnate cu nişte lanţuri de tavan şi reflectate mohorât în podeaua de lemn, care pârâia când călcai pe ea, dar era ceruită des, fusese Magazinul Ben Franklin. Acesta şi–a dat obştescul sfârşit în 1978, pentru a lăsa loc unei salon de jocuri video numit Galaxia and E–Z Video Rentals, unde marţea era Ziua Băutorilor de Bere, iar în camera din spate nu puteau intra decât cei care împliniseră măcar douăzeci de ani.

La LaVerdiere găseai cam tot ce se găsea în vechiul Ben Franklin, numai că mărfurile erau scăldate în lumina nemiloasă a tuburilor fluorescente Maxi–Glo, care conferea fiecărui produs o licărire febrilă. *Dacă nu mă cumperi, s–ar putea să mori! Sau poate moare nevastă–ta! Ori copiii tăi! Sau cel mai bun prieten al tău! Poate chiar toţi deodată! De ce? De unde vrei să ştiu? Eu nu–s decât un articol fără creier care stă pe un raft prefabricat din magazinul LaVerdiere. Dar nu ţi se pare c–ar fi adevărat? Ştii că e! Aşa că trebuie să mă cumperi* NUMAI… DECÂT*!*

Un şir de rafturi era alocat articolelor

de mercerie, două şiruri pentru articole de prim–ajutor şi remedii populare, iar pe un alt rând de rafturi se găseau casete video şi audio (atât înregistrate, cât şi blancuri). Mai era un raft cu reviste şi romane ieftine, de buzunar, o vitrină cu brichete, sub o casă de marcat digitală şi un galantar cu ceasuri, sub cealaltă casă de marcat (ultima casă de marcat era ascunsă în colţul întunecos în care farmacistul hălăduia printre umbrele sale singuratice). Bomboanele de Halloween ocupau cea mai mare parte a raftului cu jucării (dar jucăriile nu doar vor reveni îndată după Halloween, dar până la urmă vor lua cu asalt alte două rafturi o dată cu apropierea inexorabilă a Crăciunului). Şi, asemenea unui lucru prea curat ca să existe în realitate decât ca un fel de recunoaştere tembelă a faptului că *există* ceva precum Soartă cu S şi că Soarta ar putea, în maniera ei proprie, să indice existenţa unei întregi „alte lumi” de care, până atunci, lui Pop nu–i păsase niciodată (sau, ca să fim exacţi, decât ca o eventualitate de a–şi burduşi portofelul) şi la care, tot până atunci, Kevin Delevan nici măcar nu se gândise, în partea din faţă a magazinului, în zona principală de etalare, era un aranjament foarte atent realizat cu o plăcuţă care o descria ca fiind FESTIVALUL FOTO DE TOAMNĂ.

Aranjamentul acesta consta dintr–un coş cu frunze de toamnă multicolore, care se

revărsau pe podea într–un şuvoi luminos (un şuvoi despre care un observator atent ar fi conchis că e prea mare ca să provină doar din acel coş). Printre frunze se vedeau mai multe aparate foto Kodak şi Polaroid — iar printre acestea din urmă, câteva modele Sun 660 — şi tot soiul de alte echipamente: cutii, albume, filme, bliţuri. În mijlocul acestui neobişnuit corn al abundenţei, un trepied vechi se înălţa ca una dintre acele maşini marţiene ale morţii din romanul lui H.G. Wells, impunătoare deasupra unei Londre fragile şi ruinate. Pe el era montat un anunţ care le dădea de ştire tuturor clienţilor interesaţi că săptămâna asta puteau obţine SUPER REDUCERI LA TOATE APARATELE ŞI ACCESORIILE POLAROID!

La opt şi treizeci în dimineaţa aceea, la doar o jumătate de oră după ce magazinul LaVerdiere îşi începuse programul de lucru din acea zi, „toţi clienţii” constau din Pop Merrill şi numai Pop. Acesta nu băgă în seamă aranjamentul, ci merse direct către singura casă deschisa, unde Molly Durham tocmai terminase de expus ceasurile pe etalajul acoperit cu imitaţie din catifea.

„Oh, nu, uite–l pe bătrânul Ochi Bulbucaţi”, îşi zise ea şi se strâmbă. În concepţia lui Pop, o modalitate cu adevărat intensă de a petrece un interval de timp aproximativ egal cu pauza de cafea a lui Molly era să se *prelingă* cumva spre casa

unde lucra aceasta (întotdeauna o alegea pe a ei, chiar dacă era nevoit să stea la rând; de fapt, ea credea că lui îi plăcea mai mult când *era* coadă) şi să cumpere o pungă de tutun Prince Albert. Aceasta era o cumpărătură pe care un om obişnuit o putea încheia cam în treizeci de secunde, dar dacă reuşea să nu–l mai aibă în faţa ochilor pe Ochi Bulbucaţi în mai puţin de trei minute, însemna că se descurcase foarte bine. Individul îşi ţinea toţi banii într–o pungă din piele crăpată, legată cu un lanţ şi o scotea din buzunar — având grijă să–şi mângâie, cu acest prilej şi podoabele, cel puţin aşa i se părea de fiecare dată lui Molly — şi apoi o deschidea. Întotdeauna scotea un zgomot ca un scrâşnet şi, pe Dumnezeu cel Sfânt dacă nu te aşteptai să vezi o molie ieşind de acolo, ca în caricaturile acelea având ca subiecţi avarii. În partea de sus a conţinutului pungii era un întreg ţalmeş–balmeş de bani de hârtie, bancnote care arătau într–un fel care–ţi sugera că n–ar trebui să pui mâna pe ele, ca şi cum ar putea fi acoperite cu un strat din microbii cine ştie cărei boli, iar sub ele se aflau arginţi zornăitori. Pop extrăgea o bancnotă de un dolar, după care agăţa celelalte bancnote şi le trăgea într–o parte cu unul dintre degetele alea boante ale lui ca să ajungă la mărunţişul de dedesubt — niciodată nu–ţi dădea doi dolari, hm, căci în felul ăsta întreaga operaţiune s–ar fi terminat

prea repede, după gustul lui — şi până la urmă reuşea să scoată şi monedele. Şi în tot acest timp, ochii lui erau foarte activi, aruncând o privire fugară către pungă o secundă sau două, dar lăsând în general degetele să aleagă pe pipăite monedele corespunzătoare, în vreme ce ochii lui se târau peste ţâţele ei, peste abdomen, peste şolduri, după care se întorceau la ţâţe. Nici o singură dată nu ajungeau la faţă; nici măcar până la gură, care era o parte anatomică a fetelor de care majoritatea bărbaţilor păreau interesaţi; nu, interesul lui Pop Merrill se limita strict la părţile de jos ale anatomiei feminine. Când în sfârşit termina — şi indiferent cât de puţin dura, lui Molly i se părea întotdeauna că durase cam de trei ori mai mult — şi se căra dracului afară din magazin, de fiecare dată simţea nevoia să se ducă undeva şi să facă un duş lung.

Aşa că, se pregăti sufleteşte, îşi lipi de buze cel mai amabil zâmbet, care parcă voia să spună „e doar opt şi jumătate şi mai am şapte ore şi jumătate de program” şi se ridică în spatele tejghelei în timp ce Pop se apropia, zicându–şi: „Nu face decât să se uite la tine, lucru pe care toţi bărbaţii îl fac de când ai înflorit”, ceea ce era adevărat, dar nu era acelaşi lucru. Pentru că Pop Merrill nu era ca majoritatea tipilor care îi cântăriseră din priviri silueta zveltă şi deosebit de plăcută ochiului încă din urmă cu zece ani. În parte,

asta se datora faptului că Pop era bătrân, dar nu era totul. Adevărul era că unii bărbaţi se uită, pur şi simplu, la tine, în vreme ce alţii — foarte puţini — par să te pipăie efectiv cu ochii, iar Merrill era unul dintre aceştia. De fapt, privirea lui părea să aibă greutate; când scotocea în punga aia veche de fată bătrână, prinsă de acel lanţ nepotrivit de masculin, ei i se părea că *simte efectiv* cum ochii lui se vânzolesc în susul şi în josul părţii din faţă a trupului ei, cum se caţără pe „colinele” ei agitându–se pe nervii lor optici ca nişte mormoloci şi apoi alunecă flasc în „văile” ei, făcând–o să–şi dorească să fi îmbrăcat pentru ziua aceea de lucru un veşmânt de călugăriţă. Sau, poate, o armură.

Dar una dintre vorbele preferate ale mamei sale suna aşa: *Ce nu poate fi vindecat, trebuie îndurat, draga mea Molly* şi până când cineva descoperea o metodă de cântărire a privirilor, în aşa fel încât bărbaţii libidinoşi, tineri sau bătrâni, să fie scoşi în afara legii sau, mai probabil, până când Pop Merrill le făcea o favoare tuturor locuitorilor din Castle Rock dând ortul popii, pentru ca acea oribilitate de capcană pentru turişti pe care o deţinea să poată fi demolată, era nevoită să se descurce cât de bine putea.

Dar astăzi o aştepta o surpriză plăcută — sau cel puţin aşa părea la început. Căci evaluarea de regulă hămesită a lui Pop nu era nici măcar o uitătură de client obişnuit;

privirea lui părea teribil de goală. Nu era ca şi cum ar fi văzut prin ea sau că privirea lui s–ar fi lovit de ea şi ar fi ricoşat. Lui Molly i se părea că omul era atât de adâncit în gândurile sale, încât uitătura, care de obicei era atât de pătrunzătoare, nici măcar nu ajungea la ea, ci doar străbătea jumătate din drum, după care se stingea — ca atunci când cineva încearcă să localizeze şi să observe o stea aflată în celălalt capăt al galaxiei doar cu ochiul liber.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule Merrill? Întrebă ea şi deja avea picioarele pregătite ca să se poată întoarce iute şi să se întindă la raftul unde se aflau pacheţelele de tutun. Când clientul era Pop, asta era o sarcină pe care căuta s–o termine cât mai rapid, pentru că atunci când se întorcea şi se întindea, îi simţea ochii flămânzi cum i se plimbă peste fund, lăsându–se în jos pentru o scurtă apreciere a picioarelor, ridicându–se din nou la poponeţ, pentru o ultimă pipăire oculară şi, poate, chiar o ciupitură înainte ca ea să se întoarcă spre el cu faţa.

— Da, zise el calm şi senin, iar după interesul pe care–l manifesta, putea foarte bine să stea de vorbă cu un automat bancar. Ceea ce lui Molly îi convenea de minune. Aş dori nişte… şi urmă fie un cuvânt pe care nu–l auzi cum trebuie, fie unul pur şi simplu neinteligibil. Dacă era o bolboroseală fără noimă, se gândi ea cu oarecare speranţă,

însemna poate că începeau să se rupă primele elemente ale complicatei reţele de diguri, parapete şi canale deversoare pe care bătrânul ramolit le construise ca să se apere de mareea de senilitate.

Se auzi de parcă ar fi spus *tufilmtun,* iar ăsta nu se număra printre produsele pe care le deţineau în stoc... decât dacă era vreun medicament pe reţetă.

— Poftim, domnule Merrill?

— Film, spuse el, atât de clar şi de ferm, încât Molly rămase mai mult decât dezamăgită; era convinsă că şi prima oară pronunţase cuvântul la fel de clar, doar ca urechile ei înţeleseseră greşit. Poate că *ea* era cea care începea să rămână fără diguri şi canale.

— Din care ati dori?

— Polaroid, spuse el. Două pachete.

Nu prea–şi dădea ea seama ce se întâmplă, dar nu încăpea nici cea mai mică îndoială că libidinosul numărul unu din Castle Rock nu era în apele lui astăzi. Ochii lui continuau să privească în gol, iar cuvintele... îi aduceau aminte de ceva, ceva pe care–l asocia cu nepoţica ei de cinci ani, Ellen, dar nu reuşea să spună exact ce era.

— Pentru ce model, domnule Merrill?

Propriul ei glas i se păru strident şi artificial, dar Pop Merrill nici măcar nu băgă de seamă. Pop era pierdut în straturile de ozon ale atmosferei.

După un moment de reflecţie, în care nu se uită deloc la ea, părând să studieze cu interes raftul cu pachete de ţigări din spatele umărului ei stâng, el răbufni:

— Pentru un aparat Polaroid Sun. Modelul 660.

Şi atunci îşi aduse aminte, chiar când îi spunea că va trebui să–l servească direct din galantar. Nepoţica ei avea un ursuleţ panda mare şi pufos, pe care–l botezase, din raţiuni care ar fi avut sens probabil doar pentru o altă fetiţă de vârsta ei, Paulette. Undeva, înăuntrul lui Paulette, se afla un circuit electronic şi un cip de memorie pe care erau stocate circa patru sute de propoziţii scurte şi simple ca: „îmi place să fiu luată în braţe, ţie nu?” şi „Aş vrea să nu pleci niciodată de lângă mine”. Ori de câte ori o împungeai pe Paulette deasupra buricului ei pufos, după o scurtă pauză se auzea una dintre acele drăgălaşe remarci, spuse aproape răstit, cu o voce cumva distantă şi lipsită de emoţie, care, după ton, părea să nege conţinutul cuvintelor. Ellen credea că Paulette e ceva extraordinar. Lui Molly i se părea că povestea avea ceva înfiorător; se tot aştepta ca, într–o bună zi, Ellen să–l împungă în burtică pe ursuleţul–jucărie, iar acesta să–i surprindă pe toţi (în afară de mătuşa Molly din Castle Rock) spunându–le ce avea *cu adevărat* pe limbă. „Cred că–n noaptea asta, după ce–ai să adormi, o să te sugrum”, era o replică

posibilă, sau poate doar: „Am un cuţit.”

În dimineaţa aceea, Pop Merrill vorbea ca ursuleţul de pluş Paulette. Privirea lui goală semăna frapant cu cea a lui Paulette. Molly crezuse că orice schimbare faţă de uitătura pofticioasă a bătrânului ar fi bine–venită. Se înşelase.

Molly se aplecă deasupra galantarului, de data asta fără să mai fie atentă la felul cum poponeţul îi ieşea în afară şi încercă să afle cât de repede putea ce voia. Era sigură că, atunci când se va întoarce către el, Pop avea să se uite la orice în afară de ea. De data asta, avu dreptate. Când găsi pachetele de film şi porni înapoi spre casă (agăţând şi câteva frunze de toamnă rătăcite pe una dintre cutii), Pop continua să privească la raftul cu pachete de ţigări, la prima vedere părând să se uite atât de atent, încât ai fi zis că face inventarul raionului. Dura doar o secundă sau două ca să observi că expresia nu era nici un fel de expresie, de fapt, ci doar o privire de o goliciune aproape divină.

„Te rog, pleacă de–aici”, se rugă în gând Molly. „Te rog, ia–ţi filmele şi du–te. Şi orice ai mai vrea să faci, să nu mă atingi. Te rog.”

Dacă ar fi atins–o în timp ce arăta în halul ăla, Molly credea c–o să ţipe. De ce trebuia ca magazinul să fie atât de pustiu? De ce nu era măcar un alt client aici, preferabil şeriful Pangborn, dar întrucât el

părea să fie ocupat cu alte treburi, era bun oricine altcineva? Probabil că domnul Constantine, farmacistul, era pe undeva prin magazin, dar raionul cu medicamente părea să fie la vreun sfert de milă depărtare şi cu toate că ştia că nu poate să fie atât de departe, era totuşi prea departe ca omul să ajungă la ea în grabă dacă bătrânul Merrill decidea să pună mâna pe ea. Şi dacă domnul Constantine se dusese să–şi bea cafeaua la Nan, împreună cu domnul Keeton de la consiliul local? Cu cât se gândea mai mult la această posibilitate, cu atât părea mai probabilă. Când ceva atât de straniu se întâmplă, nu era o regulă aproape de la sine înţeleasă că se întâmplă doar atunci când omul în cauză e singur?

Omul ăsta suferă o cădere nervoasă.

Apoi se auzi zicând cu voioşie stridentă:

— Poftiţi, domnule Merrill.

Puse filmele pe tejghea şi se mută grăbită în stânga ei şi în spatele casei de marcaj, vrând ca aceasta să se afle între ea şi el.

Străvechea pungă din piele ieşi din buzunarul pantalonilor lui Pop Merrill, iar degetele ei stângace greşiră când tastară valoarea cumpărăturii, aşa că se văzu nevoită să o ia de la capăt.

Pop ţinea întinse către ea două bancnote de zece dolari.

Ea îşi spuse că erau doar *mototolite* ca urmare a faptului că fuseseră înghesuite împreună cu celelalte bancnote în portofel şi probabil că nici nu erau vechi, cu toate că *păreau* vechi. Ceea ce nu avu darul să–i ţină–n loc mintea care o luase la galop. Mintea ei insista că bancnotele nu era doar *mototolite,* erau mototolite şi *slinoase.* Aceeaşi minte insista că *vechi* nu era un cuvânt potrivit, că *vechi* nu era nici măcar aproximativ corect. Pentru acele exemplare de valută, nici măcar termenul de *antic* nu ar fi fost mulţumitor. Alea erau bancnote *preistorice,* tipărite nu se ştie cum încă dinainte să se nască Hristos şi înainte ca Stonehenge să fie construit, înainte ca primul Neaderthal cu fruntea teşită şi gâtul scurt să iasă din peşteră. Ele proveneau dintr–un timp când până şi Dumnezeu era doar un bebeluş.

Nu voia să le atingă.

Dar *trebuia* să le atingă.

Omul voia să–şi primească restul.

Luându–şi inima–n dinţi, fata luă bancnotele şi le aruncă în sertarul pentru numerar al casei cât de repede putu, lovindu–se la un deget atât de tare încât aproape că–şi rupse cea mai mare parte dintr–o unghie, o durere care de obicei e deosebit de intensă dar pe care, în starea ei extremă de agitaţie, n–avea s–o observe decât la un moment dat, mai târziu… când, ca să fim exacţi, îşi va fi chinuit îndeajuns de

mult mintea ca să–şi reproşeze că se purtase ca o adolescentă caraghioasă, care aşteaptă să–i vină primul ciclu.

Pe moment, totuşi, ea se concentră doar să arunce cât mai repede banii în casă, să nu mai fie nevoită să–i atingă, dar amintirea senzaţiei pe care ţi–o dădeau la pipăit suprafeţele acelor bancnote de zece dolari avea să dăinuie până mai târziu. Era ca şi cum le–ai fi simţit cum se târâie şi se mişcă sub buricele degetelor; ca şi cum miliarde de microbi, microbi uriaşi, aproape îndeajuns de mari ca să poată fi văzuţi cu ochiul liber, alunecau către ea, dornici nevoie mare s–o infecteze cu boala pe care o avea *el.*

Dar trebuia să–i dea omului acela restul.

Se concentră asupra acestui aspect, cu buzele lipite atât de strâns, încât se albiseră de tot, patru bancnote de un dolar care refuzau, refuzau *cu încăpăţânare* să iasă de sub rola care le ţinea presate în sertar. Apoi trebuia o monedă de zece cenţi, dar, o, Doamne Dumnezeule, în sertar nu era nici o monedă de zece cenţi şi ce naiba se întâmpla cu ea, cu ce greşise să rămână blocată atâta timp cu acest bătrân ciudat în singura dimineaţă din istoria consemnată de documente, când el chiar voia să plece de aici în mare grabă?

Scoase o monedă de douăzeci şi cinci

de cenţi, simţindu–i silueta tăcută şi urât mirositoare atât de aproape de ea (şi avea senzaţia că, atunci când în sfârşit va fi obligată să ridice privirea, va observa că el se afla şi mai aproape, că bătrânul se apleca peste tejghea, înspre ea), apoi trei penny, patru, cinci… dar ultima căzu înapoi în sertar printre monedele de douăzeci şi cinci de cenţi şi trebui să scotocească după ea cu unul dintre degetele ei reci şi amorţite. Bănuţul sări din nou cât acolo; simţea broboane de sudoare răsărindu–i pe ceafă şi pe fâşia subţire de piele dintre nas şi buza de sus. Apoi, ţinând bănuţii strâns în pumn şi rugându–se ca moşul să nu ţină mâna întinsă ca să–i primească, în aşa fel încât să nu fie nevoită să–i atingă pielea uscată, ca de reptilă, dar ştiind, nu se ştie cum, dar *ştiind* că aşa va face, ea ridică privirea, simţind cum zâmbetul ei luminos şi vesel, de angajată a lanţului de magazine LaVerdiere, îi întindea muşchii feţei ca într–un fel de ţipăt încremenit, încercând să se întărească fie şi pentru *asta,* spunându–şi că va fi ultima oară şi la naiba cu imaginea pe care mintea ei stupidă şi insistentă tot încerca s–o convingă s–o vadă, o imagine a mâinii aceleia uscate strângând–o brusc pe a ei ca ghearele unei păsări bătrâne şi înfiorătoare, nu ale unei păsări de pradă, nu, ci ale uneia care se hrănea cu stârvuri; îşi spunea că ea nu văzuse acele imagini, absolut DELOC şi,

văzându–le totuşi, se uită în sus cu acel zâmbet care ţipa pe faţa ei la fel de puternic ca un ţipăt de crimă într–o noapte fierbinte şi liniştită, iar magazinul era pustiu.

Pop plecase.

Plecase în vreme ce ea încerca să–i dea restul.

Molly începu să tremure din toate încheieturile. Dacă avea nevoie de o dovadă concretă că bătrânului excentric îi fila o lampă, iată că o avea. Era dovada hotărâtoare, dovada indubitabilă, dovada în forma ei cea mai pură: pentru prima oară de când îşi aducea ea aminte (şi pentru prima oară în memoria vie a oraşului, era în stare să parieze şi ar fi câştigat pariul), Pop Merrill, care refuza să lase bacşiş chiar şi în rarele prilejuri când era forţat să mănânce la un restaurant care nu avea servire la domiciliu, plecase dintr–un magazin fără să ia restul.

Molly încercă să–şi desfacă palma ca să dea drumul la cei patru bănuţi, cel de douăzeci şi cinci de cenţi şi cei de câte cinci penny. Constată uluită că nu poate. Trebui să se folosească de cealaltă mână ca să–şi desfacă forţat degetele. Restul lui Pop căzu pe geamul de pe tejghea, iar ea împinse monedele într–o parte, nevrând să le atingă.

Şi nu mai voia să–l vadă în viaţa ei pe Pop Merrill.

Capitolul 15

Privirea absentă a lui Pop ţinu până la ieşirea din magazin, apoi până când traversă trotuarul, ţinând în mână pachetele de film. Se destrămă şi deveni cumva o expresie de vioiciune neliniştitoare în timp ce păşea în rigolă… şi se oprea acolo, cu un picior pe trotuar, iar celălalt plantat printre chiştoacele de ţigări şi pungile goale de chips. Acesta era un alt Pop, pe care Molly nu l–ar fi recunoscut, cu toate ca printre cei traşi pe sfoară de către bătrân s–ar fi găsit unii care să–l cunoască foarte bine. Acesta nu era nici Merrill bătrânul desfrânat, nici Merrill robotul, ci Merrill animalul cu arculeţul întors. Dintr–o dată, el se afla *acolo,* într–un fel în care arareori îşi îngăduia să fie *acolo,* în public. Să–şi etaleze în public atât de mult din adevăratul său eu nu era, după estimările lui Pop, o idee prea inspirată. În dimineaţa asta totuşi era departe de a mai fi stăpân pe sine şi oricum nu era nimeni afară să–l observe. Iar dacă ar fi fost, persoana aceea nu l–ar fi văzut pe Pop, filosoful rural cumsecade şi nici măcar pe Pop, negustorul dibaci, ci ceva asemănător *spiritului* acelui om. În acel moment în care se afla totalmente *acolo,* Pop arăta el însuşi ca un câine vagabond, un maidanez devenit fioros, iar acum se oprise taman când dăduse iama printre găini la miezul nopţii, ciulind urechile zdrenţuite, cu capul lăsat într–o parte şi dinţii mânjiţi de

sânge arătându–se puţin, în timp ce asculta vreun sunet dinspre casa fermierului şi se gândea la puşcociul cu cele două găuri negre ca o cifră opt răsturnată. Câinele nu ştie ce–i aia cifra opt, dar până şi un câine ar putea să recunoască forma întunecată a eternităţii, dacă ar avea instinctele îndeajuns de agere.

În cealaltă parte a pieţii oraşului putu să vadă faţada de culoare galbenă, precum urina, a magazinului Emporium Galorium, înălţându–se ceva mai într–o parte fată de vecinii săi cei mai apropiaţi: clădirea părăsită care adăpostise, până pe la începutul anului, spălătoria Village Washtub, restaurantul Nan’s Luncheonett şi You Sew and Sew, magazinul de confecţii şi mercerie condus de stră–strănepoata lui Evvie Chalmers, Polly — o femeie de care va trebui să vorbim altă dată.

În faţa tuturor magazinelor de pe Lower Main Street erau desenate locuri de parcare oblice şi toate erau goale... în afară de unul, care tocmai era ocupat de către un *station–wagon* Ford pe care Pop îl recunoscu. În aerul liniştit al dimineţii, torsul liniştit al motorului se auzea foarte clar. Apoi motorul se opri, luminile de frână se stinseră, iar Pop îşi trase piciorul pe care–l avusese în rigolă şi, prudent, se retrase către colţul magazinului LaVerdiere. Aici rămase nemişcat ca un câine aflat în coteţul găinilor alertat de un zgomot slab, genul de zgomot

care ar putea fi neglijat de nişte câini cuprinşi de o frenezie ucigaşă, fără să fie nici bătrâni, nici înţelepţi ca acesta.

John Delevan se dădu jos de la volanul maşinii. Băiatul coborî prin partea dreaptă. Se duseră la uşa magazinului Emporium Galorium. Bărbatul începu să bată la uşă nerăbdător, îndeajuns de tare încât sunetul să ajungă la Pop la fel de clar ca şi zgomotul motorului. Delevan se opri, amândoi ascultară câteva momente, apoi Delevan începu din nou, dar de data asta nu se mulţumi să bată, ci începu să lovească cu pumnul în uşă şi nu trebuia să te pricepi să citeşti gândurile ca să–ţi dai seama că omul era cu capsa pusă.

„Ei ştiu”, îşi zise Pop. „Cumva, ştiu. Ce bine că am distrus blestematul ăla de aparat.”

Mai zăbovi un moment, fără să mişte nimic în afara ochilor aproape acoperiţi de pleoape, apoi se furişă pe după colţul *drugstore*–ului, luând–o pe aleea dintre acesta şi banca învecinată. O făcu atât de uşor, încât un bărbat mai tânăr cu cincizeci de ani decât el l–ar fi putut invidia pentru agilitatea mişcărilor.

Pop îşi făcu socoteala că, în dimineaţa asta, s–ar putea să fie ceva mai înţelept să se întoarcă acasă prin curtea din spate.

Capitolul 16

Văzând că tot nu răspunde nimeni, John Delevan se duse la uşă pentru a treia oară, bubuind atât de tare încât geamurile zăngăniră în ramele în care chitul începuse să putrezească. Durerea din mână îl făcu să–şi dea seama cât de supărat era. Nu că ar fi simţit că, în vreun fel, mânia aceasta ar fi fost nejustificată dacă Merrill ar fi făcut ceea ce Kevin credea că făcuse — şi, da, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai sigur că băiatul lui are dreptate. Dar era surprins că nu–şi dăduse seama că e vorba de mânie până în acel moment.

„În dimineaţa asta, se pare că aflu lucruri noi despre mine”, se gândi el şi în această constatare era o notă de pedanterie, care–i îngădui să zâmbească şi să se relaxeze puţin.

Kevin nu zâmbea şi nici nu arăta relaxat.

— S–ar părea că s–a întâmplat unul din trei lucruri, spuse domnul Delevan către fiul său. Merrill ori nu s–a trezit din somn, ori nu răspunde sau şi–a dat seama că ne–am prins de şmecherie şi şi–a luat tălpăşiţa cu aparatul tău cu tot. Se opri, după care chiar râse. Cred că există şi a patra variantă. Poate că a murit în somn.

— N–a murit. Kevin stătea acum cu capul lipit de geamul murdar al uşii de care tare mult şi–ar fi dorit să nu fi trecut

niciodată. Îşi făcuse palmele căuş pe lângă ochi, pentru că soarele, care se înălţase deasupra laturii de răsărit a pieţei, trimitea nişte raze puternice direct în geam. Uită–te!

Domnul Delevan îşi făcu şi el mâinile căuş pe lângă ochi şi–şi lipi nasul de sticlă. Stăteau acolo unul lângă altul, cu spinările către piaţă, privind în penumbra din Emporium Galorium precum cei mai mari admiratori de vitrine din lume.

— Ei bine, zise el după câteva secunde, se pare că, dacă şi–a luat tălpăşiţa şi–a lăsat rahatul în urmă.

— Da, dar nu la asta mă referam. Îl vezi?

— Ce să văd?

— Atârnat de bârna aia. Cea de lângă biroul ăla plin cu ceasuri.

Şi, după o clipă, domnul Delevan îl văzu, într–adevăr: un aparat Polaroid, cu cureaua agăţată de un cârlig înfipt în acea bârnă. Se gândi chiar că ar putea să vadă ciobitura, deşi era posibil ca imaginaţia să–i joace feste.

„Nu e imaginaţia ta.”

Zâmbetul îi dispăru de pe buze când îşi dădu seama că începea să simtă ceea ce simţea Kevin: certitudinea stranie şi neliniştitoare că o simplă, dar teribil de periculoasă piesă a maşinăriei funcţiona… şi, spre deosebire de majoritatea ceasurilor lui Pop, funcţiona exact la timp.

— Crezi că stă pur şi simplu în camera lui de la etaj şi aşteaptă ca noi să plecăm? Rosti domnul Delevan cu glas tare, dar de fapt vorbea cu el însuşi. Încuietoarea de la uşă arăta nouă şi scumpă… dar era dispus să parieze că dacă unul dintre ei — probabil Kevin era în formă mai bună — ar fi lovit uşa cu destulă forţă, lemnul vechi ar fi cedat. Reflectă, la întâmplare: „O încuietoare nu poate fi mai bună decât uşa în care o montezi. Oamenii nu gândesc niciodată.”

Kevin îşi întoarse faţa încordată către tatăl lui. În clipa aceea, John Delevan era la fel de frapat de faţa lui Kevin pe cât fusese Kevin de a lui cu puţin timp în urmă. Se gândi: „Mă întreb câţi taţi au şansa să vadă cum vor arăta fiii lor când vor ajunge bărbaţi? N–o să arate mereu aşa de încordat, cu expresia asta atât de tensionată — Doamne, sper că nu — dar aşa va arăta. Şi, Dumnezeule, ce bărbat bine o să fie!”

El, ca şi Kevin, avu acel unic moment în toiul a ceea ce se petrecea acolo, iar momentul a durat puţin, dar nici el nu–l va uita vreodată; întotdeauna se va afla la îndemână.

— Ce e? Întrebă Kevin cu glas răguşit. Ce e, tată?

— Vrei s–o spargi? Pentru că te–aş ajuta şi eu.

— Încă nu. Nu cred c–o să fie nevoie. Nu cred că e aici… dar e pe–aproape.

„N–ai de unde să ştii aşa ceva. Nici nu te poţi gândi la asta.”

Dar Kevin se gândea la asta, iar el credea că fiul lui are dreptate. Un fel de conexiune se formase între Pop şi fiul lui. „Un fel de” conexiune? Să fim serioşi. Ştia perfect în ce consta conexiunea. Era nenorocita aia de cameră care atârna colo, de grindă şi cu cât se prelungea povestea asta, cu cât simţea cum maşinăria aia funcţionează, cu angrenajele ei în mişcare şi cu roţile ei dinţate necruţătoare învârtindu–se, cu atât mai puţin îi plăcea.

„Sparge aparatul, sparge aparatul”, îşi zicea în gând, apoi spuse cu glas tare:

— Eşti sigur, Kev?

— Hai să mergem în spate. Să încercăm uşa de–acolo.

— E o poartă. O ţine închisă.

— Poate reuşim s–o sărim.

— În regulă, zise domnul Delevan şi–şi urmă fiul pe treptele de la Emporium Galorium şi apoi către alee, întrebându–se dacă nu cumva îşi pierduse minţile.

Dar poarta nu era încuiată. Undeva, pe tot acest parcurs, Pop uitase s–o încuie şi, cu toate că domnului Delevan nu–i surâsese ideea de a se căţăra peste gard, sau poate chiar să *cadă* peste gardul respectiv, riscând, cu mare probabilitate, să–şi vatăme cu acest prilej podoabele bărbăteşti, nu se ştie din ce motiv, poarta deschisă îi plăcea şi mai puţin.

Cu toate acestea, Kevin şi cu el trecură de poartă şi intrară în curtea plină de gunoaie a lui Pop, pe care nici măcar valurile de frunze căzute în octombrie nu reuşeau s–o facă mai plăcută vederii.

Kevin făcu slalom printre grămezile de gunoi, pe care Pop le aruncase afară, fără să se deranjeze să golească tomberonul, iar domnul Delevan mergea în urma lui. Ajunseră la tăietor cam în acelaşi timp în care Pop ieşea din curtea din spate a doamnei Althea Linden, luând–o pe Mulberry Street, la un cvartal distanţă spre vest. Avea să meargă pe Mulberry Street până când ajungea la birourile companiei Wolf Jaw Lumber. Deşi camioanele cu pulpă de lemn începuseră deja să străbată drumurile din vestul statului Mâine, iar urletele şi vaietele scoase de fierăstraiele mecanice ale tăietorilor de lemne începuseră să se înalţe dinspre pădurile tot mai restrânse din zonă încă de pe la şase şi jumătate, nimeni nu avea sa apară la birou până la orele nouă, iar până atunci mai era încă un sfert de oră. În dosul micii curţi din spate a companiei forestiere se afla un gard înalt din scânduri. Avea o poartă, iar acea poartă era încuiată, dar Pop avea cheie. Nu trebuia decât să descuie poarta şi să ajungă în propria sa curte.

Kevin ajunse la tăietor. Domnul Delevan îl prinse din urmă, se uită în direcţia

în care se uita fiul său şi clipi. Deschise gura să întrebe ce naiba mai era şi nebunia asta, dar o închise la loc. Tocmai începea să–şi facă o idee despre ce naiba era toată acea nebunie şi fără vreun ajutor din partea lui Kevin. Nu era *simplu* să ai astfel de idei, nu e ceva firesc şi ştia dintr–o experienţă amară (în care Reginald Marion „Pop” Merrill însuşi jucase un rol la un moment dat, aşa cum îi povestise fiului său, nu cu mult timp în urmă) că dacă faci lucruri din impuls, ai toate şansele să iei o decizie greşită şi să te arunci în vâltoare nepregătit, dar nu avea importanţă. Deşi nu gândea chiar în aceşti termeni, ar fi corect să spunem că domnul Delevan spera să poată face o cerere de readmitere în tribul Raţionalilor când toată povestea avea să se termine.

La început, crezu că se uită la resturile sfărâmate ale unui aparat Polaroid. Bineînţeles, asta era doar mintea lui, care încerca să găsească o urmă de raţionalitate în repetiţie; ceea ce zăcea pe şi în jurul tăietorului nu semăna câtuşi de puţin cu o cameră foto, Polaroid sau altă marcă. Toate rotiţele şi angrenajele acelea nu puteau să aparţină decât unui ceas. Pe urmă, văzu caricatura de pasăre moartă şi ştiu chiar şi ce fel de ceas fusese. Deschise gura să–l întrebe pe Kevin de ce mama naibii ar fi adus Pop un ceas cu cuc în curte şi–apoi să–l „omoare” cu barosul. Se mai gândi un pic şi decise că, în

definitiv, nu trebuia să întrebe. Răspunsul la acea întrebare începea să vină şi el. N–ar fi vrut să vină, pentru că era dovada unei nebunii care domnului Delevan i se părea că atingea o cotă foarte înaltă, dar asta n–avu importanţă, căci răspunsul veni oricum.

Ceasul cu cuc trebuie să–l agăţi de ceva. Trebuie să–l agăţi din pricina greutăţilor. Şi de ce se agaţă un ceas cu cuc? Păi, de un cârlig, fireşte.

Poate de un cârlig înfipt într–o grindă.

Ca grinda de care stătea atârnat Polaroidul lui Kevin.

Acum vorbi, iar cuvintele păreau să vină de la o mare depărtare:

— Ce dracu se–ntâmplă cu el, Kevin? A înnebunit?

— N–a înnebunit, răspunse Kevin, iar vocea lui părea să vină şi ea de la o mare distanţă, în timp ce stăteau lângă tăietor, privind în jos la ornicul sfărâmat. A fost *împins* să înnebunească. De aparat.

— Trebuie să–l distrugem, zise domnul Delevan. Vocea lui părea să–i fi ajuns la urechi la multă vreme după ce simţise că vorbele îi ieşiseră pe gură.

— Încă nu, zise Kevin. Trebuie să mergem mai întâi la *drugstore.* Au o promoţie specială zilele astea.

— Au o promoţie la ce…

Kevin îi atinse braţul. John Delevan se uită la el. Capul lui Kevin era ridicat şi arăta

ca o căprioară care simte focul. În acel moment, băiatul era mai mult decât frumos; era aproape divin, ca un tânăr poet la ceasul morţii sale.

— *Ce e?* Întrebă precipitat domnul Delevan.

— Ai auzit ceva? Vigilenţa se preschimba lent în îndoială.

— O maşină pe stradă, zise domnul Delevan. Cu câţi ani era mai în vârstă decât fiul său? Cu douăzeci şi cinci? Dumnezeule, oare nu sosise momentul să se comporte ca atare?

Împinse stranietatea departe, încercând s–o ţină la o lungime de braţ de el. Bâjbâi cu disperare după propria–i maturitate şi găsi doar o mică parte din ea. S–o îmbrace era ca şi cum ar fi îmbrăcat un pardesiu foarte zdrenţuit.

— Eşti sigur că doar asta a fost, tată?

— Da. Kevin, eşti cu nervii încordaţi la maximum. Vino–ţi în fire, altfel… Altfel, ce? Dar ştia şi râse şovăielnic. Altfel, o să ne pui pe amândoi pe fugă, ca pe nişte iepuri.

Kevin îl privi gânditor o clipă, asemenea cuiva care s–a trezit dintr–un somn adânc, poate chiar o stare de transă şi apoi încuviinţă din cap.

— Haide.

— Kevin, de ce? Ce vrei? Ar putea fi la etaj şi nu vrea să răspundă…

— Îţi spun când ajungem acolo, tată.

Haide! Şi aproape că–l târî pe tatăl său afară din curtea plină de gunoaie şi apoi pe aleea îngustă.

— Kevin, ţi–ai pus în gând să–mi smulgi braţul, sau ce? Întrebă domnul Delevan când ajunseră din nou pe trotuar.

— Era acolo, în spate, zise Kevin. Stătea ascuns. Aştepta să plecăm. L–am simţit.

— Era… domnul Delevan se opri, apoi începu din nou. Ei bine… să zicem că a fost. De dragul discuţiei, să zicem că a fost. N–ar fi mai bine atunci să ne întoarcem acolo şi să–l înhăţăm? Şi, cu întârziere: *Unde* a fost?

— Dincolo de gard, zise Kevin. Ochii lui păreau să plutească. Domnului Delevan îi plăcea chestia asta din ce în ce mai puţin. El a fost deja. Şi–a luat deja ce are nevoie. Trebuie să ne grăbim.

Kevin pornise deja spre marginea trotuarului, vrând să taie de–a dreptul piaţa oraşului ca să ajungă la drugstore–ul LaVerdiere. Domnul Delevan întinse mâna şi–l înşfăcă asemenea unui conductor care înşfacă un călător clandestin.

— *Kevin, despre ce vorbeşti?*

Iar Kevin chiar a spus–o: s–a uitat la el şi i–a spus:

— Se apropie, tată. Te rog. E viaţa mea în joc.

Se uită la tatăl său, implorându–l cu faţa lui palidă şi cu ochii lui plutitori, capabili

să vadă în viitor.

— Câinele se apropie. N–ar folosi la nimic doar să pătrundem cu forţa în casă şi să luăm aparatul. S–a trecut de mult de faza aia. Te rog, nu mă opri. Te rog să nu mă trezeşti. E vorba de *viaţa* mea.

Domnul Delevan făcu un ultim mare efort să nu cedeze acestei nebunii înfiorătoare… şi deodată, se dădu bătut.

— Haide, zise el apucându–l pe Kevin de cot şi aproape trăgându–l spre piaţă. Orice–ar fi, hai să terminăm ce–avem de făcut. Şi, după o mică pauză: Avem timp suficient?

— Nu sunt sigur, zise Kevin, apoi, fără tragere de inimă: Nu cred.

Capitolul 17

Pop aşteptă în spatele gardului de scânduri, uitându–se la cei doi Delevan printr–o găurică în lemn. Îşi pusese tutunul în buzunarul de la spate, astfel încât să–şi poată folosi mâinile rămase libere ca să le strângă şi să le destindă, să le strângă şi sa le destindă.

„Sunteţi pe proprietatea mea”, şoptea mintea lui către ei, iar dacă mintea lui ar fi avut puterea să ucidă, ar fi mânuit–o ca pe o armă şi le–ar fi făcut felul amândurora. „Sunteţi pe proprietatea mea, fir–ar să fie, sunteţi pe proprietatea mea!”

Ceea ce trebuia să facă era să ia barosul şi să le dea cu el în căpăţânile lor fiţoase. Asta *trebuia* el să facă. Şi ar fi făcut–o chiar atunci dacă nu ar fi fost aplecaţi deasupra resturilor aparatului pe care băiatul însuşi, după cum se presupunea, l–a distrus acum două săptămâni, cu binecuvântarea lui Pop. Se gândea că poate ar fi încercat să iasă basma curată până la urmă, dar ştia care era părerea generală despre el în acest oraş. Pangborn, Keeton şi toţi ceilalţi. Gunoi! Asta credeau despre el. Că este un gunoi.

Până când intrau în vreo belea şi aveau nevoie de un împrumut rapid, iar soarele apunea, asta era.

Strânge, destinde. Strânge, destinde.

Vorbeau între ei, dar Pop nu s–a sinchisit să asculte ce spuneau. Mintea lui era o forjă fumegândă. Acum începuse şi jelania: *La dracu, sunt pe proprietatea mea, iar eu nu pot face absolut nimic! La dracu, sunt pe proprietatea mea, iar eu nu pot face absolut nimic. Lua–i–ar dracu să–i ia!*

În sfârşit, plecară. Când auzi scârţâitul ruginit al porţii din alee, Pop descuie poarta din gardul de scânduri. Trecu de poartă şi străbătu în fugă curtea până la uşa din spate — alerga cu o vioiciune neliniştitoare pentru un bătrân de şaptezeci de ani, cu o mână prinsă ferm de partea superioară a piciorului drept, ca şi cum, în ciuda vioiciunii, avea de luptat cu o durere reumatică teribilă în acel

loc. De fapt, Pop nu simţea nici un pic de durere. Nu voia ca fie cheile, fie mărunţişul din punga de piele să zornăie, atâta tot. În eventualitatea în care cei doi Delevan erau tot acolo, pândind dintr–un loc în care el nu putea să–i vadă. Pop n–ar fi fost surprins dacă cei doi ar fi procedat exact aşa. Când ai de–a face cu sconcşii, te aştepţi să–ţi facă tot felul de şmecherii împuţite.

Scoase cheile din buzunar. Acum, acestea zăngăniră şi, cu toate că sunetul era destul de slab, lui i se păru foarte tare. Aruncă o privire fugară spre stânga, sigur c–are să vadă acolo faţa holbată ca de oaie a puşlamalei. Gura lui Pop era strâmbată de un rânjet urât şi încordat de frică. Nu era nimeni acolo.

Deocamdată, în orice caz.

Găsi cheia potrivită, o vârî în broască, descuie şi intră. Avu grijă să nu împingă prea tare uşa către şopron, fiindcă balamalele începeau să scârţâie dacă le forţai prea mult.

Înăuntru, răsuci zăvorul cu un gest exagerat de energic şi se duse în Emporium Galorium. Era mai mult decât în largul său între aceste umbre. Ar fi putut să se strecoare fără greş prin coridoarele înguste, mărginite de tot felul de vechituri, chiar şi în somn… chiar o făcuse, de fapt, cu toate că, la fel ca multe alte lucruri, acest amănunt îi ieşise cu totul din memorie deocamdată.

Aproape de partea din faţă a prăvăliei,

se afla un ochi de geam murdar care dădea spre aleea îngustă folosită de cei doi Delevan ca să pătrundă ilegal în curtea lui. Ferestruica oferea totodată şi o vedere piezişă spre trotuar şi piaţa publică a oraşului.

Pop se strecură până la ferestruică printre teancuri de reviste inutile şi lipsite de valoare, care–şi exalau aroma galben–prăfoasă de muzeu în aerul întunecos. Se uită spre alee şi văzu că era pustie. Se uită spre dreapta şi–i văzu pe cei doi Delevan, tatăl şi fiul — o imagine pâlpâitoare precum cea a unui peşte în acvariu, aşa se vedea prin geamul murdar şi neuniform —, străbătând piaţa publică chiar pe lângă estradă. Nu–i urmări până să iasă din câmpul vizual al ochiului de geam şi nici nu se duse la ferestrele din faţă ca să–i vadă mai bine. Îşi făcu socoteala că urmau să se ducă la LaVerdiere şi, dat fiind că deja fuseseră aici, aveau să pună întrebări despre el. Şi ce–ar putea să le spună curviştina de la casă? Că fusese acolo şi plecase. Altceva?

Doar că îşi cumpărase două pungi de tutun.

Pop zâmbi.

Ăsta nu era un motiv pentru care să fie spânzurat.

Găsi o pungă de hârtie maro, ieşi în spate, porni spre tăietor şi, gândindu–se mai

bine, se duse la portiţa din alee. Dacă fusese neglijent o dată, nu însemna c–o să fie neglijent din nou.

După ce văzu portiţa încuiată, se duse cu punga la tăietor şi începu să adune bucăţile camerei foto sfărâmate. Acţiona cât de repede putea, având grijă totuşi să fie cât mai meticulos.

Adună tot, în afară de aşchiile şi cioburile care nu puteau fi luate decât drept resturi neidentificate. O unitate de investigaţii criminalistice a poliţiei ar fi putut probabil să identifice unele din fragmentele pe care nu le adunase; Pop văzuse la TV nişte filme poliţiste (şi anume, atunci când nu viziona filme porno la videocasetofon) în care tipii ăia tobă de ştiinţă cercetau cu luare aminte locul crimei, ajutându–se de pensule, mici aspiratoare şi chiar pensete, adunând tot ce găseau în pungi de plastic, dar Departamentul Şerifului din Castle Rock nu avea o astfel de unitate. Iar Pop se îndoia că şeriful Pangborn ar fi putut să convingă Poliţia Statului să trimită acolo Laboratorul Mobil, chiar dacă cineva l–ar fi convins pe Pangborn să facă un astfel de efort — pentru nimic mai mult decât furtul unei camere foto, iar asta era singura acuzaţie pe care cei doi Delevan puteau să i–o aducă fără să dea impresia c–au înnebunit. După ce termină de controlat zona, se întoarse în clădire, descuie sertarul „special” şi depuse acolo punga

maro. Încuie la loc sertarul şi puse cheile în buzunar. Atunci, *asta* era în regulă. Ştia totul şi despre mandatele de percheziţie. Era posibil să ningă în iad înainte ca cei doi Delevan să–l convingă pe Pangborn să se ducă la tribunalul districtual şi să ceară aşa ceva. Şi chiar dacă acesta ar fi fost îndeajuns de nebun încât să încerce, rămăşiţele blestematei de camere vor fi dispărut — permanent — cu mult înainte ca ei să poată acţiona. Să încerce să se descotorosească de resturi chiar în acel moment ar fi fost mai periculos decât să le lase în sertarul încuiat. Cei doi Delevan ar putea să vină şi să–l prindă în flagrant delict. Mai bine să aştepte.

Pentru că cei doi aveau să se întoarcă.

Pop Merrill ştia asta la fel de bine precum îşi ştia propriul nume.

Mai târziu, poate, după ce toată zarva şi nebunia se vor fi domolit, va fi în măsură să se ducă la băiat şi să–i spună: „Da. Ai dreptate. Tot ce crezi c–am făcut, am făcut. Acum, ce–ar fi să lăsăm lucrurile aşa cum sunt şi să revenim la situaţia în care nu ne cunoşteam unul pe altul… ce zici? Ne putem permite să facem asta. S–ar putea să nu crezi asta, cel puţin la început, dar putem. Pentru că, uite — tu ai vrut să–l distrugi pentru că–l credeai periculos, iar eu am vrut să–l vând fiindcă am crezut că e valoros. S–a dovedit că tu ai avut dreptate, iar eu m–am înşelat, iar asta e toată răzbunarea de care–o

să ai vreodată nevoie. Dacă m–ai fi cunoscut mai bine, ai fi ştiut de ce — nu sunt prea mulţi bărbaţi în oraşul ăsta care să mă fi auzit vreodată zicând un asemenea lucru. Mă râcâie pe creier, asta vreau să spun, dar nu contează; când greşesc, îmi place să cred că–s îndeajuns de matur să–mi asum acea greşeală, oricât de mult m–ar durea. În cele din urmă, băiete, am făcut ce–ai vrut tu să faci de la bun început. Am ajuns cu toţii pe aceeaşi stradă, asta vreau să spun şi cred că trebuie să zicem ce–a fost a fost, ce–o fi om mai vedea. Ştiu ce crezi despre mine şi ştiu ce cred eu despre tine şi nici unul dintre noi n–ar vota vreodată pentru celălalt ca să fie Maestrul de Ceremonii al paradei anuale de Patru Iulie, dar nu–i nimic, putem să ne împăcăm cu asta, nu–i aşa? Ce vreau să spun e asta: amândoi ne bucurăm că s–a zis cu blestemata de cameră şi să zicem că suntem chit şi să ne vedem de treabă."

Dar asta era pentru mai târziu şi chiar şi atunci stătea sub semnul lui „poate". Sigur era că n–ar fi fost deloc potrivit în acel moment. Vor avea nevoie de timp ca să se liniştească. Chiar în clipa aceea cei doi ar fi fost foarte dornici să–i sfâşie o bucată din cur, ca

(*acel câine din fotografie*)

Ca… ei bine, n–are–a face cu ce ar semăna cei doi. Important era să se afle aici, la parter, cu un aer preocupat şi inocent ca

un bebeluş când ei aveau să se întoarcă.

Pentru că *urmau* să se întoarcă.

Dar asta era în regulă. Era în regulă pentru că…

— Pen' că situaţia e sub control, şopti Pop. *Asta* vreau să spun.

Acum, se duse într–adevăr la uşa din faţă şi răsuci semnul de ÎNCHIS ca să arate DESCHIS (după care îl răsuci iute la loc, pe ÎNCHIS, dar chestia asta Pop nu se observă făcând–o şi nici n–avea să şi–o amintească mai târziu). Bun, ăsta e un început. Ce urmează? Fă ca totul să arate ca într–o zi normală, oarecare, nici mai mult, nici mai puţin. Trebuia să se arate cât se poate de surprins şi „ce mama naibii vorbiţi voi acolo" când cei doi aveau să se întoarcă cu spume la gură, gata să facă orice pentru ceva care fusese deja distrus şi era acum la fel de mort ca o baie chimică de deparazitare pentru oi.

Aşadar… care era cel mai firesc lucru pe care să–l găsească făcând la întoarcere, cu şeriful Pangborn sau fără el?

Ochiul lui Pop se fixă asupra ceasului cu cuc atârnat de grinda de lângă acel birou drăguţ pe care–l obţinuse la o vânzare de mărunţişuri în Sebago, cu o lună sau şase săptămâni în urmă. Nu era prea simpatic ceasul ăla cu cuc, fiind probabil cumpărat iniţial cu cupoane de cumpărături de cine ştie ce amărât care încerca să fie cumpătat (oamenii care nu–s în stare decât *să încerce*

să fie economi simt, după estimarea lui Pop, doar nişte amărăşteni nedumeriţi care trec prin viaţă într–o vagă şi permanentă stare de dezamăgire). Totuşi, dacă putea să–l repare cât să meargă un pic, poate c–ar fi reuşit să–l vândă unuia dintre schiorii care aveau să–şi facă apariţia peste o lună sau două, cineva care avea nevoie de un ceas la casa de vacanţă sau la cabana de schi, pentru că ultimul chilipir achiziţionat îşi dăduse duhul şi cineva care să nu fi înţeles deja (şi probabil că n–avea să–nţeleagă vreodată) că un alt chilipir nu era o soluţie, ci o nouă problemă.

Lui Pop avea să–i pară rău pentru acea persoană şi–avea să negocieze cu ea atât de cinstit cât credea că poate, dar nu–şi va dezamăgi cumpărătorul. *Caveet emperor* nu era doar ce *voia* să spună, ci adesea chiar spunea şi, în definitiv, trebuia şi el să–şi câştige existenţa, nu?

Da. Aşa că avea să stea la bancul lui de lucru, să se ocupe de ceasul ăla, să vadă dacă putea să–l repare, iar când cei doi Delevan se întorceau, asta urmau să–l găsească făcând. Poate că până atunci, apăreau şi câţiva posibili clienţi care să mişune prin preajmă; putea să spere acest lucru, cu toate că aceea era o perioadă moartă a anului. Clienţii ar fi fost glazura de pe tort, oricum. Importantă era impresia pe care o va lăsa: un ins cumsecade care n–are nimic de ascuns, văzându–şi de treburile şi

operaţiunile normale ale unei zile obişnuite.

Pop se duse la grindă şi dădu jos ceasul cu cuc, atent să nu se încurce contragreutăţile. Îl duse apoi la bancul de lucru, fredonând uşor. Îl puse pe masă, după care se pipăi în buzunarul de la spate. Tutun proaspăt. Şi asta era ceva bun.

Pop se gândea să–şi aprindă o mică pipă în timp ce lucra.

Capitolul 18

— N–ai de unde *să ştii* că a fost aici, Kevin!

Domnul Delevan continua să protesteze fără prea multă convingere în timp ce intrau în magazinul LaVerdiere.

Ignorându–l, Kevin se duse direct la casa unde se afla Molly Durham. Acesteia îi trecuse accesul de vomă şi acum se simţea mult mai bine. Întreaga întâmplare i se părea acum uşor caraghioasă, ca un coşmar pe care–l ai şi pe urmă te trezeşti şi, după uşurarea iniţială, te gândeşti: „M–am temut eu de ASTA? Cum am putut să cred că ASTA mi s–a întâmplat cu adevărat, chiar şi–ntr–un vis?”

Dar când Kevin îşi arătă faţa trasă în dreptul tejghelei, ea *ştiu* cum se poate să–ţi fie teamă, da, o da, chiar şi de lucruri ridicole precum acelea care se întâmplă în vise, pentru că se pomeni împinsă din nou în

lumea visurilor visate cu ochii deschişi.

Adevărul era că şi Kevin Delevan avea aproape aceeaşi expresie pe faţă: ca şi cum s–ar fi aflat cufundat undeva, în aşa fel încât, când glasul şi privirea lui ajungeau în cele din urmă la ea, acestea păreau aproape epuizate.

— Pop Merrill a fost aici, spuse el. Ce–a cumpărat?

— Vă rog să–l scuzaţi pe băiatul meu, interveni domnul Delevan. Nu se simte f…

Deodată văzu faţa lui Molly şi se opri. Fata arăta de parcă tocmai văzuse cum cineva îşi pierde braţul într–un utilaj industrial.

— Oh! Zise ea. Oh, Dumnezeule!

— Film a cumpărat? O întrebă Kevin.

— Dar ce–a păţit omul ăla? Întrebă cu glas firav Molly. Am ştiut că are ceva din clipa în care a intrat. Ce are? A… făcut ceva?

„Dumnezeule”, îşi zise John Delevan. „FACE acum. Înseamnă că totul e adevărat.”

În acel moment, domnul Delevan luă în tăcere o decizie eroică: s–a dat bătut întru totul. S–a dat bătut în întregime şi s–a pus pe sine şi tot ceea ce credea că poate sau că nu poate fi adevărat în mâinile fiului său.

— Asta a luat, nu–i aşa? Insistă Kevin. Privirea lui stăruitoare o dojenea pentru emoţiile şi temerile pe care le avea. Film Polaroid. De *acolo.*

Şi arătă către galantar.

— Da. Tenul se făcuse palid ca porţelanul; puţinul ruj cu care se dăduse de dimineaţă ieşea în evidenţă strident, în pete roşcate. Se purta atât de… straniu. Ca o păpuşă vorbitoare. Ce s–a–ntâmplat cu el? Ce…

Dar Kevin se întorsese cu faţa spre tatăl lui.

— Am nevoie de un aparat, zise el repede. Am nevoie de el acum. Un Polaroid Sun 660. Le au la vânzare. Chiar e promoţie. Vezi?

Şi, în pofida deciziei pe care tocmai o luase, gura domnului Delevan nu era dispusă să se lase desprinsă de ultimele fărâme de raţionalitate.

— De ce… începu el, dar Kevin nu–l lăsă să continue.

— Nu ŞTIU de ce! Strigă el şi Molly Durham gemu. Nu voia să vomite acum; Kevin Delevan era înspăimântător, dar nu chiar *atât* de înspăimântător. Ce voia ea să facă în acele momente era să se ducă pur şi simplu acasă, să se ducă în dormitor şi să se ascundă cu totul sub pătură. Dar trebuie să–l avem, tată, iar timpul e aproape pe terminate!

— Daţi–mi un aparat din ăla, zise domnul Delevan, scoţând portofelul cu mâini tremurânde, fără să observe că fiul lui deja alerga spre galantar.

— Luaţi unul de–acolo, auzi ea spunând

o voce tremurătoare, cu totul diferită de a ei. Luaţi unul şi duceţi–vă.

Capitolul 19

În cealaltă parte a pieţei, Pop Merrill, care credea că repară în linişte un ceas cu cuc ieftin, nevinovat ca un prunc, termină de încărcat aparatul lui Kevin cu unul dintre pachetele de filme. Închise capacul. Aparatul scoase zumzăitul acela molciu caracteristic.

„Al naibii cuc, sună de parc–ar avea laringită. I–a alunecat vreun angrenaj. Ei, am eu leac şi pentru asta”.

— O să te repar, zise Pop şi ridică aparatul. Îşi lipi ochiul golit de expresie de vizorul cu crăpătura atât de fină, încât nici măcar n–o vedeai când îţi puneai ochiul acolo. Aparatul era îndreptat spre partea din faţă a magazinului, dar asta nu conta; în orice parte l–ai fi îndreptat, era aţintit asupra unui anumit câine negru, care nu se număra printre câinii făcuţi vreodată de Dumnezeu într–un orăşel numit, în lipsa unui nume mai acătării, Polaroidsville şi nici pe ăsta nu–l făcuse El vreodată.

FLASH!

Aparatul lui Kevin scoase zumzăitul acela molciu în momentul când împinse prin fantă o nouă poză.

— Aşa, spuse Pop cu satisfacţie calmă. Poate–o să reuşesc mai mult decât să te fac

să cânţi, păsărico! Ce vreau să spun e că s–ar putea să te fac *să cânţi!* Nu promit, dar o să fac o încercare.

Pop afişă un zâmbet uscat, pielos şi apăsă din nou butonul.

FLASH!

Traversaseră jumătate din piaţă când John Delevan văzu o lumină albă şi tăcută umplând ferestrele murdare de la Emporium Galorium. *Lumina* era tăcută, dar după ea, ca replica unui seism, se auzi un huruit jos şi sumbru, care părea să ajungă la urechile lui dinspre magazinul de mărunţişuri al bătrânului... dar numai pentru că magazinul bătrânului era singurul loc prin care găsise o cale de scăpare. Căci zgomotul părea să fi fost emanat de sub pământ... sau să fi fost aşa doar pentru că pământul însuşi părea singurul loc îndeajuns de mare ca să–l adăpostească pe posesorul acelei voci?

— Fugi, tată! Ţipă Kevin. *A început s–o facă!*

Flash–ul reapăru, iluminând ferestrele ca o descărcare electrică fără degajare de căldură. Urmă din nou un mârâit infrasonic, ca un „bum” sonic într–un tunel aerodinamic, sunetul scos de un animal care era oribil dincolo de orice putere de înţelegere şi care tocmai fusese trezit din somn cu o lovitură de picior.

Domnul Delevan, incapabil să se

oprească şi aproape fără să–şi dea seama ce face, deschise gura ca să–i spună fiului său că o lumină atât de mare şi de strălucitoare nu putea să vină de la bliţul încorporat într–un aparat Polaroid, dar Kevin o rupsese deja la goană.

Domnul Delevan începu să alerge şi el, ştiind perfect de bine ce vrea să facă: să–l prindă pe fiul său de guler şi să–l tragă într–o parte înainte să se întâmple ceva îngrozitor care să depăşească înţelegerea sa despre ce înseamnă lucruri îngrozitoare.

Capitolul 20

A doua poză făcută de Pop o forţă pe prima să iasă din fantă. Aceasta căzu fluturând pe tăblia biroului, unde ateriză cu un bufnet mai tare decât ar fi fost posibil să provoace un astfel de cartonaş tratat chimic. Câinele Polaroid umplea de–acum aproape întregul cadru; în prim–plan se afla capul lui imposibil, găvanele ca de smoală ale ochilor, fălcile fumegânde, pline de colţi ascuţiţi. Craniul părea să se fi alungit într–o formă asemănătoare unui glonţ sau unei picături de apă, pe măsură ce viteza creaturii–câine şi scurtarea distanţei dintre aceasta şi lentilă se combinau spre a–l scoate tot mai mult din raza de focalizare. Doar vârfurile ulucilor din gardul din spatele lui se mai vedeau acum; volumul umerilor flexaţi ai creaturii

acaparase tot restul cadrului.

Cravata primită de Kevin în dar de ziua lui de naştere, care şezuse lângă aparatul Sun în sertarul lui, apăru în partea de jos a cadrului, reflectând o rază de lumină înceţoşată.

— Aproape te–am aranjat, blestemăţia dracului, zise Pop cu o voce înaltă şi spartă. Ochii lui erau orbiţi de lumină. Nu vedea nici câinele, nici aparatul foto. Nu vedea decât cucul lipsit de glas, care devenise misiunea vieţii lui.

— O să cânţi, fir–ai tu să fii! O să te fac să cânţi!

FLASH!

A treia poză o împinse pe a doua din fantă. Căzu prea repede, mai degrabă ca o piatră decât ca un dreptunghi din carton, iar când lovi biroul străpunse sugativa antică de pe tăblie şi împrăştie în jur aşchii de lemn surprinse de tăria atacului.

În această imagine, capul câinelui era şi mai defocalizat şi devenise o lungă coloană de carne, care–i dădea un straniu aspect aproape tridimensional.

În cea de–a treia poză, care abia se iţise prin fanta aparatului, botul câinelui Polaroid părea, într–un mod imposibil, să fie din nou în raza de focalizare. Era imposibil pentru că ajunsese cât se poate de aproape de lentilă. Atât de aproape, încât părea să fie botul unui monstru marin aflat imediat sub

meniscul pe care–l numim suprafaţă.

— A dracului blestemăţie, încă nu e cum trebuie, zise Pop.

Degetul lui apăsă din nou pe declanşatorul Polaroidului.

Capitolul 21

Kevin urcă în fugă treptele ce duceau la Emporium Galorium. Tatăl lui întinse mâna după el, dar nu prinse decât aer la câţiva centimetri de poalele fluturânde ale cămăşii lui Kevin, se împiedică şi căzu sprijinit în mâini. Palmele–i alunecară pe penultima treaptă de sus, câteva aşchii intrându–i în piele.

— Kevin!

Ridică privirea şi, pentru o clipă, lumea aproape că dispăru într–unul din acele fleşuri orbitoare. De data asta, urletul se auzi mult mai tare. Era răgetul unui animal dezlănţuit, pe punctul de a scăpa din cuşca slăbită. Îl zări pe Kevin cu capul aplecat, ferindu–şi ochii cu mâna de strălucirea albă, încremenit în acea lumină stroboscopică de parcă s–ar fi transformat el însuşi într–o fotografie. Văzu în geamul vitrinelor nişte crăpături care se propagau în zigzag, cu iuţeala argintului viu.

— *Kevin, ai gri...*

Sticla explodă şi se împrăştie în afară într–un spray scânteietor, iar domnul Delevan îşi lăsă capul în jos. O grindină de

cioburi se abătu asupra sa. Le simţi cum îi răpăie pe păr şi îi zgârie obrajii, dar nici un ciob nu pătrunse prea adânc; cea mai mare parte fuseseră pulverizate de–a dreptul.

Se auzi un trosnet de lemn. Ridică din nou privirea şi văzu că fiul lui pătrunsese în clădire exact aşa cum îşi închipuise mai devreme că o va face: izbind cu umărul în uşa rămasă între timp fără ochiuri de geam şi forţând broasca nouă, care nu avea cum să reziste montată fiind în lemnul vechi, aproape putred.

— KEVIN, DAR–AR DRACII! Urlă el. Se ridică, nu lipsi mult să se împiedice şi să cadă din nou într–un genunchi, după care se înălţă brusc şi se aruncă după băiatul lui.

Ceva se întâmplase cu nenorocitul ăla de ceas cu cuc. Ceva *rău!*

Anunţa întruna ora exactă — chiar şi atât şi–ar fi fost îndeajuns de rău, dar nu era totul. În acelaşi timp, se îngreunase în mâinile lui Pop… şi, în plus, părea să devină şi insuportabil de fierbinte.

Pop se uită în jos la el şi deodată încercă să ţipe îngrozit, fără să reuşească să–şi desfacă maxilarele, pe care parcă i le cususe cineva.

Îşi dădu seama că fusese orbit şi, *de asemenea,* îşi mai dădu seama că ceea ce ţinea în mâini nu era câtuşi de puţin un ceas cu cuc.

Încercă să–şi mai relaxeze mâinile încleştate ca de frica morţii pe aparat şi constată îngrozit că nu–şi putea desface degetele. Câmpul gravitaţional în jurul aparatului părea să fi crescut în intensitate. Iar obiectul acela oribil se făcea din ce în ce mai fierbinte. Între degetele răşchirate, cu unghii albite, plasticul gri al camerei foto începuse să fumege.

Arătătorul mâinii drepte începu să se târască în sus, spre butonul roşu al declanşatorului, ca o muscă beteagă.

— Nu, bâigu el şi apoi, implorând: *Te rog!*

Dar degetul nu–l băgă în seamă. Ajunse la butonul roşu şi se aşeză pe el tocmai când Kevin izbea cu umărul în uşă şi pătrundea în magazin. Ochiurile de geam se făcură ţăndări şi cioburile se împrăştiară care–ncotro.

Pop nu apăsă pe buton. Chiar aşa, orbit, chiar dacă simţea cum pielea de pe degete începuse să ardă mocnit şi să se prăjească, ştiu că n–a apăsat pe buton. Dar când degetul se aşeză pe buton, câmpul acela gravitaţional păru să se dubleze, apoi să se tripleze. Încercă să–şi ridice degetul deasupra butonului. Era ca şi cum ar fi încercat să facă flotări pe Jupiter.

— Aruncă–l! Îl auzi pe puşti ţipând de undeva, de la marginea întunericului care–l cuprinsese. Aruncă–l, *aruncă–l!*

— *Nu!* Răspunse Pop ţipând. *Ce vreau să spun e că NU POT!*

Butonul roşu începu să coboare spre punctul de contact.

Kevin stătea cu picioarele desfăcute, aplecat deasupra camerei foto pe care tocmai o luaseră de la LaVerdiere, ambalajul zăcând la picioarele lui. Reuşise să apese butonul ce debloca partea din faţă a aparatului, care bascula pe o balama, lăsând să se vadă fanta largă de încărcare. Încerca să înfigă un pachet de filme acolo, dar acesta refuza cu îndărătnicie să intre — era ca şi cum şi acest aparat foto devenise trădător, probabil prin empatie cu fratele lui.

Pop ţipă din nou, dar de data asta nu se mai auziră cuvinte, ci doar un răcnet nearticulat de suferinţă şi teamă. Kevin simţi mirosul de plastic încins şi de piele răscoaptă. Se uită în sus şi văzu Polaroidul topindu–se, realmente *topindu–se,* în mâinile înţepenite ale bătrânului. Silueta lui pătrăţoasă se rearanja într–o formă stranie, cocoşată. Cumva, sticla vizorului şi cea a lentilelor deveniseră şi ele plastice. În loc să se spargă sau să sară din carcasa tot mai diformă, acestea se alungeau şi se lăsau deformate precum caramelele, devenind o pereche de ochi groteşti ca ochii unei măşti din tragediile antice.

Plasticul negru, încălzit până devenise

vâscos precum ceara topită, se prelinse peste degetele şi dosul palmelor lui Pop în pârâiaşe groase, săpând şănţuleţe în carne. Deşi plasticul cauteriza locurile pe care le ardea, Kevin văzu cum ţâşneşte sângele din părţile laterale ale pârâiaşelor, picurând peste carnea lui Pop şi căzând pe masă în picături fumegânde care sfârâiau ca grăsimea încinsă.

— *Vezi că n–ai rupt ambalajul filmului!* Urlă tatăl din spatele lui, destrămând paralizia lui Kevin. *Desfă–l! Dă–mi–l mie!*

Tatăl lui Kevin întinse mâna pe după el, lovindu–se de băiat atât de tare, încât aproape că–l răsturnă. Înşfacă pachetul cu filme şi rupse la un capăt folia cu care era ambalat. Desfăcu apoi ambalajul.

— AJUTOR! Zbieră Pop, acestea fiind ultimele vorbe coerente pe care ceilalţi doi îl auziră rostindu–le.

— Repede! Strigă tatăl, punându–i în mână pachetul nou de filme. Repede!

Sfârâitul cărnii încinse. Picuratul sângelui fierbinte pe birou, la început ca o ploaie uşoară, devenise între timp furtună pe măsură ce venele şi arterele mai mari de la degetele şi dosul palmelor lui Pop începuseră să cedeze. Un şuvoi de plastic topit se înfăşură ca o brăţară pe încheietura mâinii stângi şi mănunchiul de vene atât de aproape de piele în acea zonă cedă, sângele ţâşnind ca printr–o garnitură stricată, care la

început lăsase lichidul să se prelingă prin mai multe locuri, iar acum începuse pur şi simplu să se dezintegreze sub asaltul insistent al presiunii.

Pop urla ca un animal.

Kevin încercă din nou să bage filmul în aparat şi, când acesta refuză să intre, strigă frustrat:

— *Băga–mi–aş!*

— *E invers!* Strigă domnule Delevan. Încercă să smulgă din nou camera de la Kevin, dar acesta se dădu într–o parte, lăsându–l pe tatăl lui doar cu o fâşie ruptă din cămaşă. Scoase pachetul de filme afară şi, pentru o clipă, acesta se bălăbăni pe vârfurile degetelor sale, mai–mai să scape pe podea — care, simţea el, parcă tânjea să se înalţe, să ia forma unui pumn şi să zdrobească pachetul de filme în momentul în care cobora.

Apoi îl prinse bine, îl răsuci, îl vârî în locaş şi închise partea frontală a camerei, care până atunci atârnase bleagă ca o creatură cu beregata ruptă.

Pop urlă din nou şi…

FLASH!

Capitolul 22

De data asta avură senzaţia că se află în centrul unei stele care se transformă în supernovă printr–o singură explozie de

lumină, lipsită de căldură. Kevin avea senzaţia acută că umbra lui fusese smulsă de la joncţiunea cu călcâiele şi împinsă în perete. Şi probabil că lucrul acesta era măcar în parte adevărat, căci fulgerul luminos arse tot peretele din spatele lui, umplându–l cu o mie de fisuri neregulate, exceptând locul unde căzuse umbra lui. Conturul lui, clar şi de neconfundat ca o siluetă decupată, era tatuat acolo cu cotul ieşit în afară, prins şi imobil chiar în clipa în care braţul care arunca umbra îşi lăsase imaginea încremenită în spate, ridicându–se pentru a duce la ochi noul aparat fotografic.

Partea de sus a camerei din mâinile lui Pop se desprinse de rest cu un zgomot vâscos, ca şi cum un tip foarte gras şi–ar fi dres glasul. Câinele Polaroid mârâi, iar de data asta tunetul cu tonalitate de bas se auzi îndeajuns de tare, îndeajuns de clar, îndeajuns de *aproape,* ca să sfărâme geamurile ceasurilor, iar sticla din oglinzi şi din ramele pentru fotografii să se transforme în cioburi, care ajungeau pe podea în vremelnice arce de cristal, de o uluitoare şi improbabilă frumuseţe.

Camera nu mai gemu şi nu mai zumzăi de data asta; mecanismul scoase un sunet care se auzi ca un ţipăt, înalt şi penetrant, ca acela scos de o femeie care moare în chinurile unei naşteri nefireşti. Dreptunghiul de carton care–şi croise drum prin fantă

fumega. Apoi, fanta de ieşire însăşi începu să se topească, o parte lăsându–se în jos, cealaltă ridicându–se şi toată începând să se caşte ca o gură lipsită de dinţi. Un balonaş se forma pe suprafaţa lucioasă a ultimei fotografii, care continua să atârne în gura lărgită a canalului prin care aparatul Polaroid Sun dădea naştere fotografiilor.

În timp ce Kevin privea, încremenit, prin perdeaua de puncte pâlpâitoare şi jucăuşe pe care ultima explozie de lumină albă le aşezase în faţa ochilor săi, câinele Polaroid urlă din nou. Sunetul era mai atenuat acum, creând mai puţin senzaţia că venea de dedesubt şi de pretutindeni, dar fiind cu atât mai periculos, pentru că era mai *real,* mai *aici.*

O parte din aparatul care se descompunea zbură înapoi, ca o mare halcă gri, lovindu–l pe Pop Merrill în gât şi întinzându–se ca un colier. Brusc, vena jugulară şi artera carotidă ale bătrânului Pop cedară şi sângele ţâşni violent în şuvoaie spiralate de sânge roşu–aprins, îndreptate în sus şi spre exterior. Capul lui Pop căzu brusc pe spate, de parcă oasele gâtului i s–ar fi înmuiat subit.

Bula de pe suprafaţa pozei crescu. Fotografia însăşi începu să tremure în fanta căscată de la baza aparatului decapitat între timp. Marginile pozei începură să se dilate, ca şi cum imaginea nu mai era imprimată pe

carton, ci pe cine ştie ce material flexibil, precum tricotul de nailon. Poza începu să se mişte înainte şi înapoi în fantă, iar Kevin se gândi la cizmele de cowboy pe care le primise cadou de ziua lui cu doi ani în urmă şi la cum trebuise să–şi mişte picioarele în ele ca să le poată încălţa, căci erau un pic cam strâmte.

Marginile fotografiei loviră marginile fantei de ieşire a aparatului, unde ar fi trebuit să se poziţioneze ferm. Numai că aparatul nu mai era un obiect solid; de fapt, începea să dispară orice asemănare cu ceea ce fusese înainte. Marginile pozei trecură prin laturile camerei cu aceeaşi uşurinţă cu care muchiile bine ascuţite ale unui cuţit cu ascuţiş dublu ar fi trecut printr–o halcă de carne fragedă. Perforară ceea ce fusese cândva carcasa Polaroidului, împrăştiind în aerul întunecat stropi cenuşii de plastic fumegând. Unul dintre aceştia căzu pe un teanc de reviste *Popular Mechanics* vechi şi uscate, aflate în curs de fărâmiţare şi săpă o gaură carbonizată din care ieşea fum. Kevin simţi cum îl apucă de umăr o mână.

— Ce face? Întrebă tatăl lui cu glas răguşit. Dumnezeule mare şi bun, Kevin, *ce face?*

Iar Kevin se auzi răspunzând cu o voce distantă, aproape dezinteresată:

— Se naşte.

Capitolul 23

Pop Merrill a murit rezemat de spătarul scaunului, la bancul lui de lucru, acolo unde petrecuse atâtea şi–atâtea ore şezând şi fumând; şezând şi reparând diverse obiecte în aşa fel încât să funcţioneze măcar o vreme, ca să poată vinde nimicurile fără valoare fraierilor fără minte; şezând şi împrumutându–i cu bani pe cei impulsivi şi nesăbuiţi după apusul soarelui. A murit cu privirea fixată în tavanul din care propriul sânge picura înapoi ca să–l mânjească pe obraji şi pe ochii deschişi.

Scaunul i se dezechilibră şi–i împrăştie trupul blegit pe duşumea. Punga de piele şi legătura de chei zăngăniră.

Pe birou, ultima fotografie continua să se zgâlţâie fără astâmpăr. Părţile ei laterale se depărtau una faţă de cealaltă, iar lui Kevin i se părea că simte ceva necunoscut, viu şi în acelaşi timp neviu, gemând în suferinţele groaznice ale unei neştiute naşteri.

— Trebuie să ne cărăm de–aci, zise gâfâind tatăl său, trăgându–l de haine. Ochii lui John Delevan erau măriţi şi cuprinşi de frenezie, ţintuiţi de acea fotografie mişcătoare, care–şi mărea suprafaţa, acoperind acum jumătate din bancul de lucru al lui Merrill. Nu mai semăna absolut deloc cu o fotografie. Părţile ei laterale se umflaseră ca obrajii cuiva care se chinuie cu disperare

să fluiere. Bula lucioasă, înaltă acum de vreo treizeci de centimetri, se agita şi se cutremura. Într–un mod straniu, culori imposibil de identificat se deplasau cu viteză şi fără o ţintă anume de–a lungul şi de–a latul unei suprafeţe care părea să fi emanat un soi de sudoare uleioasă. Urletul acela, încărcat de frustrare, de determinare şi de foame frenetică, îi străbătu creierul iarăşi şi iarăşi, ameninţând să–l despice şi să lase nebunia să pătrundă.

Kevin se trase de lângă tatăl său, cămaşa sfâşiindu–se la umăr. Vocea lui era plină de un calm profund, straniu.

— Nu… ar veni după noi. Cred că pe mine mă vrea, fiindcă dacă l–ar fi vrut pe Pop deja îl are şi oricum eu am fost primul posesor al camerei. Dar nu s–ar opri la mine. Te va lua şi pe tine. Şi s–ar putea ca nici atunci să nu se oprească.

— *Nu poţi să faci nimic!* Ţipă tatăl lui.

— Ba da, zise Kevin. Am o şansă.

Şi ridică aparatul foto.

Marginile fotografiei atinseră marginile bancului de lucru. În loc să se prelingă mai departe în jos, se curbară în sus şi continuară să se răsucească şi să se întindă. Acum semănau cu două aripi ciudate, care erau cumva echipate cu plămâni şi încercau să respire chinuit.

Întreaga suprafaţă a acelei arătări

amorfe şi pulsatorii continuă să se umfle; ceea ce trebuia să fie o suprafaţă plată devenise o tumoare îngrozitoare, marginile ei pline de umflături şi cratere picurând un lichid dezgustător. Răspândea în jur un miros slab, ca de tobă de porc.

Urletele câinelui deveniră continue, răgetul furios al unui câine–demonic prins într–o capcană din care era hotărât să scape, iar unele dintre ceasurile răposatului Pop Merrill începură să anunţe din nou ora exactă, ca într–o reacţie de protest.

Imboldul frenetic al domnului Delevan de a fugi de acolo îl părăsise; se simţea copleşit de o moleşeală profundă şi periculoasă, un fel de somnolenţă letală.

Kevin duse vizorul camerei la ochi. Deşi fusese la vânătoare de căprioare de puţine ori, îşi amintea cum era când îţi venea rândul să aştepţi ascuns, cu puşca pregătită, în vreme ce partenerii de vânătoare umblau prin pădure către tine, făcând intenţionat cât mai multă gălăgie, în speranţa de a scoate vreo vietate dintre copaci şi de a o goni spre luminişul în care aşteptai tu, câmpul tău de foc fiind la un unghi sigur, astfel încât să treacă prin faţa celorlalţi. Nu trebuia să–ţi faci griji că–i vei nimeri pe ei; singura ta grijă trebuia să fie să nimereşti căprioara.

Aveai timp să te întrebi dacă o vei nimeri, atunci şi dacă avea să se arate. Aveai timp, de asemenea, să te întrebi dacă puteai

să–ţi aduni curajul să apeşi pe trăgaci. Aveai timp să speri că animalul va rămâne doar la stadiul ipotetic, astfel încât să nu fii nevoit să treci testul… şi aşa se întâmpla întotdeauna. Singura dată când apăruse într–adevăr un vânat, prietenul tatălui său, Bill Roberson, stătuse în ascunziş. Domnul Roberson trimisese glonţul exact acolo unde trebuia să ajungă, la joncţiunea dintre gât şi umăr, apoi l–au pus pe paznicul terenului de vânătoare să le facă poze în jurul animalului doborât, un cerb de douăsprezece puncte cu care orice vânător s–ar fi făcut.

Pariez c–ai fi vrut să fie rândul tău în tufişuri, nu–i aşa, băiete? Îl întrebase paznicul, ciufulindu–i părul (pe atunci, era în vârstă de doisprezece ani şi încă mai avea un an până să se declanşeze acea creştere explozivă începută în urmă cu şaptesprezece luni şi care, până acum îl adusese la doar doi centimetri sub un metru optzeci, ceea ce însemna că nu era destul de mare ca să–i poarte ranchiună unui adult care–i ciufulea părul). Kevin încuviinţase din cap, păstrând secretul doar pentru sine. Dimpotrivă, *se bucurase* că nu fusese rândul lui să stea în tufişuri, că nu a lui fusese puşca responsabilă cu tragerea sau netragerea glonţului… şi, dacă s–ar fi dovedit că are curajul să tragă, recompensa lui ar fi constat doar într–o nouă responsabilitate incomodă: să–i aplice cerbului lovitura de graţie. Nu ştia dacă ar fi

putut să–şi adune curajul necesar pentru a mai trimite un glonţ în animal dacă nu l–ar fi ucis din prima, sau dacă ar fi avut tăria să urmărească dâra de sânge lăsată de animalul rănit şi să termine ce începuse dacă cerbul ar fi fugit.

Zâmbise către paznic şi încuviinţase din cap, iar tatăl său imortalizase fotografic acea scenă şi niciodată nu fusese nevoie să–i spună tatălui că gândul care se născuse sub acea sprânceană ridicată şi sub mâna cu care paznicul îi ciufulise părul fusese: „Nu. N–aş fi vrut. Lumea e plină de încercări, dar doisprezece ani e o vârstă prea fragedă ca să le vânez. Mă bucur c–a fost domnul Roberson. Nu sunt încă pregătit să trec printr–un test al bărbăţiei”.

Dar acum, el era cel aflat în ascunziş, nu–i aşa? Iar animalul se apropia, nu–i aşa? Iar de data asta, nu mai era vorba de un erbivor inofensiv, nu–i aşa? Asta era o maşină de ucis, îndeajuns de mare şi de rea ca să înghită un tigru cu totul şi fiara asta voia să–l ucidă pe el, ceea ce ar fi fost doar începutul, iar el era singurul care putea s–o oprească.

Gândul de a–i înmâna Polaroidul tatălui său îi trecu prin minte, dar numai fugitiv. Ceva în adâncul lui cunoştea adevărul: să dea aparatul ar fi fost ca şi cum l–ar fi ucis pe tatăl său, după care el însuşi s–ar fi sinucis. Tatăl lui credea *ceva,* dar asta nu era

îndeajuns de specific. Aparatul nu ar fi funcţionat pentru tatăl lui, chiar dacă acesta ar fi reuşit să iasă din starea actuală de încremenire şi să apese pe declanşator.

Aparatul funcţiona numai pentru el.

Aşa că aştepta testul, privind atent prin vizorul camerei ca prin cătarea unei puşti, uitându–se la fotografia care continua să se extindă şi să forţeze acea bulă lucioasă şi lichefiată să crească în lărgime şi în înălţime.

Deodată, naşterea propriu–zisă a câinelui Polaroid în această lume începu să aibă loc. Camera păru să se îngreuneze şi să devină ca de plumb când creatura urlă din nou, scoţând un sunet ca o lovitură de bici încărcat cu alice de oţel. Camera îi tremura în mâini şi îşi simţea degetele umede, alunecoase, parcă vrând să se desfacă şi să dea drumul obiectului. Îşi încleştă degetele, buzele trăgându–se înapoi de pe dinţi într–un rânjet dement şi disperat. Picături de sudoare i se prelinseră într–un ochi, făcându–l pe moment să vadă dublu. Îşi lăsă capul pe spate, dându–şi la o parte părul de pe frunte şi de pe sprâncene, apoi îşi lipi din nou ochiul de vizor, moment în care Emporium Galorium se umplu de un pârâit zgomotos, ca atunci când o pânză groasă e ruptă în două, fără grabă, de nişte mâini puternice.

Suprafaţa lucioasă a bulei se sparse, eliberând în jur un nor de fum roşu, ca aburul dintr–un ceainic aşezat în faţa unui neon

roşu.

Arătarea răgi din nou, scoţând un sunet mânios, ucigător. Un maxilar gigantic, plin cu dinţi încovoiaţi, apăru brusc prin membrana bulei care acum se contracta, ca maxilarul unei balene–pilot care iese din apă. Maxilarul sfâşia, mesteca şi rodea membrana, care ceda scoţând nişte plescăituri vâscoase.

Ceasurile băteau în neştire, nebuneşte.

Tatăl lui îl înşfăcă din nou, atât de puternic, încât dinţii lui Kevin se loviră clănţănind de carcasa din plastic a aparatului, care nu lipsi mult să–i scape din mâini şi să se zdrobească de podea.

— Trage! Ţipă tatăl lui peste hărmălaia arătării. Trage, Kevin, trage–l acum în poză, TRAGE–L ÎN POZĂ, Dumnezeule, uite cum…

Kevin se smulse din strânsoarea tatălui, zicând:

— Încă nu. Încă pu…

Creatura răspunse cu un *ţipăt* la sunetul vocii lui Kevin. Câinele Polaroid se aruncă din locul în care se afla, lărgind şi mai mult fotografia. Aceasta cedă şi se întinse cu un geamăt. Apoi geamătul fu înlocuit din nou de pârâitul gros, ca de ţesătură ruptă.

Şi deodată, câinele Polaroid îşi făcu apariţia, capul negru, în stare brută, cu părul încâlcit, ridicându–i–se prin gaură în realitate, ca un periscop neobişnuit alcătuit dintr–un talmeş–balmeş de metal şi lentile sclipitoare… atât doar că nu era metal, ci

acea blană răsucită şi ţepoasă la care se uita Kevin, iar acelea nu erau lentile, ci ochii dementţi şi furioşi ai creaturii.

Se prinse la gât, ţepii de pe ceafă sfâşiind marginile găurii pe care o făcuse într–o stranie formă ca de soare cu raze. Dădu din nou glas unui răget şi din gură i se prelinseră limbi de foc galben–roşcate.

John Delevan făcu un pas înapoi şi se lovi de o masă încărcată până la refuz cu exemplare groase din *Weird Tales* şi *Fantastic Universe.* Masa se înclină şi domnul Delevan dădu neajutorat din mâini, alunecând pe călcâie. Bărbatul şi masa se prăbuşiră cu un zgomot răsunător. Câinele Polaroid urlă din nou, apoi îşi lăsă în jos capul cu o nebănuită delicateţe şi rupse membrana care–l ţinea în loc. Membrana cedă. Creatura suflă un mic şuvoi de foc care aprinse membrana, transformând–o în cenuşă. Fiara se aruncă din nou în sus şi Kevin văzu că obiectul de pe cravata aflată la gâtul bestiei nu mai era un ac de cravată, ci unealta în formă de lingură cu care Pop Merrill îşi curăţa pipa.

În clipa aceea, un calm desăvârşit puse stăpânire pe băiat. Tatăl lui scotea răcnete de teamă şi de surprindere pe când se străduia să se desprindă de masa peste care căzuse, dar Kevin nu–l băgă în seamă. Ţipetele păreau să vină de la o mare depărtare.

„E–n regulă, tată”, îşi zise el, ţintuind în vizor cât mai ferm fiara care se zbătea să se nască. „E–n regulă, nu pricepi? Mă rog, *poate* fi în regulă… fiindcă vraja pe care o poartă s–a schimbat.”

Credea că, probabil, câinele Polaroid avea şi el un stăpân al lui, iar acel stăpân îşi dăduse seama că el, Kevin, nu mai era o pradă sigură.

Şi probabil că exista şi un hingher în acel straniu orăşel de nici unde, Polaroidsville, trebuia să existe, altfel de ce să–i fi apărut în vis femeia aceea grasă? Căci femeia grasă îi spusese ce trebuie să facă, fie din proprie iniţiativă, fie pentru că hingherul i–o scosese în drum, astfel ca el să vadă şi să bage de seamă: grăsana bidimensională cu căruciorul ei bidimensional plin de aparate foto bidimensionale. „Ai grijă, băiete! Câinele lu’ Pop şi–a rupt lesa şi e un câine rău de tot. E greu să–i faci o poză, dar, dacă n–ai nici aparat, nu poţi să i–o faci deloc.”

Iar acum, el avea propriul său aparat, nu? Nu era sigur, câtuşi de puţin, dar cel puţin avea aparatul.

Câinele se opri, întorcându–şi capul aproape fără ţintă… până când privirea lui mocirloasă şi aprinsă se fixă asupra lui Kevin Delevan. Buzele negre se traseră şi dezveliră colţii răsuciţi ca de mistreţ, botul i se desfăcu, ca să dea la iveală canalul

fumegând al gâtlejului şi scoase un urlet ascuţit şi pătrunzător de furie. Globurile de iluminat antice care stăteau atârnate de tavan se sparseră unul după altul în şiruri, împrăştiind cioburi de sticlă mată, căcată de muşte. Fiara se aruncă, pieptul ei lat, gâfâitor, rupând şi trecând prin membrana ce separa cele două lumi.

Degetul lui Kevin apăsă declanşatorul aparatului.

Fiara făcu încă un salt, iar acum picioarele sale din faţă se eliberară şi acei necruţători pinteni osoşi, ca nişte ghimpi uriaşi, se proptiră şi zgâriară tăblia biroului, în încercarea de a se sprijini. Spinii săpară cicatrice lungi în lemnul de arţar tare ca betonul. Kevin auzea tropăitul înfundat al picioarelor din spate, care pistonau în căutarea unor puncte de sprijin acolo jos (oriunde ar fi fost acel „jos”) şi îşi dădu seama că ăsta era ultimul interval de câteva secunde în care va mai sta prins în loc şi la mila lui; următorul salt convulsiv avea să–l propulseze peste birou şi, de îndată ce va trece de gaura în care se zbătea, se va mişca iute precum moartea lichidă, străbătând în goană spaţiul dintre ei, aprinzându–i pantalonii cu respiraţia sa incendiară, cu câteva fracţiuni de secundă înainte să–i sfâşie măruntaiele calde.

Foarte limpede, Kevin rosti:

— Uite păsărica, ticălosule!

Şi apăsă declanşatorul Polaroidului.

Capitolul 24

Fulgerul luminos fu atât de puternic, încât Kevin nu reuşea să şi–l imagineze mai târziu; de fapt, abia dacă putea să şi–l aducă aminte. Camera din mâinile lui nu se încinse până la temperatura de topire; în schimb, din interior se auziră trei sau patru zgomote sugestive, în momentul în care lentilele din sticlă mată şlefuită se sparseră, iar arcurile fie plesniră, fie se dezintegrară, pur şi simplu.

În lumina alb–strălucitoare de după, văzu câinele Polaroid *încremenit,* ca într–o perfectă poză Polaroid alb–negru, cu capul lăsat pe spate, fiecare pliu sau adâncitură din blana lui straşnic de zbârlită fiind surprinse precum topografia complexă a albiei unui râu secat. Dinţii îi luceau, nemaiavând nuanţa aceea subtil–gălbuie, căpătând între timp acea culoare albă dezgustătoare, pe care o aveau şi oasele vechi în acea pustietate sterilă în care apa încetase să mai curgă cu milenii în urmă. Singurul ochi umflat, căruia flashul nemilos îi răpise hubloul întunecat şi sângeros al irisului, era la fel de alb ca ochii din capul unui bust antic grecesc. Botul fumegând se prelingea dinspre nările lărgite şi curgea ca lava fierbinte în şănţuleţele înguste dintre botul încreţit înapoi şi gingii.

Era ca un negativ al tuturor pozelor Polaroid pe care Kevin le văzuse vreodată: alb–negru în loc de color şi trei dimensiuni în loc de două. Şi era ca şi cum te–ai fi uitat la o făptură vie, preschimbată instantaneu în piatră de o privire imprudentă aruncată către capul Meduzei.

— Eşti *terminat,* ticălosule! Ţipă Kevin cu o voce spartă, isterică şi, parcă pentru a–şi exprima acordul, picioarele din faţă ale creaturii încremenite îşi pierdură priza faţă de tăblia biroului şi începură să dispară, la început lent, după care mai repede, înapoi în gaura de unde venise. Dispăru cu un zgomot ca o tuse poticnită, ca o alunecare de teren.

„Oare ce–aş vedea dacă aş da fuga acum şi m–aş uita în gaura aia?" se întrebă el incoerent. „Aş vedea oare casa aceea, gardul de uluci, bătrânul cu căruciorul de cumpărături, holbându–se cu ochii măriţi de uimire la faţa unui uriaş, nu a unui băiat ci a unui Băiat, care se uita la el printr–o gaură cu marginile zdrenţuite şi carbonizate în cerul ceţos? Oare m–ar absorbi? Sau ce?"

În schimb, scăpă Polaroidul şi–şi duse mâinile la faţă.

Doar John Delevan, culcat pe podea, văzuse actul final: membrana moartă, răsucită, care se comprima în ea însăşi, retrăgându–se într–un nod complicat, dar neimportant în jurul găurii, crâmpoţindu–se acolo, apoi căzând (sau fiind *inhalată*) în ea

însăşi.

Se auzi un zgomot răsunător care crescu de la un suspin pronunţat la un şuierat ca de ceainic.

După care se întoarse pe dos şi dispăru. Pur şi simplu dispăru, ca şi cum n–ar fi existat niciodată.

Ridicându–se încet şi cu greutate pe picioare, domnul Delevan văzu că ultimul curent de aer absorbit sau expulzat, în funcţie de cum te situai faţă de gaura aceea) luase cu el sugativa de pe birou şi celelalte poze pe care le făcuse bătrânul.

Fiul lui stătea în mijlocul încăperii şi plângea, ascunzându–şi faţa cu palmele.

— Kevin, zise el cu glas scăzut şi–l cuprinse cu braţele.

— Trebuia să–l pozez, zise Kevin printre lacrimi şi printre palme. Numai aşa puteam să scăpăm de el. Trebuia să pozez scârboşenia aia de animal. *Asta* vreau să spun.

— Da, zise tatăl, strângându–l mai bine în braţe. Da şi ai făcut–o.

Kevin se uită la tatăl său cu ochi pustiiţi, din care şiroiau lacrimile.

— *Ăsta* a fost felul meu de a trage în el, tată. Înţelegi?

— Da, zise tatăl lui. Da, înţeleg. Sărută din nou obrazul fierbinte al lui Kevin. Să mergem acasă, băiete.

Îl prinse mai tare pe Kevin de umăr,

vrând să–l conducă spre uşă şi departe de cadavrul însângerat şi fumegând al bătrânului (Kevin încă nu–l observase, credea domnul Delevan, dar dacă mai stăteau mult acolo, avea să–l observe).

— Ce–or să spună oamenii? Întrebă Kevin, pe un ton atât de sclifosit, ca de fată bătrână, încât domnul Delevan izbucni în râs, împotriva faptului că el însuşi avea nervii încordaţi la maximum.

— Lasă–i să spună ce–or vrea, îi spuse el lui Kevin. N–or să se apropie niciodată de adevăr şi, la drept vorbind, nici nu cred c–or să se străduiască prea tare în acest sens. Făcu o pauză. Ştii, nimeni nu l–a îndrăgit cine ştie ce.

— Niciodată n–am vrut să mă aflu atât de aproape de adevăr, şopti Kevin. Hai acasă.

— Da. Te iubesc, Kevin.

— Şi eu te iubesc, zise Kevin cu glas răguşit şi, părăsind fumul şi duhoarea lucrurilor vechi, care cel mai bine era să fie lăsate uitării, ieşiră în lumina strălucitoare a zilei. În spatele lor, un teanc de reviste vechi luase foc… iar focul îşi întindea cu repeziciune înfometate degete arămii.

Epilog

Când a împlinit şaisprezece ani, Kevin

Delevan a primit exact ce–şi dorise: un calculator personal WordStar 70 şi un program de procesare a cuvintelor. Jucăria costase o mie şapte sute de dolari, iar părinţii lui nu şi–ar fi putut permite să i–l cumpere altădată, dar în ianuarie, cam la trei luni după acea ultimă confruntare de la Emporium Galorium, mătuşa Hilda a murit liniştită în somn. Şi, într–adevăr, Făcuse Ceva pentru Kevin şi Meg; de fapt, Făcuse Destul de Mult pentru întreaga Familie. Când testamentul s–a legalizat pe la începutul lui iunie, familia Delevan s–a pomenit mai bogată cu aproape şaptezeci de mii de dolari… şi asta după achitarea impozitelor, nu înainte.

— Mamă, ce mişto e! Vă mulţumesc! Strigă Kevin şi o sărută pe maică–sa, apoi pe tatăl lui, ba chiar şi pe surioara lui Meg (care chicoti, dar, pentru că se mărise cu un an, nu se mai repezi să se şteargă pe obraz; Kevin nu reuşea să–şi dea seama dacă această schimbare era un pas în direcţia potrivită sau nu). Petrecu o mare parte a după–amiezii în camera lui, ocupat cu noua jucărie şi punând la încercare programul–test.

Pe la orele patru, coborî la parter şi se duse în bârlogul tatălui său.

— Unde–s mama şi Meg? Întrebă.

— Au ieşit puţin, s–au dus la târgul meşteşugarilor de la… Kevin? Kevin, ce–ai păţit.

— Te rog să vii până sus, spuse Kevin cu glas înfundat.

Ajuns la uşa camerei sale, băiatul îşi întoarse faţa palidă spre faţa la fel de palidă a tatălui. Mai era ceva de plătit, îşi zisese domnul Delevan în timp ce–l urma pe fiul lui pe scări. Bineînţeles că era. Şi oare nu aflase asta de la Reginald Marion „Pop” Merrill? Datoria pe care o contractai era ceea ce te făcea să suferi.

Dar *dobânda* era cea care–ţi frângea spinarea.

— Putem să mai cumpărăm unul? Întrebă Kevin, arătând spre laptopul care stătea deschis pe biroul său, aruncând un oval mistic de lumină pe sugativă.

— Nu ştiu, zise domnul Delevan, apropiindu–se de birou. Kevin stătea în spatele lui, ca un spectator palid. Probabil că da, dacă *trebuie* să…

Se opri, uitându–se în jos, la ecran.

— Am pornit programul de procesare şi am tastat: „Vulpea maronie cea iute sări peste câinele leneş adormit”, zise Kevin. Numai că la imprimantă, uite ce–a ieşit.

Domnul Delevan nu scoase nici un cuvânt în timp ce citea hârtia tipărită. Îşi simţea palmele şi fruntea foarte reci. Pe foaia de hârtie erau imprimate cuvintele:

Câinele a scăpat din nou.
Nu doarme.

Nu e leneş.
Vine după tine, Kevin.

Datoria iniţială era ceea ce te rănea, se gândi el din nou; dar dobânda era cea care–ţi frângea spatele. Iar ultimele două rânduri sunau aşa:

E foarte flămând.
Şi e **FOARTE** supărat.